

Sen ve beni toptasak sonuç ne olur?

Sisters Planet

JOJO
MOYES

Senden Önce Ben'in
yazarından

Bir Artı Bir

PEGASUS

Tatlı bela bir kadın...

İki çocuğuna bakmak için deliler gibi çalışan ve baharın gelmesini dört gözle bekleyen Jess Thomas bugüne kadar hayatındaki tüm zorlukların üstesinden tek başına gelmiş. Ama artık birinin ona yardım istemenin kötü bir şey olmadığını anlatması gerekiyor...

Ve hayatı alt üst olmuş bir yabancı...

Yıllar boyunca çalışıp kazandığı her şeyi kaybetmesine neden olabilecek inanılmaz bir hata yapan Ed Nicholls bir uçurumun eşiğinde. Hatasını telafi edebilmesi için tek bir kurtuluş yolu var ve o yol da büyük bir maceranın içinden geçiyor...

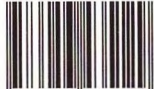
Sonuç...

Jess birine borçlu kalmak istemeyecek kadar gururlu, Ed ise kendi sorunlarından başka hiçbir şeyi görmüyor... Peki, apayrı dünyalara ait bir kadın ve bir adam yan yana geldiğinde beklenmedik bir sürpriz gerçekleştirebilir mi?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-512-9

Pegasus Yayınları: 1038
Bestseller Roman: 459

BİR ARTI BİR
JOJO MOYES
Özgün Adı: The One Plus One

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltilti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2015
ISBN: 978-605-343-512-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Jojo's Moyo Ltd., 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Curtis Brown Group Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JOJO MOYES

BİR ARTI BİR

İngilizceden Çeviren:
ELİF TOZLU

PEGASUS YAYINLARI

Her zaman olduğu gibi, Charles'a...

GİRİŞ

Ed

Sidney içeri girdiğinde Ed Nicholls kreatif ekibin odasında Ronan’la kahve içiyordu. Sidney’nin arkasında Ed’in belli belirsiz seçebildiği bir adam duruyordu; takım elbiseliler güruhundan biri daha işte.

“Seni arıyorduk,” dedi Sidney.

“Eh, işte buradayız,” dedi Ed.

“Ronan’ı değil, seni.”

Ed bir an için onları inceledi, sonra elindeki kırmızı, köpük malzemeden topu tavana atıp yakaladı. Göz ucuyla Ronan’a baktı. Investacorp, tam on sekiz ay önce şirket hisselerinin yarısını satın almıştı ancak Ed ile Ronan onları hâlâ takım elbiseliler güruhu olarak görüyordu. Baş başa kaldıklarında onlardan bahsetmek için kullandıkları nispeten kibar sözcüklerden biriydi bu.

“Deanna Lewis diye bir kadın tanıyor musun?”

“Neden sordun?”

“Yeni yazılımın lansmanı hakkında kadına herhangi bir bilgi verdin mi?”

“Ne?”

“Basit bir soru sordum.”

Ed, bir takım elbiseliden diğerine baktı. Ortamdaki hava tuhaf derecede gergindi. Midesi, ağzına kadar dolu bir asansör gibi yavaşça ayaklarına doğru alçalmaya başladı. “İş hakkında sohbet etmiş olabiliriz ancak hatırladığım bir ayrıntı yok.”

“Deanna Lewis mi?” dedi Ronan.

“Bu konuda açık konuşman gerekiyor Ed. SFAX lansmanı hakkında kadına herhangi bir bilgi verdin mi?”

“Hayır. Belki. Ne bu şimdi?”

“Polisler alt katta, maliyeden iki sersemle birlikte ofisini arıyor. Kadının erkek kardeşi içeriden bilgi sızdırma suçlamasıyla tutuklanmış. Yazılım lansmanı hakkında onlara verdiğin bilgileri kullanarak.”

“Deanna Lewis? Bizim Deanna Lewis mi?” Ronan gözlüklerini silmeye başladı, endişeli olduğunda hep böyle yapardı.

“Kadının kardeşinin Hedge fonu, borsadaki ilk işlem gününde iki nokta altı milyon dolar kaydetti. Kadın tek başına, kendi kişisel hesabı üzerinden yüz doksan bin dolar kazandı.”

“Kardeşinin Hedge fonundan mı?”

“Anlamıyorum,” dedi Ronan.

“Tane tane açıklayayım. Deanna Lewis, erkek kardeşiyle SFAX lansmanı hakkında konuşurken kayda alınıyor. Kadın diyor ki, bu Ed lansmanın muazzam olacağını söylemiş. Ve tahmin et ne oluyor? İki gün sonra, kadının kardeşinin fonu, hisselerin en büyük alıcıları arasına giriyor. Kadına tam olarak ne söyledin?”

Ronan ona baktı. Ed düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Yutkundığında çıkan ses, utanç verici derecede yüksekti. Ofisin karşısındaki ürün geliştirme ekibi, bölmelerinin üzerinden ona bakıyorlardı. “Ona hiçbir şey söylemedim.” Gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyorum. Bir şeyler söylemiş olabilirim. Devlet sırrı falan değildi ya.”

“Evet devlet sırrıydı Ed!” dedi Sidney. “Bu yaptığına içeriden bilgi ticareti deniyor. Kadın ona tarihleri, saatleri verdiğini de söylemiş. Ona şirketin bir servet kazanacağını söylemişsin.”

“O zaman yalan söylüyor! Boş boş sallıyor. Biz sadece... şey yapıyorduk.”

“Kızı etkileyip yatağa atmak için boşboğazlık ettin, değil mi?”

“Öyle değil.”

“Deanna Lewis’le yattın mı?” Ed, Ronan’ın miyop bakışlarının, yakarcasına içine işlediğini hissedebiliyordu.

Sidney ellerini kaldırdı. “Avukatını araman lazım.”

“Benim başım neden dertte olsun ki?” diye sordu Ed. “Bu işten herhangi bir menfaatim falan yok. Kardeşinin Hedge fonu olduğunu bile bilmiyordum.”

Sidney arkasına baktı. Onlara bakan yüzler birdenbire masalarında bakacak daha ilginç bir şeyler bulmuş gibiydi. Sesini alçalttı. “Şimdi gitmen gerek. Seni polis merkezinde sorgulamak istiyorlar.”

“Ne? Bu delilik. Yirmi dakika içinde yazılım toplantım var. Polis merkezine falan gitmiyorum.”

“Bu işin iç yüzünü anlayana kadar seni açığa alıyoruz.”

Ed güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Beni açığa alamazsın. Burası benim şirketim.” Onlara arkasını dönerek, köpük topu havaya atıp yakaladı. Kimse kıpırdamadı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Burası bizim şirketimiz. Söyle şunlara Ronan.”

Ronan’a baktı ama Ronan sabit bir şekilde yere bakıyordu. Ed, Sidney’ye baktı; Sidney başını iki yana salladı. Sonra başını kaldırıp arkasında beliren üniformalı iki adama, elleriyle ağzını kapatan sekreterine ve arkasındaki halıyla kaplı yola baktı. Köpük top sessizce yere, ayaklarının arasına düştü.

1.

Jess

Jess Thomas ile Nathalie Benson, kamyonetlerinin koltuklarına yığılmışlardı. Kamyonet, Nathalie'nin evinden yeterince uzağa park edilmişti; içeriden bakınca görülmüyorlardı. Nathalie sigara içiyordu. Altı hafta önce kırkinci kez sigarayı bırakmıştı.

"Haftada seksen sterlin garanti. Ve tatil ücreti." Nathalie çığlık attı. "Lanet olsun. O küpeyi unutan şıfıntıyı bulup bizi en kârlı işimizden ettiği için gerçekten pataklamak istiyorum."

"Belki de adamın evli olduğunu bilmiyordur."

"Ah, biliyordu." Nathalie, Dean'le tanışmadan önce Southampton'ın karşı yakasında bir değil iki ailesi olduğu anlaşılan bir adamla iki senesini harcamıştı. "Hiçbir bekâr adamın yatağının üzerinde renklerine göre dizilmiş kırlentler olmaz."

"Neil Brewster'in var," dedi Jess.

"Neil Brewster'in müzik arşivinin yüzde yetmiş yedisi Judy Garland'dan, yüzde otuz üçü de Pet Shop Boys'dan oluşuyor."

Beachfront Tatil Parkı'nın yarı cennet yarı inşaat alanı olduğu zamanlardan beri, dört senedir, hafta içi her gün birlikte temizlik yapmışlardı. O zamanlar, müteahhitler bölgenin yerlisi olan ailelere yüzme havuzuna erişim imkânı vaat etmiş ve üst sınıfa yönelik bir imar projesinin, küçük sahil kasabalarını sömürmek yerine daha

çok fayda sağlayacağını güvencesini vermişlerdi. Rengi solmuş Benson&Thomas Temizlik şirketinin adı, beyaz kamyonetlerinin yan tarafına basılıydı. Nathalie bu yazının altına: “Kirli İşlerinizde Yardımcı Olalım” ibaresini eklemişti, ta ki Jess iki buçuk ay boyunca gelen aramaların yarısının temizlikle hiçbir ilgisinin olmadığına dikkat çekinceye kadar.

Artık aldıkları işlerin neredeyse tamamı Beachfront imar alanında idi. Kasabada doktorlar, avukatlar ve artrit rahatsızlığı nedeniyle artık kendi temizliğini kendi yapamayan tuhaf müşterileri Bayan Humphrey dışında pek kimsenin temizlikçi tutacak parası veya niyeti yoktu. Temizlikçilik, bir bakıma iyi işti. Kendin için çalışıyor, çalışma saatlerini kendin düzenleyebiliyor, çoğunlukla müşterilerini kendin bulup seçebiliyordun. Ancak tuhaftır ki işin kötü tarafı, boktan müşteriler (her zaman en az bir tane boktan müşteri olurdu) veya başkasının tuvaletini ovmanın, her nasılsa insana tırmandığı merdivende planladığı yerin bir basamak altında olduğunu hissettirmesi değildi. Jess, başkalarının lavabo giderlerinden topak topak saçları çekip çıkarmayı veya yazlık ev kiralayan insanların çoğunun kendilerini bir hafta boyunca domuzlar gibi yaşamak zorundaymış gibi hissetmesini umursamıyordu.

Onun hoşuna gitmeyen, eninde sonunda başkalarının hayatı hakkında istediğinden çok daha fazla şey öğreniyor olmasıydı.

Örneğin Jess, insanlara Bayan Eldridge’in gizli alışveriş alışkanlığını anlatabilirdi: Banyodaki çöpün içine tıkıştırılmış tasarımcı ayakkabılarının faturaları ve dolabındaki giyilmemiş kıyafet poşetleri, hâlâ yerinde duran etiketler... Lena Thompson’ın dört senedir bebek yapmak için uğraştığını ve ayda iki kez gebelik testi kullandığını da anlatabilirdi (külotlu çoraplarını hiç çıkarmıyormuş). Ayrıca kilisenin arkasındaki büyük evde oturan Bay Mitchell’in maaşının altı haneli olduğunu (maaş bordrolarını salondaki sehpanın üzerinde bırakırdı; Nathalie adamın bunu kasıtlı olarak

yaptığına yemin edebilirdi) ve kızının banyoda gizli gizli sigara içtiğini söyleyebilirdi.

Ve Jess eğer isteseydi, dışarıda tertemiz görünen, saçları kussuz, tırnakları boyalı, pahalı kokular sürünmüş ama külotlarını hiç düşünmeden gözler önünde bırakan kadınların adlarını sayabilirdi. Ya da (maşa olmadan tutmak istemediği) odalarındaki havluları kaskatı olmuş yeni yetme oğlanların adlarını... Geceleri ayrı yataklarda yatan çiftler, Jess'den boş odanın çarşaflarını değiştirmesini isterken uyanıklık ederek "son zamanlarda inanılmaz fazla misafirlerinin geldiğini" ısrarla vurgulayan ev kadınları, gaz maskesi ve TEHLİKELİ KİMYASAL uyarısı isteyen tuvaletler vardı.

Bir de ara sıra Lisa Ritter gibi iyi müşteriler olurdu. Evini süpürmek için uğradığınızda elinizde bir elmas küpeyle ve gerçekten *bilmesem de olurdu* dedirtecek türden bir şeyi bilmenin yüküyle kalırdınız.

Lisa Ritter küpeyi elinde tutup, "Herhalde kızımındır, en son gelişinde düşürmüştür," demişti. Fakat bunu söylerken harcadığı çabayla sesi titriyordu. "Onun da böyle bir küpesi var."

"Tabii," demişti Jess. "Muhtemelen birinin küpeye ayağı çarpmıştır ve fırlayıp sizin yatak odasına girmiştir. Ya da birinin ayakkabısına yapışıp taşınmıştır. Bunu tahmin etmiştim aslında. Affedersiniz. Sizin olmadığını bilseydim asla rahatsız etmezdim." Ve tam o anda Bayan Ritter ona arkasını döndüğünde, her şeyin sona erdiğini anlamıştı. İnsanlar kapılarına kötü haber götürdüğüünüzde size teşekkür etmiyorlardı.

Yolun sonunda, yeni yürümeye başlamış, kalın kalın giydirilmiş bir bebek devrilen bir ağaç gibi yavaşça yere düştü ve kısa bir sessizliğin ardından avaz avaz ağlamaya başladı. İki eli mükemmel dengeli alışveriş torbalarıyla dolu olan annesi de durup sessiz bir dehşet içinde ona baktı.

“Bak, geçen hafta ne dediğini duydun. Lisa Ritter bizden kurtulmadan önce kuaföründen kurtulurdu.”

Nathalie, Jess’in nükleer faciaya bile iyi tarafından bakacağını kanıtlayan bir yüz ifadesiyle baktı. “*Temizlikçilerden kurtulmadan önce*. Bu durum farklı. İster biz olalım ister Hızlı Temizler isterse Paspaslı Temizlik olsun umurunda değil.” Nathalie başım salladı. “Hayır. Ona göre, bugünden itibaren biz artık aldatan kocasıyla ilgili gerçeği bilen temizlikçiler olacağız. Bu, onun gibi kadınlar için önemlidir. Bazı şeylerin dışarıdan nasıl görüldüğü önemlidir, değil mi?”

Anne çantaları yere bırakıp bebeği almak için eğildi. Jess, çıplak ayağını arabanın ön paneline koyup yüzünü ellerine gömdü. “Başımıza iş aldık. O parayı nasıl kazanacağız Nat?”

“Orası tertemiz bir evdi. Sadece haftada iki kez toz alıyorduk.” Nathalie pencereden dışarı baktı.

“Parayı da hep zamanında öderdi.”

Elmas küpe Jess’in gözlerinin önünden gitmiyordu. Neden görmezlikten gelip geçmemişlerdi ki? Hatta ikisinden biri küpeyi çalsa daha iyi olurdu. “Tamam, ne yapalım, bizimle çalışmayı bırakacak. Haydi konuyu değiştirelim Nat. Bardaki vardiyamdan önce ağlayamam.”

“Peki, Marty bu hafta aradı mı?”

“Konuyu buraya getirelim demek istememiştim.”

“Eee, aradı mı?”

Jess içini çekti. “Evet.”

“Geçen hafta neden aramadığını söyledi mi?” Nathalie, Jess’in ayaklarını iterek ön panelden indirdi.

“Hayır.” Jess, Nathalie’nin ona baktığını hissedebiliyordu. “Ve hayır, para göndermedi.”

“Of, haydi ama. Çocuk Yardımı Dairesi’ni adamın üzerine salmalısın. Böyle devam edemezsin. Kendi çocukları için sana para göndermeli.”

Bu eski bir tartışmaydı. “O... o hâlâ iyi değil,” dedi Jess. “Ona daha fazla baskı yapamam. Hâlâ bir işi yok.”

“Eh, artık o paraya ihtiyacın olacak. En azından tekrar Lisa Ritter’inki gibi bir iş buluncaya kadar. Nicky nasıl?”

“Annesiyle konuşmak için Jason Fisher’in evine uğradım.”

“Şaka yapıyorsun. O kadından ödüm kopuyor. Jason’ın Nicky’i rahat bırakmasını sağlayacağını söyledi mi?”

“Onun gibi bir şey söyledi.”

Nathalie bakışlarını Jess’in üzerinde tutup çenesini iki santim aşağı eğdi. “Bir daha kapısına ayak basarsam beni mahvedeceğini söyledi. Hem beni hem de... Ah, ne demişti? Evet, hem beni hem de *ucube çocuklarımı*.” Jess yolcu aynasını indirip saçını kontrol etti ve tekrar atkuyruğu şeklinde topladı. “Ah, sonra da dedi ki Jason karıncayı bile incitmezmiş.”

“Ne beklenirdi ki!”

“Önemli değil. Norman yanımdaydı. İlginçtir ki arabalarının hemen yanına kaka yaptı. Ve ben de her nedense cebimde bir poşet olduğunu unutuvermişim.”

Jess ayaklarını tekrar kaldırıp aynı yere koydu.

Nathalie tekrar iterek indirdi ve arabanın ön panelini ıslak bezle sildi. “Haydi ama Jess! Marty gideli ne kadar oldu? İki sene mi? Gençsin. Zamanını onun kendini toplamasını bekleyerek geçiremezsin. Tekrar at sırtına çıkmak lazım,” dedi Nathalie yüzünü büzüştürerek.

“Tekrar at sırtına çıkmak. Aferin.”

“Liam Stubbs senden hoşlanıyor. Mesela onu tam anlamıyla bir at gibi sürebilirdin.”

“Bir çift X kromozomuna sahip olduğu tespit edilmiş olan herkes Liam Stubbs’ı at gibi sürebilir.” Jess camı kapattı. “Kitap okurum daha iyi. Üstelik, bence Yeni Amcanızla Tanışmaca oyununu oynamadan da çocukların hayatı yeterince altüst oldu. Değil mi?” Başını kaldırdı ve gökyüzüne doğru bakarken burun kıvrırdı. “Çayı koyup bara gitmek için hazırlanmam lazım. Gitmeden önce hızlıca bir arama turu yapıp herhangi bir müşteri ekstra bir iş istiyor mu diye bakacağım. Hiç belli olmaz, belki de kadın bizim işimizi iptal etmez.”

Nathalie yanındaki camı indirip sigarasının dumanını üfledi. “Tabii tabii. Bir sonraki işimiz de Sarı Tuğlalı Yol’un sonundaki Zümrüt Kenti temizlemek olacak.”

Seacove Caddesi, 14 Numara uzaktan gelen patlama sesleriyle doluydu. Tanzie kısa bir süre önce Nicky’nin (on altı yaşında olduğuna göre gayet normal) boş vaktinin yüzde seksen sekizini odasında geçirdiğini hesaplamıştı. Jess onu suçlayamazdı.

Temizlik sepetini salona bıraktı, ceketini astı ve tel tel olmuş halının durumu karşısında her zamanki bezginliği hissederek üst kata çıkıp Nicky’nin kapısını itti. Nicky’nin kulağında kulaklıkları vardı ve birine ateş ediyordu. Odadaki ot kokusu Jess’i sersemletecek kadar güçlüydü.

“Nicky,” der demez biri kurşun yağmuru altında yere serildi. “Nicky.” Oğluna doğru yürüdü, kulaklıklarını çekip çıkarınca Nicky ona dönüp baktı. Yüzünde uykudan zorla uyandırılmış gibi şaşkın bir ifade vardı. “İşlerin bitti mi?”

“Çalışma arası.”

Jess küllüğü alıp ona doğru uzattı. “Sanırım buna izin veremeyeceğimi söylemiştim.”

“Dün gecedен kalma. Uyuyamadım da.”

“Bu evde içemezsin Nicky.” Ona *yapma* demenin hiçbir anlamı yoktu. Bu civarda hepsi içiyordu. Jess kendi kendine, oğlu ot içmeye on beşinde başladığı için şanslı olduğunu söylüyordu.

“Tanzie geldi mi?” Yere saçılmış çorapları ve bardakları toplamak için eğildi.

“Hayır. Ha, öğle yemeğinden sonra okuldan aradılar.”

“Ne olmuş?”

Nicky bilgisayara bir şeyler yazdıktan sonra Jess’e döndü. “Bilmiyorum. Okulla ilgili bir şey.”

Jess, oğlunun boyalı siyah saçlarının bir tutamını kaldırdı. İşte oradaydı, elmacık kemiği üzerinde taze bir yara izi. Nicky başını geri çekti. “İyi misin?”

Oğlu omuz silkip başını başka tarafa çevirdi.

“Yine peşine mi düştüler?”

“Ben iyiyim.”

“Neden beni aramadın?”

“Kontörüm yok.” Arkasına yaslanıp sanal bir el bombasını ateşledi. Ekrandaki görüntü patlayarak alev topuna dönüştü. Nicky tekrar kulaklıklarını takarak ekrana geri döndü.

Nicky sekiz sene önce tamamen Jess’le yaşamaya başlamıştı. Marty’nin, ilk gençlik dönemlerinde kısa süre çıktığı Della adında bir kadından olan oğluydu. Nicky eve ilk geldiğinde sessiz ve ürkekti; gövdesi, kolları ve bacakları zayıf, uzundu, iştahı ise bitmez tükenmezdi. Annesi yeni bir toplulukla takılmaya başlamış, en sonunda da kimsenin gözünün içine bakmayan ve kocaman avucunun içinde her zaman bir kutu Tennent’s Extra bira tutan Koca Al adında bir adamla kayıplara karışmıştı. Nicky okulun soyunma odalarında uyurken bulunmuş ve sosyal hizmetler bir kez daha aradığında Jess,

Nicky'nin gelip onlarla birlikte yaşayabileceğini söylemişti. "Tam da ihtiyacın olan şey," demişti Nathalie. "Besleyecek bir ağız daha."

"O benim üvey oğlum."

"Onu dört yılda iki kez gördün. Üstelik maddi durumun da iyi değil."

"Eh, günümüzde aileler böyle."

Jess daha sonra zaman zaman bunun bardağı taşıran son damla olup olmadığını, Marty'nin ailesinin sorumluluğundan tamamen feragat etmesine yol açıp açmadığını merak etmişti. Fakat Nicky'nin kuzgun karası saçlarının ve sürmelerinin altında iyi bir çocuk yatıyordu. Tanzie'ye tathılıkla yaklaşıyordu ve keyfinin yerinde olduğu günlerde konuşur, güler ve Jess'in ara sıra çekinerek ona sarılmasına izin verirdi. Jess bazen aslında endişeleneceği bir kişi daha edinmiş gibi hissetse de onu seviyordu.

Telefonu alıp bahçeye çıktı ve derin bir nefes aldı. "Eee... alo? Ben Jessica Thomas. Sizi aramam için mesaj bırakmışsınız."

Kısa bir sessizlik.

"Tanzie'yle ilgili... her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Affedersiniz. Söylemem gerekirdi. Ben Bay Tsvangarai, Tanzie'nin matematik öğretmeniyim."

"Ah..." Jess adamı gözünde canlandırdı. Gri takım elbise içinde uzun boylu bir adam, cenaze levazımcısı gibi bir surat.

"Sizinle görüşmek istedim çünkü birkaç hafta önce St. Anne's'te çalışan eski bir meslektaşımla çok ilginç bir görüşmemiz oldu."

"St. Anne's mi?" Jess'in kaşları çatıldı. "Özel okul olan mı?"

"Evet. Matematik dalında olağanüstü yetenekli olan çocuklar için bir burs programları var. Bildiğiniz gibi Tanzie'nin Tanrı vergisi bir yeteneği ve becerisi olduğunu zaten belirtmiştik."

"Matematiği iyi, evet."

“İyiden de öte. Eh, ona geçen hafta tamamlaması için yeterlilik sınavı belgelerini vermiştik. Size bahsetti mi, bilmiyorum. Eve bir yazı gönderdim ama gördüğünüzden emin değildim.”

Jess gözlerini kısarak gökteki martıya baktı. Birkaç bahçe ötede, Terry Blackstone radyodaki şarkıya eşlik etmeye başlamıştı. Kim-senin bakmadığını zannettiği zamanlarda Rod Stewart’ın taklidini yaptığı biliniyordu.

“Bu sabah sınav sonuçlarını aldık. Tanzie iyi sonuç aldı. Son derece iyi. Bayan Thomas, eğer siz de kabul ederseniz sübvansiyonlu kontenjan için onu mülakata almak istiyorlar.”

Jess papağan gibi adamı tekrar ediyordu. “Sübvansiyonlu kontenjan mı?”

“Olağanüstü yetenekli bazı çocuklar için St. Anne’s okul ücretlerinin önemli bir bölümünü almaz. Bu, Tanzie’nin çok iyi bir eğitim alacağı anlamına geliyor. Kızınızın sıra dışı bir sayısal yeteneği var, Bayan Thomas. Ben gerçekten de bunun Tanzie için büyük bir fırsat olabileceğini düşünüyorum.”

“St. Anne’s? Ama... şehrin öbür ucuna gitmek için otobüse binmesi gerekecek. Bütün o üniformaları ve araç gereci de alması gerekir. O... orada kimseyi tanımayacak.”

“Yeni arkadaşlar edinir. Ama bunlar sadece ayrıntılar Bayan Thomas. Okulun ne sunacağını bekleyip görelim. Tanzie yetenekli bir kız.” Bay Tsvangarai durakladı. Jess hiçbir şey söylemeyince sesini alçalttı. “Neredeyse yirmi iki senedir matematik öğretmenliği yapıyorum Bayan Thomas. Ve matematik kavramlarını onun kadar iyi anlayan bir çocuk görmedim. Ona bir şeyler öğretebileceğim noktayı gerçekten geçmekte olduğuna inanıyorum. Algoritmalar, olasılık, asal sayılar...”

“Ben buradan sonrasını anlamam Bay Tsvangarai.”

Adam kıkırdadı. “Sizinle iletişim haline olacağım.”

Jess telefonu bırakıp üzerine ince, zümrüt yeşili bir yosun tabakası yayılmış olan beyaz, plastik bahçe sandalyesine bütün ağırlığıyla oturdu. Boşluğa, pencereden içeri Marty'nin hep çok parlak bulduğu perdelerle, bir türlü başından atmaya fırsat bulamadığı kırmızı plastikten, üç tekerlekli bisiklete, evinin yolunda konfetiler gibi saçılmış olan yan komşunun sigara izmaritlerine, köpeğin ısrarla başını çıkardığı çitin çürümüş tahtalarına baktı. Ve Nathalie'nin açık açık *yanlış yönlendirilmiş iyimserlik* diye bahsettiği özelliğine rağmen Jess beklenmedik bir anda gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

Çocuklarının babasının evi terk etmesinin bir sürü berbat yanı vardı: para meselesi, çocuklara belli etmemek için bastırılan öfke, çift olan arkadaşların çoğunun ona potansiyel bir koca hırsızı gibi davranması... Ama sonu gelmek bilmeyen, insanı yoran, kahrolasıca maddi ve enerji tüketen mücadeleden de kötüsü, boyunu aşan konularda tek başına bir ebeveyn olmanın dünyada en çok yalnız hissettiren durum olmasıydı.

2.

Tanzie

St. Anne's'in otoparkında yirmi altı araç duruyordu. On üçerli iki sıra halinde parlak cipler birbirine dönük duruyor, sıradaki diğer araç girmeden önce ortalama 41 derecelik bir açıyla boş yerlere girip çıkıyorlardı.

Tanzie annesiyle birlikte otobüs durağından yolun karşısına geçerken arabaları izledi. Sürücüler yasalara aykırı bir şekilde telefonla konuşuyor veya arka koltuklardaki koca gözlü, sarışın bebeklere bir şeyler söylüyorlardı. Annesi çenesini kaldırmış, bir elinde evin anahtarlarıyla oynuyordu. Sanki bunlar aslında arabasının anahtarlarıydı da o ve Tanzie biraz önce yakınlarda bir yerlere park etmişlerdi. Annesi sürekli arkasına bakıp duruyordu. Tanzie, onun temizlik müşterilerinden birine rastlayıp, *burada ne işin var*, türünden sorularla karşı karşıya kalmaktan endişelendiğini tahmin etti.

Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin dişçisi bu yol üzerinde olduğundan, Tanzie otobüsle en az on kez St. Anne's'in önünden geçmiş olmasına rağmen içine daha önce hiç girmemişti. Dışarıdan sadece tam 90 dereceye ayarlanmış uçsuz bucaksız bir çit (Acaba bahçıvan açılçer mi kullanmış?) ve dalları yerlere kadar eğilerek, sanki

altlarındaki çocukları korumak için orada bekliyormuş gibi duran koca ağaçlar vardı.

St. Anne's'deki çocuklar çantalarını birbirlerinin kafasına doğru savurmuyor veya öğle yemeği harçlığını çalmak için birbirlerinin sırtını duvara yapıştırmıyorlardı. Sınıflardaki yeni yetmelere çobanlık yapan, bıkkın sesli öğretmenler de yoktu.

Kızlar eteklerini belden altı kat kıvrırmamışlardı. Tek bir kişi bile sigara içmiyordu. Annesi hafifçe elini sıktı. Tanzie, annesinin bu kadar gergin görünmesinden hoşlanmamıştı. "Güzelmış, değil mi anne?"

Annesi başıyla onayladı. "Evet." Sesi ciyaklar gibi çıkmıştı.

"Bay Tsvangarai altıncı sınıfların hepsinin matematikten A veya yıldızlı A aldığını söylemişti. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Muhteşem."

Tanzie, müdürün odasına daha çabuk varabilsinler diye annesinin elini biraz çekiştiriyordu. "Sence ben tam gün okumaya başlayınca Norman beni özleyecek mi?"

"Tam gün mü?"

"St. Anne's altıya kadar devam ediyor. Salı ve perşembe günleri de matematik kulübü var. Kesinlikle ona da katılmak isterim."

Annesi ona baktı. Gerçekten yorgun görünüyordu. Bugünlerde hep yorgundu. Aslında gerçek bir tebessüm bile olmayan tebessümlerden birini takındı ve içeri girdiler.

"Merhaba Bayan Thomas. Merhaba Costanza. Sizinle tanışmak çok güzel. Buyurun, oturun."

Müdürün odası yüksek tavanlıydı, her otuz santimetrede bir beyaz alçıdan gül motifleri ve tam ortalarında da küçük gül tomurcukları vardı. Oda eski mobilyalarla doluydu; geniş cumba penceresinden bakınca çim biçme makinesine binmiş, kriket sa-

hasında ağır ağır aşağı yukarı gidip gelen bir adam görünüyordu. Küçük bir sehpanın üzerine, içinde kahve ve kurabiye olan bir tepsi bırakılmıştı. Kurabiyelerin ev yapımı olduğu belliydi. Babası gitmeden önce annesi de aynısından yapardı.

Tanzie kanepenin kenarına oturup karşısındaki iki adama baktı. Bıyıklı olan, iğne yapmadan önce hemşirenin yaptığı gibi gülüm-süyordu. Annesi çantasını kucağına almıştı, bacakları titriyordu.

“Bu Bay Cruikshank. Matematik zümre başkanı. Ben de Bay Daly. Son iki yıldır buranın müdürlüğünü yapıyorum.”

Tanzie önündeki kurabiyeden başını kaldırdı. “Kiriş ve teğet konularını işliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Bay Cruikshank.

“Peki olasılık?”

“O da var.”

Bay Cruikshank öne doğru eğildi. “Sınav sonuçlarına baktık. Costanza, senin gelecek sene matematikten GCSE sınavına girip o işi aradan çıkarman gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü bence A seviye problemlerden daha çok keyif alırsın.”

Tanzie adama baktı. “Elinizde gerçek sınav kâğıtları var mı?”

“Yan odada birkaç tane var. Görmek ister misin?”

Tanzie adamın bunu sorduğuna inanamıyordu. Bir an Nicky’nin yapacağı gibi, “Tabii akıllım,” demeyi düşündü ama sadece başını sallayarak onayladı.

Bay Daly annesine bir fincan kahve uzattı. “Lafı dolandırma-yacağım Bayan Thomas. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi kızınızın sıra dışı bir kabiliyeti var. Bu kadar yüksek puan alan birini daha önce sadece bir kere gördük, o da daha sonra Trinity Üniversitesi’nde akademi üyesi olan birine aitti.”

Bay Daly o kadar uzun konuştu ki Tanzie birazını bile din-lemeyi. Tek ilgilendiği kurabiyelerdi. “...Bariz bir şekilde sıra dışı

yeteneğe sahip, özel bir grup çocuk için yeni bir eşit erişim bursu oluşturduk.” *Bilmem ne bilmem ne...* “Bu burs, aksi takdirde böyle bir okulun avantajlarından yararlanamayacak bir çocuğa sahip olduğu potansiyeli gerçekleştirme şansı sunmaktadır...” *Vesaire vesaire vesaire*. “Costanza’nın matematik alanındaki ilerlemelerini büyük bir merakla beklemekle birlikte, onun aynı zamanda öğrencilik yaşamının diğer bölümlerinde de çok yönlü ve donanımlı olmasını sağlamak isteriz. Tam kapsamlı bir spor ve müzik müfredatımız mevcut.” *Vesaire vesaire vesaire...* “Sayısalcı çocuklar çoğunlukla dil konusunda da yetenekli oluyorlar...” *Vesaire vesaire vesaire...* “Ve tiyatro... bu alan genelde onun yaşındaki kızlar arasında çok popüler.”

Tanzie sonunda, “Ben gerçekten de sadece matematiği seviyorum,” dedi. “Bir de köpekleri.”

“Şey, köpekler konusunda önerebileceğimiz pek bir şey yok ama kendini matematik konusunda geliştirmen için sana birçok fırsat sunacağız. Fakat bence hoşuna gidecek olan diğer konular üzerinde de düşünebilirsin. Herhangi bir müzik aleti çalıyor musun?”

Tanzie başını iki yana salladı.

“Bildiğin yabancı dil var mı?”

Oda biraz sessizleşti.

“Peki başka ilgi alanların yok mu?”

“Cuma günleri yüzmeye gideriz,” dedi annesi.

“Babam gittiğinden beri yüzmeye gitmiyoruz.”

Annesi güldü ama bu biraz bitkin bir gülüştü. “Gidiyoruz Tanzie.”

“Bir kere gittik. On üç mayısta. Ama artık cumaları çalışıyorsun.”

Bay Cruikshank odadan çıktı ve kısa bir an sonra elinde kâğıtlarla geri geldi. Tanzie son kurabiyeyi de ağzına tıktıktan sonra ayağa kalktı ve gidip adamın yanına oturdu. Artık tam bir kâğıt yığı-

nının ortasında duruyorlardı. Üstelik bunlar Tanzie'nin daha hiç başlamadığı konulardı!

Tanzie, Bay Cruikshank'la birlikte sayfaları gözden geçirip neleri görüp neleri görmediğini ona gösterdi. Arkada annesi ile müdürün seslerinin giderek azalan gürültüsünü duyabiliyordu.

Her şey yoluna gidiyor gibiydi. Tanzie dikkatini kâğıtların üzerinde yazanlara verdi. Bay Cruikshank parmağı kâğıdın üzerindeyken sessizce, "Evet," diyordu. "Ancak yenileme sürecinin ilginç bir özelliği de şu, eğer belirli bir süre bekler, sonra da bu süreyi kapsayan yenileme aralığının ne kadar büyük olduğunu gözlemlersek ortalama büyüklükteki bir yenileme aralığından tipik olarak daha büyük olması beklenir."

Tanzie bunu biliyordu! "Bu yüzden de maymunların *Macbeth*'i yazması daha uzun sürer."

"Aynen." Bay Cruikshank gülümsedi. "Yenileme teorisi gördüğünden emin değilim."

"Görmedim aslında. Ama Bay Tsvangarai bir keresinde bana bahsetmişti, ben de internetten araştırdım. Maymun olayı çok hoşuma gitti." Tanzie kâğıtlara göz attı. Sayılar ona şarkı söylüyordu. Beyninin de biraz mırıldandığını hissedebiliyordu ve bu okula gitmesi gerektiğini biliyordu. "Anne..." dedi. Normalde başkalarının sözünü kesmezdi ama o kadar heyecanlanmıştı ki görgü kurallarını unutmuştu. "Sence bu problemlerden bazılarını alabilir miyiz?"

Bay Daly onu kısaca süzdü. Görgü kurallarını umursamıyor gibiydi. "Bay Cruikshank, elimizde fazla var mı?"

"Evet. Tanzie bunları alabilir."

Ve kâğıtları ona verdi! Öylece verdi! Sonra dışarıda zil çaldı; çocukların müdür odasının penceresinin önünden geçtiğini, ayak-kabıllarının çakıl taşları üzerindeki çıtırtılarını duyabiliyordu.

"Peki... sonra ne olacak?" diye sordu annesi.

“Eee, Costanza’ya, yani Tanzie’ye burs vermek istiyoruz.” Bay Daly masanın üzerinde duran kuşe kâğıttan bir klasörü aldı. “İzahnamemiz ve ilgili belgeler burada yazılı. Burs, okul ücretlerinin yüzde doksanını kapsıyor. Okulun bugüne kadar sunduğu en cömert burs olduğunu söyleyebilirim. Genellikle buraya gelmek isteyen çocukların oluşturduğu geniş bekleme listesini de düşünürsek, maksimum yüzde elli burs verilir.” Ardından kurabiye tabağını Tanzie’ye uzattı. Her nasılsa tabağı yeni kurabiyelerle doldurmuşlardı. Burası gerçekten de tüm zamanların en güzel okuluydu.

Annesi, “Yüzde doksan...” dedi ve kurabiyesini bardak altlığına koydu.

“Geriye hâlâ kayda değer bir maddi sorumluluk kaldığının farkındayım. Ayrıca üniforma, ulaşım masrafları, müzik veya okul gezileri gibi ekstralar da var. Ancak bunun inanılmaz bir fırsat olduğunu da vurgulamak isterim.” Bay Daly öne doğru eğildi. “Seni gerçekten aramızda görmek isteriz Tanzie. Matematik öğretmenin seninle çalışmanın büyük bir zevk olduğunu söylüyor.”

Tanzie bir kurabiye daha almak için uzanırken, “Okulu seviyorum,” dedi. “Biliyorum... arkadaşlarımdan çoğu sıkıcı olduğunu düşünüyor. Ama ben okulu eve tercih ederim.”

Hepsi utana sıkıla güldüler.

“Senin yüzünden değil anne,” diyen Tanzie bir kurabiye daha aldı. “Ama annemin çok çalışması gerekiyor.”

Herkes suskunlaştı.

“Bugünlerde hepimiz öyleyiz,” dedi Bay Cruikshank.

“Pekâlâ,” dedi Bay Daly. “Düşünmeniz gereken birçok şey var. Eminim ki bize soracağınız başka sorular da vardır. İsterseniz kahvenizi bitirin de çocuklardan biri size okulun geri kalanını gezdirsin. Sonra bu konuyu aranızda konuşabilirsiniz.”

Tanzie bahçede Norman'a top atıyordu. Günün birinde köpeğin topu alıp geri getireceğinden emindi. Bir yerlerde okumuştı, tekrar etmek, hayvanların bir şeyin nasıl yapılacağını öğrenme olasılığını dört kat artırıyordu. Gerçi Norman'ın sayı sayabildiğinden emin değildi.

Babası evi terk ettikten sonra annesi, bir gece yataklarında yatarken öldürülecekleri endişesiyle art arda on bir gece uykusuz kalınca barınaktan Norman'ı almışlardı. Barınak görevlileri, "Çocuklarla çok iyi anlaşır, olağanüstü bir bekçi köpeğidir," demişti. Annesi ise sürekli, "Ama çok büyük," deyip durmuştu.

"Daha da caydırıcı olur," demişlerdi neşeyle gülümseyerek. "Çocuklarla çok iyi anlaştığını söylemiş miydik?"

İki sene sonra annesi, Norman'ın aslında devasa bir yeme, içme ve sıçma makinesi olduğunu söylemişti. Köpek minderlere salya akıtıyor, uykusunda uluyor, tüy dökerek ve arkasında kötü kokular bırakarak evde ağır ağır dolanıyordu. Annesi, barınağın haklı olduğunu itiraf etmişti; bu koşullarda evlerine kimse girmezdi çünkü Norman'ın gaz kokusuyla ölmekten korkarlardı.

Jess, onun Tanzie'nin odasına girmesini yasaklamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Tanzie sabahları uyandığında köpek her zaman yatağın dörtte üçünü kaplamış, kıllı bacaklarını yatak örtüsünün üzerine atarak Tanzie'yi yorganın minik bir köşesinin altında titrer halde bırakmış olurdu. Annesi tüyler ve hijyen konusunda söylenece de Tanzie bunu umursamıyordu.

Nicky'yi, Tanzie iki yaşındayken almışlardı. Tanzie bir gece yatmaya gitmişti, uyandığında ise Nicky boş odadaydı ve annesi sadece Nicky'nin onlarla kalacağını ve onun ağabeyi olduğunu söylemişti. Tanzie bir keresinde ona ortak genetik malzemelerinin ne olduğunu düşündüğünü sormuş, Nicky de, "Tuhaf ezik geni," diye yanıtlamıştı. Tanzie onun şaka yapıyor olabileceğini düşünmüştü

ama genetik konusunda bundan şüphe duyacak kadar bilgi sahibi değildi.

Tanzie dışarıdaki musluğun altında ellerini durularken onların konuşmasını duydu. Nicky'nin penceresi açıktı ve sesleri bahçeye yayılıyordu.

“Su faturasını ödedin mi?” diye sordu Nicky.

“Hayır, postaneye gitme imkânım olmadı.”

“Üzerinde son ihtar olduğu yazıyor.”

“Son ihtar olduğunu biliyorum.” Annesi, para konusunda konuşurken her zaman aksi davranırdı. Bir duraksama oldu. Norman topu alıp Tanzie'nin ayağının dibine bıraktı. Top orada yapış yapış ve iğrenç bir halde kalıverdi. “Affedersin Nicky. Benim... sadece bu konuyu kapatmaya ihtiyacım var. Yarın sabah halledeceğim. Söz veriyorum. Babanla konuşmak ister misin?”

Tanzie cevabın ne olacağını biliyordu. Nicky artık babasıyla konuşmak istemiyordu.

“Hey!”

Tanzie pencerenin tam altında durduğunda hareketsiz kaldı. Skype'dan babasının sesini duyabiliyordu, gergindi.

“Her şey yolunda mı?” Tanzie, babasının kötü bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Belki de Tanzie'nin lösemi olduğunu düşünürse geri gelebilirdi. Bir keresinde televizyonda bir film izlemişti; filmde kızın annesi ile babası boşanıyor, sonra kız lösemi olduğu için tekrar bir araya geliyorlardı. Tanzie aslında lösemi olmak istemiyordu çünkü iğneleri görünce kendinden geçiyordu ve kaybetmek istemediği oldukça güzel saçları vardı.

“Her şey yolunda,” dedi annesi. Nicky'nin hırpalandığını ona söylememişti.

“Ne var ne yok?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Annen mi dekore etti?” diye sordu annesi.

“Neyi?”

“Yeni duvar kâğıdı...”

“Ha, o mu?”

Babaannesinin evine yeni duvar kâğıdı mı almışlardı?

Tanzie garip hissetti. Babası ile babaannesi artık hiç bilmediği bir evde yaşıyordu. Babasını en son 348 gün önce görmüştü. Babaannesini ise en son 433 gün önce.

“Seninle Tanzie’nin okulu hakkında konuşmam gerek.”

“Neden? Ne yaptı?”

“Öyle bir şey değil Marty. St. Anne’s’e gitmek için burs kazandı.”

“St. Anne’s’ mi?”

“Matematikle yaşından çok ileri olduğunu düşünüyorlar.”

“St. Anne’s...” dedi babası, inanamıyormuş gibiydi. “Yani... Tanzie’nin zeki bir çocuk olduğunu biliyordum ama...”

Babasının sesi gerçekten memnun geliyordu. Tanzie daha iyi duyabilmek için sırtını duvara dayayıp parmak uçlarında yükseldi. Belki de St. Anne’s’e giderse babası geri gelirdi.

“Küçük kızım sosyete okulunda, ha?” Sesi gurur doluydu. Tanzie babasının şimdiden bardaki arkadaşlarına söyleyecekleri üzerinde çalışmaya başladığını gözünde canlandırabiliyordu. Ancak babası bara gidemezdi. Çünkü annesine durmadan kendi keyfi için harcayacak parası olmadığını söylüyordu. “Peki sorun ne?”

“Şey... büyük bir burs. Ama her şeyi kapsamıyor.”

“Yani?”

“Yani, hâlâ bir dönem için beş yüz sterlin bulmamız gerekiyor. Ve de üniforma. Ve beş yüz sterlin kayıt ücreti.”

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Tanzie, acaba bilgisayar mı bozuldu, diye düşündü.

“Dediklerine göre bir sene oraya gittikten sonra yoksulluk parası almak için başvurabilirmişiz. Bir tür burs ya da hak eden bir öğrenciyse verebildikleri ekstra bir miktar. Ama en azından birinci seneyi tamamlayabilmesi için yaklaşık iki bin sterlin bulmamız lazım.”

Sonra babası güldü. Gerçekten güldü. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır, şaka yapmıyorum.”

“İki bini nerden bulayım Jess?”

“Ben düşündüm ki...”

“Daha doğru düzgün bir işim bile yok. Burada hiçbir fırsat çıkmıyor. Ben... ben daha yeni yeni ayaklarımın üstünde duruyorum. Kusura bakma canım ama imkânı yok.”

“Annen yardım edemez mi? Belki biraz birikmişti vardır. Onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır. Annem... dışarıda. Ve ondan para sızdırmanı istemiyorum. Derdi kendine yetiyor.”

“Ondan para sızdırmıyorum Marty. Tek torunlarına yardım etmek isteyebilir diye düşündüm.”

“Artık tek torun o değil. Elena’nın oğlu oldu.”

Tanzie taş kesildi.

“Elena’nın hamile olduğunu bile bilmiyordum.”

“Evet, sana söyleyecektim.”

Tanzie’nin bir kuzeni olmuştu. Ve haberi bile yoktu. Norman pat diye ayaklarının dibine oturdu. İri, kahverengi gözleriyle ona baktı. Sonra sanki sırf yerde uzanmak çok ama çok zor bir işmiş gibi homurdanarak, yavaşça yuvarlandı.

“Peki... Rolls’u satsak?”

“Satamam. Düğün işine tekrar başlayacağım.”

“Araba neredeyse iki yıldır garajda çürüyor.”

“Biliyorum. Gelip alacağım. Sadece arabayı burada koyabileceğim güvenli bir yer yok.”

Sesler artık sinirli sinirli çıkmaya başlamıştı. Konuşmaları genellikle böyle bitiyordu. Tanzie, annesinin iç çektiğini duydu. “En azından bir çare düşünür müsün Marty? Tanzie buraya gitmeyi gerçekten istiyor. Çok ama çok istiyor. Matematik hocası onunla konuşurken yüzü öyle bir aydınlandı ki onu şeyden beri böyle görmemiştim...”

“Ben gittiğimden beri.”

“Öyle demek istemedim.”

“Yani şimdi de benim suçum oldu.”

“Hayır, senin suçun değil Marty. Ama burada oturup senin gitmeden onları kahkahaya boğmuş gibi davranacak da değilim. Tanzie onu neden ziyarete gelmediğini anlamıyor. Seni artık neden göremediğini anlamıyor.”

“Masrafları karşılayamıyorum Jess. Biliyorsun. Sürekli böyle üstüme gelip durmanın bir anlamı yok. Hastaydım.”

“Hasta olduğunu biliyorum.”

“İsteddiği zaman gelip beni görebilir. Sana söyledim. Dönem ortasında ikisini de gönder.

“Gönderemem. O kadar yolu kendi başlarına gitmek için çok küçükler. Masraflarını da karşılayamam.”

“Galiba bu da benim suçum.”

“Ah, Tanrı aşkına.”

Tanzie tırnaklarını ellerinin yumuşak kısmına batırdı. Norman ona bakarak beklemeye devam ediyordu.

“Seninle tartışmak istemiyorum Marty,” dedi annesi. Sesi alçak ve dikkatliydi, öğretmenin zaten bilmen gereken bir şeyi açıklamaya çalıştığında takındığı tavır gibiydi. “Sadece herhangi bir şekilde

bu duruma katkıda bulunmanın bir yolu var mı diye düşünmeni istiyorum. Bu fırsat Tanzie'nin hayatını değiştirebilir. Onun da bizim gibi uğraşıp didinmesine gerek kalmayabilir."

"Orası belli olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Haberleri izlemiyor musun Jess? Bütün mezunlar işsiz. Ne eğitim alırsan al, fark etmez. Yine de uğraşıp didinecek." Babası durakladı. "Hayır, sırf bunun için daha fazla borca girmemizin bir anlamı yok. Bu okullar tabii ki özel olduklarını, çocuğun da özel olduğunu ve oraya giderse harika fırsatlar elde edeceğini söyleyecekler. Adamların işi bu, boş laf."

Annesi hiçbir şey söylemedi.

"Zaten dedikleri kadar parlak bir öğrenciyse, kendi yolunu çizecektir. Herkes gibi McArthur's'a gitmesi gerekecek."

"Bütün zamanlarını Nicky'nin yüzünü nasıl haşat edeceklerini düşünerek geçiren o küçük pisliklerin arasında, dört kat makyaj yapıp tırnakları kırıldı diye beden dersine girmeyen kızlar gibi. Tanzie oraya uymaz Marty. Uymaz işte."

"Şu anda züppeler gibi konuşuyorsun."

"Hayır, kızının biraz farklı olduğunu kabullenen biri gibi konuşuyorum. Ve buna kucak açan bir okula ihtiyaç duyabilir."

"Yapamam, Jess. Üzgünüm." Artık babasının dikkati dağılmış gibiydi. Sanki uzakta bir ses duymuştu. "Bak. Gitmem gerek. Pazar günü onunla Skype'tan konuşacağım."

Uzun bir sessizlik oldu. Tanzie on dörde kadar saydı.

Kapının açıldığını ve Nicky'nin sesini duydu: "Konuşma iyi geçti galiba." Tanzie eğilip Norman'ın karnını okşadı. Gözlerini kapattı, bu yüzden de Norman'm üzerine düşen gözyaşını görmedi.

"Son zamanlarda loto oynadık mı?"

"Hayır."

Bu sessizlik dokuz saniye sürdü. Ardından, annesinin sesi suskun havanın içinde yankılandı. “Eh, belki de oynamaya başlasak iyi olur.”

3.

Ed

Deanna Lewis. Belki kampüsün en güzel kızı değil ama Ed ile Ronan'ın, Önce Dört Ellilik Dikmeye Gerek Olmadan Tek Seferlik Olabilecek Kızlar puanlama sisteminde en yüksek puanı alan kesinlikle oydu. Sanki kız onlardan birine bakarmış gibi...

Deanna üniversitede üç yıl boyunca onu pek fark etmemişti bile; yağmurlu bir günde durakta beklerken Ed'den arabasıyla onu salonlara geri göndermesini istediği zaman hariç. Kızın yolcu koltuğunda oturduğu süre boyunca Ed'in dili tutulmuş, tek bir kelime bile etmemişti. Bir tek diğer taraftan kızı indirirken belli belirsiz, boşuk bir "sorun değil" cevabı dışında. Ve bu iki sözcük nasıl olduysa üç oktav çıkmıştı. Kız, eğilip çizmesinin tabanına yapışan boş cips paketini çıkararak kapıyı kapatmadan önce zarif bir şekilde tekrar arabanın ayak boşluğuna bırakmıştı.

Eğer Ed kötü iş çıkardıysa Ronan daha da beterini yapmıştı. Aşk, çizgi filmlerdeki halterler gibi onu aşağı çekiyordu. Kıza şiirler yazmış, sevgililer gününde isimsiz çiçekler göndermiş, yemek sırasında ona gülümsemiş ve kız bir türlü fark etmeyince de yıkılmış gibi görünmemeye çalışmıştı. Mezun olduktan sonra kendi şirketlerini kurup da kadınlar hakkında düşünmek yerine yazılım hakkında düşünmeye başladıklarında da yazılım gerçekten dü-

şünmeyi tercih ettikleri şey haline gelinceye kadar Deanna Lewis yavaş yavaş bir üniversite hatırasına dönüşmüştü. “Ah... Deanna Lewis,” derlerdi birbirlerine. Gözleri barda içen diğer insanların başlarının üzerinde, uzaklara dalmış bir halde bakarlardı.

Derken Lara üç ay önce, Roma’daki daireyi, Ed’in hisse senedi portföyünün yarısını ve Ed’in ilişkiler konusundaki iştahından geriye kalanları da beraberinde götürerek onu terk ettikten yaklaşık altı ay sonra Deanna Lewis onu Facebook’ta eklemişti. Kız birkaç yıl New York’ta yaşamıştı ama geri dönüyordu ve üniversitedeki eski arkadaşlarının bazılarıyla arayı kapatmak istiyordu. Ed, Reena’yı hatırlıyor muydu? Peki ya Sam’i? Bir ara bir şeyler içmek ister miydi?

Daha sonra Ronan’a bundan bahsetmediği için utanmıştı. *Ronan yeni yazılım güncellemesiyle meşgul*, demişti kendi kendine. Deanna’yı aklından çıkarması yıllar almıştı. Tekrar işi bulandırmanın bir anlamı yoktu. Fakat işin aslı, Ed’in uzun zamandır biriyle randevusu olmamıştı ve bir parçası, bir sene önce, şirket satıldığından bu yana nasıl biri olduğunu Deanna Lewis’in görmesini istiyordu.

Çünkü anlaşılan para, insana kıyafetlerini, cildini, saçını ve bedenini adam edecek biri olma şansı tanıyordu. Otuz üç yaşındaki Ed Nicholls’in üzerinde bariz bir zenginlik işareti yoktu ama zenginliğini etrafında gözle görülmez bir koku gibi taşıdığını biliyordu.

Soho’da bir barda buluştular. Kız özür diledi, Reena onları son dakikada ekmişti. Reena’nın bir bebeği olmuştu. Deanna bunu söylerken biraz alay edercesine bir kaşını kaldırmıştı. Ed çok sonra Sam’in de gelmediğini fark etti. Dahası Deanna, Ronan’ı da sormamıştı.

Ed gözlerini ondan alamıyordu. Deanna hiç değişmemişti, hatta daha da güzeldi. Şampuan reklamlarında olduğu gibi omuzlarının üzerinde dalgalanan koyu renk saçları vardı. Ed’in hatırladığından daha kibar, daha insancıldı. Belki de üniversite sınırlarının dışına çıkınca altın kızların bile ayakları bir parça yere basabiliyordu.

Deanna, Ed'in tüm şakalarına güldü. Ed, onu şaşırttığını görebiliyordu. Ve bu ona kendini iyi hissettirmişti.

Birkaç saat sonra ayrıldılar. Aslına bakılırsa Ed ondan bir daha haber almayı beklemiyordu ama Deanna iki gün sonra aradı. Bu sefer bir kulübe gittiler, Ed onunla dans etti ve kız dans ederken ellerini başının üzerine kaldırdığında, Ed onu yatağa bağlanmış halde hayal etmemek için gerçekten büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı. Üçüncü veya dördüncü içkiden sonra Deanna bir ilişkiden yeni çıktığını açıklamıştı. Söylediğine göre korkunç bir ayrılık olmuştu. Ciddi bir ilişkiye girmek istediğinden emin değildi. Ed, onu dinlerken bütün doğru sesleri çıkardı. Ardından Deanna'ya eski karısı Lara'dan bahsetti ve onun ilk aşkının her zaman iş olacağı ve akıl sağlığını kurtarmak için Ed'den ayrılmak zorunda olduğunu söylemesini anlattı.

"Biraz melodram kokuyor," dedi Deanna.

"Lara bir İtalyan. Ve aktris. Onun her şeyi melodram kokar."

"Melodram *kokuyordu* demelisin," diye düzeltti Deanna. Bunu söylerken gözlerini Ed'in gözlerinin üzerinde tuttu. Ed konuşurken dudaklarını izliyordu; bu tuhaf bir şekilde dikkatini dağıtmıştı. Ed ona şirketten bahsetti: Ronan'la birlikte Ed'in yatak odasında yarattıkları ilk deneme sürümlerini, yazılım hatalarını, özel jetiyle onları Teksas'a uçuran medya kralıyla yaptıkları toplantıları ve adamın satın alma teklifini reddettiklerinde onlara küfretmesini...

Deanna'ya halka açıldıkları günden, banyosunun kenarında oturup hisse bedellerinin giderek yükselişini telefonundan izlediği zamanlardan ve hayatının ne kadar değişmeye başladığını kavradığında hissettiklerinden bahsetti.

"O kadar zengin misin?"

"İdare ediyorum." Ed, moron herifin biri gibi algılanmasına ramak kaldığının farkındaydı. "Şey, boşandığım zaman durumum

daha iyiydi tabii. Ama idare ediyorum. Bilirsin işte... parayla pek ilgilim yok.” Omuzlarını silkti. “Sadece yaptığım işi seviyorum. Şirketi seviyorum. Fikirler bulup bu fikirleri insanlar için gerçekten işe yarayan şeylere dönüştürmeyi seviyorum.”

“Ama şirketi sattınız?”

“Şirket çok fazla büyüyordu ve bana takım elbiseli adamların büyük mali işlere bakacakları söylendi. İşin o tarafına hiç ilgi duymadım. Sadece çok fazla hissem var.” Ed ona baktı. “Ve gerçekten de... saçların çok güzel.” Durup dururken neden böyle söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Deanna takside onu öpmüştü. Zayıf ve kusursuz manikürlü eliyle Ed’in yüzünü yavaşça kendine doğru çevirip onu öptü. Üniversite zamanlarının üzerinden on iki yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen (bu on iki yılda Ed Nicholls bir model/aktris/ya da onun gibi bir şeyle kısa bir evlilik yapmıştı) kafasının içinde bir ses aynı şeyi söyleyip duruyordu: Deanna Lewis beni öpüyor. Üstelik sadece öpmüyordu. Eteğini yukarı çekip uzun, zayıf bacağına onun üzerine atmış (görünüşe göre taksi şoförünü önemsemiyordu) ve Ed artık konuşamaz veya düşünemez oluncaya dek ellerini Ed’in gömleği üzerinde dolaştırmıştı. Ed’in dairesine geldiklerinde sözcükler ağzından aptalca seslerden ibaretmiş gibi çıkıyordu ve Ed para üstünü beklemediği gibi şoföre uzattığı banknot tomarında ne olduğunda da bakmamıştı.

Seks harikaydı. Aman Tanrım, gerçekten iyiydi. Tanrı aşkına, kız bir porno filmdeymiş gibi hamleler yapıyordu. Lara’yla son aylardaki cinsel hayatları sanki sadece Lara’nın anladığı bir takım kurallara bağlıymış ve bir lütufmuş gibi geliyordu. Örneğin Ed’in ona yeterince ilgi gösterip göstermediği, onunla vakit geçirip geçirmediği, onu yemeğe çıkarıp çıkarmadığı ya da duygularını nasıl incittiğini anlayıp anlamadığına göre işler değişebiliyordu.

Deanna Lewis onun çıplak bedenine baktığında gözleri bir tır aılıkla aydınlanmış gibi olmuştı. *Ah, Tanrım. Deanna Lewis!*

Deanna cuma günü tekrar geldi. İki yanında kurdeleler olan şu çılğın iç çamaşırlarından giymişti. Kurdeleler çekilince çamaşır da çözülp bir su dalgası gibi yavaşça bacaklarından kaymıştı. Daha sonra esrar sarmışlardı. Ed normalde ot içmezdi ama keyif verici bir baş dönmesi hissetmiş, parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirmiş ve Lara gittiğinden beri kendini ilk kez iyi hissetmişti.

Sonra Deanna, "Bizimkilere senden bahsettim," demişti.

Ed odaklanmakta güçlük çekiyordu. "Annene ve babana mı?"

"Senin için bir sakıncası yok, değil mi? Sadece o kadar güzel ki... Tekrar böyle... kendimi bir şeylere ait hissetmek... anlıyor musun?"

Ed kendini tavanda bir noktaya bakarken buldu. *Önemli bir şey değil*, dedi kendi kendine. Pek çok kişi ailesine böyle şeyleri anlatır. İki hafta geçmiş olsa bile.

"Bunalımdaydım. Şimdi ise sadece..." Parıldayan yüzüyle Ed'e baktı "...mutluyum. Deli gibi mutluyum. Uyanır uyanmaz seni düşünüyorum. Her şey iyi olacak gibi."

Ed'in tuhaf bir şekilde ağzı kurumuştu. Esrar yüzünden olup olmadığından emin değildi. "Bunalımda mıydın?" diye sordu.

"Şimdi iyiyim. Yani, bizimkiler bana gerçekten iyi baktı. Son nöbetten sonra beni doktora götürüp doğru ilaçları aldılar. Tabii ki insanı biraz deli dolu yapabiliyor ama kimsenin şikâyetçi olduğunu söyleyemem! Hahaha!"

Ed esrarı ona verdi.

"Sadece bazı şeyleri çok yoğun hissediyorum, anlıyor musun? Psikiyatrim fevkalade hassas olduğumu söylüyor. Bazı insanlar kendilerini hayatın akışına bırakır. Ben öyle değilim. Bazen bir hayvanın ölümü veya başka bir ülkede öldürülen bir çocukla ilgili

bir şeyler okuduğumda abartısız bütün gün ağlıyorum. Abartısız! Üniversitede de böyleydin. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır.”

Deanna elini Ed’in penisinin üzerine koydu. Birdenbire Ed erekte olamayacağını oldukça kesin bir şekilde hissetti.

Deanna ona baktı. Saçları, yüzünün yarısını kapatmıştı, saçlarını üfledi. “İnsanın hem işini hem evini kaybetmesi çok acı. Beş parasız kalmanın ne demek olduğunu tahmin edemezsin.” Sanki ona ne kadarını anlatacağını tartar gibi Ed’e baktı. “Yani tamamen meteliksiz kalmak...”

“Ne... ne demek istiyorsun?”

“Şey... eski sevgili me bir ton borcum var ve ona ödeyemeyeceğimi söyledim. Şu anda kredi kartıma da çok borcum var. Ve eski sevgili beni arayıp konuşuyor da konuşuyor. Çok stresli bir durum. Ne kadar strese girdiğimi anlamıyor.”

“Ne kadar paradan bahsediyorsun?”

Deanna miktarı söyledi. Ve Ed’in şaşkınlıktan ağzı açık kalınca, “Sakın bana borç vermeyi teklif etme. Erkek arkadaşım dan para almam. Bu kâbus gibi bir durum,” diye devam etti.

Ed, onun “erkek arkadaş” tabirini kullanmasının anlamı üzerinde düşünmemeye çalıştı.

Bakışlarını yere indirip Deanna’ya baktı ve alt dudağının titrediğini gördü. Ed yutkundu. “Eee... iyi misin?”

Deanna’nın tebessümü abartılıydı. “İyi yim. Senin sayende, artık gerçekten iyi yim.” Parmağını Ed’in göğsünde gezdirdi. “Neyse. Parasını nasıl ödeyeceğim aklıma bile gelmeden güzel akşam yemeklerine çıkmamız bana harika hissettiriyor.” Ed’in göğüs uçlarından birini öptü.

O gece bir kolunu Ed'in üzerine atarak uyudu. Ed ise gözüne bir damla uyku girmeden öylece uzanırken *keşke Ronan'ı araya-bilsem* diye düşünüyordu.

Deanna bir sonraki cuma yine geldi, ondan sonraki cuma da. Ed hafta sonu yapması gereken işler olduğunu ima etse de aldırımıyordu. Babası ona yemeğe çıkmaları için para vermişti. "Babam beni tekrar mutlu görmenin içini ne kadar rahatlattığını söylüyor."

Ve dışarı çıktıklarında, metrodan inip yoldan karşıya geçerken Ed ona grip olduğunu söyledi. Onu öpmese daha iyi olurdu.

Deanna, "Umurumda değil. Senin olan her şey benim," deyip tam yirmi saniye boyunca yüzünü Ed'in yüzüne kilitlemişti.

Mahalledeki pizzacıda yemek yediler. Ed onu ne zaman görsen belli belirsiz, refleks gibi bir panik duygusu hissetmeye başlamıştı. Deanna her zaman, her şey hakkında bir şeyler "hissediordu". Kırmızı bir otobüs görünce mutlu oluyor, bir kafenin penceresinde solmuş bir bitki görünce ağlamaklı oluyordu. Her şeyi uçlarda yaşıyordu. Bazen konuşmaya o kadar çok dalıyordu ki yemek yerken ağzını kapatmayı unutuyordu. Ed'in dairesinde banyonun kapısı açıkken çişini bile yapmıştı. Bir at ziyarete gelmiş de banyosunda rahatlıyormuş gibi bir ses çıkmıştı.

Ed buna hazır değildi. Yalnız kalmak istiyordu. Sessizlik istiyordu, normal rutinine dönmeliydi. Artık bir zamanlar yalnız olduğuna bile inanamıyordu.

O gece Deanna'ya sevişmek istemediğini söyledi. "Gerçekten yorgunum."

"Ben seni kendine getiririm..." Deanna yorganın altında aşağıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Ardından başka şartlarda olsa komik olabilecek bir mücadele başladı. Deanna'nın ağzı, Ed'in cinsel

organına yapışmaya hazır beklerken Ed ise çaresizce onu koltuk altlarından tutmuş yukarı çekiyordu.

“Gerçekten Deanna. İstemiyorum. . . Şimdi değil.”

“O zaman sarılıp yatabiliriz. Artık beni sadece bedenim için istemediğini biliyorum!” Ed’in kolunu kendine dolayıp küçük bir hayvan gibi minik zevk mırıltıları çıkarmıştı.

Ed Nicholls orada, karanlığın içinde gözleri sonuna kadar açık halde uzandı ve nefes aldı.

“Şey... Deanna. Eee... gelecek hafta iş gezisine gitmem gerekiyor.”

“Güzel bir yere mi gidiyorsun?” diye soran Deanna parmağını kıskırtıcı bir şekilde Ed’in kalçalarında gezindirdi.

“Hımm . . . Cenevre.”

“Aaa, çok güzelmiş! Valizine saklanayım mı ben de? Otel odanda seni bekleyebilirim. Çatık kaşlarını yumuşatırım.” Parmağını uzatıp Ed’in alnını okşadı. Ed istemsiz bir şekilde irkildi.

“Gerçekten mi? Güzel olurdu. Ama bu öyle bir iş gezisi değil.”

“Ne kadar şanslısın. Ben de seyahat etmeye bayılırım. Bu kadar parasız olmasaydım anında bir uçağa atlayıp bir yerlere giderdim.”

“Öyle mi?”

“Benim tutkum bu. Özgür ruhlu olmayı, kafam nereye eserse oraya gitmeyi seviyorum.” Eğildi ve komodinin üzerinde duran paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

Ed bir an için öylece uzanarak düşündü. “Hiç hisse senedin ve hissen var mı?”

Kız dönerek ondan kurtulup, yastığına yaslandı. “Borsaya bu-laşamam Ed. Kumar oynayacak kadar param kalmadı.”

Ed daha ne söylediğinin farkında değilken sözcükler ağzından dökülüvermişti. “Bu kumar değil.”

“Ne?”

“Yeni bir şey çıkaracağız. Birkaç hafta içinde. Piyasada yer yerinden oynayacak.”

“Bir şey derken?”

“Gerçekten çok fazla şey söyleyemem. Ama bir süredir üzerinde çalışıyoruz. Hisselerimize tavan yaptıracak. Bizim işteki çocukların hepsi bu işle uğraşıyor.”

Deanna yanında sessizce duruyordu.

“Yani, işten çok fazla konuşmadık biliyorum ama bu işte ciddi para var.”

Deanna’nın sesi ikna olmuş gibi değildi. “Kalan son birkaç kurşumu da adını bile bilmediğim bir şeye yatırmamı mı istiyorsun?”

“Adını bilmene gerek yok. Sadece benim şirketimden biraz hisse alman gerekiyor.” Ed yan döndü. “Bak, birkaç bin sterlin getir, iki hafta içinde eski erkek arkadaşına borcunu ödeyecek kadar kazanacağını garanti ediyorum. Sonra da özgür olacaksın! Ve ne istersen yapabileceksin! Gidip dünyayı dolaşırsın!”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Sen böyle mi para kazanıyorsun Ed Nicholls? Kadınları yatağa atıp onları binlerce sterlinlik hisseni almaya ikna ederek mi?”

“Hayır, bu...”

Deanna dönünce Ed onun şaka yaptığını anladı. Ed’in yüzünün yan tarafını izliyordu. “Bana çok iyi davranıyorsun. Bunu teklif etmen de çok güzel. Ama şu anda bir yere yatırabileceğim binlerce sterlinim yok.”

Sözcükler Ed’in ağzından dökülüyordu. “Ben sana borç veririm. Eğer bu işten kazanırsan bana geri ödersin. Kazanmazsa da sana işe yaramaz bir tavsiye verdiğim için bu benim suçum olur.”

Deanna gülmeye başladı ve Ed’in şaka yapmadığını anladığında durdu.

“Benim için bunu yapar mıydın?”

Ed omuz silkti. “Doğrusunu istersen, beş bin sterlin şu anda benim için büyük bir fark yaratmıyor.” *Ve eğer bu senin gideceğin anlamına geliyorsa on katını da öderdim.*

Deanna’nın gözleri büyüdü. “Ah! Hayatımda birinin benim için yaptığı en güzel şey bu.”

“Ah, yok canım.”

Ertesi sabah Deanna çıkmadan önce Ed ona bir çek yazdı. Saçlarını tokayla toplarken Ed’in holündeki aynada kendi kendine dudak büküyordu. Etraf belli belirsiz bir elma aroması kokuyordu. Ed’in ne yaptığını fark ettiğinde, “İsim kısmını boş bırak,” dedi. “Erkek kardeşimden benim yerime halletmesini rica edeceğim. Bu işlerde iyidir. Bu arada hangi hisse senedinden alacaktım?”

“Bunu ciddi ciddi mi soruyorsun?”

“Elimde değil. Senin yanımdayken doğru dürüst düşünemiyorum.” Elini, Ed’in baksırından içeri soktu. “Mümkün olan en yakında zaman geri ödeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Önemli değil. Sadece... sadece kimseye hiçbir şey söyleme, olur mu?” Ed’in sahte neşesi, dairenin duvarlarından geri yansıyarak kafasının içinde onu uyarıp duran sesi bastırdı.

Ed, Deanna’nın neredeyse bütün e-postalarına geç cevap veriyordu. Ciddi bir ilişkiden yeni çıkmış olmanın ne kadar garip bir his olduğunu, kendi kendine vakit geçirmenin ne kadar önemli olduğunu anlayan biriyle vakit geçirmiş olmanın iyi geldiğini söylüyordu. Yanıtları kısa ve belirsizdi. Tuhaf bir şekilde Deanna ürün lansmanı veya hisse senetlerinin tavan yapması hakkında özel olarak hiçbir şey söylememişti. Şimdiye 100.000 sterlinden daha fazla kazanmış olması gerekiyordu. Belki de çeki kaybetmişti. Ya da belki de Guadeloupe’da sırt çantasıyla seyahate çıkmıştı. Aslında ona

verdiği bilgileri düşündüğünde midesi kasılıyordu. Bu yüzden de bu konuyu düşünmemeye çalışıyordu.

Telefon numarasını değiştirip ona haber vermeyi yanlışlıkla unuttuğunu söyledi. Nihayet ondan gelen e-postalar da azalmıştı. İki ay geçti. Ed ile Ronan dışarı çıkıp takım elbiselileri değiştirdiler. Ronan hayır işi yapan çorbacıdaki kızın artılarını ve eksilerini tartarken Ed de onu dinlemiş ve kendini önemli bir ders almış gibi hissetmişti. Ya da bir kurşun vücudunu sıyrıp geçmiş gibiydi. Hangisi olduğundan emin değildi.

Derken, SFAX lansmanından iki hafta sonra, kreatif ekibin odasında uzanmış, bir köpük topu boş boş tavana atıp ödeme yazılımındaki bir hatayı çözenin en iyi yolundan bahsetmekte olan Ronan'ı dinlerken finans direktörü Sidney içeri girmiş ve Ed birden insanın kendi başına, yapışkan kız arkadaşlardan çok daha kötü dertler açabileceğini anlamıştı.

“Ed?”

“Ne var?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Telefona böyle mi cevap veriyorsun? Tam olarak kaç yaşında biraz olsun sosyal beceri kazanacaksın?”

“Selam Gemma.” Ed iç çekti, bacağına yatağın üzerinden sarkıtıp oturur pozisyona geçti.

“Arayacağınızı söylemiştin. Bir hafta önce. Ben de koca bir mobilyanın altında falan kaldığınızı düşündüm.”

Ed yatak odasında etrafa göz gezdirdi. Sandalyenin üzerindeki takım elbise ceketine baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Ensesini ovuşturdu. “Ha, şey... işlerim çıktı.”

“Önce iş yerini aradım. Evde olduğunu söylediler. Hasta mısınız?”

“Yok, hasta değilim, sadece... bir iş üzerinde çalışıyorum.”

“Yani gelip babamı görmeye vaktin olacak mı?”

Ed gözlerini kapattı. “Şu anda biraz meşgulüm.”

Gemma’nın suskunluğu ağırdı. Ed, hattın diğer ucunda kız kardeşinin kararlı yüz ifadesini hayal edebiliyordu.

“Babam seni soruyor. Kaç zamandır hem de.”

“Geleceğim, Gem. Sadece... halletmem gereken bazı işler var.”

“Hepimizin halletmesi gereken işler var. Onu ara, tamam mı? On sekiz lüks arabandan birine atlayıp ziyaretine gidemesen bile ara onu. Şimdi Victoria Koğuşu’na aldılar. Ararsan telefonu ona verirler.”

“İki arabam var. Ama tamam, arayacağım.”

Ed, kız kardeşinin telefonu kapatmak üzere olduğunu düşündü ama Gemma kapatmadı. Ed hafif bir iç çekiş sesi duydu.

“Çok yoruldum, Ed. Amirlerim izin alma meselesine pek sıcak bakmıyorlar. Bu yüzden her hafta sonu gitmek zorunda kalıyorum. Annem kendini daha yeni yeni toparlıyor. Gerçekten ama gerçekten burada biraz olsun desteğe ihtiyacım var.”

Ed şiddetli bir suçluluk duygusu hissetti. Kız kardeşi normalde şikâyet etmeyi seven biri değildi. “Dedim ya, gelmeye çalışacağım.”

“Geçen hafta da öyle demiştin. Bak, arabayla dört saatte oradasın.”

“Londra’da değilim.”

“Neredesin?”

Ed pencereden dışarıya, kararan gökyüzüne baktı. “Güneydeyim.”

“Tatilde misin?”

“Tatil değil. Karışık işler.”

“O kadar karışık olamaz. Kimseye karşı bir sorumluluğun yok.”

“Evet. Hatırlattığın için sağ ol.”

“Of, haydi ama. Orası senin şirketin. Kuralları sen koyuyorsun, değil mi? Sadece kendine fazladan iki haftalık tatil ver.”

Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Garip davranıyorsun.”

Ed konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Bir şeyler ayarlayacağım. Söz veriyorum.”

“Annemi de ara.”

“Ararım.”

Ve sonra telefon kapandı.

Ed bir an için telefona bakıp sonra avukatının ofisini aradı. Telefon doğruca telesekretere geçti.

Soruşturma memurları evdeki her çekmeceyi açmışlardı. Film-lerdeki gibi içindekileri etrafa saçmamışlardı ama sistemli bir şekilde, ellerinde eldivenlerle incelemiş, katlı tişörtlerin arasını kontrol etmiş, her dosyanın üstünden geçmişlerdi. İki dizüstü bilgisayarını, flash bellekleri ve iki telefonunu almışlardı. Sanki bunlar onun iyiliği için yapılmış gibi bir de hepsi için imza atmak zorunda kalmıştı. “Şehir dışına çık Ed,” demişti avukatı. “Sadece git ve çok fazla düşünmemeye çalış. Eğer gelmen gerekirse ben seni ararım.”

Görünüşe bakılırsa burayı da aramışlardı. Ancak o kadar az eşya vardı ki muhtemelen bir saatten az sürmüştü.

Ed yazlık evinin yatak odasında etrafa göz gezdirdi. O sabah temizlikçilerin serdiği temiz Belçika keteni yorgana, acil durumlar için kot pantolon, kumaş pantolon, iç çamaşırı, çorap ve tişört bulunan çekmcelere baktı.

Sidney de gitmesini söylemişti. “Eğer bu olay yayılırsa ciddi bir hisse bedelimizin içine etmiş olacaksın.”

Ronan polisin ofise geldiği günden beri onunla konuşmamıştı.

Telefona baktı. Gemma dışında, neler olduğunu açıklamak zorunda kalmadan konuşabileceği hiç kimse yoktu. Zaten tanı-

dığı herkes teknik bölümdendi ve Ronan hariç, bu insanlardan kaç tanesinin gerçekten arkadaş sayılabileceğinden emin değildi. Duvara baktı. Geçen hafta boyunca sırf iş olmadığında ne yapacağını bilemediğinden arabayla Londra'yı baştan aşağıya dört kez dolaştığını düşündü. Önceki akşam da Deanna Lewis'e, Sidney'ye ve başına gelen bu boktan duruma öylesine öfkelenmişti ki koca bir şişe beyaz şarabı duvara fırlatmıştı. Eğer onu kendi haline bırakasalardı bu durumun tekrar yaşanma olasılığını düşündü.

Yapılacak başka bir şey yoktu. Ceketini sırtına geçirdi, arka kapının yanında duran kilitli dolaptan anahtarlığını aldı ve arabaya doğru yöneldi.

4.

Jess

Tanzie her zaman farklı bir çocuk olmuştı. Bir yaşındayken blokları sıraya dizer veya belirli kalıplar halinde düzenlerdi. Sonra bazı blokları çekip yeni şekiller yapardı. İki yaşına geldiğinde sayılara kafayı takmıştı. Daha okula başlamadan, mahallenin kırtasiyecisinin 2, 3, 4 ve 5 yaş matematik alıştırmaya kitabı serisini sırayla bitirmişti. Jess'e çarpma işleminin "sadece toplama işleminin başka bir yolu" olduğunu söylüyordu. Daha altı yaşındayken hiperbolik mozaikleri açıklayabiliyordu.

Bu durum Marty'nin hoşuna gitmiyor, onu rahatsız ediyordu. Ama aslında "normal" olmayan her şey Marty'yi rahatsız ederdi. Yine de orada öylece oturup hiçbirinin anlayamadığı problemlerle uğraşmak Tanzie'yi mutlu ediyordu. Marty'nin annesi onları ziyarete geldiği nadir zamanlarda Tanzie'ye "inek öğrenci" derdi. Haliyle bu onlar için olumlu bir tabir değildi.

"Peki ne yapacaksın?"

"Şu anda yapabileceğim bir şey yok."

"Özel okuldaki çocuklarla kaynaşması tuhaf olmaz mı?"

"Bilmiyorum. Evet... ama bu bizim sorunumuz olur. Onun değil."

“Ya büyüdükçe senden uzaklaşırsa? Zengin bir gruba düşüp de kendi geçmişinden utanırsa? Ben sadece söylüyorum. Bence onu altüst edebilirsin. Bence nereden geldiğini unutabilir.”

Jess arabayı kullanan Nathalie’ye baktı. “Boktan bir kör talihin içinde yaşıyor Nat. Eğer bunu unutursa ancak mutlu olurum.”

Jess, Nathalie’ye mülakattan bahsettiğinden bu yana tuhaf bir şey olmuştu. Sanki Nathalie bu durumu kişisel algılamıştı. Bütün sabah defalarca çocuklarının devlet okulunda ne kadar mutlu olduğundan, onların *normal* olduğuna ne kadar sevindiğinden, *farklı* olmanın çocuklar için iyi olmadığından bahsedip durmuştu.

Bu arada Tanzie aylardır olduğundan çok daha heyecanlıydı. Matematikte yüzde yüz, mantıkta ise yüzde doksan dokuz yapmıştı. (Kaçırdığı o yüzde bire gerçekten üzülmüştü.) Bay Tsvangarai onu arayıp başka finansman kaynakları olabileceğini söylemişti. Bunlar ayrıntı, deyip duruyordu. Jess ise para konusunu “ayrıntı” olarak gören insanların gerçek anlamda hiç para sıkıntısı çekmemiş insanlar olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Nathalie, Beachfront’ta arabayı çekerken, “Ve biliyorsun, o aşırı resmî üniformayı giymek zorunda kalacak,” dedi.

“Hayır, giymeyecek,” diye karşılık verdi Jess sinirli bir şekilde.

“O zaman diğerleri gibi olmadığı için onunda dalga geçecekler.”

“O aşırı resmî üniformayı giymeyecek çünkü giyme şansı bile olmayacak! Onu gönderme ümidim yok, Nathalie. Tamam mı?”

Jess arabadan indi ve başka bir söz daha dinlemek zorunda kalmamak için kapıyı çarpıp yürümeye başladı.

Beachfront’a sadece yerli halk “tatil parkı” diyordu. Müteahhitler için burası tatil köyüydü. Çünkü burası tepenin başındaki Sea Bright karavan parkı gibi, rüzgârla dövülen taşınabilir evlerden ve sezonluk bir çadırlardan oluşan karman çorman bir yer değildi.

Burası titizlikle biçimlendirilmiş yollar arasında kurulu, mimari bir tasarım örneği, kusursuz bir yaşam alanı bölgesiydi. Spor kulübü, spa, tenis kortları, büyük bir havuz kompleksi, birkaç aşırı pahalı butik, küçük bir market vardı. Böylelikle burada yaşayanlar şehrin derme çatma kesimlerine girme riskini almak zorunda kalmıyorlardı.

Salı, perşembe ve cuma günleri, Benson&Thomas şirketi, kulüp binasına bakan iki adet üç odalı kiralık mülkü temizliyordu. Sonra yeni mülklere de geçildi ve denize bakan beyaz tepenin üzerindeki altı adet, önü komple cam olan modern mimarinin örneği evler de elden geçti.

Bay Nicholls'ın evinin önündeki park yerinde, yerinden kıpırdadığını hiç görmedikleri, pırıl pırıl bir Audi duruyordu. Bir keresinde, iki çocuğuyla ve saçları kırışmaya başlamış kocasıyla birlikte kız kardeşi gelmişti (evi tertemiz bırakmışlardı). Bay Nicholls nadiren gelirdi ve burayı temizledikleri bir sene içinde mutfağı ya da çamaşır odasını hiç kullanmamıştı. Jess, hiç gelmeyen misafirler için haftada bir havluları ve çarşafaları toplayarak, yıkayarak ve ütöleyerek fazladan para kazanıyordu.

Çok büyük bir evdi. Arduvaz kaplı zemin yürürken yankı yapıyordu, oturma odalarında büyük boyutlu hasır kaplamalar vardı ve duvarlara pahalı bir ses sistemi döşenmişti. Evin cam malzemeden olan cephesi geniş, mavi ufuk çizgisine bakıyordu. Ama duvarlarda özel fotoğraflara ya da gerçek hayata dair izlere yer yoktu. Nathalie, *adım geldiğinde bile sanki burada kamp yapıyor gibi*, derdi. Eve kadın getiriyor olmalıydı çünkü Nathalie bir keresinde banyoda ruj bulmuştu. Geçen sene de yatağın altında minicik, dantelli bir kadın külotu (La Perla marka) ve bir bikini üstü bulmuşlardı. Ama adım hakkında bilgi sahibi olabilecekleri başka bir şey yoktu.

"Adam burada," diye mırıldandı Nathalie.

Ön kapıyı kapatırlarken yüksek sesli, öfkeli bir erkek sesi koridorda yankılandı. Nathalie surat asıp, “Temizlikçi,” diye seslendi. Ancak adam cevap vermedi.

Tartışma, mutfağı temizledikleri sürenin tamamı boyunca devam etti. Adam bir kupa kullanmıştı, çöp kutusunda ise iki tane boş hazır yemek kutusu vardı. Dolabın yanındaki köşede cam kırıkları vardı. Sanki biri büyük parçaları toplamış da geri kalanlarla uğraşamamış gibiydi. Ve duvarlarda şarap vardı. Jess, bunları titizlikle yıkadı. O ve Nathalie, adamı duyamıyorlarmış gibi yapıp mırıltıyla konuşarak sessizce çalıştılar.

Jess yemek odasına geçti. Yumuşak bezle resim çerçevelerinin tozunu aldı ve temizlendiği belli olsun diye kenarlarını bir iki santim eğdi. Dışarıda, sundurmada boş bir Jack Daniel’s şişesi ve bir bardak duruyordu. Jess bunları alıp içeri getirdi. Önceki gün okuldan kulağı kesilmiş ve pantolonunun dizleri tozla aşınmış halde gelen Nicky’yi düşündü. Nicky, Jess’in bu konu hakkında konuşma girişimlerini omuz silkerek geçiştirmişti. Onun tercih ettiği hayat artık ekranın diğer tarafındaki insanlardan oluşuyordu. Jess’in hiç tanışmadığı ve tanışmayacağı oğlanlar, Nicky’nin SK8RBOI ve TERM-N-ATOR dediği, eğlence için birbirlerini vurup bağırsaklarını deşen insanlar... Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Çocuğun yaşadığı hayat gerçek bir savaş alanına benziyordu.

Mülakattan bu yana Jess uyumadan uzanmış, kafasında hesapları evirip çevirmiş, Tanzie’yi güldürecek şekilde uzun uzun toplama ve çıkarmalar yapmıştı. Kafasından eşyalarını satmış, borç para alabileceği kişileri tek tek gözden geçirmişti. Ama Jess’e para verebilecek olan insanlar sadece gizli, dört haneli faiz oranlarıyla mahallenin etrafını saran köpek balıklarıydı. Komşularının borç aldığı bu dost canlısı temsilcilerin akbabaya dönüştüğünü görmüştü. Ve dönüp dolaşıp tekrar tekrar Marty’nin sözlerine geliyordu. McArthur’s gerçekten o kadar kötü bir okul muydu? Bazı çocuklar orada ba-

şarılı oluyordu. Eğer belalı tiplerden uzak durursa Tanzie'nin de onlardan biri olmaması için hiçbir neden yoktu.

Acı gerçek, taştan bir duvar gibi önünde duruyordu. Jess, parayı denkleştiremediğini kızına söylemek zorundaydı. Jess Thomas, her zaman bir yolunu bulan, hayatı boyunca çocuklara her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kadın, işleri yoluna sokamamıştı.

Elektrik süpürgesini holde çekiştirirken süpürge bacağına çarpınca acıyla yüzünü buruşturdu ve Bay Nicholls'ın ofisinin temizlenmesini isteyip istemediğini öğrenmek için kapıyı çaldı. Ses yoktu, kapıyı tekrar çaldığında adam aniden bağırmaya başladı, "İvet, gayet farkındayım Sidney. On beş kere söyledin ama bu demek değil ki..."

Artık çok geçti, kapıyı aralamıştı. Jess özür dilemeye başladı ama adam doğru düzgün bakmadan, sanki Jess bir köpekmiş gibi elini kaldırdı. *Dur.* Sonra ileri uzanıp kapıyı suratına çarptı. Ses evin içinde yankılandı.

Jess öylece kalakaldı, şaşkınlıktan kıpırdayamıyordu. Teni utançtan karıncalandı.

Nathalie birkaç dakika sonra öfkeyle misafir banyosunu ovar-ken, "Sana demiştim," dedi. "O özel okullarda görgü kurallarını öğrenmiyorlar."

Kırk dakika sonra Jess, Bay Nicholls'ın tertemiz beyaz havlularını ve çarşaflarını toplayıp kesinlikle gereğinden fazla bir güçle torbasına tıktırdı. Alt kata inip torbayı holdeki temizlik sepetinin yanına bıraktı. Nathalie kapı kollarını parlatıyordu. Onun huyuydu bu. Musluklarda veya kapı kollarında parmak izine dayanamıyordu.

"Bay Nicholls, biz gidiyoruz."

Adam mutfakta durmuş, bir eli başının üstünde, sanki elinin orada olduğunu unutmuş gibi pencereden denize bakıyordu. Saçları

koyu renkti, gözünde modaya uygun olması gereken ama insanı tıpkı Woody Allen kılığına girmiş gibi gösteren gözlükler vardı. Zayıf, atletik yapılıydı ama vaftiz törenine gitmeye zorlanan on iki yaşındaki bir çocuk gibi takım elbise giymişti.

“Bay Nicholls.”

Adam hafifçe başını sallayıp iç çekti ve yürüyerek koridordan geçti. “Tamam,” dedi dalgın dalgın. Cep telefonunun ekranına bakmaya devam ediyordu. “Teşekkürler.”

Beklediler.

“Şey, paramızı alabilir miyiz lütfen,” dedi Jess.

Nathalie parlatma işini bitirmiş, elindeki bezi katlayıp katlayıp açıyordu. Para meselesiyle ilgili konuşmaktan nefret ederdi.

“Ödemeyi şirket yapıyor sanıyordum.”

“Üç haftadır ödeme yapmadılar. Ofiste de kimse yok. Devam etmemizi istiyorsanız bize bilgi verilmesi gerekiyor.”

Adam ceplerini karıştırıp cüzdanını çıkardı. “Peki. Borcum ne kadar?”

“Haftalığı otuzdan üç hafta. Üç haftalık da çamaşır ücreti.”

Adam başını kaldırdı, bir kaşı havaya kalkmıştı.

“Geçen hafta telefonunuza mesaj bırakmıştık.”

Adam sanki böyle şeyleri hatırlaması beklenemezmiş gibi başını salladı. “Ne kadar yapıyor?”

“Toplam yüz otuz beş.”

Paraları saydı. “Üzerimde o kadar nakit yok. Bakın, size almış vereceğim, geri kalanı için de çek göndermelerini söylerim. Tamam mı?” Başka zaman olsa Jess *peki* der, konuyu uzatmazdı. Sonuçta adamın onları kazıklayacak hali yoktu. Ama birdenbire, asla parasını zamanında ödemeyen, yetmiş beş sterlin kendileri için bir şey ifade etmediğinden onlar için de önemsiz olduğunu

varsayan zenginlerden bikkınlık gelmişti. Bir özür bile dilemeden kapıyı suratına çarpabilecek müşterilerden bıkmıştı.

“Hayır,” dedi. Sesinde tuhaf bir netlik vardı. “Paraya şimdi ihtiyacım var, kusura bakmayın.”

Bay Nicholls ilk kez gözlerinin içine baktı. Arkasındaki Nathalie deli gibi kapı kolunu ovuşturuyordu. “Ödenmesi gereken faturalarım var. Ve faturaları gönderenler haftalarca ertelememe müsaade etmiyorlar.” Adam gözlüklerini çıkarıp Jess sanki özellikle zorluk çıkarıyormuş gibi, çatık kaşlarla ona baktı. Bunu fark eden Jess adama daha da sinirlendi.

Bay Nicholls, “Üst kata bakmam lazım,” deyip gözden kayboldu. İsrarla çarpılarak kapatılan çekmeceleri, gardıroptaki askıların çarpışma sesini duyarak huzursuzca, sessizlik içinde beklediler. Sonunda Bay Nicholls bir avuç banknotla geri geldi.

Jess’e bakmadan içinden bir miktar çıkarıp onlara verdi. Jess, adama tam bir dangalak gibi davranmak zorunda olmadığını, insanlar birbirine insan gibi davrandığında hayatın biraz olsun daha sorunsuz gidebileceğini ya da Nathalie’nin gerginlikle ovuştururken kapı kolunun yarısını aşındırmasına neden olacak bir şeyler söylemek üzereydi. Ama tam ağzını açtığı anda adamın telefonu çaldı. Bay Nicholls tek bir söz etmeden ona arkasını dönüp telefonu açmak için koridorda yürümeye başladı.

“Norman’ın sepetindeki ne?”

“Hiçbir şey.”

Jess bakkaldan aldıklarını yerleştiriyor, bir gözü saatteyken aldıklarını poşetlerden çıkarıyordu. Feathers’da üç saatlik vardiyası vardı ve çayı yapıp üstünü değiştirmek için sadece bir saati kalmıştı. İki konserve kutusunu rafın arkasına itip kahvaltılık gevrek

paketlerinin arkasına sakladı. Süpermarketlerin “neşeli indirim” etiketinden bıkmişti.

Nicky eğilip kumaş parçasını çekiştirince, köpek isteksizce ayağa kalktı. “Beyaz bir havlu. Jess, bu pahalı bir havlu. Norman her tarafına tüy bulaştırmış. Ve salya.” Nicky havluyu iki parmağıyla tutup kaldırdı.

“Sonra yıkarım.” Jess ona bakmamıştı.

“Babamın mı?”

“Hayır, babanın değil.”

“Anlamıyorum...”

“Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, tamam mı? Şuradakileri dondurucuya kaldırır mısınız?”

Nicky ağır ağır mutfak dolaplarına doğru yürüdü. “Shona Bryant otobüs durağında Tanzie’yle dalga geçiyordu. Kıyafetleri yüzünden.”

“Kıyafetlerinin nesi varmış?” Jess elinde bir kutu domates konservesiyle Nicky’ye döndü.

“Kıyafetlerini sen yapıyorsun diye. Üzerine koyduğun bütün o payetler yüzünden.”

“Tanzie parlak şeyleri seviyor. Hem kıyafetlerini benim yaptığımı nereden biliyor?”

“Tanzie’ye nereden aldığını sormuş, Tanzie de söylemiş. Onun nasıl olduğunu biliyorsun.”

Nicky, Jess’ten bir paket mısır gevreği alıp rafa koydu. “Shona Bryant evimizin tuhaf olduğunu çünkü çok fazla kitabımız olduğunu söyleyen şu kız.”

“Shona Bryant aptalın teki.”

Nicky eğilip Norman’ı okşadı. “Ha. Bir de elektrik şirketinden ihtarname geldi.”

Jess hafifçe iç geçirdi. “Ne kadarmış?”

Nicky büfede duran kâğıt yığınınına gidip karıştırdı. “Toplamda iki yüzden fazla ediyor.”

Jess bir paket mısır gevreği çıkardı. “Ben halledeceğim.”

Nicky buzdolabının kapağını açtı. “Arabayı satmalısın.”

“Satamam. Babanın tek varlığı o.” Jess bazen kocasını neden savunup durduğundan tam olarak emin değildi. “Tekrar ayağa kalktığı anda işlerini yoluna sokacaktır. Şimdi üst kata çık. Misafirimin geliyor.” Jess arka yoldan gelmekte olan kadını görebiliyordu.

“Aileen Trent’ten bir şeyler mi alıyoruz?” Nicky, kadının bahçe kapısını açıp arkasından dikkatlice kapatmasını izledi.

Jess yüzünün kızardığını saklayamıyordu. “Sadece bu seferlik.”

Nicky ona baktı. “Hiç paramız yok demiştin.”

“Bak, Tanzie’ye okul meselesini söylemek zorunda kaldığımda kafasını dağıtmam gerekiyor.” Jess eve gelirken kararını vermişti. Bu fikir tamamen saçmalıktı. Bu durumda bile batmadan suyun yüzünde zar zor duruyorlardı. Bu konuyu düşünmeye çalışmanın bile anlamı yoktu.

Nicky ona bakmaya devam etti. “Ama Aileen Trent... Demiştin ki...”

“Sen de biraz önce kıyafetleri yüzünden Tanzie’yle dalga geçildiğini söyledin. Bazen Nicky...” Jess ellerini havaya kaldırdı. “Bazen amaca giden yolda her şey mübahtır.”

Nicky’nin bakışı, Jess’in tam olarak kendini rahat hissettiğinden daha uzun sürdü. Sonra üst kata çıktı.

“Pekâlâ, akıllı küçük hanım için harika bir koleksiyon getirdim. Biliyorsun ki onun yaşındakiler tasarımcı etiketlerine bayılırlar. Bir de izninizle birkaç parça pullu şey de getirdim, Tanzie biraz alacalı şeyleri seviyor.”

Konu alışverişe geldiğinde Aileen'ın sesi resmî, sözcük seçimleri aşırı hassastı. Jess'in düzenli olarak King's Arms pubından zorla atıldığını gördüğü birini bu halde görmek oldukça tuhaftı. Yere bağdaş kurup siyah torbasına uzanarak giysi koleksiyonunu çıkardı ve özenle halının üzerine serdi.

"Burada bir Hollister bluz var. Şimdiki kızlar Hollister'a çok meraklı. Mağazalarda inanılmaz pahalı. Çok pahalı şeyler istemez dediniz ama diğer çantamda başka özel tasarım mallarım da var. Ah, eğer tek şeker attıysanız bir tane daha atın lütfen."

Aileen her hafta mahallede tur atardı. Jess ise her zaman kesin bir dille, *teşekkürler ama istemem, sağ olun*, derdi. Aileen'ın etiketleri hâlâ üzerinde olan bu ürünleri nereden aldığını herkes biliyor ama dile getirmiyordu. Jess de Marty'ye böyle bir işle para kazanmanın çocuklar için iyi bir örnek teşkil etmeyeceğini söylerdi. Fakat artık işler değişmişti.

Jess iki katlı bluzları aldı. Biri parlak ve askılı, diğeri ise yumuşak ve gül rengiydi. Tanzie'yi şimdiden bu giysilerin içinde hayal edebiliyordu. "Ne kadar?"

"Bluz on, tişört beş, spor ayakkabılar da yirmi. Etiketine bakabilirsiniz, mağazalarda seksen beşe satıyorlar. Çok ciddi bir indirim yapıyorum."

"O kadar çıkamam."

"Pekâlâ, yeni müşteri olduğunuz için size başlangıç ikramiyesi yapabilirim." Aileen defterini alıp göz ucuyla rakamlara baktı. "Üç parça alırsanız kot pantolonu da veririm. İyi niyet göstergesi olarak." Gülümsedi, cildi balmumu gibi pürüzsüzdü. "Ayakkabı dâhil, hepsi için otuz beş sterlin. Ve sadece bu aya özel olarak yanında bir de küçük bir bileklik veriyorum. Bu fiyatları T. J. Maxx'te bile bulamazsınız."

Jess yerde serili kıyafetlere baktı. Tanzie'nin gülümsediğini görmek istiyordu. Kızının, hayatta beklenmedik mutluluklarla

karşılaşabilme şansı olduğunu hissetmesini istiyordu. Ona haberi verdiğinde kendini iyi hissedeceği bir şeyleri olmalıydı.

“Bir saniye.”

Mutfğa gidip mutfak dolabından elektrik parasını sakladığı kakao kutusunu çıkardı. Bozuk paraları sayıp ne yaptığını düşünenecek vakit bulamadan Aileen’in yapış yapış avucuna bıraktı.

Aileen geri kalan kıyafetleri katlayıp özenle çöp torbasına yerleştirirken, “Sizinle iş yapmak keyifliydi,” dedi. “İki hafta içinde tekrar geleceğim. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.”

“Sanırım uzun bir süre alışveriş etmem, teşekkürler.”

Aileen, Jess’e bilmiş bilmiş baktı. *Evet, herkes böyle söyler tatlım.*

Jess içeri girdiğinde Nicky gözlerini bilgisayardan ayırmadı.

“Nathalie, Tanzie’yi matematik kulübünden sonra getirecek. Burada tek başına kalabilecek misin?”

“Tabii.”

“Sigara içmek yok.”

“Hı hı.”

“Ders çalışacak mısın?”

“Tabii.”

Jess bazen çalışmasa nasıl bir anne olabileceğinin hayalini kurardı. Pastalar yapardı, daha çok gülümserdi, çocuklar ödevlerini yaparken başlarında beklerdi. Her seferinde, “Üzgünüm canım, yemeği hazırlamam lazım... Ancak şunu yıkadıktan sonra ilgilenbilirim... Gitmem gerekiyor tatlım... İşten gelince konuşuruz,” gibi cümleler kurmak zorunda kalmak yerine onların istedikleri şeyleri yapardı.

Jess, Nicky'ye, yüzündeki anlaşılmaz ifadeye baktı ve birdenbire içine tuhaf, kötü bir his doğdu. "Norman'ı gezdirmeyi unutma. Ama içki dükkânlarına yaklaşayım deme."

"Sanki çok gidiyormuşum gibi."

"Ve bütün akşamı bilgisayar başında da geçirme." Nicky'nin pantolonunun arkasını yukarıya doğru çekti. "Ayrıca pantolonunu da yukarı çek yoksa dayanamayıp donunu başına geçireceğim."

Nicky döndü, Jess onun bir anlık gülüşünü yakaladı. Odadan çıkarken en son ne zaman Nicky'yi gülerken gördüğünü hatırlamadığını fark etti.

5.

Nicky

Babam aşağılık herifin teki.

6.

Jess

Feathers adlı bar, ocak ayından beri kapalı olan kütüphane ile Happy Plaice balık patates dükkânının arasında idi. İçeri girdiğinizde ise senenin hâlâ 1989 olduğuna inanmak mümkündü. Mal sahibi Des'in solmuş turne tişörtleri, kot pantolonlar ve eğer havalar soğuksa kısa deri ceketten başka bir şey giydiği görülmemişti. Sakin bir gecede, eğer şanssızsanız Stratocaster'ın, Rickenbacker 330'a¹ göre ne kadar değerli olduğunu en ince ayrıntısına kadar açıklar veya *Money For Nothing* şarkısının tüm sözlerini bir şair edasıyla ezberden okurdu.

Feathers, diğer Beachfront barları gibi şık bir yer değildi ve burada taze deniz mahsulleri, güzel şaraplar veya avaz avaz bağırarak çocuklara yönelik aile menüleri sunulmuyordu. Bu mekânda patates kızartmasının yanında çeşitli “ölü hayvan türleri” servis ediliyor, *salata* sözcüğüyle alay ediliyordu. Müzik kutusunda çalan Tom Petty şarkılarından veya duvardaki aşınmış dart tahtasından başka bir eğlencesi de yoktu.

Ama bu formül işe yarıyordu. Feathers bir deniz kasabasında nadiren bulunan bir atmosfere sahipti ve yıl boyunca dolu olurdu.

1 İki ünlü gitar modeli. (ç. n.)

“Roxanne burada mı?” Des yeni bir fıçı hakiki ale birayı denediği mahzenden çıktığında Jess patates cipsi paketlerini çıkarmaya başladı.

“Yok. Annesiyle bir işi varmış.” Des bir an için düşündü. “Şifacı. Hayır, falcı. Psikiyatr. Psikolog.”

“Cinci mi?”

“Hani şu sana zaten bildiğin şeyleri söyleten ve senin de şaşırmış gibi yapman gereken var ya.”

“Medyum.”

“Orada bir kadeh ucuz şarapla oturup da biri çıkıp seyirciler arasında adı J harfiyle başlayan bir akrabası olan var mı, diye sorunca ‘Evet!’ diye bağırarak için bir bilete otuz sterlin veriyorlar.” Eğilip homurdayarak mahzenin kapısını çarptı. “O kadarını ben de tahmin edebilirim Jess. Üstelik de bunun için otuz sterlin istemem. Ben de o cinci bozuntusunun şu anda evde oturmuş, ellerini ovuştura ovuştura, ‘Bir avuç kukla sürüsü, ehehehe,’ diye düşündüğünü görebiliyorum.”

Jess bulaşık makinesinin temiz bardak sepetini çekip bardakları barın üzerindeki rafa dizmeye başladı.

“Sen tüm o eski zırvalara inanıyor musun?”

“Hayır.”

“Elbette inanmazsın. Sen akli başında bir kızsın. Bazen ona ne desem bilmiyorum. Annesi daha da beter. Kendine ait bir koruyucu meleği olduğunu iddia ediyor. Melekmiş!” Omzuna bakıp eliyle vurarak kadının taklidini yaptı. “Meleğin onu koruduğunu düşünüyor. Onu bütün maaşını alışveriş kanallarına harcamaktan korumadı ama, değil mi? Melek dediğin iki çift laf ederdi. *Buraya bak Maureen. Üzerinde köpek resmi olan o lüks ütü masası örtüsünü gerçekten istemezsin. Gerçekten canım. Onun yerine biraz emekli ikramiyene koy.*”

Jess kendini bir hayli kötü hissetse de gülmeden edemedi.

“Erkencisin.” Des anlamlı anlamlı saatine baktı.

“Acil ayakkabı durumu.” Chelsea kol çantasını barın altına tılatıp saçını düzeltti. Sonra da sanki Des orada değilmiş gibi Jess’e, “Biriyle internetten konuşuyoruz da,” dedi. “Adam tek kelimeyle şahane.”

Chelsea’nın internet arkadaşlarının hepsi şahaneydi. Ta ki onlarla yüz yüze tanışıncaya dek.

“Adı David. Yemek pişirmeyi, temizlik ve ütü yapmayı seven birini arıyor. Ve tabii bir de kaçamak yapmayı.”

“Süpermarkete mi?” diye sordu Des.

Chelsea onu duymazlıktan geldi. Bulaşık bezi alıp bardakları kurulamaya başladı. “Sen de biraz açılmalısın Jess. Bu sarkık taşaklı iltihar heriflerle burada çürümektense biraz gez dolaş, kendine gel.

“Sensin ihtiyar,” dedi Des.

Futbol maçı başlamıştı. Bu, Des’in bedava krakerleri ve peynir kırımlarını çıkarması ve hatta o gün cömertliği üzerindeyse küçük sosis halkaları da yapması demekti. Sonra da Jess kalan peynirleri, peynirli makarna yapmak için eve götürürdü. Ta ki Nathalie ona kaç erkeğin tuvalete gittikten sonra ellerini yıkadığına dair istatistikleri söyleyene kadar.

Bar dolmuş, maç başlamış, akşam olaysız geçmişti. Jess maç spikerinin verdiği aralarda ellilik doldurup yine her zamanki gibi para meselesini düşünüyordu. Haziran sonu, demişti okul. Eğer o zamana kadar kayıt yaptırmazsa her şey bitecekti. Ve düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Des yanında durup barın üzerindeki bir tabağa bir paket patates cipsi boşaltana dek neredeyse onu duymamıştı bile. “Sana söyleyecektim. Gelecek hafta yeni kasamız geliyor. Hani şu açmak için sadece ekrana dokunman gerekenlerden...”

Jess bakışlarını çevirdi. “Yeni kasa mı? Neden?”

“Bu benden bile yaşlı. Bütün çalışanlar senin kadar iyi toplama yapamıyor Jess. Chelsea en son barda tek başına durduğunda paraları saydım, on bir papel eksikti. Ona bir duble cin, bir ellilik Webster ve bir paket kavrulmuş çerezi topla desem gözleri şaşkınlıkla bakıyor. Zamana ayak uydurmamız lazım.” Elini hayalî ekranın üzerinde gezdirdi. “Dijital kesinlik. Bu hoşuna gidecek. Aklından toplama yapmana bile gerek kalmayacak. Tıpkı Chelsea gibi.”

“Ben bununla devam edemez miyim? Bilgisayardan hiç anlamıyorum.”

“Personel eğitimi yapacağız. Yarım gün. Ama ne yazık ki ücretsiz mesai. Benim adamlardan biri geliyor.”

“Ücretsiz mi?”

“Sadece ekrandaki tuşlara tıklayıp dokunacaksın. *Azınlık Raporu* gibi olacak. Ama keller olmadan. Unutmadan, Pete hâlâ bizimle olacak. *Pete!*”

Dokuzu çeyrek geçe Liam Stubbs geldi. Jess’in bara arkası dönüktü. Liam eğilip, “Hey, seksi şey,” diye kulağına fısıldadı.

Jess dönmedi. “Ah. Yine mi sen.”

“Bu ne sıcak karşılama böyle! Bir ellilik Stella alabilir miyim lütfen Jess?” Barda etrafa bakındı ve sonra, “Ve ikram edeceğin başka ne varsa...” dedi.

“Çok güzel kavrulmuş fıstıklarımız var.”

“Ben biraz daha... ıslak bir şeyler düşünmüştüm.”

“O zaman sana biranı getireyim.”

“Demek hâlâ naz yapıyorsun.”

Jess, Liam’i okuldan beri tanırdı. Eğer izin verilirse insanın kalbini paramparça edebilecek adamlardan biriydi. Mavi gözlü, ukala, lise hayatı boyunca insanı görmezden gelen, diş tellerini çıkarıp saçını uzattıkları zaman kızları güldürerek yatağa atan fakat sonrasında

neşeli bir el sallama ve göz süzmeden başka bir şey vermeyen o tiplerdendi. Saçları kestane kahvesiydi, elmacık kemikleri çıkıktı ve hafifçe yanmıştı. Geceleri taksi şoförlüğü yapıyor, cuma günleri ise pazarda çiçekçi tezgâhı açıyordu ve Jess ne zaman yakınından geçse ona adımlarını şaşırtmaya yetecek ciddiyetle, “Sen. Ben. Dal-yaların arkasında, şimdi,” diye fısıldıyordu. Karısı onu, Marty’nin gidişiyle aşağı yukarı aynı zamanda terk etmişti. “Ah sadece ufak tefek sadakatsizlik meseleleri. Bazı kadınlar çok titiz oluyor.” Altı ay önce ise, Des’in mesai sonrası özel gecelerinden birinin sonunda, en sonunda kendilerini kadınlar tuvaletinde, Liam’ın elleri Jess’in bluzunda gezinirken bulmuşlardı ve Jess günlerce yüzünde çarpık bir gülümsemeyle dolaşmıştı.

Liam arka kapıda görüldüğünde Jess boş kraker kutularını çöpe atıyordu. Ardından Liam, Jess’e doğru yürüdü, böylece Jess döndüğünde barın bahçe duvarına yaslanmak zorunda kalacak, Liam da onu duvarda sıkıştırabilecekti. Beklediği an geldiğinde, “Seni düşünmeden duramıyorum,” dedi. Sigara tutan elini ondan iyice uzakta tutmuştu. İşte böylesine centilmen bir adamdı.

“Bahse girerim bütün kızlara böyle diyorsundur.”

“Seni barda gezinirken izlemek hoşuma gidiyor. Orada olduğum zamanların yarısında maçı izliyorum, yarısında ise seni o barın üzerine yatırdığımı hayal ediyorum.”

“Ah, bir de romantizm öldü derler!”

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Jess biraz kıpırdanarak, sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendini Liam’dan kurtarmaya çalıştı. Liam Stubbs’in yanında durmak, vücudunun var olduğunu bile unuttuğu parçalarına yaşam kıvılcımları üflüyordu.

“O zaman izin ver de sana romantizmi yaşatayım. Seni dışarı çıkarayım. Sen ve ben. Doğru düzgün bir randevu. Haydi ama Jess. Bu işe bir şans verelim.”

Jess kendini geri çekti. “Neye şans verelim?”

“Dediklerimi duydun.”

Jess bakakaldı. “Bir ilişki mi istiyorsun?”

“Sanki kötü bir sözmüş gibi söylüyorsun bunu.”

Jess arka kapıya doğru bakıp eğilerek Liam’dan kurtuldu. “Bara dönmem lazım Liam.”

“Niye benimle çıkmayı kabul etmiyorsun?” Bir adım yanaştı. “Harika olacağını biliyorsun...” Sesi şimdi fısıltıya dönmüştü.

“Ayrıca benim iki çocuğum ve iki işim olduğunu, seninse bütün vaktini arabanda geçirdiğini ve seninle benim kanepede oturup çöpü çıkarma sırası kimde, diye atışmaya başlamamızın sadece üç hafta kadar süreceğini de biliyorum,” diyen Jess tatlı tatlı gülümsedi. “Ve sonra, bunun gibi insanın kalbini yerinden oynatan romantik sohbetleri sonsuza tek kaybedeceğimizi de.”

Liam, Jess’in bir tutam saçını yakalayıp parmaklarının arasında kaydırды. Sesi yumuşak bir hırıltıya dönmüştü. “Ne kadar kuşkucusun. Kalbimi kırıyorsun Jess Thomas.”

“Sen de beni kovdurmak üzeresin.”

“Sanırım bu hızlı bir seks kaçamağının söz konusu olmadığı anlamına geliyor?”

Jess kendini kurtarıp yanaklarındaki kızarıklığı bastırmaya çalışarak arka kapıya doğru yöneldi. Sonra birden durdu. “Hey, Liam.”

Liam sigarasını söndürdükten sonra başını kaldırdı.

“Bana beş yüz papel borç vermezsin, değil mi?”

“Olsa vermez miydim bebeğim.” Jess içeri girerken arkasından bir öpücük gönderdi.

Jess, yanakları hâlâ kızarıkken barın etrafında dolanıp boşları topladı ve onu gördü. Gerçekten emin olmak için bir daha baktı. Adam köşede tek başına oturuyordu ve önünde üç tane boş ellilik bardak vardı.

Üzerini değiştirip Converse spor ayakkabı, kot pantolon ve tişört giymişti; oturmuş cep telefonuna bakıyor, ekrana dokunup ara sıra herkes gol sevinci yaşadığında bakışlarını kaldırıyordu. Jess onu izlerken bir birayı kaldırıp tek yudumda devirdi. Adam muhtemelen kot pantolonu giyince ortama uyum sağladığını düşünmüştü ama her tarafında “kasabanın yabancı” yazıyordu. Çok fazla para ve sadece sağlam bir masrafla sağlanabilen özenli pejmürdelik... Adam bara doğru bakınca Jess ruhunun karardığını hissederek hızla arkasını döndü.

Chelsea'ye, “Biraz daha çerez almak için aşağı inip geliyorum,” dedi ve mahzene yöneldi. “Ahh,” diye mırıldandı. “Lanet olsun.” Tekrar ortaya çıktığında ise adamın önünde yeni bir ellilik vardı ve başını telefonundan neredeyse hiç kaldırmıyordu.

Akşam bitmek bilmedi. Chelsea internet seçeneklerini tartıştı, Bay Nicholls birkaç ellilik daha içti ve adam ne zaman bara gelse Jess ortadan kayboldu, ayrıca Liam'la göz göze gelmemeye çalıştı. On bire on kala, bar sadece sürüden ayrılan bir avuç adama kalmıştı; Des onlara *her zamanki failler* derdi. Chelsea montunu giydi.

“Nereye gidiyorsun?”

Chelsea ışıkların arkasındaki aynada ruj sürmek için eğildi. “Des erken çıkabileceğimi söyledi.” Dudaklarını büzdü. “Randevum var da.”

“Randevu mu? Kim gecenin bu saatinde biriyle buluşur?”

Jess ona dik dik baksa da, “Randevu David'in evinde. Merak etme,” dedi. “Kız kardeşim de geliyor. David üçümüzün birlikte güzel vakit geçireceğimizi söyledi.”

“Chels, sen hiç *eve atma* diye bir laf duyduğun mu?”

“Ne?”

Jess bir an için ona baktı. “Yok bir şey. Sadece... iyi eğlenceler.”

Bay Nicholls bara yaklaştığında Jess bulaşık makinesini dolduruyordu. Gözleri yarı kapalıydı ve sanki dans etmeye başlamak üzereymiş gibi hafifçe sallanıyordu.

“Bir ellilik lütfen.”

Jess bulaşık makinesinin telden rafına iki bardak daha koydu. “Servisimiz bitti. Saat on biri geçiyor.”

Adam saate baktı. “Bir dakika var.” Alkolün etkisiyle sesi kayıyordu.

“Yeterince içtiniz.”

Adam ağır ağır gözlerini kırptırıp ona baktı. Kısa, koyu renk saçları hafifçe bir tarafa dikilmişti. “Sen kimsin ki bana yeterince içtin diyorsun?”

“İçkileri servis eden kişiyim. Genelde işler böyle yürür.” Jess, adamın dik dik bakışına karşılık verdi. “Beni tanımadınız bile, değil mi?”

“Tanımam mı lazım?”

Jess bir an daha adama baktı. “Bekle.” Barın arkasından çıkıp kanatlı kapıya doğru yürüdü. Adam şaşkın şaşkın orada dikilirken kapıyı açıp bir elini kaldırarak ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açarak kapının yüzüne doğru kapanmasını bekledi.

Kapıyı tekrar açtı ve adamın önünde dikildi. “Şimdi tanıdın mı?”

Adam gözlerini kırptırdı. “Sen şey mi... seni dün mü görmüştüm?”

“Temizlikçi. Evet.”

Adam elini saçlarına gezdirdi. “Ah. Şu kapı meselesi. Ben sadece... çok önemli bir görüşme yapıyordum.”

“Şimdi değil, teşekkürler, demek de gayet işe yarıyor bildiğim kadarıyla.”

“Anlaşılmıştır,” diyen Bay Nicholls bara doğru eğildi ve dirseği kaydığında Jess yüz ifadesini korumaya çalıştı.

“Yani bu bir özür, değil mi?”

Bay Nicholls uykulu gözlerle fakat dikkatle ona baktı. “Özür dilerim. Gerçekten, gerçekten ama gerçekten özür dilerim. Çok özür dilerim Barmen Hanım. Şimdi bir içki alabilir miyim?”

“Hayır, saat on biri geçti.”

“Beni lafa tuttuğun için geçti.”

“Sen bir elliliği daha içerken burada oturacak vaktim yok.”

“O zaman bana bir *shot* ver. Haydi ama. Bir içkiye daha ihtiyacım var. Bana bir votka *shot* verebilirsin. Al. Üstü kalsın.” Bara bir yirmilik koydu. Bu hareketin etkisi, bütün vücuduyla birlikte başının hafifçe geriye doğru sarsılmasına yol açtı. “Sadece bir tanecek. Hatta double olsun. Hepsini bitirmek sadece iki saniyemi alır. Bir saniye.”

“Hayır, yeterince içtiniz.”

Des’in sesi mutfaktan patladı. “Ah, Tanrı aşkına Jess, adama içki ver.”

Jess bir an durdu, sinirden çenesi kasıldı ve sonra dönüp bir bardağa iki ölçek doldurdu. Parayı kasaya işleyip adamın parasının üstünü usulca barın üzerine bıraktı. Adam votkayı kafasına dikti, bardağı indirirken duyulabilecek kadar sesli yutkundu ve hafifçe sendeleyerek arkasını döndü.

“Paranızın üstünü unuttunuz.”

“Kalsın.”

“İstemiyorum.”

“O zaman bağış kutusuna at.”

Jess parayı alıp adamın eline koydu. “Des genellikle Harris Memphis’teki Tatil Fonu’na bağış yapılmasını ister,” dedi. “Gerçekten. Al şu parayı gitsin.”

Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve Jess onun için kapıyı açarken yana doğru iki dengesiz adım attı. Jess, adamın cebinden çıkardığı şeyi o sırada fark etti: araba anahtarı. Ve de otoparkta gıcır gıcır bir Audi vardı.

“Eve kendi arabanızla gidemezsiniz.”

“Ben iyiyim.” Jess’e karşı çıkmakla uğraşırken anahtarlarını düşürmüştü. “Zaten gece burada pek araba olmuyor.”

“Araba kullanamazsınız.”

“Eğer fark etmediysen söyleyeyim, cehennemin dibinde bir yerdeyiz.” Gökyüzüne doğru el kol hareketleri yaptı. “Her şeyden kilometrelerce uzakta, burada, bu ıssız cehennemin dibinde tıkalı kalmışım.” Öne doğru eğilince nefesinden alkol kokusu yayıldı. “Çok çok yavaş giderim.”

O kadar sarhoştı ki elinden anahtarları almak gülünç derecede kolay olmuştu. “Hayır,” dedi Jess ve bara geri döndü. “Kaza yapmanızın sorumluluğunu alamam. İçeri girin, size taksi çağıracağım.”

“Anahtarlarımı ver.”

“Hayır.”

“Anahtarlarımı çaldın.”

“Sizi sarhoş araba kullanma cezasından kurtarıyorum.” Jess anahtarları havaya atıp tuttu ve dönerek bara doğru yöneldi.

“Ah, Tanrım!” Bay Nicholls bunları söylerken sesi sanki Jess, uzun bir sinir bozucu şeyler listesindeki son maddeymiş gibi çıkmıştı. O anda Jess ona bir tekme savurmak istemişti.

“Size taksi çağıracağım. Sadece... sadece burada oturun. Güvenle taksiye bindiğinizde anahtarlarınızı geri vereceğim.”

Arka salondaki telefondan Liam'a mesaj attı.

Yoksa şanslı gecemde miyim? diye yanıtladı Liam.

İçer kılı seviyorsan. Ve erkek.

Tekrar dışarı çıktığında Bay Nicholls gitmişti. Arabası hâlâ oradaydı. Jess, acaba işlemek için çalılıklara mı gitti, diye düşündü. İlk kez seslendi. Sonra yere baktı ve işte oradaydı; dışarıdaki bankın üzerinde uyuyakalmıştı.

Kısa bir an için onu orada bırakmayı düşündü. Ama hava soğuktu ve denizden gelen sisin sağı solu belli olmazdı. Ayrıca alabalık uyandığında cüzdanını cebinde bulamayabilirdi.

Liam taksisiyle otoparka yaklaştığında camdan başını çıkarıp, "Ben bunu almam," dedi.

"Bir şeyi yok. Sadece sızdı. Nereye gideceğini sana ben söylerim."

"Olmaz. Arabaya en son sızmış birini aldığımdaya uyanıp yeni koltuk örtülerimin her tarafına kustu. Sonra da nasıl olduysa parayı ölemeden kaçacak kadar ayılmıştı."

"Adam Beachfront'da oturuyor. Parayı ödemedi kaçacak hali yok." Saatine baktı. "Off, haydi ama Liam. Geç oldu. Artık eve gitmek istiyorum."

"O zaman bırak adamı gitsin. Kusura bakma Jess."

"Pekâlâ. Sen adamı bırakırken ben de gelsem olur mu? Eğer kusarsa ben temizleyeceğim. Sonra beni de eve bırakırsın. Parasını da öder." Bay Nicholls'ın para üstünü, bankın yanında düşürdüğü yerden alıp saydı. "On üç sterlin yeter, değil mi?"

Liam surat astı. "Ah, Jess. İşimi zorlaştırma."

"Lütfen Liam." Gülümseyen Jess, elini Liam'ın koluna koydu. "Gerçekten rica ediyorum."

Liam yola baktı. "Pekâlâ."

Jess başını Bay Nicholls'ın suratına doğru eğdi ve sonra da evet anlamında başını salladı. "O da iyi olduğunu söylüyor."

Liam başını iki yana salladı. Gecenin başındaki flörtöz halleri buharlaşıp uçmuştu.

“Ah, haydi ama Liam. Yardım et de adamı bindirelim. Eve gitmem lazım.”

Bay Nicholls hasta bir çocuk gibi başını Jess’in dizlerine yasladı. Jess ellerini nereye koyacağını bilemedi. Sonunda koltuğun arkasına koyup yol boyunca adamın midesi bulanmasın diye dua etti. Ne zaman homurdansa ya da yön değiştirse camı indirdi veya eğilip yüzünü kontrol etti. “Sakın yapma,” dedi yavaşça. “Sakın!” Eve varmalarına sadece iki dakika kalmıştı ki telefonu titredi. Komşusu Belinda mesaj atmıştı. Kısık gözlerle aydınlanan ekrana baktı. *Oğlanlar yine senin Nicky’nin peşine düşmüşler. Balık patates dükkânının orada yakalamışlar. Nigel onu hastaneye götürdü.*

Jess’in göğsüne soğuk, koca bir ağırlık çöktü ve, *yoldayım, geliyorum*, diye yazdı.

Nigel sen gelene kadar orada kalacağını söylüyor. Ben burada Tanzie’yle kalırım.

Teşekkürler Belinda. Elimden geldiğince acele edeceğim.

Bay Nicholls öbür yana dönüp uzun uzun horladı. Jess adama, pahalı saç kesimine ve fazla mavi kot pantolonuna bakıp aniden öfkелendi. Eğer o olmasaydı şimdi eve varmış olabilirdi. Köpeği gezdiren de Nicky değil kendisi olurdu.

“Geldik.”

Jess, Liam’ı Bay Nicholls’ın evine doğru yönlendirdi ve onu birlikte aralarına alıp kollarını omuzlarına atarak sürüklediler. Şaşırtıcı ağırlığının altında Jess’in dizleri bir miktar bükülüyordu. Ön kapıya vardıklarında adam biraz olsun canlanmıştı. Jess kendisinde olan anahtarı kullanmanın daha kolay olacağına kadar vermeden önce adamın anahtarlarına bakıp doğru olanı bulmaya çalıştı.

Liam oflayarak, “Nereye bırakalım?” diye sordu.

“Kanepeye. Bir de yukarı taşıyacak değilim.”

Jess adamı çabucak kurtarma pozisyonuna soktu, gözlüklerini çıkardı, etrafına bakınıp bulduğu bir ceketini üzerine attı ve anahatlarını daha o sabah parlatmış olduğu sehpanın üzerine bıraktı.

Sonra da söylemesi gereken şeyi söylemeye karar verdi. “Liam, beni hastaneye bırakabilir misin? Nicky kaza geçirmiş.”

Araba boş yollarda sessizlik içinde hızla ilerlemeye koyuldu. Jess’in düşünceleri de arabayla yarış halindeydi. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağından korkuyordu. Yaraları ne kadar ağırdı? Tanzie olanları görmüş müydü? Sonra korka korka, hastanede ne kadar kalacaklarıyla ilgili o dünyevi işler geldi aklında. Oradan eve gitmek en az on beş sterlin tutardı.

“Beklememi ister misin?” diye sordu Liam.

O daha arabayı bile durdurmadan Jess asfalt yolda koşmaya başlamıştı.

Nicky’yi köşedeki bölmelerden birine almışlardı. Hemşire perdeleri açıp Jess’i içeri alınca Nigel plastik sandalyesinden kalktı. Nazik, tombul yüzü endişeyle gerilmişti. Nicky’nin arkası dönüktü, elmacık kemiğinin üzeri sargı beziyle sarılmıştı ve bir gözü de mordu. Alnında, saç çizgisi hizasında geçici bir bandaj yılan gibi kıvrılarak uzanıyordu.

Jess’in elinden gelen tek şey ağlamamaya çalışmak oldu.

“Dikiş atacaklar. Ama onu bu gece burada tutmak istiyorlar. Çatlak var mı diye bakacaklar. Hem de tedbir amaçlı.” Nigel garip pürünüyordu. “Polisi aramamı istemedi.” Eliyle çıkış yönünü işaret etti. “Eğer sen iyiysen, Belinda’nın yanına gideceğim. Geç oldu da...”

Jess fısıldayarak teşekkür edip Nicky’ye doğru yöneldi. Ellerini battaniyenin üzerine, omuzlarının olduğu yere koydu.

Nicky ona bakmadan, “Tanzie iyi,” diye fısıldadı.

“Biliyorum tatlım.” Jess yatağın yanındaki plastik sandalyeye oturdu. “Neler oldu?”

Nicky belli belirsiz omuz silkti. Belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Sonuçta ne anlamı vardı ki? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü herkes biliyordu. Ucube gibi görünürsen hırpalanıyordun. Ve yine ucube gibi görüldüğünde peşine düşmeye devam ediyorlardı. Küçük bir yerde yaşamının ezici, sarsılmaz mantığıydı bu.

Ve bu sefer Jess ona ne diyeceğini bilemiyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdi çünkü değildi. Polislerin Fisherları yakalayacağını söyleyemezdi çünkü hiçbir zaman yakalamazlardı. O daha farkına bile varmadan işlerin değişeceğini de anlatamazdı çünkü ergenlik yıllarında insan ancak iki hafta sonrasını hayal edebilirdi. Ve zaten ikisi de o zamana kadar işlerin daha iyiye gitmeyeceğini biliyordu. Hatta muhtemelen daha sonrasında da...

Jess yavaşça dışarı çıkıp arabaya doğru yürürken Liam, “İyi mi?” diye sordu. Jess’in vücudundaki adrenalin geri çekilmiş, omuzları bitkinlikle çökmüştü. Arka kapıyı açıp ceketini ve çantasını aldı. Dikiz aynasından bakan Liam bir bakışta her şeyi anladı.

“Yaşayacak.”

“Küçük piçler. Biraz önce komşunla konuşuyordum. Birinin bir şey yapması lazım.” Aynayı ayarladı. “Ehliyetime dikkat etmek zorunda olmasam onlara güzel bir ders verirdim. Canları sıkılıyor, hepsi o yüzden. Birine bulaşmaktan başka ne işe yarayacaklarını bilmiyorlar. Her şeyini aldın mı Jess?”

Jess montuna uzanmak için tekrar arabanın içine girmek zorunda kalmıştı. Uzandığında ise ayağının altında bir şey hissetti. Sert, silindirik şeklinde bir şey. Ayağını oynattı, arabanın ayak boşluğuna eğildi ve orada şişkin bir banknot rulosu buldu. Yarı karanlıkta

Önce paraya, sonra da paranın yanında duran şeye baktı. Lamine kapalı bir kimlik kartı. Ofislerde kullanılan şu şeylerden. İkisi de arka koltuğa yığıldığında Bay Nicholls'ın cebinden düşmüş olmalıydı. Jess hiçbir şey düşünmeden bulduklarını çantasına tıktı.

"Buyur," dedi cüzdanına uzanarak ama Liam elini kaldırdı.

"Hayır, bu benden. Senin başında yeterince dert var." Göz kırptı. "Seni almamı istediğin zaman birimize telefon aç."

"Ama..."

"Aması yok. Haydi in bakalım Jess. Oğlana iyi bak, tamam mı? Barda görüşürüz."

Jess, neredeyse minnet duygusundan gözyaşlarına boğulacaktı. Orada öylece durmuş bir eli hava beklerken Liam otoparkı dolanıp arabacı camından seslendi: "Yine de ona de ki eğer biraz daha normal görünmeyi denerse başına bu kadar sık darbe almayabilir."

7.

Jess

Plastik hastane sandalyesi üzerinde, ara sıra rahatsızlıktan ve kışta, perdelerin arasındaki trajedilerin sesi yüzünden uyanarak, saatler boyunca uyukladı. Nihayet uykuya daldığında yeni dikiş atılmış olan Nicky'yi izleyip onu nasıl koruması gerektiğini düşündü. Acaba kafasından neler geçiyordu? Sonra midesinde artık geçceğe benzemeyen o kasılma hissiyle, acaba sırada ne var, diye düşündü. Saat yedide hemşirelerden biri perdelerin arasından başını uzatarak ona çay ve tost getirdiğini söyledi. Bu küçük nazik hareket, Jess'in utanç içinde gözyaşlarını bastırmaya çalışmasına yol açtı. Saat sekizi biraz geçerken de danışman gelip iç kanama var mı diye bakılması için Nicky'nin muhtemelen bir gece daha kalacağını söyledi. Röntgeninde henüz nedenini tespit edemedikleri bir leke vardı ve emin olmak istiyorlardı. En iyisi Jess eve gidip biraz dinlenmeliydi. Sonra Nathalie arayıp Tanzie'yi kendi çocuklarıyla birlikte okula götürdüğünü ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Evet, her şey yolundaydı.

Jess evden iki durak geride otobüsten inip Leanne Fisher'ın evine uğradı, kapısını çaldı ve ona elinden geldiği kadar nezaketle Jason bir daha Nicky'nin yanına bile yaklaşırsa polisi üzerine salacağını söyledi. Bunun üzerine Leanne Fisher da yüzüne tükürüp eğer Jess

hemen siktir olup gitmezse o pis penceresinden içeri tuğla atacağını söyledi. Jess uzaklaşırken evin içerisinden kahkaha sesleri geliyordu.

Bu aşağı yukarı beklediği tepkiydi.

Boş eve girdi. Su faturasını kira parasından ödemişti. Elektriği de temizlikten aldığı parayla halletmişti. Duş alıp üzerini değiştirdi ve bardaki öğle vardiyasına gitti. Fakat o kadar düşünceliydi ki o farkına varana kadar Stewart Pringle tam on saniye boyunca kalçasını ellemişti. Jess de karşılığında adamın ellilik Best Bitter birasının yarısını yavaşça ayakkabılarına dökmüştü.

Stewart şikâyet edince Des, “Neden öyle yaptın?” diye bağırdı.

“Eğer sana göre normalse, orada sen dur da senin kıçını elle-sin,” diye çıkışan Jess de yeniden bardakları temizlemeye koyuldu.

“Eh, kız haklı...”

Tanzie eve gelmeden önce bütün evi süpürdü. O kadar yorgundu ki neredeyse komaya girecekti ama öfkesi her şeyi iki kat daha hızlı yapmasını mümkün kıldı. Kendini durduramıyordu. Temizlik yaptı, çamaşırları katladı ve eşyaları topladı çünkü eğer bunları yapmazsa köhne garajda iki kancaya asılı duran Marty’nin eski balyozunu alıp Fisherların evine giderek hepsinin tamamen sonunu getirecek bir şey yapacaktı. Temizlik yapıyordu çünkü yapmasa orman gibi olmuş küçük arka bahçesinde durup yüzünü gökyüzüne çevirecek, avaz avaz çılgılık atacaktı. Dahası, sonrasında durabileceğinden emin değildi.

Evin yolunda yaklaşan ayak seslerini duyduğunda ev zehirli bir mobilya cilası ve mutfak temizleyicisi karşımı içinde yüzüyordu. İki kez derin nefes aldı, biraz öksürdü ve sonra kapıyı açmadan önce kendini zorlayıp bir nefes daha aldı. Rahatlatıcı bir tebessüm çoktan yüzüne yapışmıştı. Nathalie, elleri Tanzie’nin omuzlarında, yolun ortasında duruyordu. Tanzie ona doğru gelip ellerini beline doladı ve gözlerini kapatıp sımsıkı sarıldı.

Jess kızının saçlarını okşayarak, “Nicky iyi tatlım,” dedi. “Her şey yolunda. Sadece aptal bir oğlan kavgası.”

Nathalie, Jess’in koluna dokunup başını belli belirsiz iki yana salladı ve, “Kendine dikkat et,” deyip gitti.

Jess, Tanzie’ye sandviç yaptı, algoritma çalışması için bahçenin gölgeli bölümüne giderken kızını izledi ve St. Anne’s haberini ona yarın vereceğini söyledi kendi kendine. Evet, yarın kesinlikle söyleyecekti.

Sonra banyoya gidip takside bulduğu Bay Nicholls’ın para cestesini açtı. Dört yüz seksen sterlin. Banyo kapısını kilitleyip parayı düzgün yığınlar halinde yere serdi.

Jess ne yapması gerektiğini biliyordu. Elbette biliyordu. Bu para onun değildi. Çocuklarının beynine işlemeye çalıştığı ders buydu: *Çalmayacaksın. Senin olmayan bir şeyi almayacaksın. Doğru olanı yap, sonunda mükâfatını görürsün.*

Doğru olanı yap.

Ama yeni, daha karanlık bir ses alçak sesle kulağına fısıldamaya başladı. *Neden geri veresin ki? Adam eksikliğini bile hissetmeyecek. Otoparkta sızdı, takside sızdı, evinde sızdı. Herhangi bir yerde düşmüş olabilir. Sonuçta senin bulmuş olman sadece şanstı. Hem ya bu civardan başka birinin eline geçmiş olsaydı ne olacaktı? Ona geri verirler miydi, sanıyorsun?*

Güvenlik kartında şirketinin adı Mayfly yazıyordu. Adamın adı da Ed’di.

Jess parayı Bay Nicholls’a geri götürecekti. Beyni, çamaşır kurutma makinesiyle aynı anda vızır vızır dönüp duruyordu.

Yine de yapmadı.

Jess eskiden para konusunu hiç düşünmezdi. Marty haftanın beş günü mahalledeki bir taksi durağında çalışırdı. Bütün para işlerine

o bakardı ve genellikle Marty'nin haftada bir iki gece arkadaşlarıyla bara gitmesine, onun ise Nathalie'yle birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yapmasına yetecek kadar paraları olurdu. Ara sıra da tatile çıkarlardı. Bazı yıllar diğerlerinden daha iyi geçerci ama idare ediyorlardı.

Derken Marty idare etmekten bıktı. Galler'de gittikleri bir kamp tatilinde tam sekiz gün boyunca aralıksız yağmur yağmıştı ve sanki hava kişisel algılanabilecek bir şeymiş gibi Marty'nin hoşnutsuzluğu giderek daha da artmıştı. Sırlıslık olmuş çadırın kanatları arasından dışarı bakarak, "Neden biz de İspanya'ya veya daha sıcak bir yerlere gidemiyoruz?" diye söylenmişti. "Bu tatil bile değil. Bombok bir şey!"

Marty işinden de bıkmıştı, giderek daha çok şikâyet edecek şey buluyordu. Diğer şoförler ona karşıydı, durak başkanı onu kandırıyordu, yolcular pintiydi...

Sonra başka iş planları yapmaya başlamıştı. Listelerin başına çıktıkları gibi hızla liste dışı kalan bir müzik grubunun korsan tişörtleri, iş işten geçtikten sonra iki hafta katıldıkları saadet zinciri... Hatta bir gece de bardan gelip, *asıl iş ithalat ve ihracatta*, demişti Jess'e. Hindistan'dan ucuz elektronik mal getiren bir herifle tanışmıştı ve bunları Marty'nin tanıdığı birine satabilirlerdi.

Derken (Aman ne sürpriz!) malları ona satacak olan adamın, tam olarak Marty'ye anlatılan kişi olmadığı ortaya çıkmıştı. Aletleri alan az sayıdaki kişi de malların çok elektrik yaktığından şikâyet etmişti. Geri kalanları ise daha garajda dururken çürümüşü. Böylece üç kuruşluk yatırımları da işe yaramaz bir beyaz eşya yığınınına dönüşmüştü. Sonunda malların hepsini Marty'nin arabasına yükleyip çöpe götürmek zorunda kalmışlardı.

Sonra da Rolls Royce gelmişti. En azından Jess bu seferkinin mantığını anlayabilmişti. Marty arabayı spreyci boyayla metalik griye boyayıp düğünlerde ve cenazelerde özel araç şoförlüğü yapacaktı. Arabayı eBay'den, Midlands bölgesinde yaşayan bir adamdan al-

mişti ve yolda arızalanıncaya kadar Manhattan yolunu yarılamayla başarmıştı. Tamirci, kaputun altına şöyle bir bakıp marş motoruyla ilgili bir sorun, demişti. Ama bakmaya devam ettikçe daha çok arıza bulmuştu. Arabayı evin önüne park ettikleri ilk kış, koltuk döşemesine fareler yuva yapmıştı; bu yüzden arabayı kiralayabilmesi için bir de arka koltukları yenileme parası çıkmıştı. Sonradan öğrendikleri üzere, eBay'den bulunamayan belki de tek şey Rolls Royce koltuk döşemesinin yedek parçasıydı. Böylece araba garajda oylece durarak, işlerini toparlamayı bir türlü başaramadıklarını her gün hatırlatan bir eşya olmuştu.

Marty günlerinin büyük bir bölümünü yatakta geçirmeye başladığında para işlerini Jess devralmıştı. Depresyon bir hastalıktı, herkes öyle diyordu. Fakat Marty'nin arkadaşlarına bakılırsa kendini bara sürüklemeyi başarabildiği haftanın o iki akşamı hiç de bu hastalıktan muzdarip gibi görünmüyordu.

Jess banka hesap dökümlerini zarftan çıkarıp salondaki masanın üzerinde duran hesap defterini eline aldığı anda ne kadar büyük bir sorunun içinde durduklarını anlamıştı.

Birkaç kez Marty'yle konuşmaya çalışmıştı ama o sadece yorgun başına çekip bunlarla uğraşmadığını söylemişti. İşte tam o aralarda bir süreliğine eve, annesinin yanına gitmek istediğini söylemişti. Dürüst olmak gerekirse onun gidişini görmek Jess'i rahatlattı. Sessiz, sıska, hayalet gibi bir tip olan Nicky, Tanzie ve iki işle uğraşmak zaten yeterince zordu.

"Git," demişti saçlarını okşayarak. Bu hareket Marty'ye uzun süredir dokunmadığını hatırlatmıştı. "Birkaç haftalığına git. Biraz ara vermek iyi gelecektir." Marty kızarmış gözleriyle sessizce Jess'e bakıp elini sıkırmıştı.

Bu an tam iki sene önce yaşanmış ve ikisi de onun geri dönme ihtimalini hiç ciddi ciddi tartışmamışlardı.

Jess, Tanzie yatıncaya kadar normal davranmaya çalıştı, Nathalie'nin evinde ne yediğini sordu, Norman'ın yaptıklarını anlattı... Sonra Tanzie'nin saçlarını taradı ve yatağına oturup ona sanki çok daha küçük bir çocukmuş gibi eski bir Harry Potter kitabı okudu ve Tanzie de bir kez olsun aslında matematik çalışmayı tercih edeceğini söylemedi.

Jess, Tanzie'nin uykuya daldığından emin olduğunda hastaneyi aradı. Hemşire, Nicky'nin rahat olduğunu söyledi. Röntgenlerde akciğerinde bir sıkıntı görülmemişti. Yüzündeki küçük çatlak da kendi kendine iyileşecekti.

Marty'yi aradı. Ve Marty onu sessizce dinledikten sonra, "Hâlâ yüzüne o şeyleri sürüyor mu?" diye sordu.

"Azıcık maskara sürüyor, evet."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sakın düşündüğüm şeyi söyleme Marty. Sakın!" Ve Jess Marty'den önce davranıp telefonu kapattı.

Saat ona çeyrek kala polis arayıp Jason Fisher'in bütün bilgileri yalanladığını söyledi.

"On dört şahit varmış," diyen Jess'in sesi bağırmama çabasıyla gerilmişti. "Balık patates dükkânını işleten adam da dâhil. Oğlumun üzerine çullanmışlar. Dört kişilermiş."

"Evet, ama tanıklar ancak saldırganların kimliğini belirleyebilirlerse işe yarıyor hanımefendi. Bay Brent'in dediğine göre kimin kimi dövdüğü de net değilmiş." Adam, *yeni yetme erkek çocuklarının nasıl olduklarını bilirsin*, der gibi derin bir nefes verdi. "Bunu bilmeniz gerekiyor hanımefendi, Fisherlar kavgayı oğlunuzun başlattığını iddia ediyor."

"Kavgayı onun başlatmış olma ihtimali, Dalai Lama'nın başlatmış olma ihtimalinden daha az. Birine zarar veririm diye endi-

çelenmeden kimsenin üzerine yorgan bile örtemeyen bir çocuktan bahsediyoruz.”

“Biz sadece kanıtlar üzerinden hareket edebiliyoruz hanımefendi.”

Fisherlar. Onların namı bu kadar yaygınken tek bir kişi bile gördüklerini “hatırlarsa” şanslı sayılırlardı.

Bir an için Jess başını ellerinin arasına gömdü. Bir türlü sıkıntıdan kurtulamayacaklardı. Ortaokula geçtiğinde sıra Tanzie’ye gelecekti. Matematik aşkı, tuhaflığı ve kurnazlıktan nasibini almamış o saf haliyle ana hedef olacaktı. Jess kaskatı kesildi. Marty’nin garajda duran balyozunu düşündü. Balyozu kaptığı gibi Fisherların evine gidip...

Telefon çalınca kapar gibi açtı. “Yine ne var? Onun kendi kendi öldüğünü de mi söyleyeceksiniz? Öyle mi?”

“Bayan Thomas?”

Jess gözlerini kırptı.

“Bayan Thomas? Ben Tsvangarai.”

“Ah. Bay Tsvangarai, affedersiniz. Kötü bir zamanlama da.”
Elinin uzatıp önünde tuttu. Titriyordu.

“Böyle bir saatte aradığım için kusura bakmayın ama biraz acil bir konu. İlginizi çekecek bir şey fark ettim. Matematik Olimpiyatları var da.” Bay Tsvangarai sözcükleri tane tane söylüyordu.

“Efendim?”

“İskoçya’da yetenekli öğrencilere yönelik yeni bir şey. Bir tür matematik yarışması. Ve Tanzie’yi yarışmaya sokmak için hâlâ zamanımız var.”

“Matematik yarışması mı?” Jess gözlerini kapattı. “Şey, çok nazıksınız Bay Tsvangarai ama şu anda başımızda ilgilenmemiz gereken bir sürü konu var, ne yazık ki...”

“Bayan Thomas, ödülleri beş yüz sterlin, bin sterlin ve beş bin sterlin. *Beş bin sterlin!* Eğer kazanırsa St. Anne’s’in okul ücretlerinin en azından birinci yılını halletmiş olursunuz.”

“Baştan söyler misiniz?”

Bay Tsvangarai olayı daha derinlemesine açıklarken Jess sandalyeye oturdu. “Gerçekten böyle bir şey var mı?”

“Gerçekten var.”

“Ve siz gerçekten de Tanzie’nin kazanabileceğini düşünüyor musunuz?”

“Onun yaş grubuna özel bir kategori var. Başarısız olması için bir sebep göremiyorum.”

Beş bin sterlin, diye bir ses cınladı kafasında. Eğer en büyük ödülü kazanırsa bu ilk iki yılı atlatmasına yeterdi.

“Ne isteniyor peki?”

“Hiçbir şey. Yani, tabii ki ileri seviyede matematik yapmanız gerekiyor. Ama bunun Tanzie için sorun olacağını sanmıyorum.” Jess ayağa kalkıp tekrar oturdu.

“Ve tabii, İskoçya’ya gitmeniz gerekecek.”

“Bunlar ayrıntı Bay Tsvangarai. Ayrıntı.” Başı dönüyordu. “Bu gerçek, değil mi? Şaka değil yani?”

“Ben şakacı biri değilimdir Bayan Thomas.”

“Ah, lanet olsun! Bay Tsvangarai, tek kelimeyle muhteşemsiniz.”

Adamın utangaç gülüşünü duydu.

“Eh, şimdi ne yapıyoruz?”

“Şey, ben Tanzie’nin çalışmalarından bazı örnekler gönderince eleme sınavlarını yapmaktan vazgeçtiler. Anladığım kadarıyla kısıtlı imkânlarla sahip okullarda okuyan çocukların katılımı konusunda çok istekliler. Bu arada aramızda kalsın, elbette Tanzie’nin kız ol-

ması çok büyük bir avantaj. Ama çabuk karar vermemiz gerekiyor. Bu yılki Olimpiyat sadece beş gün sonra.”

Beş gün. St. Anne’s’in son kayıt günü ise yarındı.

Odanın ortasında durup düşünmeye başladı. Sonra merdivenlerden çıkıp Bay Nicholls’ın parasını, sakladığı yerden çıkardı ve üzerinde düşünmeye vakit bulamadan parayı bir zarfa tıkıştırıp hızlıca bir not çiziktirdi ve yarın temizliğine giderken uğrayabileceğini düşünüp zarfın üstüne özenli harflerle adresini ve ELDEN FESLİM ibaresini yazdı.

Parayı Bay Nicholls’a geri ödeyecekti. Kuruşu kuruşuna.

Ama şu anda başka bir seçeneği yoktu.

O gece Jess mutfak masasında oturup kabataslak bir plan yaptı. Edinburgh’a giden trenlerin tarifelerine bakıp biraz da histerik bir şekilde güldü. Ardından üç otobüs biletinin ne kadar tuttuğuna (terminale gitmek için ödeyeceği 13 sterlin dâhil, toplan 187 sterlin) ve Norman’ı bir haftalığına köpek bakımevine bırakmanın maliyetine (94 sterlin) baktı. Avuçlarının içini göz yuvalarına bastırıp bir süre böylece tuttu. Sonra çocuklar uyurken Rolls Royce’un anahtarlarını arayıp buldu, dışarı çıktı ve sürücü koltuğunun üzerindeki fare pisliklerini süpürüp arabayı çalıştırmayı denedi.

Üçüncü denemede araba çalıştı.

Jess her zaman küf kokan garajın içinde, eski bahçe mobilyalarının, araba parçalarının, plastik kovalarının arasında oturup motoru çalışmaya bıraktı. Sonra öne eğilip solmuş vergi pulunu söküp çıkardı. Tarihi geçeli neredeyse iki sene olmuştu. Üstelik sigortası da yoktu.

Kontağı kapattı, benzin kokusu havadan yavaş yavaş silinirken karanlıkta oturup belki yüzüncü kez aynı şeyi düşündü: *Doğru olanı yap.*

8.

Ed

Ed.Nicholls@mayfly.com: Sana söylediğimi unutma. Eğer kartı kaybedersen detayları hatırlatabilirim.

Deanna1@yahoo.com: Unutmam. Bütün gece beynime kazındı. ;-)

Ed.Nicholls@mayfly.com: Söylediğimi yaptın mı?

Deanna1@yahoo.com: Hallediyorum.

Ed.Nicholls@mayfly.com: İyi sonuçlar alırsan haber ver.

Deanna1@yahoo.com: Eh, son performansına bakılırsa başka bir şey çıkarsa şaşıracığım! ;-0

Deanna1@yahoo.com: Bu yaptığını daha önce benim için kimse yapmadı.

Ed.Nicholls@mayfly.com: Gerçekten. Önemli değil.

Deanna1@yahoo.com: Yine sevişmek ister misin, gelecek hafta?

Ed.Nicholls@mayfly.com: Biraz yoğunuz. Sana haber veririm.

Deanna1@yahoo.com: Sanırım bu iş ikimiz için de iyi işliyor ;-)

Dedektif iki sayfa yazıyı okumasını bekledi, sonra da kâğıtları Ed'in avukatı Paul Wilkes'e uzattı.

"Bunlar hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı, Bay Nicholls?"

Özel e-postaları resmî bir belge üzerinde görmenin işkence gibi bir tarafı vardı: ilk cevaplarındaki heveslilik, bariz bir şekilde belli olan ve iki anlama çekilebilecek sözler, gülen suratlar (sanki on dört yaşındaydı).

“Bir şey söylemen gerekmiyor,” dedi Paul.

“Bu e-posta alışverişinin konusu herhangi bir şey olabilir.” Ed belgeleri kendinden uzağa itti. “İyi sonuçlar alırsan haber ver. Ona cinsellikle ilgili bir şey söylüyor olabilirim. E-posta seksi gibi bir şey olabilir.”

“Sabah on biri on dört geçe mi?”

“Ne var bunda?”

“Açık plan tasarımlı bir ofiste?”

“Ben böyle şeylerden çekinmem.”

Dedektif gözlüklerini çıkarıp ona sert bir bakış attı. “E-posta seksi? Gerçekten mi? Burada yaptığınız bu muydu?”

“Eee, hayır. O sırada değil. Ama konu bu değil.”

“Bana kalırsa konu tam olarak bu Bay Nicholls. Bunlardan tomar tomar var. İletişim halinde olmaktan bahsediyorsunuz.” Kâğıtlara göz attı. “*Bakalım sana daha fazla yardım edebilir miyim, diyorsunuz.*

“Ama burada görüldüğü gibi değil. Kız bunalımdaydı. Eski sevgilisinden kurtulmakta zorluk yaşıyordu. Ben sadece... onun için işleri kolaylaştırmak istedim. Size defalarca söyledim.”

“Birkaç sorumuz daha var.”

Soracakları vardı, pekâlâ. Deanna’yla ne sıklıkta görüştüğünü bilmek istiyorlardı. Nereye gitmişlerdi, ilişkilerinin niteliği tam olarak neydi, gibi sorular. Ed, kızın hayatı hakkında çok fazla şey bilmediğini ve erkek kardeşi hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söylediğinde ona inanmadılar.

“Ah, haydi ama!” diye karşı çıktı Ed. “Sizin hiç sadece seks odaklı bir ilişkiniz olmadı mı?”

“Bayan Lewis ilişkinizin seks odaklı olduğunu söylemiyor. Bizim *yakın ve yoğun* bir ilişki içerisinde olduğunu, birbirinizi üniversite yıllarından beri tanıdığınızı ve onu bu işe sokmaya kararlı olduğunuzu, ona baskı yaptığınızı söylüyor. Sizin tavsiyenizi alarak yasa dışı bir şey yaptığından haberi olmadığım söylüyor.”

“Ama... sanki gerçekte aramızda olandan daha ciddi bir ilişki varmış gibi konuşmuş. Üstelik ben onu hiçbir şeye zorlamadım.

“Yani ona bilgi verdiğinizi kabul ediyorsunuz.”

“Ben öyle demedim! Sadece şunu demek istiyorum...”

“Sanırım müvekkilim, ilişkileri hakkında Bayan Lewis’in düşmüş olabileceği yanlışlardan dolayı kendisinin sorumlu tutulamayacağını söylüyor,” diye araya girdi Paul. “Ya da kadının kardeşine vermiş olabileceği bilgilerden ötürü...”

“Ve ilişkimiz falan yoktu. O tür bir ilişki değildi.”

Dedektif omuz silkti. “Ne var biliyor musunuz? İlişkinizin niteliği gerçekten umurunda bile değil. Kadını on yıllar boyunca düdüklemiş olsanız da umurumda değil. Beni ilgilendiren şey, Bay Nicholls, bu genç kadına, onun da bir arkadaşına anlattığı gibi, yirmi sekiz şubatta *ciddi kâr getirecek* bir bilgi vermiş olduğunuz. Ve hem kadının hem de kardeşinin banka hesaplarına bakılırsa gerçekten de *ciddi kâr* sağlamışlar.”

Bir saat sonra iki haftalığına kefaletle serbest bırakılmış olan Ed, Paul’ün ofisinde oturuyordu. Paul, ikisine de birer viski doldurdu. Ed gündüz saatlerinde aldığı güçlü alkolün tadına tuhaf bir şekilde alışmaya başlamıştı.

“Kadının kardeşine söylediklerinden ben sorumlu tutulamam. Her potansiyel partnerimin finans alanında çalışan bir kardeşi

var mı diye kontrol edecek halim yok. Ben sadece ona yardımcı olmaya çalışıyordum.”

“Eh, kesinlikle oldun. Ama SFA ve SOCA, gerekçenin ne olduğunu umursamaz Ed. Kadın ve kardeşi kamyon yüküyle para kazanmış ve bunu senin ona verdiği bilgi üzerinden yasa dışı bir şekilde yapmışlar.”

“Kısaltmalarla konuşmayı bırakabilir miyiz? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Şey, finans dünyasıyla ilintili her türlü suçla mücadele eden kurumları düşünmeye çalış. Şu anda bu kurumlar seni soruşturuyor.”

“Gerçekten de hüküm giyecekmişim gibi konuşuyorsun.” Ed viskiyi yanındaki masaya bıraktı.

“Sanırım bu ihtimal son derece yüksek, evet. Ve çok hızlı bir şekilde mahkemeye çıkabiliriz. Bu tür davaları hızlandırmaya çalışıyorlar.”

Ed ona baktı. Sonra başını ellerinin arasına gömdü. “Bu bir kâbus. Ben sadece... sadece başımdan gitsin istedim Paul. Hepsi bu.”

“Yani, şu an için umabileceğimiz en iyi şey, onları boyundan büyük işlere karışmış asosyal ineğin biri olduğuna ikna etmek.”

“Harika.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Ed başını iki yana salladı.

“Sadece sabırlı ol.”

“Bir şeyler yapmam lazım Paul. İşe geri dönmem lazım. Çalışmazsam ne yaparım bilmiyorum. Kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabada kafayı yıyorum.”

“Şey, senin yerinde olsam durduğum yerden kıpırdamazdım. SFA bu haberi sızdırabilir, o zaman da bu pislik gerçekten ayyuka çıkar. Medya tepene çöreklenir. Yapabileceğin en iyi şey, o kuş

uçmaz kervan geçmez kasabada bir hafta ya da ne kadar gerekirse o kadar saklanmak.”

Paul ajandasına bir şeyler karaladı.

Ed de yukarıdan yazdıklarına baktı. “Gerçekten de bu olayın başına yansıyacağını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen yansır. Ailenle konuşman iyi olur, böylece herhangi bir olumsuz habere hazırlıklı olurlar.”

Ed ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Yapamam.”

“Ne yapamazsın?”

“Babama olanları anlatamam. Babam hasta. Bu olay onu...” Başını iki yana salladı. Nihayet başını kaldırıp baktığında Paul sabit bir şekilde onu izliyordu.

“Pekâlâ, orasına sen karar vereceksin. Ama dediğim gibi, bence olur da bu olaylar patlak verirse diye gözlerden uzak bir yerde kalman akıllıca olur. Mayfly muhtemelen bu olay tamamen çözülmünceye dek ofisin yakınından bile geçmeni istemez. SFAX üzerinden çok para dönüyor. Bu yüzden şirketle ilişkisi bulunan herkesten uzak durman gerek. Aramak yok. E-posta atmak yok. Eğer olur da biri nerede olduğunu öğrenirse Tanrı aşkına hiçbir şey söyleme. Hiç kimseye.” Kalemmini masaya vurarak görüşmenin sona erdiğinin işaretini verdi.

“Yani ıssız bir yerde saklanıp hapishaneye gönderilinceye kadar sessiz kalacağım...”

Paul ayağa kalkıp masasının üzerindeki dosyayı kapattı. “Bu iş için en iyi ekibimizi görevlendiriyoruz. Bu şekilde sonuçlanmaması için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Ed, Paul’ün ofisinin merdivenlerinde, kurşun kaplama binaların, terli başlarından kasklarını çıkaran kuryeler ve gülüşerek parka sandviçlerini yemeye giden çıplak bacaklı kadınların arasında göz-

lerini kırıştırtarak durdu ve birdenbire eski hayatına dayanılmaz bir özlem duydu. Ofisindeki Nespresso makinesini, sekreterinin suşu almaya gitmesini, şehir manzaralı dairesini ve kreatif ekibin odasındaki koltukta uzanıp takım elbiselilerinin kâr zarar meseleleri hakkında vızıldamasını dinlemesini... Kendi hayatını hiç gerçek anlamda başkalarınıninkiyle karşılaştırmamıştı ama şu anda çevresinde günlük kaygılarla koşturan insanlara, metroya atlayıp evlerine, ailelerine gidebilmesine karşı dayanılmaz bir kıskançlık hissediyordu. Peki onun elinde ne vardı? Konuşacak kimsenin olmadığı bomboş bir evde haftalarca tıklılı kalacak ve sonra da yargılanmayı bekleyecekti.

İşini, eski karısını hiç özlemediği kadar özlüyordu. Daimî metresini özler gibiydi, bir rutininin olmasına hasret kalmıştı. Ve bir de geçen haftayı, Beachfront'ta kanepenin üzerinde, oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri olmadan, ağzı pamuk doluymuş gibi kupkuru, gözlükleri de sehpanın üzerine özenle katlanmış halde uyanışını düşündü. Haftalardır, eve nasıl geldiğini hatırlamayacak kadar sarhoş olduğu üçüncü seferdi bu. Ve ilk kez cebinde beş para olmadan uyanmıştı.

Telefonunu kontrol etti (yeni almıştı ve sadece üç kişi kayıtlıydı), Gemma'dan iki sesli mesaj vardı. Kimse aramamıştı. Ed iç çekerek SİL tuşuna bastı ve ardından güneşte kavrulan kaldırım boyunca otoparka doğru ilerledi. Aslında çok içen biri değildi. Lara ısrarla alkolün ona göbek yaptığını söyleyip iki taneden fazla içerse horladığından şikâyet ederdi. Ama şu anda deliler gibi içmek istiyordu.

Ed bir süre boş dairesinde oturdu, pizzacıya gidip bir şeyler yedi, tekrar evde oturdu ve sonra da arabasına atlayıp deniz kıyısına doğru sürdü. Londra'dan çıkarken yol boyunca Deanna Lewis gözlerinin önünde dans edip durdu. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Neden kızın bu bilgiyi başkasına söyleyebileceği ihtimalini düşünmemişti?

Ya da gerçekten daha kötü bir noktayı gözden mi kaçırıyordu? Tuz, kardeşiyle birlik olup bütün bunları planlamış mıydı? Onu bulduğu için psikopatça intikam mı alıyordu?

Her kilometrede Ed'in öfkesi daha da artıyordu. Bari bir de Tuz'a dairesinin anahtarlarını ve banka hesap bilgilerini verip eski katısının yaptığı gibi Deanna'nın da onu soyup soğana çevirmesine izin verseydi. Bu hakikaten daha iyi olabilirdi. En azından işini ve arkadaşını kurtarmış olurdu. Godalming çıkışına gelmek üzereyken artık öfkeden gözü dönmüş olan Ed yolda kenara çekip kızın cep numarasını tuşladı. Polis eski cep telefonuyla birlikte kayıtlı tüm iletişim bilgilerine delil olarak el koymuştu. Ama Ed, kızın numarasını hatırladığını sanıyordu. Giriş cümlesi hazırды: Sen ne yaptığını sanıyorsun?

Ama numara doğru değildi.

Ed telefonu elinde, konaklama tesisinde oturup öfkesinin ağır ağırlık dinmesini bekledi. Önce tereddüt etti, ardından Ronan'ın numarasını tuşladı. Ezbere bildiği bir avuç numaradan biri buydu.

Cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı.

"Ronan..."

"Seninle konuşmam yasak Ed." Sesi bitkin geliyordu.

"Evet. Biliyorum. Ben sadece... sadece şeyi söylemek istedim."

"Neyi? Ne söylemek istiyorsun Ed?"

Ronan'ın ani hiddeti karşısında Ed'in sesi durakladı.

"Ne var biliyor musun? Gerçekten içerinden bilgi sızdırma olayı umurumda bile değil. Üstelik bu yaptığın şirket için kahrolası bir felaket olsa da. Ama sen benim arkadaşımдын. En eski dostumdun. Ben bunu sana asla yapmazdım."

Bir tık sesi duyuldu ve telefon kapandı.

Ed orada durup birkaç dakika boyunca başı direksiyona gömülü halde bekledi. Kafasının içindeki uğultular kaybolup gidene kadar

öyle kaldı, sonra sinyal verip yavaşça arabayı çıkardı ve Beachfront'a doğru yola koyuldu.

“Ne istiyorsun Lara?”

“Merhaba canım. Nasılsın?”

“Ah, pek iyi değilim.”

“Neyin var?”

Bunun İtalyanlara özgü bir şey olup olmadığından emin değildi ama Lara, yani eski karısı, bir şekilde insana kendini iyi hissettirirdi. Başını kucağına alır, parmaklarını saçlarında gezdirir, söylenip durur, anaç bir tavuk gibi gıdaklardı.

Evliliğin sonlarına doğru buna gıcık olmaya başlamıştı ama şu anda gecenin köründe, boş bir yoldayken buna özlem duyuyordu.

“Şey... işle alakalı.”

“Ah. İşle alakalı demek.” Sesinde içgüdüsel bir nefret vardı.

“Sen nasılsın Lara?”

“Annem beni deli ediyor. Bir de apartmanın çatısıyla ilgili bir sorun var.”

“İş buldun mu?”

“Batı yakasındaki bir program için geri aradılar ama sonra çok yaşlı görüldüğümü söylediler. Çok yaşlı! İnanabiliyor musun?”

“Çok yaşlı görünmüyorsun.”

“Biliyorum! On altı yaşında bile gösterebilirim! Canım, seninle apartmanın çatısı hakkında konuşmam lazım.”

“Lara, orası senin evin. Nafakanı da aldın.”

“Ama çok para tutar diyorlar. Çok para. Benimse hiçbir şeyim yok.”

“Nafakaya ne oldu?” Ed sesindeki sakinliği korudu.

"Hiçbir şey kalmadı. Ağabeyimin işi için biraz paraya ihtiyacı vardı ve biliyorsun babamın sağlığı da iyi değil. Sonra kredi kartlarım vardı..."

"Hepsini mi harcadın?"

"Çatı için yetecek kadar yok. Bu kış sızdırır dediler. Eduardo..."

"Pekâlâ, aralık ayında dairemden götürdüğün baskı resmi istediğin zaman satabilirsin." Avukatı, kapıların kilitlerini değiştirmedeği için bu konuda Ed'in suçlu olduğunu ima etmişti. Görünüşe göre herkes böyle yapıyordu.

"Üzgündüm Eduardo. Seni özlüyorum. Sadece seni hatırlatacak bir şey istedim."

"Tabii. Artık yüzünü bile görmeye dayanamadığın adamı hatırlatması için."

"Onu kızgınlıktan söylemiştim."

Aksanıyla "kızgın" diye telaffuz etmişti. Nihayetinde Lara her zaman *kızgındı*. Ed gözlerini ovuşturdu ve sahil yoluna çıkmak için sinyal verdi.

"Sadece mutlu olduğumuz zamanları hatırlatacak bir şey istemiştim."

"Baksana, belki bir dahaki sefer beni özlediğinde ikimizin gerçekveli bir resmini falan alırsın, Mao Zedong'un ön dört bin sterlin değerindeki sınırlı üretim baskısını değil."

"Gidecek kimsemin kalmaması umurunda değil mi?" Sesi fısıltı halini almıştı ve neredeyse dayanılmaz ölçüde samimiydi. Bu sesi duyunca Ed refleks olarak erekte olur gibi hissediyordu. Lara da bunu biliyordu.

Ed dikiz aynasına baktı. "Neden Jim Leonard'a sormuyorsun?"

"Ne?"

"Adamın karısı beni aradı. Ne tuhaftır ki kadın pek mutlu değil."

“Sadece bir kerelik bir şeydi! Adamla sadece bir kere çıktım. Ve kiminle görüştüğüm kimseyi ilgilendirmez!” Ed onu gözünde canlandırabiliyordu; kusursuz manikürlü eli havada, parmakları *dünyanın en sinir bozucu adamıyla* uğraşmak zorunda kalmanın hayal kırıklığıyla açılmıştı. “Beni sen terk ettin! Bu yüzden hayatım boyunca rahibe gibi mi yaşamam gerekiyor?”

“Sen beni terk ettin Lara. Mayısın yirmi yedisinde, Paris’ten dönerken. Hatırladın mı?”

“Ayrıntılar! Sözlerimi ayrıntılara takılarak çarpıtıyorsun! İşte sırf bu yüzden seni bırakmam lazımdı!”

“Ben de işime âşık olduğum ve insani duygulardan anlamadığım için sanıyordum.”

“Seni bıraktım çünkü banya kadar çükün var! Mini minnacık! *Karamal* gibi!”

“Kalamar demek istedin herhalde.”

“*Kalamar*. Kerevit, en küçüğü hangisiyse! Minicik!”

“O zaman galiba aslında karides demek istedin. Baksana, değerli bir sınırlı üretim baskıyı öylece alıp gittiğini düşünürsen bence bana en azından bir ıstakozu layık görebilirsin. Aman... neyse ne.”

Sonrasında duyduğu İtalyanca sözlerin gerçekten ne anlama geldiğini hâlâ merak ediyordu. On bir kilometre yol gitmişti ama daha sonra düşününce yolun nasıl geçtiğini hatırlamayacaktı. Sonra, iç çekip radyoyu açtı ve bakışlarını önünde sonsuz gibi görünen kara yola dikti.

Tam sahil yolundan çıkarken Gemma aradı. Ed, neden cevap vermemesi gerektiğini düşünecek vakit bulamadan telefonu açmıştı.

“Dur, söyleme. Gerçekten çok meşgulsün.”

“Araba kullanıyorum.”

“Ama *eller serbest* diye bir zımbırtın var. Annem yıl dönümü
lerindeki yemeğe gelip gelmeyeceğini öğrenmek istedi.”

“Ne yıl dönümü yemeği?”

“Ah, haydi ama Ed. Sana aylar önce söylemiştim.”

“Kusura bakma. Şu anda ajandama ulaşamıyorum.”

Gemma derin bir nefes aldı. “Annem evde kendileri için özel
bir öğle yemeği veriyor. Babam sırf bunun için hastaneden çıkac-
cak. Annem bizim de orada olmamızı istedi. Sen de gelebileceğini
söylemiştin.”

“Ha. Evet.”

“Evet ne? *Evet, hatırlıyorum* mu? Yoksa *evet geliyorum* mu?

Ed parmaklarıyla hafifçe direksiyona tıkladı. “Bilmiyorum.”

“Bak, babam dün seni soruyordu. Bir iş projesine gömüldü-
ğünü söyledim ama çok hassas Ed. Bu onun için gerçekten önemli.
İkisi için de.”

“Gemma, sana söyledim...”

Kız kardeşinin sesi arabanın içinde yankılandı. “Evet, biliyo-
rum, çok meşgulsün. Başında bir sürü iş olduğunu söylemiştin.”

“Başımda bir sürü iş var! Tahmin bile edemezsin!”

“Yo hayır, muhtemelen anlayamam bile, değil mi? Ben öyle
bilmem kaç haneli maaşlar almayan aptal bir sigortalı işçiyim sa-
dece. Ama babamızdan bahsediyorum Ed. Seni okutmak için her
şeyini feda etmiş adamdan. Seni dünyanın en mükemmel insanı
olarak görüyor. Ve çok fazla vakti kalmadı. Buraya gelip yüzünü
göstermen ve oğulların ölmek üzere olan babalarına söylemesi ge-
reken lafları söylemen gerekiyor, tamam mı?”

“Babam ölmüyor.”

“Sen nereden bilebilirsin ki? Adamı iki aydır gördüğün yok!”

“Bak, gideceğim. Sadece yapmam gereken bazı...”

“Zırva! Sen iş adamısın. Ne işleri hallediyorsun. Bunu da halledebilirsin. Yoksa yemin ederim ben...”

“Sesin gelmiyor Gem. Kusura bakma, burada telefon az çekiyor. Ben...” Sonra hışırtilı sesler çıkarmaya başladı.

Gemma sakın ve uysal, sigortalı işçi sesiyle, “Bir öğle yemeği,” dedi. “Tek bir yemek Ed.”

İleride bir polis arabasının durduğunu fark edip hız göstergesine baktı. Bir farı sönmüş külüstür bir Rolls-Royce, sodyum lambanın turuncu ışığı altında, yarısı banketin üzerinde duruyordu. Arabanın yanında küçük bir kız çocuğu vardı. Elinde de kocaman bir köpeğin tasmaını tutuyordu. Ed geçerken yavaşça başını çevirmişti.

“Bak, gerçekten çok fazla sorumluluğun olduğunu ve işinin hakikaten önemli olduğunu anlıyorum. Hepimiz bunun farkındayız Bay Koca Kafalı Teknoloji Manyağı. Ama sadece bir aile yemeği istiyorum, çok mu?”

“Bir saniye Gem. İleride kaza var.”

Kızın yanında, saçları elektrik çarpmışa benzeyen, omuzları düşük, hayalet gibi bir ergen vardı. Erkek miydi, kız mıydı? Ve bir şeyler yazmakta olan polise kısa bir an için arkasını dönen bir çocuk daha vardı. Hayır, ufak tefek bir kadındı bu, saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Hiddetle ellerini kaldırıyordu, bu hareket ona Lara’yı hatırlattı. *Çok sinir bozucusun!*

Ed kadını tanıdığını fark edinceye kadar bir yüz metre daha gitmişti. Kendini biraz zorladı. Barda mı görmüştü? Yoksa yazlık evin yakınlarında mı? Birdenbire gözünün önünde kadının ondan anahtarları alıp evinde gözlüklerini çıkarışı aklına geldi. Gecenin bu saatinde, burada çocuklarla ne işi vardı? Arabayı kenara çekip dikiz aynasından izlemeye başladı. Grubu zar zor seçebiliyordu. Küçük kız karanlık banketin üzerinde oturuyordu. Köpek de yanında dağ gibi bir tümseğe benziyordu.

“Ed? İyi misin?” Gemma’nın sesi kesildi.

Aslında Ed tam olarak neden durduğunu bilemedi. Belki de o boş eve gidişini geciktirme çabasıydı. Belki de böylesine raydan çıkmış bir hayatın içinde artık bununla da uğraşmak ona tuhaf gelmiyordu. Belki de sadece mevcut tüm delillerin aksine, tümüyle aşağılık bir herif olmadığına kendini ikna etmek istemişti.

“Gem, ben seni sonra arayacağım. Tanıdık biri zor durumda.”

Kenara yanaşıp dönüş yaparak loş yolda polis arabasına gelinceye kadar yavaşça geri döndü. Ardından arabayı yolun diğer tarafına çekti.

Ed pencereyi indirip, “Merhaba,” dedi. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

9.

Tanzie

Tanzie'nin mutlu ruh hali, Nicky'nin şişmiş yüzünü ilk kez gördüğünde kaybolmuştu. Bu yüz Nicky'ye pek benzemiyordu ve başka bir yere, hatta karşı duvardaki asılı olan dört nala koşan atlar resmine (ki atlar gerçek ata bile benzemiyordu) kaymak isteyen gözlerini azimle Nicky'nin gözlerinde tutmak zorunda kalıyordu. Ona matematik yarışmasından ve St. Anne's'e kayıt yaptırdıklarından bahsetmek istiyordu ama burnunda hastane kokusuyla ve Nicky'nin gözü davul gibi şişken bunu yapamıyordu. Tanzie kendini düşünürken buldu. Bunu Fisherlar yapmıştı, kesinlikle onların işiydi. Tanzie korkuyordu çünkü tanıdıkları birinin hiçbir sebep yokken bunu yapacağına inanamıyordu.

Nicky koridorda yürümek için ayağa kalkınca Tanzie nazikçe onun eline dokundu ve başka bir koşulda olsa belki de "ikile ufaklık" diyecek Nicky, sadece parmaklarını birazcık sıktı.

Annesi, hastanedekilerle her zamanki muhabbeti yapmak zorunda kalmıştı: "Hayır, Nicky'nin gerçek annesi değilim ama öyle sayılırım." "Ah hayır, Nicky'nin sosyal hizmetler uzmanı yok..." Tanzie bu konuşmaları duyduğunda hep bir tuhaf olurdu. Sanki Nicky, aslında öyle olmasına rağmen, ailelerinin gerçek bir parçası değilmiş gibiydi.

Nicky odadan yavaşça çıktı ve hemşireye teşekkür etmeyi de unutmadı. “İyi çocuk, değil mi?” dedi hemşire. “Gayet kibar.”

Annesi, Nicky’nin eşyalarını topluyordu. “En kötü tarafı bu,” dedi. “Sadece yalnız kalmak istiyor.”

“Buralarda gerçekte işler öyle yürümüyor ama değil mi?” Hemşire, Tanzie’ye gülümsedi. “Ağabeyine dikkat et, tamam mı?”

Nicky’nin arkasından ana giriş kapısına doğru ilerlerken Tanzie artık her konuşmalarının sonunun tuhaf bir bakışla ve *kendine dikkat et* gibi sözlerle bitiyor olmasının aileleri için ne anlama geldiğini merak etti.

Annesi akşam yemeğini hazırladı, Nicky’ye içmesi için üç farklı renkte hap verdi ve birlikte kanepede oturup televizyon izlediler. Televizyonda Total Wipeout programı vardı. Bu yarışma normalde Nicky’yi neredeyse gülmekten altına işletirdi ama Nicky eve döndüklerinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı ve Tanzie, bunun sadece çenesi ağrıdığı için olduğunu düşünmüyordu. Annesi üst katta bir şeylerle uğraşıyordu. Tanzie annesinin çekmeceleri açıp kapattığını ve merdivenlerin başında ileri geri gittiğini duyabiliyordu. O kadar meşguldü ki yatma saatinin çoktan geçtiğini fark etmemişti bile.

Tanzie parmağıyla Nicky’ye çok hafifçe dokundu. “Acıyor mu?”

“Ne acıyor mu?”

“Yüzün.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey... biraz tuhaf görünüyor.”

“Seninki de öyle. Acıyor mu?”

“Aman ne komik.”

“Ben iyiyim Titch. Kes artık.” Sonra Tanzie ona dik dik baktığında, “Gerçekten. Sadece... unut artık. Ben iyiyim.”

Annesi gelip Norman'a tasma taktı. Norman kanepede uzanmıştı, kalkmak istemiyordu ve annesi onu sürükleyerek dışarıya çıkarmak için birkaç kez çekiştirmek zorunda kalmıştı. Tanzie, lüpeği yürüyüşe mi çıkaracağını soracaktı ama geç kaldı. Fakat bir an sonra annesi geri geldi.

"Pekâlâ çocuklar. Montlarınızı alın."

"Montlarımızı mı? Neden?"

"Çünkü yola çıkıyoruz. İskoçya'ya gideceğiz." Son derece normal bir şeymiş gibi söylemişti bunu.

Nicky başını televizyondan çevirmedi. "İskoçya'ya mı gidiyoruz?"

"Evet. Arabayla gideceğiz."

"Ama arabamız yok ki."

"Rolls'u alıyoruz."

Nicky, Tanzie'ye baktı ve sonra da tekrar annesine döndü.

"Ama sigortan yok ki."

"On iki yaşından beri araba kullanıyorum. Ve hiç kaza yapmadım. Bakın, yan yollardan gideceğiz ve çoğunlukla gece yolculuk yapacağız. Kimse bizi çevirmediği sürece bir şey olmaz."

İkisi de ona bakakaldı. "Ama demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama bazen böyle şeyler yapmak *gerekir*."

"Bu da ne demek?"

Annesi ellerini boşlukta savurdu. "Nicky, hayatımızı değiştirebilmek bir matematik yarışması var ve yarışma İskoçya'da. Şu anda yol parası ödeyecek durumumuz yok. İşin doğrusu bu. Biliyorum, bu arabayı kullanmak çok doğru değil ama eğer ikinizin daha iyi bir fikri yoksa o zaman arabaya binip yola koyulalım."

"Ama eşyalarımızı hazırlamamız gerekmez mi?"

"İler şey arabada."

Tanzie, Nicky'nin ne düşündüğünü biliyordu, annesi en sonunda delirmişti. Ama bir yerlerde de delilerin uyurgezerlere benzediğini okumuştı, en iyisi onları rahatsız etmemekti. Bu yüzden sanki her şey çok mantıklı geliyormuş gibi, çok yavaş bir şekilde başını salladı. Montunu aldı ve birlikte arka kapıdan geçerek garaja girdiler. Norman arka koltukla oturmuş onlara, "Evet, ben de," diyen gözlerle bakıyordu. Arabanın içi biraz küf kokuyordu ve Tanzie gerçekten de ellerini koltukların üzerine koymak istemiyordu çünkü yine bir yerlerde farelerin sürekli işediğini okumuştı ve insan, fare sidiğinden sekiz yüz hastalık kapabilirdi. "Hemen koşup eldivenlerimi alabilir miyim?" diye sordu. Annesi, ona sanki deli olan Tanzie'ymiş gibi baktı ama başını sallayarak onay verdi. Böylece Tanzie koşup eldivenlerini taktı ve kendisini biraz olsun daha iyi hissettiğini düşündü.

Nicky ihtiyatla ön koltuğa geçip oturdu ve arabanın ön panosunun üzerindeki tozu parmaklarıyla sildi.

Annesi garaj kapısını açtı, motoru çalıştırdı, arabayı dikkatli bir şekilde geri geri sürerek yola çıkardı. Ardından inip garajın kapısını kapattı ve iyice kilitledi. Sonra oturup bir dakika kadar düşündü. "Tanzie. Yanında kalem kâğıt var mı?"

Tanzie, çantasına bakınıp bir kalem ve kâğıt uzattı. Annesi yazdığı şeyin görünmesini istemiyordu ama Tanzie koltukların arasından çaktırmadan baktı.

FISHER, SENİ KÜÇÜK İNSAN İSRAFI, POLİSE EĞER BİRİ BURAYA ZORLA GİRERSE BU KİŞİNİN SEN OLACAĞINI SÖYLEDİM VE SENİ İZLİYORLAR

Arabadan indi ve kâğıdı dışarıdan görülmeyecek şekilde, kapının alt tarafında tutturdu. Sonra tekrar yarısı kemirilmiş sürücüyü

koltuğuna oturdu ve hafif bir *pırrr* sesiyle Rolls gecenin karanlığına doğru yola koyuldu.

Annesinin araba kullanmayı unuttuğunu fark etmeleri yaklaşık on dakika sürdü. Tanzie'nin bile bildiği şeyleri (ayna, sinyal, manevra gibi) yanlış sırayla yapıp duruyordu ve direksiyonun üzerine alarak kullanıyordu. Direksiyonu şehir merkezinde saatte yirmi kilometreyle giden nineler gibi sımsıkı kavramıştı ve belediyenin otoparkında kapılarını sütunlara sürtmüştü.

Rose and Crown'u, beş kişilik bir oto yıkamacının ve halı deposunun olduğu mahalleyi geçtiler. Tanzie burnunu cama yasladı. Resmen şehirden çıkıyorlardı. En son Durdle Door'a yaptıkları okul gezisinde şehir dışına çıkmışlardı. Melanie Abbott otobüste her tarafına kusarak 5-C sınıfının tamamında zincirleme bir kusma reaksiyonu başlatmıştı.

"Sadece sakin ol," diye mırıldandı annesi kendi kendine. "Rahat ve sakin."

"Sakin görünmüyorsun," dedi Nicky. Nintendo oynuyordu. Başparmakları, parlayan küçük ekranın iki tarafında bulanık görünmüyordu.

"Nicky, bana haritayı okuman lazım. Şimdi oyun oynama."

"Şey, tabii ki. Sadece kuzeye gidelim."

"Ama kuzey neresi? Yıllardır burada araba kullanmadım. Nereye gideceğimi söylemen lazım."

Nicky trafik levhasına baktı. "M3'ten mi gitmek istiyoruz?"

"Bilmiyorum. Ben de sana soruyorum!"

"Ben bakayım." Tanzie arkadan uzanıp haritayı Nicky'nin elinden aldı. "Hangi tarafını yukarıda tutacağım?"

Tanzie haritayla boğuşurken göbeğin etrafını iki kere dolaştılar ve sonra yola girdiler. Tanzie bu yolu belli belirsiz hatırlıyordu:

Annesi ile babası klima satmaya çalışırken bir keresinde bu yol dan geçmişlerdi. “Arka tarafın ışığını açar mısın anne? Hiçbir şey göremiyorum.”

Annesi koltuğunda geri döndü. “Düğme başının üstünde olmalı.”

Tanzie uzanıp başparmağıyla düğmeye bastı. *Eldivenlerimi çı karmam gerekirdi*, diye düşündü. Fareler baş aşağı yürüyemezdi. Örümcekler gibi değillerdi. “Çalışmıyor.”

“Nicky, haritayı senin okuman gerekecek.” Jess bıkkınlıkla baktı. “Nicky.”

“Tamam, bakacağım. Sadece şu altın yıldızları almam lazım. Beş yüz puanlar.” Tanzie becerebildiği kadarıyla haritayı katlayıp ön koltukların arasından geri uzattı. Nicky başını oyununa eğmiş tümüyle odaklanmıştı. Hakkını vermek gerekirse, altın yıldızları almak gerçekten zordu.

“Şu şeyi elinden bırakacak mısın!”

Nicky ofladı ve oyunu çarparak kapattı. Önce Tanzie’nin bilmediği bir barı, sonra da yeni bir oteli geçtiler. Annesi M3’ü aradıklarını söylemişti ama Tanzie çok uzun süredir M3 tabelası görmemişti. Yanında Norman alçak sesle homurdanmaya başlamıştı. Tanzie, annesinin yaklaşık otuz sekiz saniye kadar sonra bu zırlıtının sinirlerini altüst ettiğini söyleyeceğini düşündü.

Ancak sonra yirmi yedi saniye olarak karar değiştirdi.

“Tanzie, lütfen köpeği susturur musun? Bu şekilde konsantre olmam imkânsız. Nicky. Senin de bana haritayı okuman lazım.”

“Her yere salya akıtıyor. Galiba dışarı çıkması lazım.” Tanzie yana kaydı.

Nicky gözlerini kısarak önlerindeki trafik levhalarına baktı. “Eğer bu yol boyunca devam edersen galiba Southampton’a varıyoruz.”

“Ama bu yanlış yol.”

“Ben de onu diyorum.”

Benzin kokusu gerçekten ağırdı. Tanzie acaba bir şey mi sızlıyor, diye düşündü. Eldivenini burnuna kapattı.

"Bence geldiğimiz yere geri dönüp baştan başlamamız gerek," dedi Nicky.

Annesi homurdanarak arabayı bir sonraki çıkışa savurdu. Dönüş yönünü sağa döndürdüğünde çıkan sesi hepsi duymazlıktan geldi. Çıktı yönlü yolun diğer tarafından geriye doğru yola koyuldular.

"Tanzie. Lütfen köpeğe bir şey yap. Lütfen." Rolls'un pedallardan biri o kadar sertti ki vites değiştirmek için âdeta üzerine oturmak zorunda kalıyordu. Başını kaldırıp şehir sapağını gösterdi. "Ne yapıyorum Nicky? Buradan mı sapıyorum?"

"Ah, Tanrım. Norman osurdu. Anne, boğuluyorum."

"Nicky, haritayı okur musun lütfen."

Tanzie artık annesinin araba kullanmaktan nefret ettiğini hatırlamıştı. Bilgileri yeterince hızlı işleme konusunda iyi değildi. Her zaman beyninde bunun için gerekli sinirlerin olmadığını söylerdi. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse şu anda arabada süzülmekte olan hoku o kadar kötüydü ki doğru düzgün düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Tanzie öğürmeye başladı. "Ölüyorum!"

Norman yaşlı, koca kafasını çevirerek üzgün bakışlarla, sanki *çirçekten ayıp ediyorsun* der gibi ona baktı.

"Ama iki sapak var. Buradan mı gireceğim yoksa bir sonrakinden mi?"

"Kesinlikte bir sonrakinden. Yo, hayır, pardon, bundan."

"Ne?" Annesi çim banketi kıl payı sıyrarak, keskin bir dönüşle soldan sapıp çıkışa girdi. Kaldırıma çarptıklarında araba sarsıldı. Tanzie, Norman'ın tasmaını yakalamak için elini burnundan çekmek zorunda kaldı.

"Tanrı aşkına, şunu adam gibi..."

“Bir sonraki demek istedim. Bu bizi yoldan kilometrelerce çıkarıyor.”

“Neredeyse yarım saattir yoldayız ve başladığımızdan daha uzaktayız. Tanrım, Nicky, ben...”

Tam o sırada Tanzie yanıp sönen mavi ışığı gördü. Polis arabasının geçip gitmesini umdu. Ama onun yerine mavi ışıklar arabanın içini dolduruncaya kadar yanaştı da yanaştı.

Nicky koltuğunda acıyla döndü. “Şey, Jess, galiba kenara çekmeni istiyorlar.”

“Siktir. Siktir, siktir, siktir! Tanzie, sen bunu duymadın.” Annesi derin bir nefes aldı ve yavaşlamaya başlarken direksiyonun üzerinde ellerinin yerini ayarladı.

Nicky koltuğunda tortop olup biraz aşağı kaydı “Şey, Jess?”

“Şimdi değil Nicky.”

Polis arabası yaklaşıyordu. Tanzie’nin avuçları terlemeye başlamıştı. *Her şey yoluna girecek.*

“Sanırım yanıma ot aldığımı söylemenin zamanı değil.”

10.

Jess

İşte oradaydı. Gece saat ikiye yirmi kala, çift yönlü kara yolunun çim banketinde, iki polis memuruyla birlikte duruyordu. Adamlar bir bakıma beklediği gibi, ona büyük bir suçluymuş gibi değil de daha kötüsü gerçekten ama gerçekten aptalmış gibi davranıyorlardı. Söyledikleri her şeyin küstah bir havası vardı. *Böyle sık sık, gecenin geç saatlerinde ailenizi dışarı çıkarmak gibi bir alışkanlığınız var mı hanımefendi? Üstelik sadece bir far çalışırken... Vergi pulunun tarihinin iki sene önce dolduğunu fark etmediniz mi hanımefendi? Üstelik daha sigortasının olmadığına bakmamışlardı. Sırada bir de o vardı...*

Nicky terliyor, zula ettiği otun yerini bulmalarını bekliyordu. Tanzie'nin rengi solmuştu. Birkaç metre ötede sessiz bir hayalet gibi duruyordu. Rahatlamak için Norman'm boynuna sarılırken pullu ceketini ışıkların altında parıltıyordu.

Jess kendinden başka suçlayacak kimseyi bulamıyordu. Durumu bundan daha kötü olamazdı.

Derken Bay Nicholls çıkageldi.

Adamın arabasının camı inerken Jess yüzünde geriye kalan rengin de çekildiğini hissetti. Aklından milyonlarca düşünce ışıltılı hızıyla geçti. Mesela o hapse girince çocuklara kim bakacaktı?

Eğer Marty bakacaksa, Tanzie'nin ayaklarının ara sıra büyüdüğü gibi şeyleri hatırlayacak mıydı ve ayak tırnakları, parmaklarının üzerinde kıvrılınca kadar beklemek yerine ona yeni ayakkabı alacak mıydı? Peki ya Norman'a kim bakacaktı? Ve neden en başta yapması gerekeni yapıp o kahrolası para destesini Ed Nicholls'a vermemişti? Ve Ed her şeyin üzerinde bir de polise onun hırsız olduğunu söylemek üzere miydi?

Ama hayır. *Yardıma ihtiyacınız var mı*, diye sormuştu.

Polislerden biri yavaşça dönüp Ed'e baktı. Sağlam duruşlu, gövdesi fıçı gibi, kendini fazla ciddiye alan ve başkası onu ciddiye almadığında sorun çıkaracak türden bir adamdı. "Siz kimsiniz?"

"Ben Edward Nicholls. Bu kadını tanıyorum. Durum neydi? Araba sorunu mu?" Gerçekten yola çıktığına inanamıyormuşçasına Rolls'a baktı.

"Öyle de denebilir," dedi diğer polis.

Jess göğsündeki çarpıntıyı duymazdan gelmeye çalışarak, "Vergi pulunun tarihi dolmuş," diye mırıldandı. "Çocukları bir yere götürmeye çalışıyordum. Ama artık sanırım tekrar eve gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi polis. "Aracınızı bağlıyoruz. Çekme aracı yolda. Geçerli bir vergi pulu olmadan halka açık yolda araç kullanmak Araç Vergi ve Tescil Kanunu'nun otuz üçüncü maddesine göre suç teşkil ediyor. Bu sigortanızın da geçersiz kılınacağı anlamına geliyor."

"Sigortam yok."

İkisi de ona döndü.

"Arabanın sigortası yok. Benim sigortam da yok."

Bay Nicholls'ın ona baktığını görebiliyordu. Artık ne olacaksa olacaktı. Ayrıntılara girdikleri anda bunu zaten kendileri de göreceklerdi. "Biraz başımız sıkışık. Çocukları götürmek için bula-bildiğim tek yol buydu."

“Aracınızı vergisiz ve sigortasız kullanmanın suç olduğunun farkındasınızdır herhalde. Ve hapis cezası olasılığı da taşır.”

“Araba da benim değil.” Jess çimenlerin üzerindeki bir taşı tekmeledi. “O sistemden bakma işleminizi yaptığınızda göreceğiniz bir sonraki şey bu.”

“Aracı çaldınız mı hanımefendi?”

“Hayır, aracı çalmadım. İki senedir garajımda duruyor.”

“Bu benim sorumun cevabı değil.”

“Eski kocamın arabası.”

“Aldığınızdan haberi var mı?”

“Cinsiyet değiştirip kendime Sid desem bile haberi olmaz. Kendisi Yorkshire’da yaşıyor, son iki...”

“Baksana, gerçekten de şu anda konuşmayı kessen iyi olabilir.” Bay Nicholls elini başının üzerinden geçirdi.

“Siz kimsiniz, avukatı mı?”

“Avukata ihtiyacı var mı?”

“Vergisiz ve sigortasız araç kullanmak, kanunun otuz üçüncü maddesi...”

“Evet. Söylemiştiniz. Şey, bence başka bir şey söylemeden önce birine danışmayı düşünebilirsin...”

“Adım Jess.”

“Jess, tamam.” Ed polislere baktı. “Beyler, bu kadının gerçekten de merkeze gitmesine gerek var mı? Çünkü kendisi gördüğümüz gibi çok üzgün. Saatin kaç olduğunu da düşünürsek bence çocukların eve gitmesi gerekiyor.”

“Vergisiz ve sigortasız araç kullanmaktan ceza kesilecek. Adınız ve adresiniz, hanımefendi?”

Jess polislerden birine bilgileri verdi.

“Araç bu adrese kayıtlı, evet. Ama SORN kaydı var, yani...”

“Yani halka açık yollarda kullanılmaması gerekiyor. Biliyorum.”

“O zaman yola çıkmadan önce bunu düşünmemeniz yazık olmuş, değil mi?” Polis ona, öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibi bakıyordu. Ve bu bakış, Jess için bardağı taşıran son damla oldu.

“Bana baksanıza,” dedi. “Mutlaka gerekli olmasa gecenin on birinde çocuklarımı arabayla bir yere götürmem, değil mi? Gerçekten de bu akşam küçük evimde oturup *‘çocuklarımı ve kahrolası köpeğimi alıp öylesine bir gidip başımı bir sürü belaya sokacağım’* diye düşündüğümü mü sanıyorsunuz. Ve...”

“Ne düşündüğünüz beni ilgilendirmiyor hanımefendi. Beni ilgilendiren husus sigortasız, muhtemelen emniyetli olmayan bir aracı kamu yoluna sokmuş olmanız.”

“Çaresizdim, tamam mı? Ve o lanet veritabamnızda beni bulamazsınız çünkü daha önce yanlış hiçbir şey yapmadım!”

“Veya hiç yakalanmadınız.”

İki polis sert bir ifadeyle ona baktı. Banketin üzerinde Norman iç çekerek yere oturdu. Tanzie her şeyi sessizlik içinde izliyordu, gözleri iki büyük çukur gibiydi. *Ah Tanrım*, diye düşündü Jess ve bir özür cümlesi mırıldandı.

Polislerden biri, eline bir kâğıt parçası verip, “Gerekli belgeler olmadan araç kullandığınız için ceza kesilecek Bayan Thomas,” dedi. “Sizi uyarmam gerekiyor, tarafınıza mahkeme celbi gönderilecek ve muhtemelen beş bin sterline kadar bir ceza ödeyeceksiniz.”

“Beş bin mi?” Jess gülmeye başladı.

“Ve bu şeyi...” Polis memuru buna *araba* diyemiyordu. “Polis garajından çıkarmak için de para ödemeniz gerekecek. Orada kaldığı her gün için ayrıca on beş sterlin ekleneceğini söylemem gerek.”

“Harika. Peki eğer aracı kullanmama izin verilmiyorsa oradan nasıl çıkaracağım?”

“Çekme aracı gelmeden önce bütün eşyalarınızı almanızı öneririm. Araç buradan ayrıldıktan sonra içindekilerden sorumlu tutulamayız.”

“Tabii ya. Çünkü bir arabanın polis garajında emniyette olmasını beklemek ahmaklık olur,” diye mırıldandı.

“Ama anne, eve nasıl gideceğiz?”

Kısa bir sessizlik oldu. Polisler arkalarını döndüler.

“Ben sizi bırakırım,” dedi Bay Nicholls.

Jess bir adım geri gitti. “Ah hayır, teşekkürler. Biz iyiyiz. Yürürüz. Çok uzak değil.”

Tanzie, annesinin ciddi olup olmadığını anlamak istercesine gözlerini kısıp ona baktı, sonra da yorgun argın ayağa kalktı. Jess, Tanzie’nin montunun altında pijamalı olduğunu hatırladı. Bay Nicholls çocuklara baktı. “Ben de o tarafa gidiyorum.” Başıyla şehir merkezini işaret etti. “Nerede yaşadığımı biliyorsun.”

Tanzie ile Nicky konuşmadılar ama Jess, Nicky’nin topallayarak arabaya gidip çantaları çıkarmaya başlamasını izledi. Onca şeyi eve kadar taşıtamazdı. En az üç kilometre yol vardı.

“Teşekkürler,” dedi kaskatı bir halde. “Çok naziksiniz.” Adamın gözüne bakamıyordu.

Polislerden biri, “Oğlunuza ne oldu?” diye sordu.

Jess, “Veri tabanınızdan bakın,” diye çıkışıp çanta yığınının doğru yöneldi.

Polisin yanından sessizlik içinde uzaklaştılar. Jess, Bay Nicholls’ın gıcır gıcır arabasının yolcu koltuğunda oturmuş doğruca önüne, yola bakıyordu. Kendini daha önce hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti. Gözüyle görmese bile geceki olaylar karşısında çocukların şaşkınlıktan dilinin tutulduğunu hissedebiliyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Yol kenarındaki çalılıkların, yerini çitlere

ve taş duvarlara bırakmasını, siyah şeritlerin yerini sokak lambalarının almasını izledi. Sadece bir buçuk saattir yolda olduklarına inanamıyordu. Sanki bir ömür sürmüştü. Ve beş bin sterlin ceza... Neredeyse kesin bir araç kullanma yasağı... Mahkeme... Marty delirecekti. Ve biraz önce Tanzie'nin St. Anne's'e gitmesi için son şansını da heba etmişti.

Jess boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissediyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim." Yüzünü Bay Nicholls'tan başka tarafa çevirmiş duruyordu. Adam ne olduğunu bilmiyordu. Elbette ki bilmeyecekti. Adamın arabasına binmeyi kabul ettikten sonra kısa ve dehşet verici bir an için bunun bir numara olup olmadığını düşünmüştü. Polisler gidene kadar bekleyip sonra ona gününü göstermek için korkunç bir şey yapacaktı.

Ama öyle olmamıştı ve bu daha da kötüydü. Adam sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Hımm, buradan sola dönebilir misiniz? Biz şu aşağıdayız. Yolun sonuna kadar gidip sola döneceğiz, sonra ikinci sapaktan sağa gireceğiz."

Şehrin güzel manzaralı bölümü yarım kilometre geride kalmıştı. Burada, Danehall'da ağaçlar yazın bile iskelet gibi olur, arabalar da taş yığınlarının üzerindeki şehir heykelleri gibi güneşin altında kavrulurdu. Her sokakta taraçalı, astar sıvalı veya küçük, kırmızı tuğlalı ve PVC pencereleri eski tarzda evler vardı. Adam arabayı sola döndürüp Seacole Caddesi'ne çıktı ve Jess evi gösterirken yavaşladı. Jess dönüp arka koltuğa baktı ve bu kısa yolculuk sırasında Tanzie'nin ağzı yarı açık, başı Norman'a yaslanmış halde uyukladığını, Norman'm da cüssesinin yarısını Nicky'nin gövdesine dayadığını gördü. Nicky ruhsuz bir halde camdan dışarı bakıyordu.

"Peki, nereye gitmeye çalışıyordunuz?"

“İskoçya’ya.” Jess burnunu ovuşturdu. “Uzun hikâye.”

Adam bekledi.

Jess’in bacağı istemsizce titremeye başladı. “Kızımı Matematik Olimpiyatları’na götürmem lazım. Bilet fiyatları pahalıydı. Gerçi anlaşılan aynasızlar tarafından kenara çekilmek kadar pahalı değilmiş.”

“Matematik Olimpiyatları mı?”

“Biliyorum. Bir hafta öncesine kadar ben de hiç duymamıştım. Dedğim gibi, uzun hikâye.”

“Peki, ne yapacaksın?”

Jess arka koltuğa, hafifçe horlamakta olan Tanzie’ye baktı ve omuz silkti. Konuşamamıştı.

Bay Nicholls’ın gözü birden Nicky’nin yüzüne takıldı. İlk kez görüyormuş gibi uzun uzun baktı.

“Evet. O da başka bir hikâye.”

“Sizde hikâye çok.”

Jess adamın gerçekten derin düşüncelere mi daldığını yoksa sadece onun arabadan inmesini mi beklediğini anlayamadı. “Teşekkürler. Bizi getirdiğiniz için. Çok naziksiniz.”

“Eh, şey... sana borcum vardı. Geçen gece beni bardan eve götürenin sen olduğundan eminim. Kanepede uyandığımda arabam sapasağlam barın otoparkında duruyordu ve başımda dünyanın en berbat akşamdan kalmalığı vardı.” Durakladı. “Ayrıca belli belirsiz hatırladığım kadarıyla tam bir aşağılık gibi davrandım. Muhtemelen ikinci kez.”

“Önemli değil,” dedi. Kan kulaklarına hücum etmişti. “Gerçekten.”

Nicky arabanın kapısını açınca Tanzie sarsıldı. Gözlerini ovuşturup kırpıştırarak Jess’e baktı. Sonra yavaşça arabada etrafına

bakınca geceki olayların izi tekrar yüzünde belirlemeye başladı. “Yani... gitmiyor muyuz?”

Jess çantaları alıp ayağa kalktı. Bu, başkasının önünde konuşulacak bir konu değildi. “İçeri gidelim Tanzie. Geç oldu.”

“Yani İskoçya’ya gitmiyor muyuz?”

Jess utana sıkıla Bay Nicholls’a gülümsedi. “Tekrar teşekkürler.” Çantalarını kaldırımın üzerine yığıdı. Hava şaşırtıcı derecede serindi. Nicky de bahçe kapısının dışında durmuş bekliyordu.

Tanzie’nin sesi titredi. “Yani St. Anne’s’e gidemiyor muyum?”

Jess gülümsemeye çalıştı. “Bunu şimdi konuşmayalım tatlım.”

“Peki ama ne yapacağız?” diye sordu Nicky.

“Şimdi değil Nicky. Haydi içeri girelim.”

“Şimdi polise beş bin borcun var. İskoçya’ya nasıl gideceğiz?”

“Çocuklar, lütfen. Önce bir içeriye girebilir miyiz?”

Norman homurdanarak arka koltuktan kalktı ve salınarak arabadan indi.

“Bir çaresini buluruz demedin.” Tanzie paniklemişti. “Her zaman *bir çaresini buluruz* derdin.”

Jess eşyaları bagajdan çıkarıp, “Bir çaresini buluruz,” dedi.

“Gerçekten bir çaresini bulacağın zaman kullandığın ses tonu bu değil.” Tanzie ağlamaya başladı.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Jess ilk başta şaşkınlık içinde orada durmaktan başka hiçbir şey yapamadı. “Bunları al.” Elindekileri Nicky’ye attı ve arabanın içinde eğilerek Tanzie’yi dışarı çıkarmaya çalıştı. “Tanzie... tatlım. Haydi in. Geç oldu. Bunu konuşacağız.”

“St. Anne’s’e gitmeyeceğimi mi konuşacağız?”

Bay Nicholls direksiyonunun üzerinden, sanki tüm bunlar onun için çok fazlaymış gibi bakıyordu. Jess alçak sesle özür di-

belli. Kolunu, kızının sırtına dolamaya çalışırken, “Yoruldu...” dedi. Tanzie kayarak geri çekildi. “Çok özür dilerim.”

Tam o anda Bay Nicholls’ın telefonu çaldı.

“Gemma,” dedi bıkkınlıkla. Sanki bu telefonu bekliyordu. Jess sanki avizenin içinde bir yaban arısı sıkışıp kalmış gibi kızgın bir sesin vızıldadığını duyabiliyordu.

“Biliyorum,” dedi.

“Ben sadece St. Anne’s’e gitmek istiyorum,” diye ağladı Tanzie. Gözlükleri düşmüştü (Jess gözlüğünü sıkıştırmak için onu gözlükçüye götürecek zaman bulamamıştı) ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. “Lütfen gitmeme izin ver. Lütfen anne. Gerçekten çok uslu olacağım. Sadece oraya gitmeme izin ver.”

“Bak, tamam...” Jess’in boğazına bir yumru oturdu. Tanzie hiçbir zaman bir şey için yalvarmazdı. “Tanzie...” Kaldırımında, Nicky sanki bunu izlemeye dayanamıyormuş gibi arkasını döndü.

Bay Nicholls telefonuna Jess’in seçemediği bir şeyler söyledi. Tanzie hıçkırmaya başladı. Gülle gibi ağırlaşmıştı.

Jess onu çekiştirerek, “Haydi tatlım,” dedi.

Tanzie kapıya yaslanmıştı. “Lütfen anne. Lütfen. Lütfen.”

“Tanzie, arabada kalamazsın.”

“Lütfen...”

“Dışarı. Haydi bebeğim.”

“Ben sizi götürürüm,” dedi Bay Nicholls.

Jess başını, kapının kenarına çarptı. “Ne?”

“Sizi İskoçya’ya götürürüm.” Telefonunu bırakmıştı ve hâlâ direksiyona bakıyordu. “Anlaşılan benim de Northumberland’a gitmem gerekiyor. İskoçya oradan çok uzak değil. Sizi oraya bırakırım.”

Herkes sustu. Sokağın sonunda bir kahkaha patlaması oldu ve bir arabanın kapısı çarpıldı. Jess, atkuyruğu şeklinde topladığı

saçını düzeltti. “Bakın, bunu teklif etmeniz gerçekten çok nazik bir davranış ama bizi götürmenizi kabul edemeyiz.”

“Evet,” dedi Nicky öne eğilerek. “Evet, edebiliriz Jess.” Tanzie’ye baktı. “Gerçekten. Edebiliriz.”

“Ama sizi tanımıyoruz bile. Sizden böyle bir şeyi isteye...”

Bay Nicholls ona bakmıyordu. “Sadece bir araba yolculuğu. Önemli bir şey değil.”

Tanzie burnunu çekip sildi. “Anne? Lütfen...”

Jess önce Tanzie’ye, ardından Nicky’nin yara bere içindeki yüzüne ve sonunda da Bay Nicholls’a baktı. Daha önce hiçbir arabadan koşarak uzaklaşmayı bu kadar çok istememişti. “Karşılığında size teklif edebileceğim hiçbir şey yok,” dedi. Sesi hafifçe titredi. “Hem de hiçbir şey.”

Adam bir kaşını kaldırdı ve başını köpeğe doğru çevirdi. “Daha sonra arka koltuktaki tüyleri süpürmez misiniz?”

Jess hızla nefesini verdi, rahatlamış görünüyordu. “Şey, tabii... onu yapabilirim.”

“Tamam,” dedi Bay Nicholls. “O zaman bence hepimiz birkaç saat uyuyalım, yarın ilk iş sizi alırım.”

11.

Ed

Edward Nicholls'ın biraz önce ne halt ettiğini sorgulamaya başlaması, Danehall bölgesinden çıktıktan sonra yaklaşık on beş dakika aldı. Biraz önce küstah temizlikçisini, onun iki tuhaf çocuğunu ve etrafı leş gibi kokutan dev gibi bir köpeği ta İskoçya'ya götürmeyi teklif etmişti. Ne halt ediyordu gerçekten de? Gemma'nın sesini, söylediklerini tekrar ederken sesindeki şüpheciliği duyabiliyordu: "Tanımadığın bir kadın ile ailesini ülkenin diğer ucuna götürüyorsun ve buna *acil bir iş* diyorsun. Öyle mi?" Ed, bu cümlede neyin vurgulanmak istendiğini anlamıştı. Kısa bir sessizlik oldu. "Güzel, değil mi?"

"Ne?"

"Anne. Koca memeler, uzun kirpikler, zor durumdaki küçük hanım..."

"Öyle bir şey değil. Eee..." Onlar arabadayken bir şey söyleyememişti.

"O zaman cevabının evet olduğunu kabul ediyorum." Derin bir iç çekti. "Tanrı aşkına Ed..."

Yarın sabah kadının evine uğrayıp özür dileyecek ve bir iş çıktığını söyleyecekti. Muhtemelen bunu anlardı. Neredeyse yabancı

bir adamla aynı arabayı paylaşmaktan o da rahatsızlık duyardı. Teklife tam olarak balıklama atlamamıştı.

Çocuğun tren parası için biraz para verecekti. Sonuçta kadının (adı Jess miydi?) vergisiz ve sigortasız bir arabayı kullanmaya kalkışması Ed'in suçu değildi. Kâğıt üzerinde bakıldığında (polisler, tuhaf çocuklar, gece vakti yola çıkmalar) kadının başı beladaydı. Ve Ed Nicholls'ın hayatında artık daha fazla belaya ihtiyaç yoktu.

Kafasında bu düşüncelerle duş aldı, dişlerini fırçaladı ve haftalardır ilk defa doğru dürüst bir uyku çekti.

Saat dokuzu biraz geçerken arabayı bahçe kapısının önüne çekti. Aslında daha erken orada olacaktı ama evin yerini hatırlayamamıştı ve sosyal konutların robot resim gibi birbirine benzeyen geniş bir sokak yığını olduğu düşünülürse, Seacole Caddesi'ni tanıyınca kadar yaklaşık otuz dakika boyunca kör gibi arabayla aşağı yukarı gidip durmuştu.

Nemli, sakın bir sabahtı. Kaldırım boyunca sinsice ilerleyen, kuyruğu soru işareti gibi kıvrılmış sarı bir kedi dışında sokak boştu. Danehall gün ışığında biraz daha az sevimsiz görünüyordu ama yine de arabadan inince kapının kilitlenip kilitlenmediğini iki kez kontrol etmişti.

Başını kaldırıp pencerelere baktı. Üst kattaki odalardan birinde pembe beyaz bir flama asılıydı. Ön verandadan da iki asma sepet sallanıyordu. Yan evin yolundaki brandanın altında bir araba duruyordu. İşte o sırada evin kocaman köpeğini gören Ed, önceki akşam arka koltuğunda aynı canlının yayılışını gözlerinin önüne getirdi. Bu sabah tekrar arabaya bindiğinde köpeğin kokusunun hafif bir kalıntısı duruyordu.

Olur da köpek peşine düşerse diye bahçe kapısının kilidini tedbirli bir şekilde açtı ama köpek sadece hafif bir ilgisizlikle koca kafasını çevirip yabani otlarla kaplı bir ağacın gölgesine doğru

güçlü olarak yan yattı. Ardından da Ed belki gelip de karnını kaşır diye onun ayağını yukarı kaldırdı.

“Ben almayayım, teşekkürler,” diyen Ed’in kafasında hazırladığı küçük konuşma dönüp duruyordu. Kapının önüne geldi.

Merhaba, gerçekten özür dilerim ama işle ilgili çok önemli bir şey çıktı ve korkarım önümüzdeki birkaç gün izin de alamayacağım. Ama kızınızın Olimpiyat masraflarına biraz katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım. Bence derslerine böyle sıkı çalışması çok güzel bir şey. İşte, tren parası burada.

Kulağa dün gecekinden biraz daha az ikna edici geliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Kapıyı çalmak üzereyken yarısı iğneyle kapıya tutturulmuş, rüzgârda sallanmakta olan, yırtılmış bir not kağıdı gözüne çarptı:

FISHER, SENİ KÜÇÜK İNSAN İSRAFI, POLİSE EĞER BİRİ BURAYA ZORLA GİRERSE BU KİŞİNİN SEN OLACAĞINI SÖYLEDİM VE SENİ İZLİYORLAR

Ed doğrulurken kapı açıldı. Küçük kız orada duruyordu. Gözlerini kısıp başını bir yana yatırarak, “Her şeyimiz hazır,” dedi. “Annem gelmeyeceğinizi söyledi ama ben geleceğinizi biliyordum, bu yüzden saat ona kadar valizleri boşaltmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Üstelik siz elli üç dakika erken geldiniz. Ki aslında bu benim tahmin ettiğimden yaklaşık otuz üç dakika daha iyi.”

Ed gözlerini kırıştırdı.

“Anne!” Kapıyı iterek açtı. Jess sanki yarı yolda aniden durmuş gibi koridorda dikiliyordu. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış bir gömlek vardı. Saçlarını tepeden tutturmuştu. Ülkeyi boydan boya geçmeye hazırlanan biri gibi görünmüyordu.

“Merhaba.” Ed sıkılgan bir şekilde selam verdi.

“Ah, merhaba.” Jess başını iki yana salladı. O zaman Ed, çocuğun doğruyu söylediğini anladı, kadın gerçekten de Ed’in gel-

mesini beklemiyordu. “Size kahve ikram ederdim ama dün gece yola çıkacağız diye son sütü de bitirmiştım.”

Oğlan gözlerini ovuşturarak yanından geçti. Yüzü hâlâ şişti ve şimdi morlardan ve sarılardan oluşan empresyonist bir renk yelpazesi gibiydi. Ed holde duran çanta ve çöp torbası yığınınına bakıp, “Bunlardan hangilerini alıyoruz?” diye sordu.

“Hepsini,” dedi küçük kız. “Norman’ın battaniyesini de aldım.”

Jess bitkinlikle Ed’e baktı. Ed dudaklarını aralasa da sesi çıkmamıştı. Koridor boyunca eskimiş kitaplar diziliydi.

“Bu çantayı alabilir misiniz Bay Nicholls?” Küçük kız çantayı eline tutuşturdu. “Ben sabah kaldırmayı denedim çünkü Nicky şu anda eşya taşıyamıyor. Ama benim için çok ağır.”

“Tabii.” Ed kendini eğilirken buldu ama çantayı kaldırmadan önce bir an öyle kaldı. Bunu nasıl yapacaktı?

“Bakın. Bay Nicholls...” Jess önünde duruyordu. O da en az Ed kadar rahatsız görünüyordu. “Bu yolculuk konusu...”

Tam o anda ön kapı çarparak açıldı. Üzerinde eşofman altı ve tişört olan bir kadın, elinde havaya kalkmış bir beyzbol sopasıyla duruyordu.

“Elindekileri bırak!” diye gürledi kadın. Ed donakaldı.

“Ellerini havaya kaldır!”

“Nat!” diye bağırdı Jess. “Adama vurma!”

Ed ellerini yavaşça kaldırdıktan sonra dönüp kadına baktı.

“Ne oluyor...” Kadın, Ed’in arkasında duran Jess’e baktı. “Jess? Aman Tanrım. Evinde biri var sandım.”

“Evimde biri var, evet. Ben varım.”

Kadın sopayı indirip dehşet içinde Ed’e baktı. “Aman Tanrım. Şey... çok özür dilerim. Ön kapıyı gördüm ve doğruyu söylemek gerekirse sizi hırsız sandım. Sizi şey zannettim...” Sinir bozuklu-

ğundan gülmeye başladı, sonra sanki Ed onu göremiyormuş gibi acı dolu bir surat ifadesiyle Jess'e baktı. "Kim zannettiğimi biliyorsun."

Ed tuttuğu nefesini bıraktı. Kadın sopayı arkasına saklayıp gülümsemeye çalıştı. "Buraların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Ed geriye doğru bir adım atıp başını hafifçe salladı. "Pekala... benim gidip telefonumu almam lazım. Arabada unutmuşum da."

Ellerini kaldırarak kadının yanından geçip araba yoluna doğru yöneldi. Arabanın kapısını açıp kapattı, sonra sırf bir şey yapmış olmak için tekrar kilitledi. Kulaklarındaki çınlamayı bastırarak doğru düzgün düşünmeye çalışıyordu. *Bas git işte*, dedi hafif bir ses. *Hemen, şimdi git*. Onu bir daha görmek zorunda da değilsin. Bu anda buna ihtiyacın yok.

Ed düzeni severdi. Sırada neyin geleceğini bilmek isterdi. Ancak bu kadının hayatındaki her şey bir tür... *sınırsızlık* halini yansıtıyor ve bu da onu rahatsız ediyordu.

Yolun yarısına geldiğinde aralık kapının arkasından konuşmaları duydu, sesleri küçük bahçeye kadar geliyordu.

"Adama hayır diyeceğim."

"Yapamazsın Jess." Bu oğlanın sesiydi. "Neden?"

"Çünkü durum çok karışık. Ben onun yanında çalışıyorum."

"Adamın evini temizliyorsun. Aynı şey değil."

"Hem... onu tanımıyoruz. Tanzie'ye tanımadığı adamların arabasına binmemesini söyleyip sonra tam olarak aynı şeyi nasıl yapabilirim?"

"Adam gözlük takıyor. Seri katil olacak hali yok."

"Bunu Dennis Nilsen'in kurbanlarına söyle. Ve Harold Shipman'ın."

"Çok fazla seri katil tanıyorsun, sorun bu. Eğer adam kötü bir şey yaparsa Norman'ı üzerine salarsız." Yine oğlanın sesiydi.

"Tabii ya. Çünkü Norman geçmişte ailemizi koruma konusunda çok yararlı oldu."

“Bay Nicholls bunu bilmiyor ama, değil mi?”

“Bak. Adam tanımadığım herifin biri. Muhtemelen dün bu dramatik olaylara istemeden yakalanıverdi. Adamın da bunu yapmak istemediği çok bariz. Biz sadece. . . sadece Tanzie’ye alıştırma alıştırma söyleriz.”

Tanzie. Ed, kızın bahçede koşuşturmasını izledi, saçları arkasında uçuyordu. Yarı köpeğe yarı Tibet öküzüne benzeyen hayvanın, arkasında salya izi bırakarak paytak paytak tekrar kapıya doğru gitmesini izledi.

“Yolculuğun büyük bir bölümünde uyusun diye köpeği yoruyorum.” Kız nefes nefese önünde belirmişti.

“Doğru.”

“Benim matematiğim gerçekten çok iyidir. Üst düzey matematik dersi alabileceğim bir okula gidebilmek için para kazanabileyim diye olimpiyatlara gidiyoruz. Benim adımın ikili koda dönüştürülmüş hali ne biliyor musunuz?”

Ed ona baktı. “Tanzie senin tam adın mı?”

“Hayır. Ama bunu kullanıyorum.”

Ed yanaklarını şişirip içindeki havayı boşalttı. “Hımm. Pekâlâ. 01010100 01100001 01101110 01111010 01101001 01100101 00001101 00001010 00001101 00001010.”

“En sonda 1010 mu dediniz? Yoksa 0101 mi?”

“1010 tabii ki.” Bu oyunu Ronan’la oynardı.

“Vaaay! Gerçekten de doğru söylediniz.” Sonra yanından geçip kapıyı itti. “Ben İskoçya’ya hiç gitmedim. Nicky bana orada yabani haggis² sürüleri olduğunu söyleyip duruyor. Ama yalan değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla öyle,” dedi Ed.

2 İskoçya’da yaşadığı düşünülen mitolojik bir yaratık. (ç. n.)

Tanzie ona baktı. Sonra yüzü aydınlandı ve aynı anda neşeyle kıkırdadı.

Ve Ed o anda İskoçya yolcusu olduğunu fark etti.

Kapıyı iterek açtığında iki kadın sustu. Bakışları Ed'in birer cline aldığı çantalara indi.

"Gitmeden birkaç eşya almam lazım," dedi kapıyı arkasından açarken. "Bu arada Gary Ridgway'i unuttun. Green River Katili. Ama merak etmeyin, onların hepsi miyoptu. Ben hipermetropum."

Şehirden çıkmaları yarım saat sürdü. Yokuşun başında trafik ışıkları sönmüştü ve bunun üzerine bir de Paskalya tatili trafiği eklenince yolculukları aksi ve yavaş bir seyir haline dönüşmüştü. Jess yanında, sessiz ve rahatsız bir halde oturuyordu. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Ed klimayı açtı ama klima, köpeğin kokusunu bastırmaya yetmedi. Bu yüzden klimayı kapatıp onun yerine dört camı da açarak yol aldılar. Tanzie durmaksızın çene çalıyordu.

"Daha önce İskoçya'ya gittiniz mi?"

"Nerelisiniz?"

"Orada eviniz var mı?"

"O zaman neden burada kalıyorsunuz?"

Halletmesi gereken bazı işler olduğunu söylemişti. Böylesi, *yedi yılı kadar hapis cezası bekliyorum*, demekten daha kolaydı bu.

"Karınız var mı?"

"Artık yok."

"Onu aldattınız mı?"

"Tanzie!" diye araya girdi Jess.

Ed gözlerini kırıştırdı ve dikiz aynasına baktı. "Hayır."

“*Jeremy Kyle* programında birileri genellikle hep aldatıyor. Bazen başka bir bebekleri oluyor ve DNA testi yapmak zorunda kalıyorlar. Ve genellikle doğru çıktığında kadın birini dövmek istiyormuş gibi görünüyor. Ama çoğunlukla ağlamaya başlıyorlar.”

Tanzie gözlerini kısarak camdan dışarı baktı.

“Bu kadınlar çoğunlukla biraz deli oluyor. Çünkü adamların hepsinin başka birinden çocuğu var. Ya da bir sürü kız arkadaşları. Yani istatistiksel olarak tekrar aldatmaları mümkün. Ama kadınların hiçbiri istatistikleri düşünüyormuş gibi görünmüyor.”

Ed navigasyon cihazına bakarak, “Ben *Jeremy Kyle*’ı pek izlemiyorum,” dedi.

“Ben de izlemiyorum. Sadece annem çalışırken Nathalie’nin evine gittiğim zamanlarda görüyorum. Nathalie temizliğe gittiği zaman programı kaydediyor, böylece akşamları izleyebiliyor. Harici belleğinde kırk dört bölüm var.”

“Tanzie...” dedi Jess. “Bence Bay Nicholls muhtemelen dikkatini yola vermek istiyordur.”

“Önemli değil.

Jess bir tutam saçını parmağına doluyordu. Ayaklarını koltuğun üzerine toplamıştı. Ed insanların, ayaklarını koltukların üzerine koymasından gerçekten nefret ederdi. Ayakkabılarını çıkarmış olsalar bile.

“Peki, karınız sizi neden terk etti?”

“Tanzie!”

“Kibarlık ediyorum. Kibarca sohbet etmenin güzel bir şey olduğunu söylemiştin.”

“Kusura bakmayın,” dedi Jess.

“Gerçekten. Önemli değil.” Ed dikiz aynasından Tanzie’ye baktı.

“Çok fazla çalıştığımı düşündü.”

“*Jeremy Kyle*’da bunu hiç söylemiyorlar.”

Trafik açılmıştı. Çift yönlü yolda ilerlemeye koyuldular. Güzel bir gündü, Ed'in içinden sahil yolundan gitmek gelmişti ama tekrar trafiğe yakalanma riskine girmek istemedi. Köpek mızırdanıyordu, oğlan dünyayı unutmuş gibi başını eğmiş Nintendo oynuyordu, Tanzie ise suskunlaşmıştı. Radyoyu, bir pop müzik kanalını açtı ve bir iki dakikalığına yolculuğun sorunsuz geçebileceğine inanmaya başladı. Eğer çok fazla trafik olmazsa sadece hayatının bir gününü harcamış olacaktı. Ve bu da evde kapanıp kalmaktan daha iyiydi.

"GPS'e göre eğer trafikte sıkışıp kalmazsak yol yaklaşık sekiz saat sürecektir," dedi.

"Otoyoldan gidersek mi?"

"Eee, evet." Ed sola baktı. "Sınıfının en iyilerinden biri olan bir Audi'nin bile kanatları yok."

Şaka yaptığını göstermek için gülümsemeye çalıştı ama Jess hâlâ ciddiye.

"Ah, küçük bir sorun var."

"Sorun mu?"

"Eğer hızlı gidersen Tanzie'yi araba tutabilir."

"Hızlıdan kastın ne? Seksen mi? Doksan mı?"

"Hımm... aslında elli. Tamam, belki de kırk."

Ed dikiz aynasına baktı. Ona mı öyle geliyordu yoksa çocuğun rengi biraz solmuş muydu? Eli köpeğin başında, pencereden dışarı bakıyordu. "Kırk mı?" Yutkundu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Iskoçya'ya çevre yollarından gitmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, şey belki... Bakın, belki büyüdükçe bu huyu geçmiştir. Ama arabayla çok fazla seyahat etmiyor ve eskiden bu konuda ciddi sorun yaşıyorduk. Ve... ben sadece güzel arabayı batırmak istemediğim için söylemek istedim."

Ed tekrar dikiz aynasına baktı. "Yan yollardan gidemeyiz, bu çok saçma. Oraya varmamız günler sürer. Çocuğa da bir şey ol-

maz. Bu araba son model. Ödüllü süspansiyon sistemi var. İçinde kimsenin midesi bulanmaz.”

Jess dosdoğru önüne baktı. “Çocuğun yok, değil mi?”

“Niye sordun?”

“Öylesine.”

Arka koltuğu dezenfekte edip şampuanlamak yirmi beş dakika sürdü ve o zaman bile Ed ne zaman başını içeri soksa hafif bir kusmuk kokusu alıyordu. Jess petrol istasyonunda bir kova alıp çocukların çantalarından birine koyduğu şampuanı kullandı. Nicky garajın yanındaki bankette oturmuş, bir çift büyük boy güneşliğin altında saklanmıştı. Tanzie ise köpekle birlikte oturmuş, bir top kâğıt mendili veremli gibi ağzına tutuyordu.

Jess, “Çok özür dilerim,” deyip duruyordu. Kolları sıvanmış, yüzüne kaskatı bir ifade çökmüştü.

“Önemli değil. Temizleyen sensin ne de olsa.”

“Daha sonra arabanızı temizletmek için para vereceğim.”

Ed bir kaşım kaldırarak Jess’e baktı. Çocuklar tekrar oturduklarında ıslanmasınlar diye koltuğun üzerinde plastik çöp torbası seriyordu.

“Peki, tamam, yapacak bir şey yok. Koku zamanla geçer zaten.”

Biraz sonra tekrar arabaya bindiler. Kimse kokudan bahsetmedi. Ed camını sonuna kadar indirdiğinden emin olduktan sonra GPS’i yeniden kurmaya başladı.

“Pekâlâ,” dedi. “İstikamet İskoçya. Yan yollardan gideceğiz.” Ardından varış yeri düğmesine bastı. “Glasgow mu Edinburgh mı?”

“Aberdeen.”

Ed, Jess’e baktı.

“Aberdeen. Tabii ya.” Umutsuzluğunun sesine yansımına engel olmaya çalışarak arkaya baktı. “Herkesin keyfi yerinde mi? Su ister misiniz? Mide bulantısı için poşetler hazır mı? Güzel. O halde gidelim.”

Ed tekrar yola çıkarken kız kardeşinin sesini duyar gibi oldu.
HAHAHAH Ed! Cezanı buldun!

Portsmouth’u geçtikten biraz sonra yağmur yağmaya başladı. Ed arka yollardan geçip yol boyunca hızı otuz sekizde sabit tuttu. Kapatmak gücü bulamadığı bir santimlik cam aralığından içeriye ince ince yağmur damlaları düşüyordu. Yolculuk boyunca ayağını gaz pedalının üzerine çok bastırmamaya çalışmak zorunda olduğunu fark etti. Bu hızda gitmek işkence gibiydi, kaşınan bir yerinizi kaşıyamamaya benziyordu. Sonunda hız kontrol özelliğini açtı.

Neredeyse bisiklet hızıyla gittikleri düşünülürse artık Jess’i çıkartmadan inceleyecek zamanı vardı. Jess sessizliğini koruyordu. Sanki Ed onu kızdıracak bir şey yapmış gibi, başı çoğu zaman dışarıya dönüktü. Ed şimdi onu evinin koridorunda, çenesini yukarı kaldırıp para isterken hatırlayabiliyordu.

Hâlâ onun aşağılık bir herif olduğunu düşünüyor gibiydi. *Haydi ana*, dedi Ed kendi kendine. En fazla iki gün. Sonra onları bir daha görmek gerekmiyor. Kibarlığımızı koruyalım.

“Eee... temizliğe gittiğin çok ev var mı?”

Jess hafifçe kaşlarını çattı. “Evet.”

“Düzenli müşteriniz çok mu?”

“Haliyle.”

“Peki eskiden... Yani yapmak istediğin iş bu muydu?”

“Çocukken evlere temizliğe gitmeyi hayal edip etmediğimi mi soruyorsun?” Sanki Ed’in bu soruyu ciddi ciddi sorup sormadığını kontrol edermiş gibi bir kaşını kaldırmıştı. “Hımm, hayır.

Profesyonel dalgıç olmak istiyordum. Ama sonra Tanzie doğdu ve bebek arabasıyla birlikte dalabilmenin bir yolunu bulamadım.”

“Tamam, aptalca bir soruydu.”

Jess burnunu ovuşturdu. “Hayal ettiğim iş bu değil, evet. Ama fena değil. Çocukların yakınında çalışabiliyorum ve temizliğini yaptığım insanların çoğunu seviyorum.”

Çoğunu.

“Geçimini sağlayabiliyor musun?”

Jess beyninden vurulmuşa döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Az önce söylediğim şeyi. Geçimini sağlayabiliyor musun? Kazançlı bir iş mi?”

Jess başını diğer tarafa çevirdi. “İdare ediyoruz.”

“Hayır etmiyoruz,” dedi Tanzie arkadan.

“Tanzie!”

“Her zaman paramızın yetmediğini söylüyorsun.”

“O lafın gelişi.” Jess kızardı.

“Peki, siz ne iş yapıyorsunuz Bay Nicholls?” diye sordu Tanzie.

“Bilgisayar yazılımı yapan bir şirkette çalışıyorum. Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki.”

Nicky başını kaldırdı. Ed, dikiz aynasından onun kulaklıkları çıkarmasını izledi. Oğlan onun baktığını fark edince bakışlarını çevirmişti.

“Oyun mu tasarlıyorsunuz?”

“Hayır, oyun değil.”

“Ne peki?”

“Şey, son birkaç yıldır bizi üzerimizde hiç para taşımayacağımız bir düzene bir adım daha yaklaştıracığını umduğumuz bir yazılım üzerinde çalışıyoruz.”

“O nasıl oluyor?”

“Eee, bir şey aldığında veya fatura ödediğinde telefonunu gösteriyorsun, telefonun arkasında barkot gibi bir şey oluyor ve her işlem yaptığında bir sterlinin sıfır nokta sıfır biri kadar küçük bir tutar ödüyorsun.”

“Ödeme yapmak için para mı ödeyeceğiz yani?” dedi Jess. “Kimse bunu istemez.”

“Orada yanılıyorsun. Bankalar bu işe bayılıyor. Satıcıların da hoşuna gidiyor çünkü kartlar, nakit, çekler vs. yerine onlara tek bir sistem sunuyor ve işlem başına kredi kartında ödediğinden daha az ödüyorsun. Yani iki tarafın da işine geliyor.”

“Bazılarımız çok zor durumda kalmadıkça kredi kartı kullanmıyoruz.”

“O zaman sistem sadece banka hesabına bağlanır. Senin hiçbir şey yapman gerekmeyecek.”

“Yani eğer bankalar ve satıcılar bu sisteme geçerse seçme şansımız kalmıyor.”

“Ona daha çok yolumuz var.”

Kısa bir sessizlik oldu. Jess, dizlerini çenesine doğru çekip kollarını bacaklarına sardı. “Yani aslında zenginler, bankalar ve satıcılar daha zengin, fakirler daha fakir oluyor.”

“Şey... teoride belki. Ama işin güzelliği şu. O kadar küçük bir tutar ki fark etmiyorsun bile. Ve sistem çok kullanışlı olacak.”

Jess seçemediği bir şey mırıldandı. “Ne kadar demiştiniz?” dedi Tanzie.

“Bir peniden biraz daha az.”

“Günde kaç işlem oluyor?”

“Yirmi, belki elli... Sizin ne kadar yaptığınıza bağlı.”

“Yani günde elli peni.”

“Kesinlikle. Hiçbir şey.”

“Haftada üç buçuk sterlin,” dedi Jess.

“Yılda yüz seksen iki sterlin,” dedi Tanzie. “Tabii işlem ücreti gerçekten yaklaşık bir peni ise. Ve artıyıl değilse.”

Ed bir elini direksiyondan kaldırdı. “Taş çatlasın o kadar. Sen bile buna çok diyemezsin.”

Jess koltuğunda döndü. “Yüz seksen iki sterlin bizim için neye karşılık geliyor Tanzie?”

“Süpermarketten iki okul pantolonu, dört okul üstü, bir çift ayakkabı. Bir eşofman takımı ve beş tane beyaz çorap. Eğer bunları süpermarketten alırsan seksen beş sterlin ve doksan yedi peni yapar. Yüz sterline ise tam olarak 9.2 günlük mutfak malzemesi alınır, tabii misafir gelip gelmeyeceğine ve annemin bir şişe şarap alıp almayacağına göre değişir. Şarap da süpermarketin markasından olacak.” Tanzie durakladı. “Ya da D grubu evler için bir aylık belediye vergisi. Biz D grubuyduk, değil mi anne?”

“Evet, öyleyiz. Eğer grubumuzu değiştirmezlerse.”

“Ya da Kent’teki tatil köyünde sezon dışında üç günlük tatil. KDV dâhil yüz yetmiş beş sterlin.” Öne eğildi. “Geçen sene oraya gittik. Annem, adamın perdelerini onardığı için bir gece fazladan bedava kaldık. Üstelik su kaydırakları da vardı.”

Yine kısa bir sessizlik oldu.

Ed konuşmak üzereyken Tanzie’nin başı iki ön koltuğun arasında tekrar belirdi. “Ya da mevcut ücret tarifesini üzerinden hesaplarsak annemin dört yatak odalı bir evin tam bir aylık temizliğinden kazandığı para eder, çarşafların ve havluların yıkanması da dâhil. Bu da üç saat temizlik, bir nokta üç saat de çamaşır hizmeti yapar.” Tanzie bunları söyledikten sonra memnuniyetle arkasına yaslandı.

Üç kilometre gittiler, T şeklindeki bir yol ayrımından sağa döndüler, oradan da sola dönüp dar bir yola çıktılar. Ed bir şeyler

koylemek istiyordu ama sesini geçici bir süreliğine kaybetmiş gibiydi. Arkasındaki Nicky tekrar kulaklıklarını takıp başını çevirdi. Güneş kısa süreliğine bir bulutun arkasına gizlendi.

Jess çıplak ayağını ön panonun üzerine koyup müziği açmak için eğilerek, “Yine de...” dedi. “İşlerinizin gerçekten iyi gitmesini umalım, değil mi?”

12.

Jess

Jess'in büyükannesi her zaman, "Mutlu bir hayatın anahtarı, geçmiş i çabuk unutmaktır," derdi. Kuşkusuz bu, büyükannesi bunayıp da nerede yaşadığını unutmadan önceydi ama Jess onun ne demek istediğini anlamıştı. O parayı unutmak zorundaydı. Yaptığı şeyin üstüne bu kadar düşünürse Bay Nicholls'la aynı arabanın içinde tıkkılı kalmışken asla sağ çıkamazdı. Marty ona hiç rol yapamadığını söylerdi. Duyguları sakın bir su birikintisinin üzerindeki yansımalar gibi yüz hatlarının üzerinde süzülürdü. Birkaç saat içinde ağzından bir itiraf çıkacaktı. Ya da gerginlikten aklını kaçırarak veya tırnaklarıyla döşemenin parçalarını yolmaya başlayacaktı.

Arabada oturup Tanzie'nin çene çalmasını dinledi ve kendi kendine, adam ne yaptığığın farkına bile varmadan parayı geri ödemenin bir yolunu bulacağını söyledi. Tanzie'nin kazanacağı paradan alacaktı. Onu nasılsa bir şekilde telafi ederdi. Evet, sonuçta Ed sadece onları bir yerlere götürmeyi teklif etmiş bir adamdı ve şimdi yapması gereken şey onunla nazikçe sohbet etmektir.

Belirli aralıklarla arkada oturan iki çocuğa bakıp, *başka ne yapabiliirdim ki*, diye düşündü.

Arkasına yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmak zor olmasa gerekti. Taşra yollarının kenarı yaban çiçekleriyle çevriliydi ve yağmur

durup bulutlar çekildiğinde 1950'lerin tebrik kartları gibi masmavi birgökyüzü ortaya çıkmıştı. Tanzie'yi tekrar araba tutmadı ve evden uzaklaştıkları her kilometrede Jess omuzlarının biraz olsun gevşeyerek yavaş yavaş indiğini fark ediyordu. En son biraz olsun gevşediğini hissettiği zamandan bu yana aylar geçtiğini fark etti. Bugünlerde hayatının arka planında durmak bilmeyen bir davul ritmi vardı: Fisherlar bundan sonra ne yapacaktı? Nicky'nin kafasından neler geçiyordu? Tanzie meselesini nasıl çözüme kavuşturacaktı? Ve bütün bunların altında çalan o güçlü bas sesi duyabiliyordu: Para. Para. Para.

Bay Nicholls, "İyi misin?" diye sordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Jess, "İyiyim, teşekkürler," diye mırıldandı. Birbirlerine tuhaf bir sıkılganlıkla kafa salladılar. Adam hâlâ biraz gergindi. Ara sıra kasılan çenesinden, direksiyonun üzerindeki parmaklarının boğumlarından açıkça anlaşıyordu bu. Jess, Bay Nicholls'ın onları götürme kararının arkasında ne gibi bir sebep yattığını bilmiyordu ama adamın pişman olduğundan gayet emindi.

"Eee, acaba tıkırdamayı bırakman mümkün mü?"

"Tıkırdamak mı?"

"Ayağınla. Ön panoya vurarak."

Jess durdu.

"Gerçekten dikkat dağıtıcı da."

"Ayağımı tıkırdatmayı bırakmamı mı istiyorsun?"

Adam doğruca, başını çevirmeden ön camdan bakıyordu.

"Evet. Lütfen."

Jess ayaklarını indirdi ama rahat edemedi. Bir süre sonra ayaklarını kaldırıp koltukta kıvrıldı ve başını cama yasladı.

"Elin."

"Ne?"

"Elin. Şimdi de dizine vuruyorsun."

Jess farkında olmadan dizine vuruyordu.

“Sen araba kullanırken hiçbir şekilde kıpırdamam mı gerekiyor?”

“Öyle bir şey demiyorum. Ama bu tıkırtı gerçekten odaklanmamı zorlaştırıyor.”

“Vücudumun herhangi bir bölümünü hareket ettiğimde araba kullanamıyor musun?”

“Öyle değil.”

“Ne o zaman?”

“Bu tıkırtı. Ben sadece... tıkırtı sesini... sinir bozucu buluyorum.”

Jess derin bir nefes aldı. “Çocuklar, kimse kıpırdamasın. Tamam mı? Bay Nicholls’ı sinir etmek istemeyiz.”

Ed ılımlı bir tonla, “Çocuklar yapmıyor,” dedi. “Sadece sen.”

“Gerçekten de çok kıpırdanıyorsun anne.”

“Sağ ol Tanzie.” Jess ellerini önünde tutup birbirine kenetledi. Oturup dişlerini sıktı ve kıpırdamadan durmak için çabaladı. Gözlerini kapatıp para konusunun, Marty’nin aptal arabasının, çocuklarla ilgili endişelerinin aklından çıkarak kilometrelerle birlikte uçup gitmelerini bekledi. Ve açık camdan gelen esinti yüzünde dalgalanıp müzik kulaklarını doldururken, sadece kısa bir an için, tümüyle farklı bir tür yaşam süren bir kadın gibi hissetti kendini.

Oxford’un dışında bir yerlerde, bir barda öğle yemeği için durup arabadan indiler ve eklemlerini çılatıp ağrımış uzuvlarını esnettiler. Bay Nicholls bara girip gözden kayboldu. Jess bir piknik masasına oturup o sabah gerçekten de birinin onları götüreceği ortaya çıktığında aceleyle hazırladığı sandviçleri açtı.

Nicky geri gelip iki ekmek diliminin arasını açarak ters ters, “Marmite mı?”³ diye sordu.

“Acelem vardı.”

“Başka bir şeyimiz var mı?”

“Reçel var.”

Nicky iç çekip torbaya uzandı. Tanzie bankın ucunda oturmuş çoktan matematik kâğıtlarına gömülmüştü. Arabada okuyamıyordu çünkü midesini bulandırıyor bu yüzden her türlü çalışma fırsatından yararlanmak istiyordu. Jess, onun derin bir konsantrasyon içinde alıştırma kitabının üzerine cebir denklemleri çiziktirmesini izledi ve yüzüncü kez kızının hangi gezegenden geldiğini merak etti.

Bay Nicholls elinde bir tepsiyle gelerek, “İşte,” dedi. “Bir şeyler içmek hepimize iyi gelir diye düşündüm.” İki şişe kolayı çocuklara doğru itti. “Ne istediğinizi bilmiyordum, onun için farklı çeşitler aldım.” Birazcık elma suyunu andıran bir şişe İtalyan birası, bir kadeh beyaz şarap, başka bir çeşit kola, limonata ve bir şişe portakal suyu almıştı. Kendisi sade soda içiyordu. Ortada farklı aromalı çeşitleriyle cips paketleri de vardı.

“Bunların hepsini mi aldınız?”

“Sıra vardı. Tekrar geri gelip sormakla uğraşamazdım.”

“Benim... üzerimde o kadar nakit yok.”

“Sadece içecek bir şeyler getirdim. Size ev almadım.”

O sırada telefonu çaldı. Telefonu alıp bir elini ensesine bastırarak, otoparkın diğer tarafına doğru ilerledi. Giderken bir yandan da konuşuyordu.

“Bizim sandviçlerimizden ister mi, diye sorayım mı?” diye sordu Tanzie.

3 Maya özünden yapılan ve genellikle ekmeğe sürülerek yenen bir tür vitaminli yiyecek. (ç. n.)

Jess, bir eli cebinde ilerleyen ve sonra da gözden kaybolan Bay Nicholls'ı izledi. "Şimdi değil."

Nicky hiçbir şey söylemedi. Jess ona en çok neresinin acıdığını sorduğunda sadece mırıldanarak iyi olduğunu söyledi.

"Gececek," dedi Jess elini uzatarak. "Gerçekten. Bu sırada biraz ara vereceğiz, Tanzie'nin işlerini halledeceğiz ve ne yapacağımıza bakacağız. Bazen kafandakileri çözmek için biraz uzaklaşmak gerekir. O zaman her şey daha da netleşir."

"Sorunun kafamın içindekiler olduğunu sanmıyorum."

Jess, Nicky'ye ağırlı kesicilerini verdi ve onları kolayla birlikte içmesini seyretti.

Kambur durup ayaklarını sürüyen Nicky köpeği yürüyüşe çıkardı. Jess, Nicky'nin yanında sigara olup olmadığını merak etti. Yirmi kilometre önce Nintendo'nun şarjı bittiği için canı sıkındı. Jess, onun herhangi bir oyun cihazına yapışık ikiz gibi bağlı olmadığı zamanlarda kendi kendine ne yapacağını bildiğinden emin eğildi.

Birlikte onun sessizce ilerleyişini izlediler.

Jess, Nicky'nin zaten az olan tebessümlerinin giderek istikrarlı bir şekilde daha da azalmasını, onun ihtiyatlılığını, odasından çıktığı ender saatlerde sudan çıkmış balık gibi solgun ve savunmasız halini düşündü. O hastanedeki yüzünü düşündü; kabullenmiş, ifadesiz... *Ancak en mutsuz çocuğun kadar mutlusundur*, sözünü kim söylemişti?

Tanzie kâğıtlarının üzerine eğildi. "Sanırım ben genç olunca başka bir yerde yaşayacağım."

Jess ona baktı. "Ne?"

"Sanırım üniversitede yaşayabilirim. Gerçekten Fisherların yakınında büyümek istemiyorum." Çalışma kitabına bir sayı karaladı, sonra bir hanesini silip yerine dört yazdı. "Beni biraz korkutuyorlar," dedi usulca.

“Fisherlar mı?”

“Onlarla ilgili bir kâbus gördüm.”

Jess yutkundu. “Onlardan korkmama gerek yok,” dedi. “Sadece aptal oğlanlar işte. Onların yaptığıııı korkaklar yapar ancak. Bir hiçler.”

“Onlar kendilerini bir hiç gibi görmüyorlar ama.”

“Tanzie, onlar konusunda ne yapacağımı düşüneneğim ve bu durumu düzeltereğimiz. Tamam mı? Kâbus görmene gerek yok. Ben hallededeğim.”

Sessizce oturdular. Uzaktan gelen bir traktör sesi dışında yol sessizdi. Başlarının üzerindeki sonsuz mavilikte kuşlar dönüp duruyordu. Bay Nicholls ağır adımlarla geri geldi. Sanki bir şeyi çözmüş gibi duruşu dikleşmişti ve telefonu kavrayan elleri gevşemişti. Jess gözlerini ovuşturdu.

“Sanırım karmaşık denklemleri bitirdim. Görmek ister misin?”

Tanzie sayılara dolu bir sayfayı kaldırdı. Jess, kızının sevimli ve samimi yüzüne baktı. Uzanıp Tanzie’nin burnunun üzerindeki gözlükleri düzeltti. “Evet,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. “Karmaşık denklemlere bakmayı kesinlikle çok isterim.”

Yolculuklarının bir sonraki ayağı iki buçuk saat sürdü. Bay Nicholls yolculuk boyunca iki telefon görüşmesi yaptı: Bir kere Gemma adında bir kadından telefon gelmiş, Bay Nicholls görüşmeyi kısa kesmişti. Diğeri ise kesinlikle işle ilgiliydi. Bir benzin istasyonuna girdikten hemen sonra İtalyan aksanlı bir kadın aradı ve, “Eduardo, bebeğim,” sözünden sonra Bay Nicholls telefonu eller serbest tutacağından koparırcasına alarak dışarıya çıktı. “Hayır, Lara...” dedi arabadakilere arkasını dönerek. “Bunu konuşmuştuk... Eh, avukatın yanılıyor... Hayır, bana ıstakoz demen kesinlikle durumu değiştirmeyecek.”

Nicky bir saat boyunca uyudu. Mavi siyah saçları, şişmiş elmacık kemiklerinin üzerine dökülmüştü; yüzü uyurken endişesizdi. Tanzie alçak sesle şarkı söyleyerek köpeği okşuyordu. Norman uyuyordu, birkaç kez yüksek sesle osurup arabayı kokusuyla doldurmuştu. Kimse şikâyetçi değildi. Hatta bu koku, kalmış kusmuk kokusunu maskeliyordu.

Nihayet büyük bir merkeze vardıklarında Bay Nicholls, “Çocuklara yemek almak gerekir mi?” diye sordu. Her yarım kilometrede bir devasa, parlak ofis blokları çıkıyordu karşlarına. Önlerinde Jess’in hiç duymadığı şirketlerin isimleri vardı: Accsys, Technologica, Avanta. Yollarda, sonu gelmek bilmeyen otoparklar sıralanıyordu. Kimse yürümüyordu.

“McDonald’s bulabiliriz. Bu civarda tonla olması lazım.”

“Biz McDonald’s’dan yemek yemeyiz,” dedi Jess.

“McDonald’s’dan yemez misiniz?”

“Hayır, istersen bir daha söyleyebilirim. Biz McDonald’s’tan yemeyiz.”

“Vejetaryen misiniz?”

“Hayır. Sadece bir süpermarket bulabilir miyiz? Sandviç yapacağım.”

“Eğer konu paraysa, McDonald’s muhtemelen daha ucuzdur.”

“Sorun para değil.”

Jess ona söyleyemiyordu: Bekâr bir anne olarak yapamayacağı bazı şeyler vardı. Bunlar aslında herkesin bekâr bir anneden beklediği şeylerdi: İşsizlik parası almak, sigara içmek, belediyenin sığınma evinde yaşamak, çocuklarını McDonald’s’tan doyurmak. Bazı şeyler elinde değildi ama bazıları elindeydi.

Ed Nicholls bakışlarını ileriye sabitleyerek hafifçe ofladı. “Tamam, peki, kalacak bir yer bulup yanında restoranı var mı diye bakarız.”

“Şey, aslında biz arabada uyuruz diye planlamıştım.”

Bay Nicholls arabayı yolun kenarına çekip ona baktı. “Arabada uyumak mı?”

Utanç duygusu Jess’i huysuzlaştırıyordu. “Yanımızda Norman var. Oteller onu almaz. Biz böyle iyiyiz.”

Bay Nicholls telefonunu çıkarıp ekrana dokunmaya başladı. “Köpekleri kabul eden bir yer bulurum. Biraz daha gitmemiz gerekse bile buralarda öyle bir yer olması lazım.”

Jess yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Aslında... bakmasan daha iyi.”

Adam telefona dokunmaya devam etti.

“Gerçekten. Biz... Otel odasını karşılayacak paramız yok.”

Bay Nicholls’ın parmağı telefonun üzerinde sabit kaldı. “Ama bu delilik. Arabamda uyuyamazsınız.”

“Bize bir şey olmaz. Rolls’ta uyuyacaktık zaten. Yorganları bu yüzden getirdim.”

Tanzie arka koltuktan onları izliyordu.

“Günlük bütçem belli. Bu bütçeye bağlı kalmalıyım. Eğer sizin için sorun olmazsa. Yemek için günde on iki sterlin. O da maksimum.”

Bay Nicholls ona sanki deliymiş gibi baktı.

“Senin otel bulmana engel olmuyorum,” diye ekledi Jess. Aslında öyle yapmasını tercih edeceğini söyleyemedi tabii.

Bay Nicholls en sonunda, “Bu delilik,” dedi.

Sonraki birkaç kilometre boyunca sessizlik içinde yola devam ettiler. Bay Nicholls oldukça öfkeli görünüyordu. Jess tuhaf bir şekilde bunu eski haline tercih ediyordu. Ve eğer Tanzie Olimpiyatta görünüşe göre herkesin beklediği kadar iyi sonuç alırsa kazandığı paranın birazını tren biletine harcayabilirlerdi. Dönüşte Bay Nicholls’la ol-

mama ihtimali ona kendini öyle iyi hissettirdi ki adam Travel Inn Otel'i'nin önüne park ettiğiinde hiçbir şey demedi.

Bay Nicholls, "Bir dakikaya dönerim," deyip yürüyerek parkı geçti. Anahtarlarını yanına almış, sabırsızlıkla elinde sallıyordu.

Tanzie gözlerini ovuşturup etrafa bakınarak, "Burada mı kalıyoruz?" diye sordu.

"Bay Nicholls kalıyor. Biz arabada yatacağız. Maceralı olacak!" dedi Jess.

Kısa bir sessizlik oldu. Nicky ofladı.

Jess onun rahatsız olduğunu biliyordu. Ama başka ne yapabiliirdi ki? "Sen arkada uzanabilirsin. Tanzie ve ben önde uyuruz. Bir şey olmaz."

Bay Nicholls ellerini akşam güneşine karşı siper olarak kullanarak geri geldi. Jess, adamın üzerinde o gece barda giydiği kıyafetin tam olarak aynısı olduğunu fark etti.

"Bir boş odaları kalmış. O da çift kişilik. Siz orada kalabilirsiniz. Ben yakınlarda başka bir yer var mı diye bakacağım."

"Yo, hayır," dedi Jess. "Sana söyledim. Artık senden başka bir şey kabul edemem."

"Bunu senin için yapmıyorum. Çocukların için yapıyorum."

Jess biraz daha ılımlı konuşmaya çalışarak, "Hayır," dedi. "Çok nazıksın ama biz burada iyiyiz."

Bay Nicholls elini saçlarına götürdü. "Bak, hastaneden yeni çıkmış bir çocuğun beş metre ötede bir arabanın arka koltuğunda uyuduğunu bilerek otel odasında kalamam. En azından Nicky benimle kalsın."

Jess refleks olarak, "Hayır," dedi.

"Neden?" Bay Nicholls kaşlarını çattı. "Ben sapık değilim."

"Öylesin demedim."

“O zaman neden oğlunun benimle aynı odada kalmasına izin vermiyorsun? Tanrı aşkına, çocuk neredeyse benim boyumda.”

Jess kızardı. “Son günlerde zor zamanlar geçiriyor. Sadece gözümün üstüne olması lazım.”

Tanzie, “Sapık nedir?” diye sordu.

Nicky de arkadan, “Nintendo’mu şarj edebilirdim,” dedi.

“Bu çok saçma bir tartışma. Benim karnım aç. Yiyecek bir şeyler almam lazım.” Bay Nicholls başını arabadan içeri soktu.

“Nicky, arabada mı uyumak istiyorsun yoksa otel odasında mı?”

Nicky yan gözle Jess’e baktı. “Otel odası. Ve ben de sapık değilim.”

Tanzie, “Anne, ben sapık mıyım?” diye sordu.

“Pekâlâ,” dedi Bay Nicholls. “Anlaşmamız şu. Nicky ile Tanzie otel odasında uyuyor. Sen de onlarla birlikte uyuyabilirsin.”

“Ama otel paramızı sana ödetip sonra da seni arabada uyutamam. Hem köpek bütün gece ulur. Seni tanımıyor.”

Bay Nicholls gözlerini devirdi. Belli ki sabrı taşmak üzereydi. “Peki o zaman, çocuklar otel odasında uyur. Sen ve ben de köpeklerle birlikte arabada uyuruz. Herkes halinden memnun kalır böylece.” Fakat Bay Nicholls halinden memnun görünmüyordu.

“Ben hiç otelde kalmadım. Ben hiç otelde kaldım mı Anne?”

Kısa bir sessizlik oldu. Jess durumun kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu.

“Ben Tanzie’ye göz kulak olurum,” dedi Nicky. Umutlu görünüyordu. Yüzünün yara bere olmayan yerleri macun rengine dönmüştü. “Banyo yapmak çok iyi gelirdi.”

“Bana hikâye okur musun?”

“Sadece içinde zombiler varsa.” Nicky, Tanzie’ye gülümserken Jess onları izledi.

“Peki,” dedi ve biraz önce kabul ettiği şey yüzünden midesindeki bulantı hissiyle mücadele etmeye çalıştı.

Mini markette her şey çeşit çeşitti. Çıtır çıtır balık dilimleri ve içeceklerle dolu parlak bir vitrini vardı. Jess sandviç ekmeği, peynir, krakerler ve fiyatı yüksek elmalar alıp çocuklara piknik sofrası hazırladı; yemeklerini otoparkın yakınlarındaki eğimli bir çim alanın üzerinde yediler. Diğer tarafta trafik, güneye doğru mor bir tonda fırtına gibi akıp gidiyordu. Jess, Bay Nicholls’a yemeklerinden ikram etti ama adam torbanın içindekilere şöyle bir göz attıktan sonra teşekkür edip restoranda yiyeceğini söyledi.

Bay Nicholls gözden kaybolduğunda Jess rahatlamıştı. Çocukları odalarına yerleştirdi, onlarla birlikte orada olmadığı için biraz hüzünlüydü. Oda birinci kattaydı, otoparka bakıyordu. Jess, Bay Nicholls’tan mümkün olduğunca pencereye yakın bir yere park etmesini rica etti. Tanzie de perdelerin arasından Jess’e el sallayıp annesini üç defa arabadan inmeye zorladı.

Nicky bir saat boyunca banyoda âdeta kayboldu, musluk sesi geliyordu. Banyodan çıkıp televizyonu açtı ve aynı anda hem yorgun hem de rahatlamış görünerek yatağa uzandı.

Jess onun ilaçlarını bıraktı, Tanzie’ye banyo yaptırıp pijamalarını giydirdi ve çok geç saate kadar uyanık kalmamalarını söyledi. “Ve sigara içmek yok,” diye uyardı Nicky’yi. “Ciddiyim.”

“Nasıl içebilirim ki?” dedi. “Zulamı aldın.”

Tanzie yana dönüp matematik kitaplarına gömüldü. Jess köpeği besleyip yürüyüşe çıkardı, kapıyı açık bırakarak yolcu koltuğunda oturdu, peynirli sandviç yedi ve Bay Nicholls’ın yemeğini bitirmesini bekledi.

Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Bay Nicholls geldiğinde Jess soluk ışığın altında gazete okumaya çalışmaktaydı. Bay Nicholls’ın

telefonu, biraz önce başka bir telefon görüşmesi yaptığını işaret edencesine elinde duruyordu ve Jess onu görmekten ne kadar memnun oluyorsa adam da onu görmekten o kadar memnun görünüyordu. Kapıyı açtı, arabaya bindi ve kapattı.

“Resepsiyona eğer biri rezervasyonunu iptal ederse beni aramalarını söyledim.” Karşıya, ön cama baktı. “Tabii ki onlar otoparkta beklediğimi bilmiyor.”

Norman sanki büyük bir yükseklikten atılmış gibi asfaltın üzerinde yatıyordu. Jess, acaba onu içeri alsam mı, diye düşündü. Arkada çocuklar olmayınca ve karanlık çökünce bir arabada, tanımadığı birinin yanında olmak daha da tuhaf geliyordu.

“Çocuklar iyi mi?”

“Hallerinden memnunsunlar. Teşekkürler.”

“Senin oğlan iyi hırpalanmışa benziyor.”

“Düzelecek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bay Nicholls ona baktı. İki elini direksiyonun üzerine koyup koltuğunda arkasına yaslandı. Ellerinin tabanlarıyla gözlerini ovuşturdu ve sonra dönüp Jess’e baktı. “Pekâlâ... seni kızdıracak başka bir şey mi yaptım?”

“Ne?”

“Bütün gün sanki canını sıkıyormuşum gibi davrandın. Geçen gece barda olanlar için özür dilerim. Burada size yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de yanlış bir şey yaptığım hissine kapılıyorum.

“Sen... yanlış bir şey yapmadın,” diye kekeledi Jess.

Bay Nicholls bir dakika boyunca onu inceledi. “Şimdi bu, bir kadının *yok bir şey* deyip de aslında çok büyük bir şey yaptığını ve benim tahmin etmem gerektiğini kastettiği zamanlar gibi bir durum mu? Sonra tahmin edemezsen hakikaten öfkeden deliye mi döneceksin?”

“Hayır.”

“Gördün mü, şimdi bilmiyorum. Çünkü bu ‘hayır’ sözü bir kadının ‘yok bir şey’ sözünün bir parçası olabilir.”

“Ben şifreli konuşmuyorum. Yanlış bir şey yok.”

“O zaman birbirimizin yanında biraz olsun rahat davranabilir miyiz? Beni gerçekten huzursuz ediyorsun.”

“Ben mi sizi huzursuz ediyorum?”

Bay Nicholls başını yavaşça ona doğru çevirdi.

“Arabana bindiğimiz andan beri bize bu yolculuk teklifinde bulunduğuna pişman olmuş gibi görünüyorsun. Aslında, biz daha binmeden önce...” Bunları söyledikten sonra, *kapa çeneni Jess*, diye uyardı kendi. *Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni.* “Bunu neden yaptığından emin bile değilim.”

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedi başını çevirerek. “Unut gitsin.”

Bay Nicholls arabanın ön camından dışarıya, önüne bakıyordu. Birdenbire gerçekten ama gerçekten yorgun göründü.

“Hatta iyisi mi bizi yarın sabah bir istasyona bırakabilirsin. Sana daha fazla rahatsızlık vermeyiz.”

“İstedığın bu mu?”

Jess dizlerini göğsüne çekti. “En iyisi bu olabilir.”

Gökyüzü karardı, üzerlerine zifirî karanlık çöktü. Jess iki kez konuşmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bay Nicholls, arabanın camından otel odasının kapalı perdelerine baktı. Belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

Jess duvarın diğer tarafında huzur içinde uyuyan Nicky ile Tanzie’yi düşündü ve onların yanında olmayı diledi. Midesi bulanıyordu. Neden rol yapmamıştı ki? Neden daha iyi davranamamıştı. Aptalın tekiydi. Yine her şeyi berbat etmişti.

Hava serinlemişti. En sonunda, arka koltuktan Nicky'nin yorganını çekip adamın üstüne attı. "Alın," dedi.

"Ah..." Dev Super Mario resmine bakıyordu. "Teşekkürler."

Jess köpeği içeri çağırdı, koltuğunu köpeğe gelmeyecek kadar indirdikten sonra Tanzie'nin yorganını üzerine çekti. "İyi geceler." Burnunun birkaç santim ucunda duran konforlu araba döşemesine baktı ve yeni araba kokusunu soluyarak, karmaşık düşüncelere daldı. İstasyon ne kadar uzaktaydı? Bilet ücreti ne kadar tutacaktı? En azından bir yerde fazladan bir günlük yatak ve kahvaltı parası vermeleri gerekecekti. Peki, köpeği ne yapacaktı? Jess, Norman'ın belli belisiz horlamasını duyuyordu ve eğer artık o arka koltuğu süpürürsem yüzüme tükürsünler, diye düşündü.

"Saat dokuz buçuk." Bay Nicholls sessizliği bozdu.

Jess, hiç kıpırdamadan uzanmaya devam etti.

Bay Nicholls tekrar, "Saat. Dokuz. Buçuk," deyip derin bir iç geçirdi.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama bu gerçekten de evli olmaktan daha beter."

"Ne? Çok mu sesli nefes alıyorum?"

Bay Nicholls hızla kapıyı açtı. "Ah Tanrım!" dedi ve ardından otoparkta yürümeye başladı.

Jess koltuğunu kaldırıp onun hızlı adımlarla yolu geçmesini ve mini markete girerek floresan ışıklı binanın içinde gözden kaybolmasını izledi. Birkaç dakika sonra bir şişe şarap ve bir paket plastik bardakla geri döndü.

Tekrar sürücü koltuğuna oturarak, "Muhtemelen berbattır," dedi. "Ama şu anda kadeh kaldıracak halim yok."

Jess şişeye baktı.

“Ateşkes yapalım mı Jessica Thomas? Uzun bir gün oldu. Ve de baktan bir hafta. Ve her ne kadar geniş olsa da bu araba birbiriyle konuşmayan iki insan için yeterince büyük değil.”

Jess’e baktı. Gözleri çökmüş, sakalları çıkmaya başlamıştı. Bu, onu tuhaf bir şekilde savunmasız gösteriyordu.

Jess ondan bir bardak aldı. “Özür dilerim. İnsanların bize yardım etmesine alışkın değilim. O zaman kendimi şey gibi hissediyorum...”

“Kuşkucu? Aksi?”

“Sanki daha çok çırpınmam gerekiyor gibi hissediyorum, diyecektim.”

Bay Nicholls derin bir nefes verdi. “Doğru.” Şişeye doğru baktı. “O zaman biz de... Off, Tanrı aşkına...”

“Ne oldu?”

“Şişe çevir aç kapaklı sanmıştım.” Sanki sırf canını daha da sıkmak için tasarlanmış bir şeymiş gibi şişeye baktı. “Harika. Yanında şişe açacağı yoktur herhalde?”

“Yok.”

“Sence değiştirirler mi?”

“Fiş aldın mı?”

Bay Nicholls derin derin iç çekmeye başlayınca Jess araya girdi. “Gerek yok,” dedi şişeyi alarak. Kapıyı açıp arabadan indi. Norman başını kaldırdı.

“Şişeyi arabanın camında parçalamayacaksın değil mi?”

“Hayır.” Folyoyu çıkardı. “Ayakkabını çıkar.”

“Ne?”

“Ayakkabını çıkar. Terlikle olmaz.”

“Lütfen kadeh yerine kullanma. Eski karım bir kere topuklu ayakkabıyla yapmıştı ve ayak kokan bir şampanya erotik bir deneyimmiş gibi davranmak gerçekten ama gerçekten zor olmuştu.”

Jess elini uzattı. Bay Nicholls sonunda ayakkabısını çıkarıp ona verdi. Adam ona bakarken Jess şarap şişesinin tabanını ayakkabının içine yerleştirerek ve ikisini birden dikkatle tutarak otelin yanında durdu ve sert bir şekilde duvara vurdu.

“Sanırım ne yaptığını sormamın bir anlamı yok.”

Jess dişlerini sıkarak, “Bana sadece bir dakika ver,” dedi ve tekrar vurdu.

Bay Nicholls başını yavaşça iki yana salladı.

Jess doğruldu ve, “Eğer istersen buyur sen hallet,” diye çıkıştı.

Bay Nicholls ellerini kaldırdı. “Hayır hayır, devam et. Ayakkabımın cam kırıklarıyla dolması bu gece için tam da beklediğim türde bir son.”

Jess mantarı kontrol edip tekrar vurdu. Ve sonunda mantar, şişenin boğazından bir santimetre kadar çıkmıştı. Bir daha vurdu ve bir santimetre daha oynadı. Jess ayakkabı ile şişeyi dikkatle tutarak bir kere daha vurdu ve sonunda mantarın şişenin içinde kalan kısmını yavaşça çekip Bay Nicholls’a verdi.

Bay Nicholls önce mantara, sonra Jess’e baktı. Jess ayakkabısını geri verdi.

“Vaaay! Seni tanımamda kesinlikle bir fayda varmış.”

“Aynı zamanda raf kurabiliyorum, çürüyen döşeme tahtalarını değiştirebiliyorum ve çorapları bağlayıp vantilatör kayışı yapabiliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Vantilatör kayışı biraz abartı oldu.” Jess arabaya binip plastik bardaktaki şarabını aldı. “Bir kere denedim. Daha yolda otuz metre gitmeden parçalara ayrıldı. Marks&Spencer çoraplarımı boşu bo-

ını harcamış oldum.” Bir yudum aldı. “Ve araba haftalarca yanık
kullottu çorap koktu.”

Arkalarında duran Norman uykusunda inledi.

Bay Nicholls, bardağını kaldırarak, “Ateşkese içelim,” dedi.

“Ateşkese. İttikten sonra araba kullanmayacaksınız, değil mi?”

“Sen kullanmazsan ben de kullanmam.”

“Ha ha, çok komik.”

Ve birdenbire işler biraz olsun kolaylaşmıştı.

13.

Ed

Jessica Thomas bir iki kadeh içip (aslında dört veya beş) aksi tavırlarını bir kenara bıraktığında Ed onun hakkında şunları öğrenmişti:

1. Oğlan aslında onun çocuğu değildi. Eski kocası ile eski kocasının eski sevgilisinin oğluydu ve ikisinin de çekip gittiği düşünülürse aslında çocuğun Jess'ten başka kimsesi kalmamıştı. "Ne kadar iyisin," dedi Ed.

Jess, "Pek değil," diye cevapladı. "Nicky de benim kadar iyidir. Sekiz yaşından beri benimle. Tanzie'yi kollar. Hem artık klasik aileler pek kalmadı, değil mi?" Bunu söyleyişindeki savunmacı tavır, Jess'in bu konuşmayı daha önce defalarca yaptığını düşündürdü Ed'e.

2. Küçük kız on yaşındaydı. Ed içinden hesap yaptı ve o daha tek kelime etmeden Jess araya girdi.

"On yedi yaşındaydım."

"Şey... çok gençmişsin."

"Haylaz bir çocuktum. Her şeyi bilirdim. Aslında hiçbir şey bilmiyordum. Marty karşıma çıktı, okulu bıraktım ve sonra hamile kaldım. Zaten temizlikçi olacak biri değildim. Annem öğretmendi." Bu bilginin şaşırtıcı olduğunu biliyormuş gibi bakışlarını Ed'e doğru çevirdi.

"Peki."

“Şimdi emekli. Cornwall’da yaşıyor. Aramız pek iyi değil. Onun tabiriyle söyleyecek olursak ‘yaşam tercihlerime’ katılmıyor. On yedi yaşında bebek sahibi olunca başka seçeneğim kalmadığını hiç anlayamadı.”

“Şimdi bile mi?”

“Hayır.” Jess bir tutam saçı parmaklarına doladı. “Çünkü hiç- bir zaman arayı kapatamıyorsun. Arkadaşların üniversitede, sen küçük bir bebekle evdesin. Hayatta gerçekten ne istediğin üzerine düşünmeye bile vaktin olmuyor. Sonra arkadaşların kariyerlerine başlıyor, sen başını sokacak bir yer bulmaya çalışıyorsun. Arkadaş- ların ilk arabalarını ve evlerini alıyor, sen aynı zamanda çocuğuna bakabileceğin bir iş bulmaya çalışıyorsun. Ve okul saatlerinde bu- labildiğin bütün işlerin maaşları gerçekten berbat... Ve bu, ekonomi kötüye gitmeden önceydi. Yanlış anlama. Tanzie’yi doğurduğuma pişman değilim, bir an bile. Nicky’nin sorumluluğunu üzerime aldığım için de pişman değilim. Ama eğer bir şansım daha olsaydı kesinlikle hayatımı yoluna koyduktan sonra onlara sahip olurdum. Onlara... daha iyi fırsatlar sunabilmek güzel olurdu.”

Ed’e bunları anlatırken koltuğu kaldırma zahmetine girmemişti. Yorganın altında, dirseğine yaslanarak, yüzü ona dönük halde uzanmıştı ve çıplak ayakları ön panonun üzerindeydi. Ed artık Jess’in ayaklarını o kadar da umursamadığını fark etti.

“Hâlâ bir kariyer sahibi olabilirsin,” dedi. “Gençsin. Yani... okuldan sonra çocuklara bakacak bir bakıcı bulabilirsin.”

Jess gerçekten gülmüştü. Hem de büyük bir fok balığı gibi. Gülüşü yüksek sesli, ani ve sıkılgandı. Ed ondan böyle bir şey beklemiyordu. Koltuğunu kaldırıp şarabından bir firt çekti. “Evet. Doğru Bay Nicholls. Tabii, yapabilirim.”

3. Bir şeyleri tamir etmeyi seviyordu. Hatta bazen bu alanda düzenli bir iş bulup bulamayacağını bile düşünüyordu. Belediye

konutlarında, prizleri değiştirmekten insanların banyosuna fayans döşemeye kadar ufak tefek işler yapıyordu. “Evdeki her şeyi ben yaptım. Bu konuda iyi sayılırım. Duvar kâğıdı bile basabiliyorum.”

“Kendi duvar kâğıdını kendin mi yapıyorsun?”

“Bana öyle bakma. Evet, yapıyorum. Tanzie’nin odasında var. Kısa bir süre öncesine kadar onun kıyafetlerini de ben dikiyordum.”

“Cidden İkinci Dünya Savaşı zamanlarında falan mıyız? Reçel Lavanozu ve iplikleri de biriktiriyor musun?”

“Peki, sen ne olmak istiyordun?”

Ed, “Şu andaki mesleğimi,” dedi ve sonra bu konuda konuşmak istemediğini fark edip konuyu değiştirdi.

4. Cidden minicik ayakları vardı. Söylediğine göre zaten çocuk teyionundan alışveriş edebiliyordu. Jess bunu söyledikten sonra Ed tuhaf tipler gibi gizlice kadının ayaklarına bakmaya devam etmiş, kendine engel olamamıştı.

5. Çocuk sahibi olmadan önce art arda dört duble votka içip yine de düz çizgide yürüyebiliyormuş. “Evet, alkole dayanıklıydım. Fakat anlaşılan doğum kontrolünü hatırlayacak kadar değilmişim.”

Evde neredeyse hiç içmiyormuş. “Barda çalışırken biri bana içki ikram ederse sadece parasını alıyorum. Evde olduğum zaman da çocuklara bir şey olursa diye korkuyorum, çünkü o zaman kendimde olmam gerekir.” Pencereden dışarı baktı. “Şimdi düşündüm de son beş aydır gece dışarı çıktım diyebileceğim tek olay bu.”

“Kapıyı suratına kapatan bir adam, iki şişe mide ağrıtıcı şarap ve bir otopark.”

“Çok şikâyet ettiğim söylenemez.”

Jess çocukları hakkında neden bu kadar endişelendiğini açıklayamamıştı. Nicky’nin yüzünü düşünen Ed bu konuyla ilgili bir şey sormamaya karar verdi.

6. Çenesinin altında bir yara izi vardı. Bisikletten düşmüştü ve bir çakıl parçası tam iki hafta boyunca içeride kalmıştı. Ed'e göstermeye çalıştı ama arabadaki ışık yeterince güçlü değildi. Ayrıca kuyruk sokumunda bir dövmesi vardı. "Marty'ye sorarsan tam da kaşarların yaptıracağı bir dövme olduğunu söyler. Yaptırdıktan sonra tam iki gün benimle konuşmadı." Durdu. "Galiba muhtemelen bu yüzden yaptırdım."

7. İkinci ismi Rae'ydi. Her seferinde kodlamak zorunda kalıyordu.

8. Temizlik yapmak zoruna gitmiyordu ama ona sadece temizlikçi gibi davranan insanlardan gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu. (Ed'in yüzü burada biraz kızarma nezaketini göstermişti.)

9. Eski kocası gittiğinden bu yana iki senedir kimseyle görüşmemişti.

"İki buçuk senedir seks yapmadın mı?"

"İki sene önce *gitti* dedim."

"Benimki bir hesaplama yalnızca."

Jess koltuğunu kaldırıp Ed'e yan yan baktı. "Aslında üç buçuk yıl. Eğer sayacak olursak. Şey, geçen seneki bir vaka hariç... Neden bu kadar şaşkın görünüyorsunuz?"

Yüz ifadesini toparlamaya çalışan Ed, "Şaşkın değilim," dedi ve omuzlarını silkti. "Üç buçuk sene. Yani, ne kadar ediyor? Yetişkinlik hayatının dörtte biri mi? Hiç de önemli bir süre değil."

"Evet, hesapladığın için teşekkürler." Ed sonra ne olduğundan emin değildi ama sanki bir şeyler değişmişti. Jess seçemediği bir şeyler mırıldanıp saçını tekrar atkuyruğu yapmıştı. Ed, onun kendini rahatsız hissettiğinde sanki bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi, sebepsiz yere saçlarını topladığını fark etmişti. Dahası belki de artık gerçekten biraz uyumalarının zamanı geldiğini söylemişti.

Ed uzun süre gözleri açık uzanabileceğini düşündü. Karanlık bir arabada, bir kol mesafesi ötede, biraz önce iki şişe şarabı pay-

bağıtıcı çekici bir kadınla yan yana olmanın tuhaf ve rahatsız edici lütu vardı. Üstelik kadın Sünger Bob Kare Pantolon desenli bir yorganın altında kıvrılmış olsa da. Açılır tavandan yıldızlara baktı, Londra'ya doğru gürültüyle ilerleyen kamyonları dinledi ve gerçek hayatının, şirketinin, ofisinin ve başındaki belanın milyonlarca kilometre uzakta olduğunu düşündü.

"Hâlâ uyanık mısın?"

Ed, Jess'in onu izleyip izlemediğini merak edip başını çevirdi. Hayır."

Yolcu koltuğundan, "Peki," diye bir mırıltı geldi. "Doğruluk oyunu oynayalım mı?" Ed bakışlarını tavana kaldırdı. "Başla bakalım."

"Önce sen."

Ed hiçbir şey bulamıyordu.

"Bir şey bulman lazım."

"Tamam, neden terlik giyiyorsun?"

"Soru bu mu?"

"Dışarısı buz gibi. Kaydedilen en soğuk, en yağışlı bahar mevsimidir. Ve sen terlik giyiyorsun."

"Sizi bu kadar mı rahatsız ediyor?"

"Sadece anlamıyorum. Belli ki üşüyorsun."

Jess bir ayak parmağını işaret etti. "Bahar mevsimindeyiz."

"Yani?"

"Yani... bahar mevsimi. Havalar düzelecek."

"Bir inanç göstergesi olarak mı terlik giyiyorsun?"

"Eğer böyle bir cevabı tercih ediyorsan..."

Ed, buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Tamam, sıra bende."

Ed bekledi.

“Bu sabah bizi bırakıp basıp gitmeyi düşündün mü?”

“Hayır.”

“Yalancı.”

“Tamam. Belki biraz. Komşun beysbol sopasıyla beynimi dağıtmak istedi ve köpeğin gerçekten kötü kokuyor.”

“Off. Bahane bunlar.”

Ed, Jess’in koltuğunda kıpırdandığını duydu. Ayakları yorganın altında kaybolmuştu. Saçları da Hindistan cevizi kokuyordu.

“Peki, neden gitmedin?”

Ed cevap vermeden önce bir dakika düşündü. Belki Jess’in yüzünü göremediği içindi. Belki de içkinin etkisi ve saatin geç olması sebebiyle gardım indirmişti çünkü başka zaman olsa böyle cevap vermezdi. “Çünkü son zamanlarda aptalca şeyler yaptım. Belki de bir parçam sadece kendimi iyi hissettirecek bir şeyler yapmak istedi.”

Ed, onun bir şey söyleyeceğini düşündü. Aslında biraz da bir şeyler söylemesini umdu. Ama söylemedi.

Birkaç dakika boyunca orada uzanıp dışarıdaki solgun ışıklara bakarak Jessica Rae Thomas’ın soluk alıp verişini dinledi ve sadece başka bir insanın yanında uyumayı bile ne kadar özlediğini düşündü. Çoğu günler, kendini gezegendeki en yalnız adammış gibi hissediyordu. O küçük ayaklar ile ojeli tırnakları düşündü ve muhtemelen içkiyi fazla kaçırdığını fark etti. *Aptallık etme Nichols*, dedi kendi kendine ve ona sırtını döndü.

O sırada uyuyakalmış olmalıydı çünkü birdenbire dışarısı soğumuş ve soluk gri bir renge bürünmüştü. Ayrıca kolu uyuşmuştu ve o kadar uyku sersemiydi ki duyduğu sesin, orada uyuyamayacaklarını söylemek için sürücü penceresini tıklatan güvenlik görevlisi olduğunu anlaması tam iki dakika sürdü.

14.

Tanzie

Açık büfe kahvaltıda dört çeşit Danimarka çöreği, üç çeşit meyve suyu ve bütün bir raf boyunca, annesinin ekonomik olmadığı gerekçesiyle asla almayacağı küçük, kahvaltılık gevrek paketleri vardı. Annesi saat sekizi çeyrek gece pencereyi tıklatıp kahvaltıda çikletlerini giymelerini ve ceplerini bunlarla doldurabildikleri kadar doldurmalarını söylemişti. Saçının bir tarafı yapışmıştı ve yüzünde makyaj yoktu. Bunu gören Tanzie arabanın o kadar da maceralı olmadığını tahmin etti.

“Tereyağı ya da reçel almak yok. Çatal bıçak gerektiren herhangi bir şey de. Sandviç ekmekleri, kekler, o tarz şeyler alın. Ve sakın yakalanmayın.” Arkasına baktı, Bay Nicholls güvenlik görevlisiyle tartışıyor gibiydi. “Ve elma. Elma sağlıklıdır. Belki de Norman için birkaç dilim jambon alabilirsiniz.”

“Jambonu nereye koyacağım?”

“Sosis de olur. Peçeteye sar.”

“Bu çalmak değil mi?”

“Hayır.”

“Ama...”

“Bu sadece o anda yiyebileceğinden biraz daha fazlasını almak. Sen sadece... hormon bozukluğu olan biri olduğunu ve bu yüzden çok ama çok acıktığını düşün.”

“Ama benim hormon bozukluğum yok ki.”

“Ama olabilirdi. Önemli olan nokta bu. Sen o aç, hasta insansın Tanzie. Kahvaltının parasını ödedin ve şimdi çok yemen lazım. Normalde yiyeceğinden daha fazla.”

Tanzie kollarını bağladı. “Çalmanın doğru bir şey olmadığını söylemiştin.”

“Bu çalmak değil. Sadece paranın karşılığını almak.”

“Ama parasını biz ödemedik ki. Bay Nicholls ödedi.”

“Tanzie, lütfen yalnızca söylediğimi yap. Bak, Bay Nicholls ile benim yarım saatliğine otoparktan ayrılmamız gerekecek. Sadece dediğimi yapın, sonra odaya dönüp saat dokuzda hazır olun. Tamam mı?” Jess pencereden uzanıp Tanzie’yi öptü ve sonra ceketini üzerine alıp yorgun argın arabaya doğru yürüdü. Bir an sonra durdu ve arkasına dönüp bağırdı. “Dişlerini fırçalamayı unutma. Matematik kitaplarını da unutma sakın.”

Nicky banyodan çıktı. Üzerinde daracık bir siyah pantolon ve önünde NEYSE NE yazan bir tişört vardı.

Tanzie, Nicky’nin pantolonuna bakıp, “Bunların içine asla sosis sokamazsın,” dedi.

“Bahse girerim senden daha fazla şey saklarım.”

Tanzie, Nicky’nin gözlerinin içine baktı ve, “Görelim bakalım,” deyip koşarak giyinmeye gitti.

Bay Nicholls öne doğru eğilmiş, Tanzie ve Nicky otoparkı geçerken arabasının ön camından kısık gözlerle onlara bakıyordu. Doğrusu, diye düşündü Tanzie, onun yerinde kendisi de olsa onlara öyle bakardı. Nicky pantolonunun önüne iki portakal ile bir elma

sokuşturmuştu ve asfaltı geçerken sanki kaza geçirmiş biri gibi paytak paytak yürüyordu. Tanzie de çok sıcaqlamasına rağmen pullu ceketini giymişti çünkü kapüşonlu bluzunun önünü küçük kahvaltılık gevrek paketleriyle doldurmuştu ve eğer ceketini giymeseydi hamile gibi görünürdü. Bebek robotlara hamile gibi.

Gülmeden duramıyorlardı.

Annesi arkasına bakarak, “Haydi binin, binin,” dedi. Eşyaları ve çantaları bagaja atıyordu. “Neler aldınız?”

Bay Nicholls yola koyuldu. Onlar sırayla yüklerini boşaltıp uzatırken Tanzie, Bay Nicholls’ın aynadan baktığını görebiliyordu.

Nicky cebinden beyaz bir paket çıkardı. “Üç Danimarka çöreği. Dikkat et, kremasının birazı peçeteye yapışmış. Dört sosis ve bir de kâğıt bardakta birkaç dilim domuz pastırması. İki dilim peynir, yoğurt ve...” Nicky ceketini kasıklarının üzerine doğru çekştirip uzandı ve yüzünü buruşturup gerilerek içeriden meyveleri çıkardı. “Bunları buraya sığdırmayı başardığıma inanamıyorum.”

“Eğer gerektiği gibi bir anne oğul konuşması yapıyor olsaydık buna söyleyecek bir şeyim olmazdı,” dedi Jess.

Tanzie altı küçük paket kahvaltılık gevrek, iki muz ve bir de reçelli sandviç almıştı. Oturup Norman ona bakarken paketlerden birini yemeye başladı ve bir süre sonra Norman’ın ağzından akan iki salya sızıntısı uzaya uzaya Bay Nicholls’ın arabasının koltuğuna kadar inip orada göl gibi birikmeye başladı.

“Haşlanmış yumurtaların arkasında duran kadın bizi kesin gördü.”

“Ona senin hormon bozukluğun olduğunu söyledim,” dedi Tanzie. “Kadına senin günde üç kez ağırlığının iki katı kadar yemek yemen gerektiğini, yoksa buracıkta bayılabileceğini ve hatta ölebileceğini söyledim.”

“İyiymiş,” dedi Nicky.

Tanzie, Nicky'nin getirdiklerini sayıp, "Sayıca üstünlük sende," dedi. "Ama becerimden ötürü ben de ekstra puan kazandım." Herkes ona bakarken öne eğilip ceplerinden köpük bardakta birer kahve çıkardı. Bardakları dik dursunlar diye peçeteyle sarmıştı. Birini annesine verdi, diğerini de Bay Nicholls'ın yanındaki bardak tutacağına koydu.

Annesi kahvenin kapağını çıkarıp, "Sen bir dâhisin," dedi. "Ah Tanzie, buna ne kadar ihtiyacım vardı, bilemezsin." Gözlerini kapatıp bir yudum aldı. Açık büfede iyi iş çıkardıkları için mi yoksa sadece Nicky çok uzun süredir ilk defa güldüğü için mi annesi böyle sevinmişti emin değildi ama bir an da olsa annesi, babası gittiğinden bu yana olduğundan daha mutlu görünmüştü.

Bay Nicholls ise onlara bir grup uzaylılarmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

"Tamam, bu durumda jambon, peynir ve sosislerle öğle yemeği için sandviç yapabiliriz. Çörekleri şimdi yiyebilirsiniz. Tatlı niyetine de meyve. "Sen de ister misin?" Bay Nicholls'a bir portakal uzatmıştı. "Hâlâ biraz ılık. Ama soyabilirim."

Bay Nicholls bakışlarını çevirip, "Ah, teşekkürler," dedi. "Ama sanırım ben bir Starbucks'ta duracağım."

"Yolculuğun bir sonraki kısmı aslında oldukça güzel geçmişti. Trafik yoktu ve annesi, Bay Nicholls'a en sevdiği radyo istasyonunu açtırıp her seferinde daha yüksek sesle olmak üzere altı şarkıya eşlik etmişti. Dahası, Tanzie ile Nicky'ye de eşlik ettirmişti. Bay Nicholls ise ilk başta sıkılmış gibi görünüyordu ama Tanzie birkaç kilometre sonra onun da sanki biraz keyif alıyormuş gibi başını salladığını fark etti. Güneş gerçekten yakıyordu ve Bay Nicholls da tavanı açmıştı. Norman, dışarıdaki havayı koklamak için dimdik

oturuyor ve bu da onları kapılara doğru sıkıştırmaması anlamına geliyordu. Fakat yine de her şey güzeldi.

Bu yolculuk Tanzie'ye, babasının onlarla birlikte yaşadığı ve bazen onun arabasıyla gezmeye çıktıkları zamanları hatırlatmıştı. Tabii babası çok hızlı sürerdi ve nerede durup yemek yiyecekleri konusunda hiç anlaşılamazlardı. Sonra babası neden bir restoranda para verip yiyemediklerini anlamadığını söylerdi. Annesi ise sandviç yaptığını ve hazırladıklarını boşa harcamanın aptallık olacağını iddia ederdi. Sonra da babası, Nicky'den başını oynadığı oyunlardan biraz kaldırıp canım manzaranın tadını çıkarmasını isterdi. Nicky ise mırıldanarak aslında daha en baştan dışarı çıkmak bile istemediğini söylediğinde babası daha da kızardı.

İşte o zaman Tanzie, babasını sevmesine rağmen muhtemelen bu yolculuğu onsuz yapmayı tercih ettiğini düşündü.

İki saat sonra Bay Nicholls arabadan inip biraz açılması gerektiğini söyledi. Norman'ın da çişini yapması gerekiyordu. Bu yüzden şehrin dışında bir parkın kenarında durdular. Annesi büfeden yağmaladıklarının birazını çıkardı ve gölgede düzgün, ahşap bir piknik masasında oturup yediler. Tanzie biraz kitaplarına göz gezdirdi (asal sayılar ve ikinci dereceden denklemler), sonra da Norman'ı ağaçların arasında yürüyüşe çıkardı. Norman çok mutluydu ve iki dakikada bir durup bir şeyleri kokluyordu. Güneş, ağaçların arasından küçük, hareketli ışınlar göndermeye devam ediyordu ve bir geyik ile iki sülün görmüşlerdi. Gerçekten de tatile çıkmış gibilerdi.

Annesi, kollarını göğsünde kavuşturmuş yürürken, "İyi misin canım?" diye sordu. Durdukları yerden Nicky'nin, Bay Nicholls'la konuştuğunu görebiliyorlardı. "Kendine güveniyor musun?"

"Galiba," dedi.

"Dün gece eski sınav kâğıtlarının üzerinden geçtin mi?"

“Evet. Asal sayı dizileri biraz zor geliyor ama hepsini yazdım ve diziyi kâğıt üzerinde görünce daha kolay geldi.

“Fisherlar hakkında başka kâbus gördün mü?”

“Dün gece,” dedi Tanzie. “Kaykay yapabilen bir lahana gördüm. Adı Kevin’dı.”

Annesi ona uzun uzun baktı. “Peki.”

Orman daha serindi ve arka odalarındaki küf kokulu nem gibi değil de yosunlu, yeşil ve canlı, güzel bir nem kokusu vardı. Annesi patikada durup arabaya doğru döndü. “Sana iyi şeyler de olur demiştim, değil mi?” Tanzie’nin onu yakalamasını bekledi. “Bay Nicholls bizi yarın oraya götürecektir. Sakin bir gece geçireceğiz, seni bu yarışmaya sokacağız ve yeni okuluna başlayacaksın. Sonrasında da umarım hepimizin hayatı biraz daha iyi yönde değişecek. Eğlenceli, değil mi? Güzel bir yolculuk oluyor.”

Konuşurken gözleri arabanın üzerindeydi ve sesi bir şey söyleyip başka bir şey düşündüğü zamanlarda olduğu gibi çıkıyordu. Tanzie, onlar arabadayken annesinin makyajını yapmış olduğunu fark etti. “Anne,” dedi.

“Efendim?”

“Aslında açık büfeden yemek çalmış sayılırız, değil mi? Yani orantısal olarak bakarsan gerçekten de kendi payımızdan fazlasını aldık.”

Annesi bir süreliğine ayaklarına doğru bakıp düşündü. “Eğer gerçekten canını sıkıyorsa ödül parasını aldığı anda bir zarfa beş sterlin koyup onlara gönderirim. Ne dersin?”

“Bence aldıklarımıza bakarsak muhtemelen altı sterlin yapar. Hatta altı buçuk,” dedi Tanzie.

“O zaman o kadar göndeririz. Şimdi bence şu senin yaşlı ve şişko köpeğini biraz etrafta koşturmalıyız ki (a) yorgun düşüp

yolculuğun bir sonraki ayağında uyusun ve (b) tuvaletini burada yapın ki önümüzdeki seksen kilometre boyunca osurup durmasın.”

Tekrar yola çıktılar. Yağmur yağıyordu. Bay Nicholls, Sidney diye bir adamla yine o telefon görüşmelerinden birini yapıp hisse bedelleri ve piyasa hareketleri gibi konulardan konuşmuş ve biraz ciddileşmişti. Bu yüzden annesi bir süreliğini şarkı söylemedi. Tanzie matematik kâğıtlarına bakmamaya çalışıyordu çünkü annesi bunun midelerini bulandırdığını söylemişti. Bacakları Bay Nicholls'ın deri koltuklarına yapışıp duruyordu ve şort giydiği için biraz pişman olmuştu. Üstelik bir de Norman ağaçlıkta ağzına bir şeyler atmıştı ve Tanzie çok kötü bir koku alıyordu. Ama Bay Nicholls onlardan da kokmuş köpeklerinden de bıkıp usandığını söylemesin diye susmayı tercih etti. Bu yüzden sadece burnunu parmağıyla kapatıp ağzından nefes almaya başladı. Sadece her otuz elektrik direğinde bir burnunu açmak için kendine izin vermişti.

“Ne düşünüyorsun Tanzie?” Annesi koltukların arasında arkaya baktı.

“Permütasyonları ve kombinasyonları düşünüyordum.”

Annesi, Tanzie'nin ne dediğini hiç anlamadığı zamanlardaki gibi güldü.

“Şey, kahvaltı büfesindeki meyve salatasını düşünüyordum. Sanki o bir kombinasyon gibi. Elmaların, armutların ve muzların herhangi bir sırada olmasının önemi yok, değil mi? Ama permütasyonlarda var.”

Annesi hâlâ boş boş bakıyordu. Bay Nicholls dikiz aynasından baktı, sonra annesine döndü.

“Bak şimdi, bir çekmeden renkli çoraplar aldığını düşün. Çekmecede altı çift farklı renk çorap varsa, yani toplamda on iki

çorap var diyelim, çorapları alabileceğim altı çarpı beş çarpı dört çarpı üç farklı kombinasyon vardır, değil mi?” dedi Bay Nicholls.

“Ama eğer on ikisi de farklı renk olsaydı gerçekten çok fazla sayıda farklı şekilde çorap çıkarabilirdin. Yaklaşık yarım milyon kadar.”

“İşte bu bizim çorap çekmecelerine benziyor,” dedi annesi.

Bay Nicholls geriye dönüp Tanzie’ye baktı ve sırıttı. “Peki Tanzie, eğer çekmecedeki on iki çorap varsa ama onları göremiyorsan en azından iki çift aynı çorap olduğuna karar vermek için kaç tane çekmen gerekir?”

Tanzie uzun zamandır bunu düşünüyordu. Bu yüzden Bay Nicholls, Nicky’yle konuşmaya başladığında onu duymadı.

“Sıkıldın mı? Benim telefonumu ödünç almak ister misin?”

“Gerçekten mi?” Nicky kambur pozisyonundan çıkıp dimdik oturdu.

“Tabii. Ceketimin cebinde.”

Nicky ekrana yapışınca annesi ile Bay Nicholls konuşmaya başladılar. Arabada başkalarının olduğunu unutmuş olmaları mümkündü.

Annesi, “Hâlâ çorapları mı düşünüyorsun?” diye sorup lafa girmişti.

“Yo, hayır. O problemler insanın beynini yer bitirir. O işi kızına bırakacağım.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Eee, bana karınızı anlatsanıza.”

“Eski karımı. Sorduğun için sağ ol ama anlatmasam daha iyi.”

“Neden? Onu aldatmamışsınız. Tahmin ettiğim üzere o da aldatmamış yoksa o yüz ifadesini yapardınız.”

“Hangi yüz ifadesini?”

Kısa bir sessizlik daha yaşandı. Belki on elektrik direği kadar uzun müdü.

"O yüz ifadesini hiç yapmış mıyım? emin değilim. Ama hayır. O da aldatmadı. Ve hayır, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Bu çok..."

"Özel mi?"

"Ben sadece kişisel şeylerden bahsetmeyi sevmiyorum. Sen de kocandan bahsetmek ister misin?"

"Çocuklarının önünde mi? Harika fikirmiş."

Birkaç kilometre boyunca kimse konuşmadı. Annesi parmaklarını camın üzerinde tıkırdatmaya başladı. Tanzie, Bay Nicholls'a baktı. Annesi ne zaman biraz tıkırtı yapsa Bay Nicholls'ın çenesinde küçük bir kas seyriliyordu.

"Neden bahsedelim peki? Ben yazılımlarla pek ilgilenmem. Tahmin ediyorum ki sizin de benim yaptığım işe ilginiz sıfırdır. Çorap matematiğinden de anlamam. Geriye bir tek tarlanın birini gösterip, *Aa, bakın, inekler!* demek kalıyor."

Bay Nicholls iç çekti.

"Haydi ama. İskoçya'ya daha çok yolumuz var."

Otuz elektrik direği geçene kadar sessiz kaldılar. Nicky, Bay Nicholls'ın telefonuyla dışarının resimlerini çekiyordu.

"Adı Lara. İtalyan. Manken."

"Manken." Annesi, o kocaman kahkahalarından birini patlattı. "Tabii ya."

Bay Nicholls aksi aksi, "O ne demek?" diye sordu.

"Sizin gibi adamların hepsi mankenlerle çıkar."

"Sizin gibi adamlar ne anlama geliyor?"

Annesi dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Haydi ama. Söylesene."

“Zengin adamlar.”

“Ben zengin değilim.”

Annesi başını iki yana salladı. “Çok komik.”

“Değilim.”

“Bence zengini nasıl tanımladığına bağlı.”

“Zengin ne demek iyi bilirim. Ve ben zengin değilim. Halim vaktim yerinde, evet. Ama zengin olmaktan çok uzağım.”

Annesi ona döndü. Bay Nicholls gerçekten de kiminle uğraştığının farkında değildi.

“Birden fazla evin var mı?”

Bay Nicholls sinyal verip direksiyonu çevirdi. “Olabilir.”

“Birden fazla araban var mı?”

Yan yan baktı. “Evet.”

“O zaman zenginsin.”

“Hayır. Zengin demek özel jetler, yatlar demek. Zengin demek hizmetçiler demek.”

“Peki ben neyim.”

Bay Nicholls başını salladı. “Hizmetçi değilsin. Sen şeysin...”

“Ne?”

“Senden hizmetçim diye bahsedersem yüzünün alacağı ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum da.”

Annesi gülmeye başladı. “Yanımda çalışan kadın. Temizlikçi kadın.”

“Evet. Ya da onlardan birini. Pekâlâ, sence zengin ne?”

Annesi, açık büfeden aldıkları elmalardan birini çantasından çıkarıp ısırdı. Konuşmadan önce bir süre çiğnedi. “Zengin demek, faturaların hepsini sıkıntı çekmeden zamanında ödemek demek. Zengin demek, tatile çıkabilmek ya da ocak ve şubat ayı için borç yapmak zorunda kalmadan Noel’i atlatmak demek. Aslında zengin

olmak demek, sadece her an ama her an parayı düşünmek zorunda kalmamak olurdu.”

“Parayı herkes düşünür. Zengin insanlar bile.”

“Evet ama siz sadece daha fazla para kazanmak için ne yapacağınızı düşünüyorsunuz. Bense bir haftayı daha atlatmak için ne halletsem de yeteri kadar para bulsam diye düşünüyorum.”

Bay Nicholls burnundan solur gibi bir ses çıkardı. “Hepinizi arabayla İskoçya’ya götürmekte olduğum halde sırf yanılgıya düşüp beni Donald Trump falan sandığın için bana kötü davrandığına inanamıyorum.”

“Ben sana kötü davranmıyorum.”

“Yaa tabii.”

“Ben sadece senin sandığınız zenginlik ile gerçekte zengin olmak arasındaki farkı gösteriyorum.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Annesi fazla ileriye gitmiş gibi kızardı ve büyük, sesli ısırıklarla elmasını yemeye başladı. Oysa Tanzie öyle yeseydi onu azarlardı. Tanzie’nin kafası hâlâ çorap permütasyonundaydı. Annesi ile Bay Nicholls’ın küsmesini istemiyordu çünkü gayet güzel idare ediyorlardı. Başını ön koltukların arasına koyup onlara baktı ve lafa girip, “Aslına bakarsanız bir yerlerde bu ülkenin yüzde birlik en üst dilimine girmek için yılda yüz kırk bin sterlinden fazla kazanmak gerektiğini okumuştum,” dedi. “Yani eğer Bay Nicholls o kadar kazanmıyorsa muhtemelen zengin değildir.” Gülümseyip arkasına yaslandı.

Annesi, Bay Nicholls’a uzun uzun baktı.

Bay Nicholls başını ovdu ve bir süre sonra, “Baksanıza,” dedi. “Bir yerlerde durup çay içelim mi?”

Moreton Marston tam olarak turistler için yapılmışa benziyordu. Her şey aynı gri taştan yapılmıştı ve çok eskiydi. Duvarlarının

üzerine uzanan küçük mavi çiçeklerle ve küçük, tertemiz sarmaşık saksılarıyla herkesin bahçesi bir kitaptan fırlamış gibi kusursuzdu. Dükkânlar, Noel kartlarının üzerindeki benziyordu. Pazar meydamında, Viktorya Dönemi'nden kalma gibi görünen giysiler giymiş bir kadın tepside çörek satıyor, etrafında turist grupları dolaşıyor, fotoğraf çekiyorlardı. Tanzie pencereden bakmakla o kadar meşguldü ki ilk başta Nicky'yi fark etmedi. Ancak arabayı park yerine çektikleri zaman gerçekten renginin attığını gördü. "Kaburgaların mı acıyor?" diye sorduğunda Nicky, "Hayır," dedi. "Pantolonunun içinde çıkaramadığın bir elma mı kaldı," diye sorduğunda ise, "Hayır, Tanzie, kes artık," diye çıkıştı. Fakat bir şey olduğu kesinlikle ortadaydı. Tanzie, annesine baktı ama annesi sadece Bay Nicholls'a bakmamakla meşguldü. Bay Nicholls ise en iyi park yerini bulmaya çalışıyordu. O sırada Norman başını kaldırıp Tanzie'ye, "Sormaya bile kalkışma," der gibi baktı.

Herkes inip kollarını bacaklarını esnetti. Bay Nicholls herkese çay ve pasta alacağını, onun ikramı olduğunu söyleyip, "Bunu büyük bir maddi sorun haline getirmesek lütfen, alt tarafı bir çay, olur mu?" dedi. Annesi bir şey söyleyecekmiş gibi kaşlarını kaldırdı ama sonra pek içten olmasa da sadece, "Teşekkür ederiz," dedi.

Tabelasında Orta Çağ İngilizcesiyle, *Ye Spotted Sowe Çay Salonu* yazan bir mekâna oturdular. Oysa Tanzie Orta Çağ'da çay salonu diye bir şey olmadığına bahse girebilirdi. Fakat bu kimse'nin umurundaymış gibi görünmüyordu. Nicky kalkıp tuvalete gitti. Bay Nicholls ile annesi tezgâhta yiyecek seçiyorlardı. Tanzie fırsattan faydalanıp Bay Nicholls'ın telefonunu aldı ve bir anda Nicky'nin Facebook sayfası açıldı. Tanzie bir süre bekledi çünkü Nicky başkalarının onun eşyalarına bakmasına gerçekten sinir oluyordu. Ama onun tuvalette olduğundan emin olunca okuyabilmek için ekranı büyüttü ve kanı dondu. Fisherlar, Nicky'nin

aman tüneline mesajlar ve birbirine *ayıp şeyler* yapan adamların fotoğraflarını yayınlamışlardı. Ona *mankafa* ve *ibne* demişlerdi. Tanzie bu sözcüklerin anlamını bilmeseydi de kötü olduklarını biliyordu ve birdenbire midesi bulanmaya başladı. Başını kaldırdı, annesi elinde bu tepsiyle geliyordu.

“Tanzie! Bay Nicholls’ın telefonuna dikkat et!”

Telefon masanın kenarında titriyordu. Tanzie ona dokunmak istemiyordu. Acaba Nicky tuvalette ağlıyor mudur, diye düşündü. Çünkü Tanzie olsa ağlardı.

Başını kaldırdığında annesi ona bakıyordu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

Annesi sandalyeye oturup bir tabakta duran portakallı keki masanın karşısına itti. Keki üstü renkli süslerle kaplı olsa da Tanzie’nin iştahı kaçmıştı.

“Tanzie. Ne oldu? Söyle bakayım.”

Tanzie telefonu sanki çok sıcakmış da yanacakmış gibi parmağının ucuyla ahşap masanın üzerinde yavaşça itti. Annesi kaşlarını çatı, sonra başını eğip telefona baktı. Telefona dokundu ve uzun uzun bekledi. Bir süre sonra, “Aman Tanrım,” dedi.

Bay Nicholls yanına oturdu. Önünde Tanzie’nin gördüğü en büyük çikolatalı pasta dilimi vardı. “Keyifler yerinde mi?” diye sordu. Mutlu görünüyordu.

Annesi, “Piç kuruları,” dedi ve sonra gözleri yaşlarla doldu.

“Ne?” Bay Nicholls’ın ağzı kek doluydu.

“Anne, bu da sapık gibi bir söz mü?”

Annesi onu duymamış gibiydi. Muazzam bir gıcırtyla sandalyeyi geri itip hızlı adımlarla tuvalete yöneldi.

Annesi kapıyı açarken görevli kadın, “Orası erkekler tuvaleti, hanımefendi,” diye seslendi.

“Okuma yazma biliyorum, teşekkürler,” diyen annesi içeriye girip gözden kayboldu.

“Ne oldu? Yine neler oluyor?” Bay Nicholls güçlüğüle lokmasını yutmaya çalıştı ve annesinin gittiği tarafa baktı. Sonra Tanzie hiçbir şey söylemeyince telefonuna bakıp iki kez dokundu. Ve öylece bakmaya devam etti. Sonra yazılan her şeyi okuyormuş gibi ekranı kaydırmaya başladı. Tanzie biraz tuhaf hissetti. Bay Nicholls’ın bunlara bakmasının sorun olup olmayacağından emin değildi.

“Bu... bunların ağabeyine olanlarla bir ilgisi var mı?”

Tanzie ağlamak istiyordu. Fisherlar bu güzel günü berbat etmişti. Sanki onları buraya kadar takip etmişlerdi, sanki onlardan asla kurtulamayacaklardı. Konuşamıyordu.

İri bir damla gözyaşı Tanzie’nin yüzünden masaya düşerken Bay Nicholls, “Yapma ama,” dedi. “Haydi.” Sonra ona peçete uzattı, Tanzie gözlerini sildi ve boğazında yükselen hıçkırığı tutamayacak duruma geldiğinde Bay Nicholls masanın etrafında dolaşıp yanına gelerek bir kolunu dolayıp onu kendine çekerek sarıldı. İri ve sağlam yapıydı. Tıraş losyonu ve erkek gibi kokuyordu. Tanzie babası gittiğinden beri bu kokuyu duymamıştı. Bu onu daha da üzdü.

“Hey, ağlama ama.”

“Özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok. Aynısını biri benim kardeşime yapsa ben de ağlardım. Bu, bu yaptıkları...” Tekrar telefonuna baktı. “Bu inanılmaz!” Başını iki yana sallayıp ofladı. “Bunu sürekli yapıyorlar mı?”

“Bilmiyorum.” Burnunu çekti. “Nicky artık pek bir şey anlatmıyor.”

Bay Nicholls, Tanzie’nin ağlaması geçene kadar bekledi ve sonra tekrar yerine geçerek marşmelovlu, çikolata parçacıklı ve ekstra

kremalı bir sıcak çikolata sipariş etti. Geldiğinde de, “Her derde devadır,” deyip Tanzie’ye uzattı. “Güven bana. Ben her şeyi bilirim.”

İşin tuhafı bu gerçekten de doğruydu.

Annesi ile Nicky tuvaletten çıktığında Tanzie sıcak çikolatasını ve kekini bitirmişti. Annesi yüzüne sanki hiçbir sorun yokmuş gibi parlak bir gülücük kondurmuş, kolunu Nicky’nin omzuna atmıştı. Bu aslında biraz tuhaf görünüyordu çünkü Nicky ondan yarım baş daha uzundu. Nicky koltuğuna oturup gözlerini pastasına dikti. Tanzie, Bay Nicholls’ın Nicky’ye bakışını izledi ve acaba telefonundaki şeyler hakkında bir şey söyleyecek mi, diye merak etse de sesi çıkmadı. Belki de Nicky’yi utandırmak istememiştir, diye düşündü. Fakat ne olursa olsun bu mutlu gün sona ermişti.

Annesi kalkıp dışarıya bağladıkları Norman’a bakmaya gitti. Bay Nicholls da ikinci bir kahve siparişi verip geldiğinde yavaş yavaş karıştırdı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Kaşlarının altından Nicky’ye bakıp alçak sesle, “Söyle bakalım Nicky. Hacklemek nedir biliyor musun?” diye sordu.

Tanzie, bu konuşmayı dinlememesi gerektiği hissine kapılmıştı. Bu yüzden gözlerini ısrarla ikinci dereceden denklemlerine dikti.

“Hayır,” dedi Nicky.

Bay Nicholls masanın üzerine doğru eğilip sesini alçalttı. “Eh, şimdi öğrenmek için uygun zaman olabilir.”

Annesi geri geldiğinde etrafına bakınıp, “Neredeler?” diye sordu.

“Bay Nicholls onu arabaya götürdü. Rahatsız etmeyecekmişiz.” Tanzie, kurşun kaleminin tepesini kemiriyordu.

Annesi kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki neredeyse saçlarının başladığı yerle aynı hizaya gelmişlerdi.

“Evet, Bay Nicholls buna benzer bir tepki verebileceğini söylemişti. Meseleyi hallediyormuş, öyle söylememi istedi. Şu Facebook işini.”

“Ne yapıyormuş? Nasıl?”

“Bunu soracağını da söylemişti.” Tanzie daha çok beşe benzeyen bir ikiyi silip silgi tozlarını üfledi. “Sana şöyle dememi istedi: Lütfen onlara yirmi dakika verir miymişsin, sana bir çay daha söylemiş ve beklerken biraz pasta yemeliymişsin. İşleri bitince gelip bizi alacaklarmış. Bir de çikolatalı pasta gerçekten iyi. Evet, böyle diyecekmişim.”

Bu durum annesinin hoşuna gitmemişti. Tanzie sessizce oturup ünitesini bitirdi. Bu sırada annesi oturduğu yerde kıpırdanarak pencereden bakıyordu; bir an konuşacakmış gibi yapıp tekrar ağzını kapattı. Çikolatalı kekten de hiç yemedi. Bay Nicholls’ın masanın üzerine bıraktığı beş sterlini annesi orada öylece bırakmıştı. Tanzie de biri kapıyı açtığı anda uçup gitmesin diye silgisini üzerine koydu.

En sonunda görevli kadın onlara sessiz bir mesaj verecek kadar masalarına yakın durarak yerleri süpürmeye başlamıştı ki kapı açıldı, küçük bir çan çaldı ve Bay Nicholls, Nicky’le birlikte içeri girdi. Nicky’nin elleri cebindeydi, saçları gözlerinin üzerinde düşmüştü ama hafifçe sırtıyordu.

Annesi ayağa kalkıp gözlerini onlara dikri. Gerçekten ama gerçekten bir şey söylemek istediği fakat ne söyleyeceğini bilmediği halinden belli oluyordu.

“Çikolatalı pastanın tadına baktınız mı?” diye sordu Bay Nicholls. Yüz ifadesi yarışma programı sunucuları gibi nazik ve tamamen ifadesizdi.

“Hayır.”

“Yazık olmuş. Gerçekten güzeldi.” Ardından görevli kadına dönüp, “Teşekkürler! Pastanız bir harika!” diye seslendi. Kadının

birdenbire yüzü aydınlandı ve gözleri parladı. Ardından Bay Nicholls ile Nicky, tekrar dışarı çıkıp yıllardır birbirini tanıyan yakın arkadaşlar gibi hızlı adımlarla yolun karşısına geçtiler. Tanzie ve annesine ise masada kalan eşyaları toplayıp onların ardından gitmek düştü.

15.

Nicky

Bir keresinde gazetede tüysüz bir babunla ilgili bir haber görmüştü. Bu dişi babunun derisinin her tarafı bekleneceği gibi siyah değil, biraz benekli ve pembe siyahtı. Gözlerinin etrafı siyahtı ve sanki gerçekten sürme çekilmiş gibi çok havalıydı. Uzun meme uçlarından biri pembe diğeri ise siyahtı; sanki David Bowie'nin aptal maymun hali gibiydi.

Ama tamamen kendi başınaydı. Anlaşılan o ki babunlar farklılıktan hoşlanmıyormuş. Gerçekten de tek bir babun bile onunla vakit geçirmeye hazır değil gibiydi. Bu yüzden çekilen fotoğrafların hepsinde tamamen yapayalnız ve savunmasız bir halde, tek bir babun arkadaşı bile olmadan yemek arıyordu. Çünkü diğer babunların hepsi, ne olursa olsun onun da bir babun olduğunu bilmelerine rağmen farklılık karşısındaki hoşnutsuzlukları, ona sahip çıkmalarını söyleyen bütün genetik dürtülerden daha baskındı.

Nicky bunu sık sık düşünürdü: Yalnız, tüysüz bir babundan daha hüznümlü bir şey yoktu.

Belli ki Bay Nicholls sosyal ağın tehlikeleri hakkında ona vaaz verecekti veya hepsini öğretmenlerine ya da polise falan şikâyet etmesini söyleyecekti. Fakat beklenenin aksine arabasının kapısını açtı, bagajdan dizüstü bilgisayarını çıkardı, güç kablosunu vitesin

yanındaki bağlantı noktasına taktı ve internet bağlantısı için de bir cihaz yerleştirdi.

Nicky yolcu koltuğuna yerleşirken, “Tamam,” dedi. “Bana bu küçük yılan hakkında bildiğin her şeyi anlat. Kardeşleri, doğum tarihi, varsa evcil hayvanı, adresi... Ne biliyorsan işte.”

“Ne?”

“Şifresini bulmamız lazım. Haydi, bir şeyler biliyorsundur mutlaka.”

Otoparkta oturuyorlardı. Burada grafiti veya ortalık yere bırakılmış alışveriş sepetleri yoktu; insanların alışveriş sepetlerini geri götürmek için neredeyse kilometrelerce yolu tekrar geri yürüdüğü yerlerdendi. Nicky, burada “En Bakımlı Köy” tabelası da olduğuna bahse girebilirdi. Aldıklarını yanlarında duran arabaya yükleyen kıır saçlı bir kadınla göz göze gelince kadın gülümsedi. *Hakikaten gülümsedi.* Belki de koca kafası, Nicky’nin omuzundan sarkan Norman’a gülümsemişti.

“Nicky?”

“Evet. Düşünüyorum.” Fisher’la ilgili bildiği her şeyi çabucak anlattı. Adresini, kız kardeşinin ve annesinin adını söyledi. Doğum gününü bile biliyordu çünkü daha üç hafta önceydi ve babası ona şu atv motorlardan almıştı. Tabii onu da bir hafta içinde haşat etmişti.

Bay Nicholls yazmaya devam ediyordu. “Yok. Bu da değil. Haydi ama. Başka bir şey olmalı. Ne tür müzik seviyor? Hangi takımı tutuyor? Ah, bak. Hotmail adresi varmış. Güzel, bunu da deneyebiliriz.”

Ancak hiçbiri işe yaramadı. Tam o anda aniden Nicky’nin aklına bir şey geldi. “Tulisa. Tulisa’ya karşı hayranlığı var. Şarkıcı olan.”

Bay Nicholls klavyeye harfleri tuşladı, sonra da hayır anlamında başını salladı.

“*Tulisa’nın Götü* falan yazmayı dene,” dedi Nicky.

Bay Nicholls yazdı. “Değil.”

“*Tulisanıngötü*. Bitişik.”

“Değil.”

“Tulisa Fisher.”

“Hımm. Bu da değil. İyi denemeydi ama.”

Oturup bir süre daha düşündüler.

“Sadece adını deneyebilirsiniz: *Jason*.”

Bay Nicholls başını salladı. “Kimse şifre olarak kendi adını kullanacak kadar aptal değildir.”

Nicky ona baktı. Bay Nicholls birkaç harf yazdı, sonra ekrana baktı. “Vay, nereden bildin?” Arkasına yaslandı. “Doğuştan yeteneklisin.”

“Eee, ne yapacaksın?”

“Sadece Jason Fisher’ın Facebook sayfasıyla biraz oynayacağız. Aslında ben yapmayacağım. Ben... şey... Şu anda kendi IP adresimi kullanarak bir şeyler yapma riskini alamam. Ama yapabilecek birini tanıyorum.” Bir numara çevirdi.

“Ama benim başımın altından çıktığını anlamayacak mı?”

“Nasıl anlasın? Şu anda aslında biz Jason’ız. Buradan senin izine ulaşabilecekleri hiçbir şey olmayacak. Muhtemelen fark etmeyecektir bile. Bir saniye. Jez, selam. Ben Ed... Evet. Evet, biraz gözlerden uzak kalmaya çalışıyorum. Senden bir iyilik isteyeceğim. Beş dakikanı alır.”

Nicky onun Jez’e, Jason Fisher’ın şifresini ve e-posta adresini vermesini dinledi. Fisher denen pislğin bir arkadaşına “birtakım güçlükler çıkardığından” bahsetti. Bunu söylerken de yan gözle Nicky’ye baktı. “Sadece biraz eğlen, olur mu? Her şeyini oku. Olayı anlarsın. Ben yapardım ama şu anda hiçbir şeye bulaşmamam lazımlı... Evet, görüştüğümüz zaman anlatırım. Teşekkür ederim.”

Nicky bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. “O da beni hacklemez mi ama?”

Bay Nicholls telefonu kapattı. “Orada biraz risk alacağım. Ama şifre olarak kendi adından başka bir şey bulamayan birinden bilgisayar becerileri fişkırmayı beklenemez.

Arabada oturup Jason Fisher’ın Facebook sayfasını tekrar tekrar yenileyerek beklediler. Ve sihirbaz eli değmiş gibi bir şeyler değişmeye başladı. Tanrım, Fisher tam bir pislikti. Duvarı okuldan şu veya bu kızı nasıl “becereceğini”, falan filanın ne kadar yollu olduğunu, kendi tayfası dışındaki hemen hemen herkesi nasıl patkladığını anlatan yazılarla doluydu. Mesajları da hemen hemen aynıydı. Nicky mesajlardan birinde kendi adının geçtiğini görmüştü ama Bay Nicholls mesajı hızlıca okuyarak sayfayı kaydırmış ve, “Eh, senin bunu okumana gerek yok,” demişti. Fisher’ın gerçekten pislik gibi görünmediği tek yazışma, Chrissie Taylor’a ondan gerçekten hoşlandığını söylediği ve *bize gelmek ister misin*, diye sorduğu mesajdı. Kız pek istekli görünmüyordu ama Jason mesaj atmaya devam etmişti. Kıza onu *cidden manyak* bir yere götüreceğini ve babasının arabasını alabileceğini söylemişti. (Fakat alamazdı, yaşı tutmuyordu.) Ona okulun en güzel kızı olduğunu, aklını ondan alamadığını ve eğer arkadaşları bir kızın onu bu hale soktuğunu öğrenirlerse, *hipnoz edildiğini* düşüneceklerini söylemişti.

“Kim demiş romantizm ölmüş diye?” diye mırıldandı Bay Nicholls.

Ve sonra esas bekledikleri şey gerçekleşmeye başladı. Jez, Fisher’ın iki arkadaşına mesaj atıp artık şiddet karşıtı olmaya karar verdiğini ve onlarla takılmak istemediğini söyledi. Chrissie’ye de mesaj atıp ondan hâlâ hoşlandığını ama onunla çıkmadan önce birtakım işleri halletmesi gerektiğini yazdı: “Çünkü doktorlar bir enfeksiyon kapığımı ve ilaç kullanmam gerektiğini söylüyorlar. Ama tekrar bir araya geldiğimizde tertemiz olacağım, ne dersin?”

“Yok artık.” Nicky öyle şiddetli gülüyordu ki kaburgaları acı-mıştı. “Yok artık.”

Ayrıca “yeni Jason,” adı Stacy olan başka bir kıza ondan çok hoşlandığını ve eğer onunla çıkmak isterse annesinin onun için çok güzel kıyafetler aldığını söyledi. Aynı mesajı onların döneminden olan ve bir keresinde “tiksinç” dediği Angela diye bir kıza da gön-derdi. Sonra da Jez, Danny Kane’den gelen okunmamış bir mesajı sildi. Mesajda önemli bir futbol maçı için elinde bilet olduğunu ve birini Jason’a verebileceğini ama akşama kadar ona haber vermesi gerektiğini yazmıştı. Yani bugündü.

Fisher’ın profil resmini de anıran eşek resmi yaptı. O zaman Bay Nicholls ekrana bakıp düşündü ve cep telefonunu aldı. “Aslında bence şimdilik kendi fotoğrafını bıraksak daha iyi olur dostum,” dedi Jez’e.

Nicky, Bay Nicholls telefonu kapatınca, “Neden?” diye sordu. Eşek olayı aslında gayet iyi olmuştu.

“Çünkü çaktırmadan ilerlemek daha iyi. Şimdilik sadece özel mesajlarına dadanırsak yaptıklarımızın farkına varmaması kesinlikle mümkün. Bunun için önce mesajları gönderip sonra sileriz. E-posta bildirimlerini de kapatırız. Böylece arkadaşları ve o kız, Jason’un görüldüğünden daha da salak olduğunu düşünür. Jason ise nedenini bile anlayamaz ki olayın amacı da bu sayılır.”

Nicky inanamıyordu. Birinin çıkıp da Fisher’ın hayatını böylece altüst edebilmesini anlamakta güçlük çekiyordu.

Jez arayıp sayfadan çıkış yaptığını söyledi ve onlar da Facebook’u kapattılar. “Bu kadar mı?” diye sordu Nicky.

“Şimdilik. Sadece biraz eğlendik. Ama biraz iyi geldi, değil mi? Senin sayfanı da temizleyecek ve böylece Fisher’ın seninle ilgili paylaştığı şeylerin hiçbirisi artık görünmeyecek.”

O anda verdiği tepki biraz utanç vericiydi çünkü Nicky rahatlayıp oh çektiğinde âdeta tüyleri diken diken olmuş ve ürpermişti. Bu gerçekten iyi gelmişti. Bir şeyi kökünden çözdüğü falan yoktu ama bir kez olsun, herhangi bir eşek şakasının kurbanı olmadığını hissetmek hoştu.

Nefes alış normalde dönünceye kadar tişörtünün ucuyla oynadı. Bay Nicholls'ın bunu fark etmiş olması mümkündü çünkü arabalar ve yaşlı insanlar dışında hiçbir şey olmamasına rağmen camdan dışarıya büyük bir ilgiyle bakıyormuş gibi davranıyordu.

“Bunları neden yapıyorsun? Hack olayını, bizi İskoçya'ya götürmeyi... Yani, bizi tanımıyorsun bile.”

Bay Nicholls camdan dışarıya bakmaya devam etti ve bir an için gerçekten artık Nicky'yle konuşmuyor gibiydi. “Annene borçlu sayılıyorum. Kabadayılık yapan serserilerinden de hoşlanmıyorum. Bu tipler sadece sizin nesille birlikte başlamadı, biliyorsun.”

Bay Nicholls bir süre öylece oturdu. Nicky birden onu olanları hakkında konuşturmaya çalışacağından korktu. Okuldaki rehberlikçinin yaptığı gibi yapıp sanki arkadaşı gibi davranmaya çalışarak en az elli kere, artık kulağa biraz ürkütücü gelmeye başlana kadar, “Söylediğin her şey aramızda kalacak,” diyeceğini sandı.

“Sana bir şey söyleyeyim.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Nicky ve Norman'ın salyasını bıraktığı omzunu sildi.

“Bugüne dek karşıma çıkan insanlar içinde gerçekten tanımayı değer bulduğum herkes okul yıllarında karşıma çıktı. Senin de sadece onları bulman gerekiyor.”

“Onları mı?”

“Yani, kendi grubunu.”

Nicky yüzünü ekşitti.

"Bütün hayatını sanki hiçbir yer sana pek uymuyormuş gibi bir şekilde geçiriyorsun. Derken bir gün, ister üniversitede ister evde ister bir tür kulüpte olsun, bir yere giriyorsun, sadece gidiyorsun ve bir bakıyorsun ki işte oradalar. O zaman birdenbire kendini evinde hissediyorsun."

"Ben hiçbir yerde kendimi evimde hissetmiyorum."

"Şimdilik."

Nicky söylediklerini düşündü. "Peki, seninki nerede oldu?"

"Üniversitede, bilgisayar odasında. Ben bildiğin inektim. En sonunda arkadaşım Ronan'la orada tanıştım. Sonra... şirketim..." Bir an için yüzü düştü.

"Ama okulu bitirene kadar burada tıklıp kalacağım. Bizim oturduğumuz yerde öyle gruplar falan yok." Nicky saçlarını gözlerinin önüne doğru çekti. "Ya Fisher'ın yolundan gideceksin ya da onun yoluna çıkmayacaksın."

"O zaman sen de kendi grubunu internetten bul."

"Nasıl?"

"Bilmem. İlgilendiğin şeylerle alakalı internetteki gruplara bak. Yaşam tercihlerinle ilgili olanlara mesela."

Nicky'nin yüz ifadesi değişti. "Sen de eşcinsel olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben sadece internetin çok büyük bir mecra olduğunu söylüyorum. Daima seninle aynı ilgi alanlarını paylaşan, hayatı seninkine benzeyen birileri vardır."

"Kimsenin hayatı benimki gibi değildir."

Bay Nicholls dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koydu ve bütün kabloları çıkarıp kafeye doğru baktı.

"Geri dönmemiz lazım. Annen merak eder." Kendi tarafındaki kapıyı açtı, sonra tekrar döndü. "Baksana, istediğin zaman blog yazabilirsin mesela."

“Blog mu?”

“Kendi adını vermen gerekmiyor. Ama hayatında olup bitenleri anlatmak için güzel bir yol. Birkaç anahtar sözcük koyuyorsun, insanlar seni buluyor. Senin gibi insanlar yani.”

“Maskara kullananlar ya da futbol veya müzikal sevmeyen insanlar mı?”

“Dev gibi, kokmuş köpekleri olan ve kız kardeşleri matematik dâhisi olan insanlar da... Bahse girerim bir yerlerde en az bir tane buna benzer insan vardır.” Bir an düşündü. “Belki... Belki Hoxton’da ya da Tupelo’da.”

Nicky perçemini biraz daha çekiştirerek artık gerçekten kor kunç sarı bir renge dönen yüzündeki yarayı kapatmaya çalıştı. “Sağ ol ama blog işi... pek bana göre değil. Bu genellikle boşanma deneyimlerinden ve kedilerinden falan bahseden orta yaşlı kadınlar için. Ya da tırnak cilası takıntısı olanlar için.”

“Ben sadece fikir üretiyorum.”

“Sen blog yazıyor musun?”

“Hayır.” Arabadan indi. “Ama tabii benim kendim gibi birilerini bulma isteğim yok.” Nicky de onun arkasından indi. Bay Nicholls anahtarlığını uzattı ve araba pahalı bir *şak* sesiyle kilitlendi. “Bu arada,” dedi sesini alçaltarak. “Aramızda böyle bir konuşma geçmedi, tamam mı? Eğer masum çocuklara insanların özel bilgilerini hacklemeyi öğrettiğimi duyarlarsa pek iyi olmaz.”

“Jess sorun etmez.”

“Jess’ten bahsetmiyorum.”

Nicky, Bay Nicholls’ın gözlerinin içine baktı. “İnekler Kulübü’nün ilk kuralı. İnekler Kulübü diye bir şey yoktur.”

Tanzie otoparkı geçip yanlarına geldiklerinde, “Çorap problemi...” dedi. Elinde üzeri karalanmış bir peçete vardı. “Çözdüm. Eğer N

sayıda çorabın varsa 1 bölü N serisini, N'in kuvvetiyle toplamak gerekir.”

“Tek seferde buldun. Kesinlikle ben de öyle derdim,” dedi Bay Nicholls. O zaman annesi, Nicky'ye sanki hepsini hayatında ilk defa görüyormuş gibi baktı.

16.

Tanzie

Hiçbiri tekrar arabaya binmek istemiyordu. Lüks bir arabanın içinde saatler geçirmenin verdiği o ilginç his artık geçmişti. Annesi iğne yapmak üzere olan biri gibi, “En uzun gün bu olacak,” demişti. Hep-
nin mutlaka tuvalete gidip işlerini halletmesi gerekiyordu çünkü Bay Nicholls’ın amacı tek seferde en azından Newcastle yakınlarına kadar gitmekti. Orada köpekleri kabul eden bir motel bulmuştu. Gece saat on gibi orada olacaktı. Sonrasında ise hesapladığına göre Aberdeen’e varmak için bir günlük yolları kalıyordu. Bay Nicholls onlara üniversite yakınlarında kalacak bir yer bulmuştu, böylece Tanzie ertesi günkü matematik yarışması için dinlenmiş ve enerjik olacaktı. Tanzie’ye baktı. “Tabii eğer artık kırkın üzerinde gılebilecek kadar arabaya alıştıysan başka...”

Tanzie başını iki yana salladı.

“Hayır mı?” Bay Nicholls’ın yüzü biraz düştü. “Eh, peki.”

Gözü arka koltuğa ilişince öylece kaldı. Krem rengi deri koltuklara erimiş çikolata parçaları bulaşmış, ayak boşluğundaki paspas ve ağaçların arasında yürürken ayaklarına bulaşan çamurla kaplanmıştı. Bay Nicholls, Tanzie’nin baktığını görünce önemli değil, der gibi yarım ağızla gülümsedi ama belli ki önemliydi.

Ardından direksiyona döndü ve, “Peki o zaman,” deyip motoru çalıştırdı.

Bay Nicholls Radyo 4’te teknolojiyle ilgili bir şeyler dinlerken yaklaşık bir saat kadar herkes sessiz kaldı. Annesi, kitaplarından birini okuyordu. Kütüphane kapandığından beri hayır kurumu mağazasından her hafta iki kitap alırdı ama sadece birini okuyacak vakti olurdu.

Öğleden sonra saatler uzadıkça uzadı. İri, cam gibi yağmuru damlaları bardaktan boşanırcasına yağdı. Tanzie pencereden bakıp zihinden matematik işlemleri yapmaya çalıştı ama yaptıklarını göremeyince odaklanmak zordu. Nicky rahat edemiyormuş gibi kaykılıp durmaya başladığında saat altıya geliyordu.

“Nerede mola vereceğiz?”

Annesinin biraz içi geçmişti. Hemen uyumuyormuş gibi yapıp doğrularak saate baktı.

“Altıyı on geçiyor,” dedi Bay Nicholls.

“Bir şeyler yemek için durabilir miyiz?” diye sordu Tanzie.

“Gerçekten biraz yürümem lazım. Kaburgalarım acımaya başladı.”

“Yemek yiyecek bir yer bulalım,” dedi Bay Nicholls. “Leicester’ı sapıp Hint yemeği yiyebiliriz.”

“Birkaç sandviç alsak daha iyi olur,” dedi annesi. “Oturup yemek yiyecek vaktimiz yok.”

Bay Nicholls küçük bir kasabanın içinden geçti, sonra bir kasabayı daha geçtiler ve süpermarket tabelasını takip ettiler. Hava kararmaya başlamıştı. Audi, karanlığın içinde ağır ağır ilerledikten sonra bir süpermarketin önünde durdu ve annesi yüksek sesle oflaarak arabadan inip içeri koştu. Yağmurla kırbaçlanan camlardan bakınca soğutucu dolapların önünde durduğunu, bir şeyler alıp tekrar bıraktığını görebiliyorlardı.

“Neden hazır olanlardan almıyor ki?” diye söylendi Bay Nicholls saatine bakarak. “İki dakika içinde dönerdi.”

Nicky, “Çok pahalı,” dedi. “Ve içine kimin parmak soktuğunu bilemiyorsun. Jess geçen sene bir süpermarkette üç haftalığına sandviç hazırlama işinde çalıştı. Yanındaki kadının tavuklu, Sezar soslu dürüm için tavukları doğrarken arada burnunu karıştırdığını söylemişti.”

Bay Nicholls biraz suskunlaştı.

Nicky izlerken, “Süpermarketin kendi markası olan jambondan aldığına bire beş koyuyorum,” dedi.

“Süpermarketin jambonuna bire iki,” dedi Tanzie de.

Bay Nicholls, “Ben de dilimlenmiş peynir diyorum,” dedi. “Dilimlenmiş peynire kaç veriyorsunuz?”

“Yeterince net değil,” dedi Nicky. “Dairylea veya daha ucuz, süpermarketin kendi markası olan turuncu renkli dilimler demen lazım. Muhtemelen uyduruk isimli bir şey.”

“Güzel Vadi Peyniri.”

“Halis İnek Kaşarı.”

“Kulağa iğrenç geliyor.”

“Huysuz İnek Dilimleri.”

“Ah, haydi ama, Jess o kadar da kötü biri değil,” dedi Bay Nicholls.

Tanzie ile Nicky gülmeye başladılar.

Annesi kapıyı açıp market poşetiyle birlikte koltuğa oturdu. “Pekâlâ,” dedi neşeyle. “Konserve ton balığı indirimdeydi. Kim sandviç ister?”

Bay Nicholls kasabayı geçerken annesi, “Neden bizim sandviçlerimizden yemiyorsunuz?” diye sordu.

Bay Nicholls sinyal verip çevre yoluna çıktı. "Sandviç sevmiyorum. Bana okulu hatırlatıyor."

"Peki, siz ne yiyorsunuz?" Annesi sandviçleri hazırlıyordu. Sadece birkaç dakika içinde bütün araba ton balığı kokmuştu.

"Londra'da mı? Kahvaltıda tost. Öğlen de belki suşi veya noodle. Akşamları da sipariş verdiğim bir paket servis restoranı vardı."

"Hazır yemek mi sipariş ediyorsunuz? Hem de her gece?"

"Eğer dışarı çıkmıyorsam."

"Ne sıklıkla dışarı çıkıyorsunuz?"

"Şu aralar mı? Hiç."

Annesi ona sert bir bakış attı.

"Peki, tamam, eğer sizin barda sarhoş olmuyorsam."

"Gerçekten her gün aynı şeyi mi yiyorsunuz?"

Bay Nicholls şimdi biraz utanmış gibiydi. "Farklı Hint yemekleri alabiliyorsun."

"Her gün bunlardan yemek bir servet eder. Peki Beachfront'dayken ne yiyorsunuz?"

"Eve söylüyorum."

"Raj'dan mı?"

"Evet. Biliyor musun orayı?"

"Bilmez miyim."

Arabada sessizlik oldu.

"Ne," diye tekrar lafa girdi Bay Nicholls. "Siz oraya gitmiyormusunuz? Nesi var? Çok mu pahalı? Fırında patates yapmak kolay diyeceksin, değil mi? Eh, ben fırında patates sevmiyorum. Sandviç sevmiyorum. Yemek pişirmeyi de sevmiyorum." Karnı acıktığı için olabilirdi ama birdenbire bayağı aksileşmişti.

Tanzie koltukların arasından uzandı. "Bir keresinde Nathalie'nin Tavuk jalfrezi yemeğinden kıl çıkmıştı."

Bay Nicholls bir şey söylemek için ağzım açmıştı ki, “Ve saç bılı değildi,” diye ekledi.

Yirmi üç elektrik direği geride kaldı.

Sonunda Bay Nicholls, “Bu konuları çok fazla kafaya takmamak gerek,” dedi.

Nuncaton’u geçtikten biraz sonra Tanzie sandviçinden gizli gizli Norman’a vermeye başladı çünkü ton balığı konservesinin tadı, ton balığına pek benzemiyordu ve ekmek de üst damağına yapışıp duruyordu. Bay Nicholls arabayı benzin istasyonuna çekti.

“Buraların sandviçleri berbat olur,” dedi annesi büfeye bakarak. “En az üç haftalıktır.”

“Sandviç almayacağım.”

Nicky içeri bakıp, “Kıymalı börek var mıdır?” diye sordu. “Bâyılırım kıymalı böreğe.”

“Onlar daha da beter. Muhtemelen içi köpek eti doludur.”

Tanzie elleriyle Norman’ın kulaklarını kapattı.

Annesi, Bay Nicholls’a, “İçeri girecek misiniz?” diye sordu ve çantasını açtı. “Bize de iki çikolata alır mısınız? Kendimizi şımartalım.”

Nicky, “Crunchie olsun lütfen,” dedi. Neşesi yerine gelmişti.

“Aero. Nanelisinden lütfen,” dedi Tanzie de. “Büyük olanlardan alabilir miyim?”

Annesi elini uzatıyordu. Ama Bay Nicholls sağına bakıyordu. “Sen alabilir misin? Ben yolun karşısına geçeceğim.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

Bay Nicholls karnını ovuşturdu. Birdenbire neşesi yerine gelmişti. “Oraya.”

Keith Kebapçısı'nda yere vidalanmış altı plastik sandalye, camında sıralanmış on dört Diyet Kola ve B harfi yanmayan bir neon tabela vardı. Tanzie arabanın camından bakıp Bay Nicholls'ın yürüyüşünün, şerit ışıklarla aydınlatılmış mekâna girerken âdeta neşeli bir hal almasını izledi. Tezgâhın arkasındaki duvara bakıp bir şişin üzerinde ağır ağır dönen devasa bir kırmızı et kütesini işaret etti. Tanzie hangi hayvanın şeklinin öyle olacağını düşündü ve aklına sadece manda geldi. Belki de tüm organları çıkarılmış bir manda.

Adam eti kesmeye başladığında Nicky, "Ah be," dedi. Canı çektiği için alçak sesle sızlanıyordu. "Biz de bunlardan bir tane alamaz mıyız?"

"Hayır," dedi annesi.

"Bahse girerim istersek Bay Nicholls bize bir tane alır," dedi.

Annesinin sezi azarlar gibiydi. "Bay Nicholls bizim için yeterince fazla şey yapıyor. Artık adamı daha fazla sömürüp bedava yemeyeceğiz, tamam mı?"

Nicky gözlerini devirip Tanzie'ye baktı ve aksi aksi, "İyi tamam," dedi.

Ardından kimse hiçbir şey söylemedi.

Annesi bir süre sonra, "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece... sadece ondan yararlandığımızı düşünmesini istemiyorum."

"Ama biri sana bir şey ikram ederse bu yine de ondan yararlanmak mıdır?" diye sordu Tanzie.

"Eğer hâlâ karnın açsa elma ye. Ya da kahvaltıda aldığını keklerden birini. Eminim birkaç tane kalmıştır."

Nick sessizce bakışlarını kaldırdı. Tanzie de ofladı.

Bay Nicholls arabanın kapısını açıp beraberinde sıcak, yağlı et kokusu ve beyaz, yağ lekeli bir kâğıda sarılmış bir döner dürüm getirdi. Norman'ın ağzından anında lastik gibi uzayan iki salya aktı. Nicky ve Tanzie'ye dönüp keyifle, "Biraz almak istemediğimizden emin misiniz?" diye sordu. "Çok az acı sos koydum."

Annesi kesin bir tonla, “Hayır. Çok nazıksınız ama teşekkürler,” dedi ve uyarıcı gözlerle Nicky’ye baktı.

Tanzie de usulca, “Hayır, teşekkürler,” dedi. Ama çok güzel kokuyordu.

“Hayır. Teşekkür ederim,” diyen Nicky de başını çevirip başka tarafa baktı.

Nuneaton, Market Bosworth, Coalville, Ashby de la Zouch... Tabellalar sırayla geride kalıp bulanıklaşıyordu. Zanzibar veya Tanzanya yazsa da fark etmezdi çünkü Tanzie nerede olduklarını bilmiyordu. Tanzie, Ashby de la Zouch, Ashby de la Zouch diye içinden tekrar ederken bunun ne kadar güzel bir isim olacağını düşünüp durdu. *Merhaba, adın ne? Ashby de la Zouch. Selam Ashby! Adın çok havalı!* Costanza Thomas da beş heceliydi ama aynı ritim yoktu. Costanza de la Zouch’u düşündü; bu altı heceliydi. Sonra da Ashby Thomas’ı düşündü ama bu kulağa nispeten daha yavan geliyordu.

Costanza de la Zouch.

Annesi, yolcu ışığını açıp yine kitap okumaya başlamıştı. Bay Nicholls koltuğunda kıpırdanıp duruyordu. En sonunda “Şu haritada, önümüzde bir restoran veya başka bir yer var mı?” diye sordu.

Tekrar yola çıktıklarından bu yana 389 elektrik direği geçmişlerdi. Genelde durmak isteyen onlardan biri olurdu. Tanzie sürekli susayıp çok fazla su içiyor, sonra da çışı geliyordu. Norman da her yirmi dakikada bir sızlanıyordu ama gerçekten çışı mi geliyordu yoksa sadece etrafı mı koklamak istiyordu, hiçbir zaman bilemiyorlardı.

“Hâlâ aç mısınız?” Annesi başını kaldırdı.

“Hayır. Şey... tuvalete gitmem lazım.”

Annesi kitabına döndü. “Ah, bizi dert etmeyin. Bir ağacın arkasına gidiverin.”

“Öyle tuvalet değil,” diye mırıldandı.

“Şey, en yakın kasaba Kegworth gibi görünüyor. Eminim orada gidebileceğiniz bir yer vardır. Ya da çift yönlü karayoluna çıkabilirseniz orada tesisler olabilir.

“Ne kadar uzakta?”

“On dakika kadar sürer sanırım.”

“Peki.” Bay Nicholls kendi kendine başını salladı. “On dakika, tamam...” Yüzünde tuhaf bir parlaklık vardı. “On dakika olabilir.”

Nicky kulaklıklarını takmış müzik dinliyordu. Tanzie, Norman'ın yumuşak, koca kulaklarını okşayıp sicim teorisini düşünüyordu. Derken birdenbire Bay Nicholls direksiyonu aniden bir cebe kırdı. Herkes öne doğru yalpaladı. Norman neredeyse koltuktan yuvarlanıyordu. Bay Nicholls sürücü kapısını iterek açıp arkaya doğru koşmaya başladı ve bir elini dizine yaslayıp hendeğin yanına çökerek öğürmeye başladı. Camlar kapalıyken bile sesi duymamak imkânsızdı.

Hepsi baktılar.

“Oha,” dedi Nicky. “İçinden bir sürü şey çıkıyor. Sanki şey gibi... uzaylı gibi.”

Annesi, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

Tanzie de arka camdan bakıyordu. “İğrenç,” dedi.

“Çabuk,” dedi annesi. “Kâğıt havlu rulosu nerede Nicky?”

Annesi arabadan inip ona yardım etmeye giderken izlediler. Bay Nicholls iki büklüm olmuştu. Tanzie ile Nicky'nin arka camdan baktığını görünce bakmayın der gibi elini salladı. Fakat kendisi gözünü dikmiş bakıyordu.

Tanzie, Nicky'ye, “Hâlâ yediği şeyden istiyor musun?” diye sordu.

“Sen kötü kalpli cadının tekisin,” dedi Nicky ürpererek.

Bay Nicholls yürümeyi sanki biraz önce öğrenmiş biri gibi aksayarak arabaya döndü. Beti benzi atmış, yüzü sararıp solmuştu. Yüzü de küçük ter damlacıklarıyla kaplıydı.

“Çok kötü görünüyorsun,” dedi Tanzie.

Bay Nicholls yerine oturdu ve, “Geçer birazdan,” diye fısıldadı. “Şimdi geçer.”

Annesi koltukların arasından geriye doğru uzanıp sadece ağzını oynatarak, “Poşet,” dedi.

Bay Nicholls, sonraki birkaç kilometre boyunca yavaş kullandı. () kadar yavaştı ki iki araba onlara uzunları çıkıp durdu; bir sürücü de yanlarından geçerken öfkeyle kornaya bastı. Bazen, sanki pek konsantre olamıyormuş gibi beyaz şeritten biraz sapıyordu ama Tanzie, annesinin kararlı sessizliğini örnek alıp hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Bay Nicholls, “Şimdi ne kadar kaldı?” diye sorup duruyordu.

Annesi muhtemelen hiçbir fikri olmamasına rağmen, “Çok değil,” dedi. Çocuk avutur gibi de onun kolunu sıvazladı. “Gayet iyi gidiyorsun.”

Bay Nicholls ona baktığında acısı gözlerinden okunuyordu.

“Dayan biraz,” dedi usulca. Fakat aslında talimat verir gibiydi. Ardından, yaklaşık bir kilometre kadar daha gittikten sonra “Ah Tanrım,” diye inledi ve tekrar frenlere asıldı. “Benim inmem...”

Annesi, “Bak!” diye bağırdı ve ilerideki köyün eteklerinde zorlukla seçilen bir ışığı gösterdi. “Bak! Yapabilirsin!”

Bay Nicholls gaz pedalına basmaya başlayınca Tanzie’nin yavaşlıkları geri çekildi. Kayarak otoparka girdi, kapıyı iterek açtı ve içindeleyerek inip kendini içeri attı.

Oturup beklediler. Araba o kadar sessizdi ki motordan gelen küçük tıkırtıları duyabiliyorlardı.

Beş dakika sonra annesi uzanıp soğuşu dışarıda tutmak için sürücü kapısını kapattı. Arkasına dönüp onlara gülümsedi. "Eee, size aldığım çikolata nasıldı?"

"Güzeldi."

"Evet, ben de sevdim," diyen Nicky gözlerini kapatıp başıyla müziğe eşlik etti.

Otoparka bir adam ile kadın girdi. Kadın saçını tepeden atkuyruğu yapmıştı ve arabaya sert sert bakıyordu. Annesi gülümsedi. Kadın ise gülümsemesine karşılık vermedi.

On dakika geçti.

Nicky kulaklıkları çıkarıp saate baktı ve, "Gidip onu getireyimi?" diye sordu.

Annesi, "Bence karışmayalım," dedi. Ayaklarını hızla sallamaya başlamıştı.

On dakika daha geçti. En sonunda Tanzie, Norman'ı otoparkta dolaştırırken annesi de tutulup kaldığını söyleyip arabanın arkasında esneme hareketleri yaparken Bay Nicholls görüldü.

Tanzie'nin bugüne kadar gördüğü herkesten daha beyaz görünüyordu, yüzü kâğıt gibiydi. Sanki bir silgiyle yüzünü silmiş gibi görünüyordu. "Sanırım burada biraz kalmamız gerekebilir," dedi.

"Barda mı?"

"Barda değil," dedi arkasına bakarak. "Kesinlikle barda değil. Belki... birkaç kilometre ileride bir yerlerde."

"Benim kullanmamı ister misiniz?" diye sordu annesi.

Herkes bir ağızdan, "Hayır," deyince Jess gülümseyip alınmamış gibi davranmaya çalıştı.

Bluebell Haven, on kilometre içinde bulabildikleri, *yer var* levhası asılı olan tek yerd. On sekiz karavan, iki salıncaklı bir oyun sahası, bir kum havuzu ve "Köpekler Giremez" yazan bir tabelası vardı.

Bay Nicholls'ın direksiyonda yüzü düştü. "Başka bir yer buluyoruz." Acıyla kıvranarak iki büklüm oldu.

"Gerek yok, burada da kalabiliriz."

"Köpeği arabada bırakamayacağını söylemiştin."

"Arabada bırakmayacağız. Tanzie, güneş gözlüklerini tak."

Ön kapının yanında, üzerinde "Resepsiyon" yazan bir karavan vardı. İlk önce annesi girdi. Tanzie de güneş gözlüklerini takıp buzlu cam kapıdan bakarak dışarıda, basamaklarda bekledi. Sanki ailesinden yorgun argın kalkan şişman adam annesine şanslı olduğunu, hâlâ boş olan sadece bir karavan kaldığını ve özel fiyatla tutabileceklerini söyledi.

"Ne kadar?"

"Seksen sterlin."

"Bir gece için mi? Karavanda mı?"

"Bugün cumartesi."

"Saat akşamın yedisi ve içinde kimse yok."

"Hâlâ birileri gelebilir."

"Evet. Duyduğuma göre Madonna yolun biraz aşağısındaki bir yerde içiyormuş ve tur arabasını park edecek bir yer arıyormuş."

"Terslenmenize gerek yok."

"Sizin de beni soymanıza gerek yok. Otuz sterlin," diyen annesi cebinden paraları çıkardı.

"Kırk."

"Otuz beş." Annesi elini uzattı. "Bütün paramız bu kadar. Ah, bir de köpeğimiz var."

Adam etli ve sarkık kolunu kaldırdı. "Tabelaya bakmadınız mı? Köpekler giremez."

"O kılavuz köpek. Küçük kızım için. Bir insanı engelli olduğu için kabul etmemenin yasalara aykırı olduğunu size hatırlatırım."

Nicky kapıyı açıp dirseğinden tutarak Tanzie’i içeri geçirdi. Tanzie koyu renk gözlüklerinin arkasında hareket etmeden dururken Norman da sabırla önünde duruyordu. Babası gittikten sonra Portsmouth’a giden otobüse yetişmek için bunu iki kez yapmak zorunda kalmışlardı.

“İyi eğitilidir,” dedi annesi. “Hiç sorun çıkarmaz.”

Tanzie de, “O benim gözlerim,” dedi. “O olmazsa hayatımı bir hiç olurdu.”

Adam, Tanzie’nin eline ve sonra da yüzüne baktı. Adamın gıdısı Tanzie’ye, Norman’ın gıdısını hatırlatmıştı. Tam o sırada televizyona bakmaması gerektiğini kendi kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

“Başımı belaya sokacaksınız hanımefendi.”

“Ah, umarım sokmam,” dedi annesi neşeyle.

Adam başını iki yana salladı, koca elini çekip ağır ağır anahtar dolabına doğru gitti. “Altın Hektar. İkinci sıra, sağdan dördüncü. Tuvalet bloğunun yanı.”

Karavana geldiklerinde Bay Nicholls o kadar kötüydü ki nerede olduklarını fark etmemiş bile olabilirdi. Yavaşça inleyip midelerini tutuyordu; Tuvaletler yazısını görünce hafif bir feryatla gözden kayboldu. Neredeyse bir saat boyunca da görünmedi.

Altın Hektar hiç de altın gibi değildi ve bir hektarın yarısı kadar bile yoktu. Ama annesi, *denize düşen yılanı sarılır*, demişti. İki küçük yatak odası ve salonda yataklı bir kanepede vardı. Annesi, Nicky ile Tanzie’nin ikiz yataklı odada kalabileceğini, Bay Nicholls’ın diğerinde kalacağını, kendisinin de kanepede yatacağını söyledi. Nicky’nin ayakları, yatağın ucundan çıkmasına ve her yer sigara kokmasına rağmen onların odası aslında fena değildi. Annesi pencereleri biraz açtı, sonra yorganlar ile yatakları yaptı ve suyu

canına kadar akıttı. Bay Nicholls'ın geri geldiğinde muhtemelen düş almak isteyeceğini düşünmüştü.

Tanzie banyodaki klozeti inceledi ve sonra burnunu cama yapıştırıp diğer karavanlardaki ışıkları saydı. Görünüşe göre sadece iki tanesi doluydu. ("Yalancı pislik," demişti annesi.)

Telefonunu şarja taktıktan tam olarak on beş saniye sonra telefon çalmaya başladı. Annesi irkilerek hâlâ fişe takılı olan telefonu açtı.

"Alo? Des?" Elini hemen ağzına götürmüştü. "Aman Tanrım. Des, ben zamanında dönemeyeceğim."

Hattın diğer ucundan boğuk gürültüler yükseldi.

"Gerçekten özür dilerim. Ne dediğimi biliyorum. Ama işler çığırından çıktı. Ben şeydeyim..." Yüzünü buruşturarak Tanzie'ye baktı. "Neredeyiz biz?"

"Ashby de la Zouch yakınlarında."

Annesi, "Ashby de la Zouch," diye tekrarladı. Ardından elini saçlarına götürdü. "Ashby de la Zouch. Biliyorum. Gerçekten özür dilerim. Yolculuk planladığım gibi gitmedi, bizi götüren kişi hastalandı, telefonumun şarjı bitti, her şey üst üste... Efendim?" Tanzie'ye baktı. "Bilmiyorum. Muhtemelen sah gününden önce olmaz. Hatta belki çarşamba. Düşündüğümüzden daha uzun sürüyor."

Tanzie o andan itibaren adamın bağırdığını kesinlikle duyabiliyordu.

"Chelsea yerime bakamaz mı? Ben onun yerine çok baktım. Yoğun sezonda olduğumuzu biliyorum. Biliyorum Des, gerçekten çok özür dilerim. Dedim ya ben..." Duraksadı. "Hayır. Daha önce dönemem. Hayır, gerçekten... Ne demek istiyorsun? Son bir senedir bir tek vardiya bile kaçırmadım. Ben... Des? Des?" Birdenbire durup telefona baktı.

“Bardaki Des mi aradı?” Tanzie, Des’i severdi. Bir keresinde bir pazar günü öğleden sonra Norman’la birlikte dışarıda oturup annesini beklerken ona bir paket karides cipsi vermişti.

O anda karavanın kapısı açıldı ve Bay Nicholls âdeta düşer gibi içeri girdi. “Biraz uzanayım,” diye mırıldanıp hafifçe doğrulduktan sonra çiçekli kanepe minderlerinin üzerine yıkıldı. Kül rengi bir surat ve çukurlaşmış iki gözle annesine baktı. “Uzanıyorum. Kusura bakma,” dedi mırıltıyla.

Annesi öylece durmuş telefonuna bakıyordu.

Bay Nicholls gözlerini kırparak ona baktı. “Bana mı ulaşmaya çalışıyordun?”

“Beni kovdu,” dedi annesi. “İnanmıyorum. Resmen tekme bastı!”

17.

Jess

Gece tuhaf, bölük pörçük bir hal almıştı. Saatler birbirine girmişti ve sonu gelmek bilmiyordu. Jess bir adamın bu kadar kötü hasta olduğunu daha önce hiç görmemişti. Uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Karavanın karamel rengi, silinebilir duvarlarına baktı ve sonra da biraz kitap okudu, içi geçmişti. Bay Nicholls yanında inliyor, ara sıra kalkıp ayaklarını sürüye sürüye tuvalet bloğuna gidip geliyordu. Jess, çocukların kapısını kapatıp küçük karavanın içinde durup onu bekledi. Ara ara L şeklindeki kanepenin uzak ucunda kestirip Bay Nicholls sendeleyerek içeri girdiğinde ona su ve peçete uzattı.

Saat üçü biraz geçerken Bay Nicholls duş almak istedi. Jess ona banyo kapısını kilitlememesi için söz verdirdi, çamaşırlarını çamaşır odasına götürdü (bir kulübe içerisinde bir yıkama ve kurutma makinesi vardı) ve altmış dakikalık bir çamaşır yıkama işlemi için üç sterlin yirmi peni harcadı. Fakat kurutucu için hiç bozuk parası yoktu.

Karavana geri geldiğinde Bay Nicholls hâlâ duştaydı. Jess sabaha kadar biraz kuruyacaklarını umarak yıkadığı kıyafetleri radyatörün üzerindeki askılara astı, sonra yavaşça kapıyı tıklattı. Cevap yoktu, sadece akan suyun sesi geliyor ve bir buhar dalgası

yükseliyordu. Kapı aralığından baktı. Cam buğulanmıştı ama onu seçebiliyordu, yere yığılıp kalmıştı. Jess bir an bekleyip onun cam panele yaslanmış, soluk, ters üçgen şeklinde ve şaşırtıcı derecede kaslı geniş sırtına baktı. Sonra elini kaldırıp bitkinlikle yüzünde gezdirişini izledi.

“Bay Nicholls?” diye seslendi ama hiçbir ses gelmiyordu. “Bay Nicholls?”

O zaman arkasına dönüp onu gördü. Gözlerinin etrafı kızarmış, başı omuzlarının içine gömülmüştü.

“Lanet olsun. Ayağa bile kalkamıyorum. Su da soğumaya başlıyor,” dedi.

“Yardım etmemi ister misin?”

“Hayır. Evet. Ah, Tanrım.”

“Bekleyin.”

Bir havlu uzattı (onu mu yoksa kendisini mi korumak içindi, emin olamıyordu), uzanıp duşu kapattı, kolu sıırılsıklam olmuştu. Ardından çömeliip üstünü örtmesine yardım ettikten sonra yanına daha da yaklaştı. “Kolunu omzuma at.”

“Ufak tefek bir şeysin. Seni de aşağı çekerim.”

“Göründüğümden daha güçlüyüm.”

Bay Nicholls kıpırdamadı.

“Bana yardımcı olman lazım. İtfaiye asansörü değilim.”

Bay Nicholls ıslak kolunu Jess’in boynuna doladı ve havluyu beline sardı. Jess de duşun duvarından destek alınca güçlkle de olsa doğruldular. Şanslarına, karavan o kadar küçüktü ki her adımda yaslanabileceği bir duvar vardı. Sendeleye sendeleye kanepeye ulaşmayı başardılar.

Bay Nicholls, Jess’in kanepenin yanına bıraktığı kovaya bakarak, “Şu halime bak,” diye sızlandı.

“Evet.” Jess soyulan duvar kâğıdına ve nikotin lekeli boya işine baktı. “Eh, benim de daha iyi cumartesi gecelerim olmuştu.”

Saat dördü biraz geçiyordu. Gözleri kupkuru olmuştu ve ağ-ıyordu, bir süre gözlerini kapattı.

Bay Nicholls halsizce, “Teşekkürler,” dedi.

“Ne için?”

Yerinde doğruldu. “Gecenin bir yarısı tuvaleti ayağımın dibine pırtırdığın için. İğrenç kıyafetlerimi yıkadığın için. Duştan çıkmama yardım ettiğin için... Dahası, Keith Kebapçısı diye bir yerden sağlıklı bir döner aldığım için bir kez bile olsun beni suçlamadın.”

“Hem de senin suçun olmasına rağmen.”

“Ama şimdi her şeyi mahvediyorsun işte.”

Yastığına uzanan Bay Nicholls kolunu, gözlerinin üzerine kapattı. Jess onun geniş göğüs kafesine bakmamaya çalıştı. Geçen ağustos ayında Des’in saçma Bar Plaj Voleybolu Maçı haricinde, en son ne zaman bir erkeğin çıplak gövdesini gördüğünü hatırlayamıyordu.

“Gidip yatak odasında uzan. Daha rahat edersin.”

Bir gözünü açtı. “Sünger Bob yorganını da alır mıyım?”

“Benim pembe çizgiliyi al. Ama bunu erkekliği tehdit eden bir şey olarak görmeyeceğime söz veriyorum.”

“Sen nerede uyuyacaksın?”

“Burada. Ama önemli değil,” dedi. Tam Bay Nicholls karşı çıkmaya kalkışacaktı ki, “Çok uyuyacağımdan da emin değilim zaten,” diye ekledi.

Jess onu küçük yatak odasına götürdü. Bay Nicholls yatağa yatarken sanki bu bile onu rahatsız ediyormuş gibi sızlandı. Jess yorgani yavaşça üzerine çekti. Gözlerinin altındaki gölgeler küllengiye ve sesi uykulu çıkıyordu. “Birkaç saat içinde yola çıkmaya hazır olurum.”

Jess, Bay Nicholls'ın hayalet gibi sararmış benzine bakıp, "Tabii," dedi. "Rahatına bak."

"Biz hangi cehennemdeyiz bu arada?"

"Ah, Sarı Tuğlalı Yol'un oralarda bir yerde."

"Şu herkesi kurtaran tanrısal aslanın olduğu yer mi?"

"Sizin dediğiniz Narnia. Bu ise korkak ve işe yaramaz."

"Hımmm."

En sonunda uykuya daldı.

Jess sessizce odadan çıkıp saate bakmamaya çalışarak dar kanepenin üzerinde uzandı. Dün akşam Bay Nicholls tuvalet bloğun dayken Nicky'yle birlikte haritayı inceleyip yolculuklarını mümkün olan en iyi şekilde yeniden düzenlemişlerdi.

Hâlâ bol bol vaktimiz var, dedi kendi kendine. Ve en sonunda o da uykuya daldı.

Sabah olduğunda Bay Nicholls'ın odasında çıt çıkmıyordu. Jess onu uyandırmayı düşündü ama ne zaman kapısına doğru yönelse gözünün önüne, duşa kabine yaslanmış oturan hali geldi ve parmakları kapı kolunda kaldı. Kapıyı sadece bir kere, Nicky onun kendi kusmuğunda boğulup ölmüş olabileceğini söylediği zaman açtı. Bay Nicholls'ın sadece gerçekten derin bir uykuda olduğu anlaşıldığında ise Nicky çok az da olsa hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Çocuklar Norman'ı yola çıkarıp (Tanzie gerçekçi olsun diye güneş gözlüklerini takmıştı), bakkaldan bir şeyler aldılar ve fısıldayarak kahvaltı ettiler. Jess kalan ekmeklerden sandviç yaptı, yapacak bir iş olsun diye karavanı temizledi ve Des'e sesli mesaj bırakıp tekrar özür diledi. Fakat Des telefonu açmadı.

O sırada küçük odanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve üzerinde tişört ve baksırla Bay Nicholls görüldü. Elini kaldırıp selam verdi. Yanağında uzun bir yastık izi vardı. "Biz neredeyiz?"

“Ashby de la Zouch. Ya da oraya yakın bir yerlerde. Beachfront’a benzemiyor.”

“Saat geç mi?”

“On bire çeyrek var.”

“On bire çeyrek var. Peki.” Yüzünde kirli sakal çıkmış, saçları bir tarafa doğru yatmıştı. Jess kitabını okuyormuş gibi yaptı. Bay Nicholls sıcak ve uyku sersemi-erkek kokuyordu. Jess bunun ne kadar etkili bir koku olduğunu unutmuştu.

“On bire çeyrek var.” Çenesindeki sakalları sıvazladı, sonra sarsak adımlarla pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. “Sanki bir milyon yıldır uyuyor gibiyim.” Jess’in karşısındaki kanepenin üzerine hızla oturup elini çenesinde gezdirdi.

Jess’in yanında duran Nicky, “Ahbap...” dedi. “Hapishaneden çıkar alarmı.”

“Ne?”

Nicky elindeki tükenmez kalem salladı. “Mahkûmları tekrar kodese tıkman lazım.”

Bay Nicholls ona baktı, sonra da *oğlun delirmiş*, der gibi Jess’e döndü.

Jess, Nicky’nin bakışlarını takip edip Bay Nicholls’ın bacaklarına doğru baktı ve sonra çabucak başka tarafa döndü. “Ah, Tanrım.”

Bay Nicholls kaşlarını çatı. “Ne? Neler oluyor?”

Jess kahvaltı bulaşıklarını toplamak için ayağa kalktığı anda yarı şaka bir tonla, “En azından öncesinde beni bir yemeğe çıkarabilir-diniz,” dedi. Kulaklarının kızardığını hissediyordu.

“Ah...” Bay Nicholls aşağıya baktığında ne olduğunu anladı ve kendini düzeltti. “Özür dilerim. Peki. Tamam.” Ayağa kalkıp banyoya yöneldi. “Ben, şey... Bir duş daha alsam olur mu?”

Bir köşede başını kâğıtlarına gömmüş olan Tanzie, “Sana sıcak su ayırdık,” dedi. “Dün gerçekten kötü kokuyordun.”

Yirmi dakika sonra banyodan çıktı, saçları nemliydi ve şampuan kokuyordu. Yeni traş olmuştu. Jess bir bardak suda tuz ve şekeri eritirken Bay Nicholls'ın çıplak bölgelerini düşünmemeye çalışmakla meşguldü. Bardağı ona uzattı.

“Bu ne?”

“Su kaybını gidermek için bir çözelti. Dün gece kaybettiğin minerallerin birazını geri kazanmak için.”

“Bir bardak tuzlu su içmemi mi istiyorsun? Bütün geceyi kuşarak geçirdikten sonra hem de?”

“İç işte.” Bay Nicholls yüzünü ekşitip öğürürken Jess ona sade tost ve acı kahve hazırladı. Bay Nicholls küçük formika masanın karşısına oturup kahveden bir yudum, tosttan da birkaç küçük ısırik aldı. On dakika sonra biraz şaşkın bir sesle gerçekten de biraz daha iyi hissettiğini itiraf etti.

“İyi derken, kaza yapmadan araya kullanabilecek kadar iyi gibi mi?”

“Kaza yapmaktan kastın ne?”

“Yol kenarındaki cebe bindirmemek.”

“Açıkladığın için teşekkür ederim.” Tostan bir ısırik daha aldı, bu sefer daha kendinden emin görünüyordu. “Evet. Bana yirmi dakika daha verin ama. Kendimden emin olmak istiyorum ki...”

“Ki benim gibi ceplere falan bindirip yolda kalmayalım.”

“Ha ha!” Sırıtmıştı ve onun güldüğünü görmek keyifliydi. “Evet. Öyle sayılır. Ama cidden daha iyi hissediyorum.” Elini plastik örtü kaplı masanın üzerinde gezdirip kahvesinden büyük bir yudum aldı ve memnuniyetle iç çekti. Birinci tostunu bitirdi, ardından başka olup olmadığını sordu ve sonra masanın etrafına baktı. “Ama biliyorsunuz ki ben yemek yerken hepiniz bana bakmazsanız daha da iyi hissedebilirim. Başka bir taraflarım da görünüyor diye korkuyorum.”

“Görünse anlarsın,” dedi Nicky. “Çünkü hepimiz çığlık atıp kaçarız.”

“Annem senin neredeyse organlarını bile çıkaracağını söyledi,” dedi Tanzie. “Merak ediyorum, acaba nasıl bir duygudur?”

Bay Nicholls, Jess’e bakıp kahvesini karıştırdı. Jess ise kızarınca caya kadar bakışlarını çekmedi. “Doğruyu söyleyeyim mi? Aslında dünkü halim pek çok cumartesi gecemden farklı sayılmaz.”

Tanzie sınav kâğıdını iyice inceledikten sonra özenle katladı. Sanki hep birlikte başka bir muhabbet yapıyorlarmış gibi, “Sayıların ilginç tarafı...” dedi. “Her zaman sayı olmamaları. Yani *i* sayısı farazi sayı. *Pi* aşkın sayı. *E* de öyle. Ama hepsini birleştirirsen *e* üzeri *i* çarpı *pi*, eksi birdir. Yani aslında olmayan bir sayı oluştururlar. Çünkü eksi bir, sayı değildir, bir sayının olması gereken yerdir.”

“Eh, çok mantıklı,” dedi Nicky.

“Bence de,” dedi Bay Nicholls. “Mesela benim de şu anki yerimin sürücü koltuğu olması gerekiyor.” Kahvesinin kalanını içip fincanını bıraktı. “Tamam. Haydi yola koyulalım.”

Öğleden sonra yola çıktıklarında manzara, geride bıraktıkları her kilometreyle birlikte değişime uğradı. Yamaçlar dikleşti ve her tarafa hâkim olan yeşil renk etkisini kaybetti. Etraflarındaki uzanan çalılıklar, gri taş duvarlara dönüştü. Sonra gökyüzü açıldı, çevrelerindeki ışık daha parlak bir hal aldı ve sanayi bölgesi manzarasının uzaktan görünen sembollerini, kızıl tuğla fabrikalarını, hardal rengi dumanlar kusan dev gibi güç santrallerini geride bıraktılar. Bay Nicholls araba kullanırken, Jess ara ara midesi bulanacak mı diye endişeyle ona bakıyor, daha sonra da yüzünün renginin tekrar normale döndüğünü görüp memnun bir ifadeye bürünüyordu.

“Aberdeen’e bugün varabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Bay Nicholls. Sesinde hafif de olsa özür dileyen bir ton vardı.

“Gidebildiğimiz kadar gidelim, son turu da yarın erken saatte yaparız.”

“Ben de aynısını önerecektim.”

“Hâlâ vaktimiz var.”

Jess kendini kilometrelerin akışına bıraktı, ara ara kestirdi ve endişelenmesi gereken konular hakkında endişelenmemeye çalıştı. Aynasını çaktırmadan arka koltuktaki Nicky’yi görebilecek şekilde ayarladı. Evden uzakta kaldıkları bu kısa süre zarfında bile yüzündeki çürükler geçmeye başlamıştı. Eskisinden daha fazla konuşuyor gibiydi. Ama hâlâ ona karşı kendini kapatıyordu. Bazen Jess, onun hayatının geri kalanı boyunca böyle hissetmesinden endişeleniyordu. Onu sevdiğini, ailesinin de Tanzie ve o olduğunu ne kadar sık söylerse söylesin fark etmiyormuş gibiydi. Jess, annesini ziyaret ettiği bir gün, Nicky’nin de gelip onlarla yaşayacağını söylediğinde annesi, “Çok geç kaldın,” demişti. “O yaşta bir çocukta yaşadığı hasarın izleri kalır. İyi bilirim.”

Öğretmenlik yapan annesi, sekiz yaşındaki otuz çocuğu istediği kadar mutlak bir sessizlik içinde tutabilir, sürüsünü kalemle güden bir çoban gibi hepsine sınavlarda başarı kazandırabilirdi. Ama Jess onun hiç keyifle, insanın sadece dünyaya getirdiği birine bakmanın vereceği keyifle gülümsediğini hatırlayamıyordu.

Annesi pek çok konuda haklıydı. Ortaokula başladığı gün Jess’e şöyle demişti: “Şimdi yapacağın seçimler hayatının geri kalanını belirleyecek.” Jess’in tek duyduğu ise bütün benliğini çivilenmiş bir kelebek gibi tek bir noktaya bağlayacağını gösteren korkutucu ifadelerdi. Fakat işin aslı şuydu; annesi onu gereksiz yere o kadar çok azarlamıştı ki artık onun söylediği mantıklı şeylere bile kulak asmıyordu.

Jess, Tanzie’yi doğurduğunda bir hayli genç ve aptal olsa da onu ne kadar çok sevdiğini her gün söyleyeceğini bilecek kadar aklı vardı. Ona sarılacak, gözyaşlarını silecek ve bacaklarını spagetti

gibi birbirine dolayıp onunla birlikte kanepenin üzerine atlayacaktı. Çocuğunun etrafına sevgiden bir koza örecekti. Tanzie daha ufakikken, Jess kollarını ona dolayarak uyurdu. Marty de ona hiç yer kalmadığından yakınıp söylene söylene boş odaya giderdi. Jess onu duymazdı bile.

İki sene sonra Nicky geldiğinde ise herkes ona başkasının çocuğunun, üstelik sekiz yaşma gelmiş ve sorunlu bir geçmişi olan bir çocuğun sorumluluğunu üstüne aldığı için deli olduğunu söylemişti. *Böyle çocukların sonu nasıl olur bilirsin*, deseler de Jess onlara kulak asmamıştı. Çünkü herkesten en az otuz santim uzaklıkta duran o ürkek küçük gölgede, bir anda eskiden hissettiği duyguları görebilirdi. Çünkü annen sana yakın değilse veya daima başına gelen en güzel şeyin sen olduğunu söylememişse ve hatta eve geldiğini bile fark etmemişse, içinde fırtınalar kopuyor, bir parça mühürleniyordu. Ona ihtiyaç duymuyordun. Kimseye ihtiyaç duymuyordun. Ve farkında bile olmadan bekliyordun. Yakınlaştığın herkesin sende başta fark etmedikleri, hoşlanmadıkları bir şey görmesini ve giderek soğuk davranmaya başlayıp tıpkı deniz tuzu gibi, onların da ortadan kaybolmasını bekliyordun. Çünkü öz annen bile seni gerçekten sevmediyse sende bir sorun olmalıydı, değil mi?

İşte bu yüzden Marty gittiğinde Jess yıkılmamıştı. Neden yıkılındı ki? Marty canını yakamazdı. Jess'in gerçekten önem verdiği tek şey bu iki çocuktı ve onlara gözü gibi bakmak istiyordu. Çünkü bütün dünya karşında dursa bile eğer annen arkadaysa sana bir şey olmazdı. İçinde derinlerde bir yerde, sevildiğini bilirdin. Seilmeyi hak ettiğini bilirdin. Jess, hayatında gurur duyabileceği pek fazla şey yapmamıştı ama en çok gurur duyduğu şey Tanzie'nin bunları bilerek büyümesiydi. Her ne kadar tuhaf, küçük bir cadı olsa da Jess kızının bu gerçeği bildiğinin farkındaydı.

Nicky konusunda ise hâlâ çabalıyordu...

“Acıktınız mı?” Bay Nicholls’ın sesi, Jess’i yarı uyur halinden uyanı dırdı.

Oturduğu yerde doğruldu. Boynu tutulmuş, tel çamaşır askısı gibi bükülüp kalmıştı. “Açlıktan ölüyorum,” dedi beceriksizce ve ona doğru döndü. “Öğle yemeği için bir yerlerde durmak ister misiniz?”

Güneş ortaya çıkmıştı. Gözle görülür netlikteki ışınlar sol tarafa vuruyor, yanlarındaki geniş, açık çimenlik arazinin üzerinde parlıyordu. Tanrı’nın parmakları, derdi Tanzie onlara. Jess önlerinde hangi tesislerin olduğuna bakmak için torpido gözündeki haritaya uzandı.

Bay Nicholls ona baktı. Âdeta utanmış gibiydi. “Aslında ne var biliyor musun? Şu sizin sandviçlerden yesem gerçekten iyi olurdu.”

18.

Ed

Stag and Hounds Moteli, konaklama rehberlerinin hiçbirinde listelenmemiştir. İnternet sitesi veya broşürü yoktu. Nedenini anlamak zordu. Bar da rüzgâr alan, açık bir fundalığın kıyısında bir başına duruyordu. Gri renkli ön cephenin önünde duran yosun tutmuş plastik bahçe mobilyaları buraya uğrayan pek fazla ziyaretçinin olmadığını ya da belki umudun, deneyim karşısındaki zaferini gösteriyordu. Yatak odaları belli ki en son onlarca yıl önce dekore edilmişti. Odalarda parlak pembe duvar kâğıdı ile dantelli perdeler vardı. Ve şampuan ya da peçete gibi işe yarar her şeyin yerinde de porselen heykelcikler duruyordu. Üst kattaki koridorun sonunda, ortak kullanılan bir banyo vardı; banyodaki eşyalar eskiydi ve kireç tortularıyla çevriliydi. Çift kişilik odadaki küçük, kutu gibi televizyon sadece üç kanalı çekmeye tenezzül ediyor, bunların hepsi de hafif karıncalı gösteriyordu. Nicky, tuvalet kâğıdı rulosunun üzerinde oturan kabarık, yün kumaştan balo elbiseli oyuncak bebeği görünce dehşete kapılmıştı. “Aslında hoşuma gitti,” demişti bebeği ışığa doğru tutup parlak, sentetik eteğini incelerken. “O kadar kötü ki cidden havalı duruyor.”

Ed hâlâ böyle yerlerin olduğuna inanamıyordu. Ama sekiz saatten fazladır saatte kırk kilometreyle araç kullanıyordu. Stag

and Hounds'un geceliği oda başına yirmi beş sterlindi (Jess bile bu fiyattan memnun kalmıştı) ve Norman'ı seve seve kabul etmişlerdi.

"Ah, köpekleri çok severiz." Bayan Deakins, yerinde duramayan, Pomeranian cinsi küçük bir köpek sürüsünün arasından geçerek ağır ağır ilerledi. Başını sıvazladı, saçları özenle topuz yapılmıştı. "Hatta köpekleri insanlardan daha çok severiz, değil mi Jack?" Alt katlı bir yerlerden bir homurtu geldi. "Onları memnun etmek kesinlikle daha kolay. Sizin tatlı koca oğlanı isterseniz bu gece küçük kabine getirebilirsiniz. Benim kızlar yeni bir adamla tanışmaya bayılır." Bunu söylerken Ed'e bakıp gereğinden biraz fazla gibi görünen samimi bir tavırla başını sallamıştı.

İki kapıyı açıp eliyle uzatarak içeriyi gösterdi.

"İşte Bay ve Bayan Nicholls, odanız hemen çocuklarınızınkinin yanında. Bu gece tek misafirimiz sizsiniz, yani sessiz ve güzel olur. Kahvaltı için mısır gevreği çeşitlerimiz var. Ya da Jack size yumurtalı ekmek hazırlayabilir. Yumurtalı ekmeği çok güzel yapar."

"Teşekkürler."

Anahtarları Ed'e uzattı, bakışlarını da üzerinde gerekenden bir salise kadar daha uzun süre tuttu. "Tahminimce siz... yumurtanızı haşlanmış seviyorsunuz. Doğru mu?"

Ed arkasına bakıp ona mı söylüyor diye kontrol etti.

"Bildim, değil mi?"

"Şey... aslında fark etmez."

Bayan Deakins yavaşça, "Fark etmez..." diye tekrarladı ve gözlerini Ed'in gözlerinden çekmedi. Bir kaşını kaldırdı, tekrar Ed'e gülümsedi ve ardından ayaklarının dibinde tüylü bir deniz gibi dalgalanan küçük köpekleriyle birlikte alt kata yöneldi. Ed göz ucuyla bakınca Jess'in sırtıttığını görüyordu.

"Sakın bir şey söyleyeyim deme." Çantaları yatağın üzerine bıraktı.

Nicky belini ovuşturarak, “İlk banyo benim,” dedi.

“Benim çalışmam lazım,” dedi Tanzie de. “Olimpiyata tam olarak on yedi buçuk saat kaldı.” Kitaplarını kolunun altına alıp yan odada gözden kayboldu.

“Gel de önce Norman’ı yürüyüşe çıkar canım,” dedi Jess. “Biraz temiz hava al. Sonra daha rahat uyersun.”

Jess bir çantayı açıp kapüşonlu bir kazağı başından geçirdi. Kollarını kaldırdığında çıplak karnının bir kısmı kısa bir an için görünmüştü; teni açık ve tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Sonra kazağın boyun kısmından yüzü göründü. “En az yarım saat gelmeyiz. Belki daha da uzun kalırız,” diyen Jess atkuyruğunu düzeltti, merdivenlere doğru baktı ve Ed’e dönüp bir kaşını kaldırdı. “Haberin olsun.”

“Bana göre hava hoş.”

Jess, Tanzie’yle birlikte gözden kaybolurken, Ed onun hâlâ güldüğünü duyabiliyordu. Ed saçlarının hafifçe elektriklendiğini hissederek naylon yatak örtüsünün üzerine uzandı ve cebinden telefonunu çıkardı.

“Pekâlâ, iyi haber şu,” dedi Paul Wilkes. “Polis ilk soruşturmasını tamamladı. İlk sonuçlar senin tarafında suçta teşvik eden bir eylem olmadığını gösteriyor. Deanna Lewis’in veya ağabeyinin borsa işlemlerinden senin kâr elde ettiğine dair herhangi bir kanıt yok. Daha önemlisi, her çalışanın zaten elde edeceği hisse kazançları dışında SFAX’in lansmanından herhangi bir kazanç elde ettiğine dair hiçbir işaret de yok. Tabii ki senin elinde bulunan toplam hisse düşünülünce oran daha yüksek olacaktı ama senin tarafında herhangi bir kıyı bankası hesabı veya hiçbir saklama girişimi bulamıyorlar.”

“Çünkü yok.”

“Ayrıca soruşturma ekibi, Michael Lewis’in ailesinin adına birçok hesabı ortaya çıkardıklarını, bunun da bariz bir şekilde adamın işlemlerini saklamaya çalıştığını gösterdiği söylüyor. İlandan hemen önce adamın yüksek miktarda alım satım işlemi yaptığını gösteren borsa işlem kayıtlarına ulaşmışlar ki bu da onlar için başka bir kırmızı bayrak demek.”

Paul hâlâ konuşuyordu ama telefon kesik kesik çekiyordu, Ed de onu duymaya çalışıyordu. Ayağa kalkıp pencerenin kenarında durdu. Tanzie barın bahçesinde döne döne koşuyor, neşeyle avaz avaz bağıriyordu. Küçük, gürültücü köpekler de onu takip ediyordu. Jess kollarını göğsünde bağlayıp durmuş gülüyordu. Norman ise alanın ortasında onlara bakıyordu; bir çılgınlık denizinin içinde sersemlemiş, hareketsiz bir nesne gibiydi. Ed eliyle diğer kulağını kapattı. “Yani artık geri gelebilir miyim? Mesele halloldu mu?” Birden ofisi gözlerinin önünde belirdi; çölde bir serap gibiydi.

“Ağır ol. Bir diğer haber de şu. Michael Lewis sadece hisse senedi alıp satmıyormuş, hisse opsiyonu alım satımı da yapıyormuş.”

“Ne alım satımı?” Gözlerini kırptırdı. “Pekâlâ. Şu anda Fransız kaldım.”

“Ciddi misin?” Kısa bir sessizlik oldu. Paul’ün ahşap panelli ofisinde oturmuş, gözlerini deviren hali Ed’in gözünde canlanmıştı. “Opsiyonlar, işlemciye kaldıraçlı yatırım yoluyla çok daha fazla kâr elde etme imkânı verir.”

“İyi de bunların benimle ne alakası var?”

“Eee, adamın opsiyonlardan elde ettiği kâr çok büyük. Yani dava tamamen bir üst boyuta taşınıyor. Bu da bizi kötü habere getiriyor.”

“Kötü haber bu değil miydi?”

Paul iç geçirdi. “Ed... Deanna Lewis’e neden çek yazdın ve bu haltı yediğini neden bana söylemedin?”

Ed gözlerini kırıştırdı. *Çek.*

“Kadın senin tarafından yazılmış beş bin sterlinlik bir çeki bozdurarak hesabına aktarmış.”

“Eee?”

“Eee diye soruyor musun?” Paul’ün bu soruyu sorarken yine gözlerini devirdiğini görmek mümkündü. “Bu seni mali olarak Deanna Lewis’in yapmakta olduğu şeyle bağlantılı hale getiriyor. Bu işlemin bir kısmı senin sayende gerçekleşmiş oluyor.”

“Ama sadece zor durumdan çıkmasına yardım etmek için yaptım! Hiç parası yoktu!”

“Kâr elde etmiş olsan da olmasan da Lewis’le bariz bir mali ilgin olmuş oluyor ve bu da SFAX piyasaya sürülmeden hemen önce olmuş. E-postaların yetersiz olduğunu ileri sürebilirdik ama bu demek oluyor ki artık sadece onun sözüne karşı senin sözün yok, Ed.”

Ed çayırılığa baktı. Tanzie yukarı aşağı zıplayarak salyaları akan köpeğe çubuk sallıyordu. Kahkaha atıyordu ve gözlükleri burnunun üzerinde yamulmuştu. Jess de gidip ona sarıldı.

“Yani?”

“Yani Ed, seni savunmak artık çok daha zor bir hal aldı.”

Ed hayatı boyunca babasını sadece bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu hiçbir zaman onun istediği gibi bir evlat olmadığını anlamına gelmiyordu. Tabii babası mutlaka kendisine daha çok benzeyen bir çocuk isterdi: sağlam, kararlı, azimli ve bir denizci kadar disiplinli. Ama bu sessiz, inek oğlan çocuğu karşısında içten içe duyduğu kederi bastırmayı başarmıştı. Oğlunun kendi başının çaresine bakamayacağı anlaşıldığı için de belli ki bu işi pahalı bir eğitimin yapmasına karar vermişti.

Çalıştıkları yıllar boyunca kıt kanaat geçinerek yaptıkları birikimle kız kardeşini değil de Ed'i özel okula göndermiş olmaları, ailede dile getirilmeyen büyük bir kırgınlıktı. Sık sık, acı acı Gemma'nın önüne ne kadar büyük bir duygusal engel diktiklerinin farkında olsalardı yine de aynı şeyi yaparlarmıydı, diye merak ederdi. Ed, Gemma'yı aslında her işte çok iyi olduğu için ailesinin onu gönderme ihtiyacı duymadığına hiçbir zaman ikna edememişti. Uyanık olduğu her anı odasında, ekrana yapışık geçiren Ed'li Sporda umutsuz vaka olan da.

Ama hayır, tüm aksi delillere rağmen eski ordu polisi ve daha sonra da kuzeyli küçük bir inşaat firmasının güvenlik başkanı olan Bob Nicholls, ilkesi, "Spor insanı insan yapar," olan, pahalı sayılabilecek bir özel okulun oğlunu adam edeceğine karar vermişti. "Sana muazzam bir fırsat veriyoruz Edward. Annenin ve benim elimize geçen tüm fırsatlardan daha iyi," derdi hep. "Bu fırsatı boşa harcama." Böylece birinci yılın sonunda, "ilgisiz" ve "düşük performans" ve de en kötüsü "takım oyuncusu değil" sözlerinin kullanıldığı karnesini açtığında Ed, babasının yüzünden rengini yavaşça çekilmesini izlerken, babası da uzun uzun karneye bakmıştı.

Ed, eşek şakaları yapıp duran şımarık ve zengin çocuklarının gittiği o okulu hiç sevmeyemediğini söyleyemiyordu. Ragbi sahasının etrafında kaç kere koştururlarsa koştursunlar, yine de bu sporu hiç sevmeyeceğini de söyleyemiyordu. Onun ilgisini çeken asıl şey, pikseli ekranın olasılıkları ve bu alanda yaratılabilecek şeylerdi. Hayatını buradan kazanabileceğini hissetse de açıklayamıyordu. Babasının yüzü gerçekten de her şeyini boşa harcamış olmanın hayal kırıklığıyla çökmüştü ve Ed başka bir seçeneği olmadığını farkına varmıştı.

"Gelecek sene daha iyi olacağım baba," demişti.

Şimdi ise Ed Nicholls birkaç gün içinde Londra Polis Karakolu'nda ifade verecekti.

Artık ordudaki eski arkadaşlarına iftiharla anlattığı oğlunun (tam olarak ne iş yaptığını anlamıyorum tabii ama anlaşılan bu işin içinde gelecek varmış.) büyük ihtimalle içeriden bilgi ticareti yapmasıyla tutuklanmak üzere olduğunu duyduğunda babasının yüzünün alacağı şekli gözünde canlandırmaya çalıştı. Babasının o tutuklanacakmış gibi duran boynunun üzerindeki başını döndürmesini, ağlamaya çalışmasına rağmen yorgun yüz hatlarını daha da çökerterek şaşkınlığını, söyleyeceği veya yapabileceği hiçbir şey olmadığını kavradığı için hafifçe büktüğü dudaklarını hayal etmeye çalıştı.

Böylece Ed kararını verdi. Avukatından kovuşturma sürecini mümkün olduğunca uzatmasını isteyecekti. Sözde suçunun açıklanmasını geciktirmek için parasının her kuruşunu bu davaya akıtabilirdi. Ama babası ne kadar hasta olursa olsun, o aile yemeğine gitmeyecekti. Bu sayede babasına iyilik yapmış olacaktı. Kendini uzak tutarak, aslında onu koruyacaktı.

Ed Nicholls, oda parfümü ve hayal kırıklığı kokan o küçük ve pembe otel odasında durup açık fundalık araziye baktı. Kendini ıslak çimenlere atmış, dili dışarıda, koca suratında aptalca bir mutluluk ifadesiyle duran köpeğin kulaklarını çeken Tanzie'yi izledi ve bariz bir şekilde doğru olanı yapıyor olmasına rağmen neden kendini berbat hissettiğini düşündü.

19.

Jess

Tanzie gergindi. Yemek yemek istemedi ve kısa bir ara vermek için alt kata inmeyi reddedip pembe, naylon yatak üzerinde uzanarak piknik sepetinden kalanları kemirerek matematik kâğıtlarına münâzâmayı tercih etti. Jess şaşırılmıştı çünkü matematikle ilgili bir şey söz konusu olduğunda kızının heyecanlanıp gerildiği pek görülmemişti. Onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı ama Tanzie'nin neden bahsettiğini bile bilmediğinde bunu yapmak zor oluyordu.

"Neredeyse vardık! Her şey yolunda Tanzie. Endişelenecek bir şey yok."

"Sence bu gece uyur muyum?"

"Tabii ki uyursun."

"Ama eğer uyumazsam yarışma gerçekten kötü geçebilir."

"Uyumasan bile iyi geçecek. Hem senin uyumadığını hiç görmedim."

"Çok fazla endişelenip uyuyamam diye endişeleniyorum."

"Ben endişelenmiyorum. Sadece rahat ol. İyi olacaksın. Her şey iyi olacak."

Jess onu öperken, Tanzie'nin tırnaklarını dibine kadar yediğini gördü.

Bay Nicholls bahçedeydi. Yarım saat önce Tanieyle dolaştıkları yerde bir aşağı bir yukarı yürüyerek hırsla telefonla konuşuyordu. Birkaç kez durup telefona baktı, sonra herhalde telefon daha iyi çeksin diye plastik bahçe sandalyesinin üzerine çıktı. Orada durup sallanarak, içeridekilerin meraklı bakışlarına aldırmadan el kol hareketi yapip küfürler ederek konuşmaya devam etti.

Jess barın penceresinden baktı, gidip konuşmasını bölsün yoksa bölmesin mi emin değildi. Tezgâhın arka tarafında çeneli olan ev sahibi kadının etrafında toplanmış birkaç yaşlı adam vardı. Ellilik biralarının üzerinden ilgisizce Jess'e baktılar.

"İş konuşuyor, değil mi?" Ev sahibi kadın, Jess'in bakışlarını takip ederek camdan baktı.

"Ah, evet. Hiç durmaz." Jess gülümsedi. "Ona bir içki götüreyim."

Jess nihayet dışarı çıktığında Bay Nicholls alçak bir taş duvarın üzerinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış otalıyordu.

Jess ellilik bardağı uzattı. Bay Nicholls bir an baktı, sonra bardağı aldı. "Teşekkürler." Yorgun görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Birasından büyük bir yudum aldı. "Hiçbir şey yolunda değil."

Jess birkaç santim uzağına oturdu. "Yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

"Hayır."

Sessizce oturdular. Etraf çok huzurluydu, çevrelerinde çayınların üzerinde dalgalanan meltem ve içeriden gelen hafif konuşma mırıltıları dışında hiçbir şey yoktu. Jess manzarayla ilgili bir şey söylemek üzereydi ki Bay Nicholls'ın sesi sakin havanın içinde patladı.

"Sikerim böyle işi," dedi öfkeyle. "Lanet olsun!"

Jess irkildi.

"Hayatımın böyle bir anda darmadağın olduğuna inanamıyorum."

Sesi titriyordu. "Yıllarca çalış çalış çalış sonra da her şey böyle harapparça olsun, aklım almıyor. Hem de ne için? Ne bok için?"

"Sadece besin zehirlenmesi. Yakında düze..."

"Dönerden falan bahsetmiyorum burada." Başını ellerinin arasına gömdü. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorum." Uyaran bir bakış attı.

"Peki."

"Olay şu. Yasal olarak kimseyle bu konu hakkında konuşmam gerekiyor."

Jess ona bakmadı.

"Hiç kimseye anlatamam."

Jess bacağını uzatıp batan güneşe baktı. "Ama ben sayılmam, değil mi? Ben temizlikçi kadınıym."

Bay Nicholls derin bir nefes verdi ve yine, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Sonra başını eğip elleriyle kısa, koyu renk saçlarını karıştırarak tonları Jess'e anlattı. Doğru düzgün ayrılmayı beceremediği kız arkadaşını ve bütün hayatının nasıl altüst olduğunu... Şirketini ve içinde şu anda orada, son altı senedir üzerinde deli gibi çalıştığı insanın lansmanım kutluyor olması gerektiğini... Oysa şimdi bildiği her şeyden, tanıdığı herkesten uzaklaşmak zorunda kaldığını, bütün umutları olup biterken tutuklanma ihtimaliyle karşı karşıya olduğunu...

Ukranın biraz önce arayıp bu yolculuktan döndükten kısa bir süre sonra Londra polis merkezine gitmesi gerektiğini söylediğini, babasıyla olan durumunu, polis merkezinde içeriden bilgi ticareti yapmakla suçlanacağını ve bu suçlama yüzünden yirmi yıl hapis yatabileceğini... Anlatmayı bitirdiğinde Jess'in nefesi kesilmişti.

“Uğruna çalıştığım her şey, önemsemediğim her şey gitti. Kendi ofisime giremiyorum. Basın duyar da neler olduğunu ağzımdan kaçıtırırım diye kendi evime bile dönemiyorum. Oğlunun ne kadar gerizekâlı olduğunu görerek ölür diye gidip kendi babamı göremiyorum. İşin en boktan tarafı, onu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum.”

Jess birkaç dakika boyunca duyduklarını sindirmeye çalıştı. Bay Nicholls gökyüzüne bakarak gülümsedi. “En iyi yanı da ne biliyor musun? Bugünün doğum günüm olması.”

“Ne?”

“Bugün. Bugün benim doğum.”

“Bugün mü? Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Çünkü otuz dört yaşındayım ve otuz dört yaşındaki bir adamın doğum günlerinden bahsetmesi mallık olur.” Birasından bir fırtına çıktı. “Üstüne bir de o besin zehirlenmesi olayı gelince kutlanacak pek bir şey bulamadım.” Yan gözle Jess’e baktı. “Ayrıca arabada durduk yere *İyi ki Doğdun!* diye şarkı söylemeye başlayabilirdiniz.”

“Burada da söylerim.”

“Lütfen yapma. Her şey yeterince kötü zaten.”

Jess sersemlemişti. Bay Nicholls’ın onca yükü sırtında taşıdığına inanamıyordu. Onun yerinde başkası olsa Jess kolunu omzuna atıp rahatlatacak bir şey söylemeye çalışırdı. Ama Bay Nicholls aksiydi.

“Her şey yoluna girer, biliyorsun,” dedi söyleyecek başka bir şey bulamayınca. “Karma seni darmadağın eden o kızın peşini bırakmaz.”

Yüzünü buruşturdu. “Karma mı?”

“Çocuklara dediğim gibi. İyi insanların başına iyi şeyler gelir. Sadece inançını sağlam tutmak...”

“O zaman bundan önceki hayatımda bombok bir adammışım demek ki.”

“Haydi ama. Hâlâ bir evin var. Arabaların var. Aklın var. Pahalı avukatların var. Bu işi çözebilirsin.”

“Nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsun?”

“Çünkü işler gerçekten düzeliyor.”

“Bunu diyen de trene binecek parası bile olmayan bir kadın.”

Jess sarp kayalıklı yamaçlara bakmaya devam etti. “Bugün doğum günün olduğu için bu söylediğini duymazlıktan geleceğim.”

Bay Nicholls iç geçirdi. “Özür dilerim. Yardımcı olmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama şu anda senin iyimserliğinin beni yoruyor.”

“Hayır, seni bir arabanın içinde tanımadığın üç kişi ve koca bir köpekle yüzlerce kilometre yol almak yoruyor. Çıkıp uzun bir banyo yap, iyi gelir. Haydi.”

Hüküm giymek üzere olan adam ağır adımlarda içerdi girdi; Jess ise oturup önündeki yeşil çayırılığa baktı. Hapse girme ihtimaliyle karşı karşıya olmanın, sevdiğin şeylere ve insanlara yaklaşamamanın nasıl bir duygu olduğunu düşünmeye çalıştı. Bay Nicholls gibi birinin hapis yattığını hayal edemiyordu.

Bir süre sonra boş bardakları alıp içeri girdi. Bara yaslandı; ev sahibi kadın Homes Under the Hammer programının bir bölümü izliyordu. Adamlar da arkasında sessizce oturmuş programı izliyorlardı veya mahmur gözlerle biralarına bakıyorlardı.

“Bayan Deakins? Aslında bugün... kocamın doğum günü. Rica etsem bana bir iyilik yapar mısınız?”

Bay Nicholls en sonunda saat sekiz buçukta aşağı indi. Üzerinde yine o günkü giysiler vardı. Ve de önceki günkü. Ama Jess onun banyo yaptığını anlamıştı; saçları nemliydi ve yeni tıraş olmuştu.

“Çantanda ne var peki? Ceset mi?”

“Efendim?” Bara doğru yürüdü. Üzerinden hafifçe Wilkinson Sword sabun kokusu yayılıyordu.

“Yola çıktığımızdan beri üzerinde aynı kıyafetler var.”

Kontrol eder gibi aşağı baktı. “Ah. Hayır. Bunlar temiz.”

“Hep aynı tişörtü ve kot pantolonu mu giyiyorsun? Her gün mü?”

“Böylece düşünmek zorunda kalmıyorum.”

Bir an için ona baktı, sonra dilinin ucuna kadar gelen sözleri yutmaya karar verdi. Ne de olsa bugün doğum günüydü.

Bay Nicholls birden, yeni fark etmiş gibi, “Ah. Güzel olmuşsun,” dedi. Jess üzerini değiştirip mavi bir yazlık elbise ve hırka giymişti. Bu kıyafeti Olimpiyata saklamayı planlamıştı ama bugünün önemli olduğunu düşünmüştü. “Şey, teşekkür ederim. İnsan çevresine uyum sağlamak için çaba göstermeli, değil mi?”

“Ne oldu da şapkanı ve köpek tüylü kot pantolonu çıkardın?”

“Böyle iğneleyici konuştuğun için birazdan mahcup olacaksın. Çünkü sana bir sürprizim var.”

“Sürpriz mi?” Bay Nicholls aniden temkinli görünmüştü.

“Güzel bir sürpriz. İşte...” Jess, Bayan Deakins’i şaşırtarak önceden hazırladığı iki bardaktan birini uzattı. Burada 1997’den beri kokteyl hazırlamamışlardı; Jess camların arkasındaki tozlu şişelere göz atarken Bayan Deakins onu izlemişti. “Gördüğüm kadarıyla yeterince iyileştin.”

“Bu ne?” Bardağa şüpheyle bakıyordu.

“Viski, triple sec ve portakal suyu.”

Bay Nicholls bir yudum aldı. Sonra büyük bir yudum daha. “Fena değilmiş.”

“Hoşuna gideceğini biliyordum. Senin için özel olarak yaptım. Adı Mithering Bastard.

Bakımsız çimlerin ortasında, beyaz plastik masa üzerinde, paslanmaz çelik çatal bıçak takımıyla hazırlanmış iki kişilik servis, ortada ise şarap şişesi içinde bir mum vardı. Jess sandalyeleri bardaki

bezlerden biriyle silmiş, üzerindeki yosunların hepsi gitmişti. Bay Nicholls için sandalyelerden birini çekti.

“Açık havada yiyeceğiz. Doğum günü ikramı.” Bay Nicholls’ın bakışını görmezden geldi. “Eğer oturmak istersen gidip mutfağa geldiğimizi haber vereceğim.”

“Kahvaltıdaki keklerden yemeyeceğiz, değil mi?”

“Tabii ki kahvaltıdaki keklerden yemeyeceğiz.” Alınmış gibi yaptı. Mutfaka doğru giderken, “Kalanları Tanzie ile Nicky yedi,” diye mırıldandı.

Tekrar masaya geldiğinde Norman, Bay Nicholls’ın ayağının dibine çökmüştü. Jess, Bay Nicholls’ın onu kaldırmak isteyeceğini düşündü ama daha önce Norman’ın üzerine oturduğu zamanlarda hayvanın gülle gibi ağır olduğunu anlamıştı. Bu yüzden ayağı morarıp kalmadan önce biraz kaysın diye dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

“Ee, içkin nasıldı?”

Bay Nicholls boş kokteyl bardağına baktı. “Enfesti.”

“Pekâlâ, ana yemek gelmek üzere. Korkarım bu akşam sadece ikimiz yiyeceğiz, diğer ikisinin önceden yapılmış planları vardı.”

“Tuhaf bir ergen dizisi ve tamamen anlamsız cebir denklemleri mi?”

“Bizi iyi tanımışsın.” Jess sandalyesine oturdu. O sırada Bayan Deakins ayağının dibinde koşuşturan köpekleriyle çimlerin üzerinden dikkatle yürüyerek onlara doğru geliyordu. Elinde de iki tabak tutuyordu.

“Buyurun bakalım,” dedi tabakları masaya koyarak. “Size biftek ve böbrek de getirdim. Yolun yukarısındaki Ian’dan. Çok güzel etli börek de yapar.”

Jess o kadar acıkmıştı ki, *muhtemelen Ian'ı bile yiyebilirim*, diye düşünüyordu. Kâğıt peçeteyi dizlerine serip, "Harika. Teşekkürler," dedi.

Bayan Deakins, manzarayı sanki ilk defa görüyormuş gibi durup etrafına baktı. "Biz burada hiç dışarıda yemiyoruz. Güzel fikirmiş. Diğer müşterilerime de teklif edebilirim. Şu kokteylerden de. Bunlardan da hazırlayabilirim sanırım."

Jess bardaki yaşlı adamları düşündü. "Yapmamak yazık olur," dedi sirkeyi Bay Nicholls'a uzatarak. Bay Nicholls kısa bir süre afallamış gibiydi.

Bayan Deakins ellerini önlüğüne sildi. "Eee, Bay Nicholls, eşiniz size doğum gününüzde güzel vakit geçirtmeye kesinlikle kararlı," dedi göz kırparak.

Bay Nicholls başını kaldırıp ona baktı. "Ah. Jess'le sakın geçen tek bir an bile yoktur," dedi bakışlarını kaydırıp tekrar ona bakarak.

"Ne kadardır evlisiniz?"

"On yıl."

"Üç yıl."

"Çocuklar benim önceki evliliğimden," dedi Jess böreği keserek.

"Ah! Öyle mi?"

Bay Nicholls, "Onu yolda kaldığında kurtardım ve böylece tanıştık."

"Evet."

"Çok romantik." Bayan Deakins'in tebessümü biraz tereddütlüydü.

"Pek değil. O sırada tutuklanmak üzereydi."

"Ben hepsini anlattım. Hımmm, bu patatesler çok lezzetli."

"Öyle mi. Polisler de çok anlayışlıydı. Dikkate aldılar."

Bayan Deakings yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. "Ah, ne güzel. Hâlâ birlikte olmanız çok hoş."

“İdare ediyoruz.”

“Şu anda başka seçeneğimiz yok.”

“O da doğru.”

“Biraz domates sosu getirebilir misiniz?”

“Ah, iyi fikir sevgilim.”

Kadın gözden kaybolduğunda Bay Nicholls muma ve tabaklara bakarak başını salladı. Ardından tekrar başını kaldırıp Jess’e baktı, artık somurtmuyordu. “Kuzey Yorkshire çayırlarında, adını bile duymadığım bir yerdeki tuhaf bir motelde, gerçekten de hayatımdaki en güzel börek ve patates kızartmasını yiyorum.”

“Çok sevindim. Mutlu yaşlar.”

Samimi bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Sıcak bir yemek ile güçlü bir kokteylin insana kendini bu kadar iyi hissettirebilmesi şaşırtıcıydı. Norman homurdanıp diğer tarafa dönerek Bay Nicholls’ın ayağını serbest bıraktı. Ed şüpheyle bacaklarını uzattı, belki de sakatlanıp sakatlanmadığını anlamaya çalışıyordu.

Jess’e bakıp tazelenmiş kokteyl bardağını kaldırdı. “Gerçekten teşekkür ederim.” Jess gözünde gözlük yokken Ed’in kirpiklerinin tuhaf derecede uzun olduğunu fark etti. Bu birdenbire, masanın ortasında duran mumun farkına varmasını sağlamıştı. Aslında mumu biraz da şaka amaçlı istemişti.

“Şey... keşke elimden daha fazlası gelse. Gerçekten de bizi kurtardın. *Yol kenarından*. Yoksa ne yapardık bilmiyorum.”

Çatalına bir patates batırıp yukarıda tuttu. “Eh, personelime sahip çıkmak isterim.”

“Hımm, galiba evli olduğumuz zaman daha iyiydin.”

“Şerefe.” Ed ona gülümsedi, gözlerinin etrafı kıvrılmıştı. Bu o kadar sahici ve beklenmedik bir gülüştü ki Jess de kendini gülerken buldu.

“Yarına içelim. Tanzie’nin geleceğine.”

"Ve genel olarak daha fazla boktan durumun olmamasına..."

"Evet, buna kesinlikle içilir."

Akşam, alkolün etkisiyle ve kimsenin arabada uyumak ya da sık sık acilen banyoya gitmek zorunda olmamanın verdiği mutlulukla akarak yerini geceye bıraktı. Nicky aşağıya indi, kabinde oturan adamlara perçeminin altından şüpheyle baktı, adamlar da aynı şekilde şüpheyle ona baktılar ve sonra televizyon izlemek için tekrar odasına çekildi. Jess üç kadeh Liebfraumilch şarap içti ve Tanzie'ye bakıp ona yemek götürmek için içeri gitti. Saat ondan sonra çalışmayacağına söz verdirdi. "Senin odanda çalışabilir miyim? Nicky televizyonu açtı."

"Olur," dedi Jess.

Tanzie birden, "Şarap kokuyorsun," dedi.

"Çünkü tatilde sayılırız. Anneler tatilde sayıldıklarında şarap kokabilirler."

"Hım." Jess'e ciddi bir bakış atıp tekrar kitaplarına döndü.

Nicky tek kişilik yataklardan birinde kıvrılmış televizyon izliyordu.

Jess kapıyı arkasından kapatıp havayı kokladı. "Ot içmiyordun, değil mi?"

"Zulam hâlâ sende."

"Ha evet." Jess bunu tamamen unutmuştu. "Ama o olmadan uyudun. Dün gece ve önceki gece."

"Hı hı."

"Eh, bu iyi bir şey, değil mi?"

Nicky sadece omuzlarını silkti.

"Bence aradığın sözcükler şunlar: *Evet, artık uyuyabilmek için yasa dışı maddelere ihtiyaç duymamam harika.* Haydi kalk da bir

lakika buraya gel. Yatağı kaldırmama yardım etmen lazım.” Nicky kımıldamayınca Jess, “Orada Bay Nicholls’la uyuyamam. Sizin odada yere yatak hazırlayacağız, tamam mı?”

Nicky ofladı ama sallana sallana da olsa kalkıp yardım etti. Jess onun artık hareket ettiğinde acıyla sızlanmadığı fark etti. Tanzie’nin yatağının yanındaki halının üzerine koydukları yatak yüzünden kapı en fazla on beş santim kadar açılıyordu; sadece sürtünerek girip çıkabilecekleri kadar yer kalmıştı.

“Gece tuvalete gitmem gerekirse komik olacak.”

“Yatmadan önce git. Kocaman adamsın.” Nicky’ye, Tanzie’yi rahatsız etmemek için saat onda televizyonu kapatmasını söyledi ve ikisini üst katta bırakıp indi.

Sert akşam rüzgârında mum çoktan yanıp bitmişti, artık birbirlerini göremez olduklarında içeriye geçtiler. Sohbet anne babalarından ilk işlerine, sonra da ilişkilerine gelmişti. Jess ona Marty’yi ve bir keresinde doğum günü hediyesi olarak uzatma kablosu alıp, “Ama ihtiyaç olduğunu söylemiştin,” diye karşı çıkışını anlattı. Ed ise eski eşi Lara’yı ve bir keresinde doğum gününde onu alıp arkadaşlarıyla birlikte sürpriz bir kahvaltıya götürmesi için şoför ayarladığını, sonra da kadının bütün sabahı kişisel alışveriş uzmanıyla ve sınırsız bir bütçeyle Harvey Nichols mağazasında geçirdiğini anlattı. Öğle yemeği için onunla buluştuğunda ise işten tam gün izin almadı diye acı acı şikâyet etmişti. Jess, şu Lara denen kadının boya küpü suratına bir tane patlatmayı ne kadar isterdi. (Bu suratı kendi uydurmuştu ve muhtemelen aslında gerekenden çok daha boyalıydı.)

“Nafaka ödedin mi?”

“Mecbur değildim ama ödedim. Ta ki üçüncü kez daireme girip eşyalarımı alıncaya kadar.”

“Geri aldın mı peki?”

“Uğraşmaya değmezdi. Eğer Mao Zedong’un ipek baskısı onun için çok önemliyse kalabilir.”

“Değeri ne kadardı?”

“Neyin?”

“Tablonun.”

Omuzlarını silkti. “Birkaç bin.”

“Kesinlikle farklı dillerden konuşuyoruz seninle.”

“Öyle mi dersin? Peki, o zaman eski kocan sana ne kadar nafaka ödüyor?”

“Hiç.”

“Hiç mi?” Kaşları öyle bir kalkmıştı ki neredeyse saç çizgisiyle aynı hizaya gelmişlerdi. “Hiçbir şey mi?”

“Onun hali daha perişan. Birini perişan halde olduğu için suçlayamazsın.”

“Sen ve çocukların geçim mücadelesi vermek zorunda kalsanız bile mi?”

Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Hayatını yoluna koyması iki senesini almıştı. Çocukların onu özlediğini biliyordu ama Jess içten içte Marty gittiği için rahatlamıştı. Bir sonraki dayanaksız girişimiyle geleceklerini sabote edecek mi diye endişelenmek zorunda kalmadığı için seviniyordu. Onun o karamsar hallerinden, çocuklara karşı hep bıkkın olmasından bıkmıştı. En çok da hiçbir şeyi doğru yapamamaktan usanmıştı. Marty, on altı yaşındaki Jess’ten hoşlanmıştı; çılgın, düşünmeden hareket eden, hiçbir sorumluluğu olmayan Jess’ten. Sonra üzerine sorumluluklar yıkılmış ve bunların altından çıkan insanı beğenmemişti.

“O kendi işlerini yoluna koyunca tekrar payına düşen katkıda bulunmasını sağlayacağım. Ama şimdi böyle iyiyiz.” Jess, Nicky ile Tanzie’nin uyumakta olduğu üst kata baktı. “Sanırım bizim dönüm noktamız bu olacak. Hem... muhtemelen bunu anlayamayacaksınız,

insanların onları biraz tuhaf çocuklar olarak gördüğünü biliyorum ama onlara sahip olduğum için şanslıyım. Gerçekten iyi kalpli ve eğlenceli çocuklar.” Kendine bir kadeh şarap daha doldurup bir yudum aldı. Artık içmesi kesinlikle daha kolaylaşıyordu.

“Evet, harika çocuklar.”

“Teşekkürler,” dedi Jess. “Aslında bugün bir şey fark ettim. Son birkaç gün, hatırladığım kadarıyla ilk kez onlarda birlikte rahatça vakit geçirme imkânı buldum. Çalışmadan, ev işlerini düşünmek, alışveriş yapmak veya her şeyi yetiştirmek için koşuşturmadan... Onlarla kafamda dertler yokken takılmak güzel geliyor; eğer söylediklerim kulağa deli saçması gibi gelmiyorsa tabii.”

“Gelmiyor.”

“Ve dahası Nicky uyuyor. O hiç uyumaz. Ona ne yaptın emin değilim ama haline bakılırsa...”

“Ah, sadece birazcık denge ayarı yaptık.”

Jess bardağını kaldırdı. “O zaman doğum gününde güzel bir şey oldu, oğlumu neşelendirdiniz.”

“O dündü.”

Jess bir an düşündü. “Bir kere bile kusmadın.”

“Tamam. Kabul.”

Bay Nicholls’ın vücudu nihayet gevşemişti. Arkasına yaslandı, uzun bacaklarını masanın altına uzatmıştı. Bir süredir, bacaklarından biri Jess’in bacağına dayalıydı. Jess kısa bir an için bacağına çekmeyi düşünmüş ama çekmemişti. Şimdi ise sanki bir mesaj vermeye çalışır gibi çekmesi mümkün değildi. Çıplak bacağına heyecan verici bir şeyin varlığını hissediyordu.

Üstelik bu hoşuna gidiyordu.

Böreklerin, patateslerin ve şarap kadehlerinin arasında bir şeyler olmuştu ve tetikleyicisi sadece alkol değildi. Bay Nicholls’ın kızgın veya umutsuz görünmemesini istiyordu. O büyük, mahmur

sırıtişını, yüzüne yazılan, bastırmaya çalıştığı öfkenin tamamını dağıtan o gülüşü görmek istiyordu.

Bay Nicholls masaya bakarak, “Biliyor musun, senin gibi biriyle hiç tanışmadım,” dedi.

Jess tam temizlikçiler ve baristalar hakkında espri yapmak üzereydi ki karın boşluğunda büyük bir çalkantı hissetti ve kendini onun duştaki V şeklinde, kaslı, çıplak sırtını hayal ederken buldu. Sonra acaba Bay Nicholls’la sevişmek nasıl olurdu, diye düşündü.

Bu düşüncenin yarattığı şaşkınlık o kadar büyüktü ki neredeyse sesli söyleyecekti. *Bence Bay Nicholls’la sevişmek güzel olurdu*. Başını çevirdi, yüzü kızarmıştı ve geride kalan çeyrek kadeh şaralı bir yudumda içti.

Bay Nicholls ona bakıyordu. “Yanlış anlama. İyi anlamalı söyledim.”

“Yanlış anlamıyorum.” Kulakları bile kızarmıştı.

“Sadece... sen tanıştığım en iyimser insansın. Hiç kendine acıyormuş gibi görünmüyorsun. Yoluna çıkan her engeli tırmanıp aşıyorsun.”

“Bu esnada pantolonlarımı parçalayıp düşüyorum.”

“Ama yola devam ediyorsun.”

“Biri bana yardım ederse tabii.”

“Tamam. Bu benzetme karışmaya başladı.” Birasından bir fısıltı çıktı. “Ben sadece... söylemek istedim. Neredeyse bitti, biliyorum. Ama bu yolculuktan keyif aldım. Beklediğimden daha fazla keyif aldım hem de.”

Jess ne dediğini bilmeden sözcükler ağzından çıkıverdi. “Evet. Ben de.”

Oturdular. Bay Nicholls onun bacağına bakıyordu. Jess *acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor*, diye düşündü.

“Ne var, biliyor musun Jess?”

“Ne?”

“Oturduğun yerde kımıldanmayı bıraktın.”

Birbirlerine baktılar. Jess başını çevirmek istedi ama yapamadı. Bay Nicholls sadece imkânsız bir karmaşanın içinden sıyrılıp ılerlemesini sağlayan bir aracı olmuştu hep. Şimdi ise Jess’in tek görebildiği onun iri ve koyu renkli gözleri, güçlü ellerinin çizgileri ve tişörtünün altındaki gövdesiydi.

Tekrar at sırtına çıkmam lazım.

Bakışlarını ilk çeken Bay Nicholls oldu.

“Vay be! Saate bak. Gerçekten biraz uyumalıyız. Erken kalkmamız lazım demiştin.” Sesi biraz fazla yüksek çıkıyordu.

“Ah, evet. Neredeyse on bir oldu. Hesaplarıma göre sanırım öğlen orada olmak için yedi gibi yola çıkmamız lazım. Doğru mu?”

“Doğru.”

Jess ayağa kalkınca biraz sendeledi, Bay Nicholls’ın koluna tutunmak için uzandı ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Erken kahvaltı edeceklerini söyledikleri Bayan Deakins’a biraz fazla samimi bir şekilde iyi geceler deyip barın arkasındaki merdivenlerden yavaşça çıkmaya başladılar. Jess ne konuşulduğunun pek farkında değildi çünkü Bay Nicholls’ın arkasından geldiğinin kesinlikle farkındaydı. Yürürken hafifçe kalçalarını salladığının da. *Beni izliyor mu?* Düşünceleri fırıl fırıl dönüyor, beklenmedik yönlerle sapıyordu. Kısa bir an, Bay Nicholls arkasından uzanıp onu çıplak omzundan öpse neler hissedeceğini merak etti. Bu düşünceyle küçük, istemsiz bir ses çıkarmış olabilirdi.

Koridorda durdular. Jess dönüp ona baktı. Sanki üç gündür onu ilk defa görmüş gibiydi.

“O halde iyi geceler Jessica Rae Thomas. Bir a ve bir e harfiyle.”

Jess’in eli kapı kolunun üzerinde durdu, nefesi boğazında düğümlemişti. Çok zaman olmuştu. Bu gerçekten de o kadar kötü

bir fikir miydi? Kapının kolunu bastırıp kapıya yüklendi. “Şey, sabah görüşürüz.”

“Sana kahve yaparım derdim ama ilk kalkan hep sen oluyorsun,” dedi Bay Nicholls.

Jess ne diyeceğini bilemedi. Öylece Bay Nicholls’ın suratına bakıyor olabilirdi.

“Şey... Jess?”

“Efendim?”

“Teşekkürler. Her şey için. Hastalık olayı, doğum günü sürprizi... Belki yarın söyleme fırsatı bulamam...” Tuhaf bir tebessümle ona baktı. “Eski karılarım içinde kesinlikle favorim sensin.”

Jess kapıyı itti. Bir şey söyleyecekti ama kapının kırırdamaması dikkatini dağıtmıştı. Dönüp kolu yeniden bastırdı. Kapı bir santim kadar açıldı fakat daha ileri gitmedi.

“Ne oldu?”

“Kapıyı açamıyorum,” dedi iki eliyle deneyerek. Fakat hiçbir şey olmadı.

Bay Nicholls gelip kapıyı itti. Kapı çok az da olsa ilerledi. “Kilitli değil,” dedi kapının kolunu inceleyerek. “Önünde engelleyen bir şey var.”

Jess çömeliyor görmeye çalıştı; Bay Nicholls da koridorun ışığını açtı. İki santimlik kapı aralığından, Jess kapının diğer tarafındaki Norman’ın gövdesini seçebiliyordu. Yatağın üzerinde yatıyordu, arkası da Jess’e dönüktü.

“Norman,” diye fısıldadı. “Kalk.”

Hiç tepki yoktu.

“Norman.”

“Ben itersem uyanır, değil mi?” Bay Nicholls kapıya dayanmaya başladı. Bütün ağırlığını verdi. Sonra itti. “Tanrı aşkına,” dedi.

Jess başını iki yana salladı. “Köpeğimi hiç tanıımıyorsun.”

Bay Nicholls kolu bıraktı, kapı hafif bir tık sesiyle kapandı. Her birlerine baktılar.

“Eh...” dedi Bay Nicholls en sonunda. “Burada iki yatak var. Hiç şey olmaz.”

Jess yüzünü ekşitti. “Hımm. Diğerinde Norman uyuyor. Yatağı buraya taşımıştım.”

O zaman bitkinlikle ona baktı. “Kapıyı çalsan olmaz mı?”

“Tanzie stresli. Onu uyandırma riskini göze alamam. Önemli değil. Ben şey... şey yaparım, sandalyede uyurum.”

O daha itiraz edemeden Jess banyoya yönelmişti bile. Plastik çerçeveli aynada alkolle kızarmış yüzüne bakıp bir çember gibi birbirini kovalayan düşüncelerini durdurmaya çalışarak yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı.

Tekrar odaya geldiğinde Bay Nicholls elinde koyu gri renkli tişörtlerinden birini tutuyordu. “Al,” dedi banyoya giderken tişörtü ona atarak. Jess üzerini çıkarıp kokusundaki gizli erotizmi görmezden gelmeye çalışarak tişörtü giydi. Yedek battaniyeyle dolaptan bir yastık çekip dizlerini rahat bir pozisyona sokmaya çalışarak sandalyede kıvrıldı. Belli ki uzun bir gece olacaktı.

Birkaç dakika sonra Bay Nicholls kapıyı açıp tepe lambasını kapattı. Üzerinde beyaz bir tişört ve lacivert baksır vardı. Jess, Bay Nicholls’ın bacaklarında kesinlikle spor yapan bir adamın uzun, çarpıcı kasları olduğunu gördü. Bir anda o bacaklar, bacaklarına dokunsa nasıl hissedeceğini düşündü. Bu düşünceyle yutkundü.

Bay Nicholls yatınca küçük yatak duyulur bir sesle hafifçe çöktü.

“Öyle rahat mısın?”

“Kesinlikle!” dedi fazla yüksek sesle. “Sen?”

“Eğer bu yaylardan biri gece beni deşerse yolun geri kalanında arabayı almana izin vereceğim.”

Odanın karşısından bir an daha Jess'e baktı ve sonra gece lambasını kapattı.

Her yer karanlıktı. Dışarıda hafif bir rüzgâr, betondaki görülen yarı boşlukların arasından geçerek uğuldadı, ağaçlar hışırdadı ve bir arabanın kapısı çarptı, motoru gönülsüzce gürledi. Yan odada Norman uykusunda inledi, ince alçı duvar sesi sadece kısmen bastırıyordu. Jess, Bay Nicholls'ın nefesini duyabiliyordu ve önceki geceyi de onun sadece birkaç santim yanında geçirmiş olmasına rağmen artık onun varlığının şiddetle farkındaydı. Yirmi dört saat öncesinde hissetmediği bir farkındalıktı bu. Onun Nicky'yi güldürüşünü, parmaklarının direksiyonun üzerindeki duruşunu düşündü.

Birkaç hafta önce Nicky'den duyduğu bir ifade aklına geldi HBKG: Hayata bir kere geliyoruz. Ve Nicky'ye bunun sadece aptalların, canlarının istediği hemen hemen her şeyi, sonuçları ne olursa olsun yapmak için kullandıkları bir bahaneden ibaret olduğunu söylemesini hatırladı.

Liam'ı düşündü; içinden onun muhtemelen tam şu anda biriyle, belki de Blue Parrot'daki kızıl saçlı barmaid'le ya da çiçekçi kamyonetini kullanan Hollandalı kızla seviştiğini biliyordu. Chelsea'yle bir konuşmasında, Chelsea'nın ona çocuklar konusunda yalan söylemesi gerektiğini çünkü hiçbir erkeğin iki çocuklu bekâr bir anneye âşık olmayacağını söylediği zamanı ve içten içe muhtemelen haklı olduğunu bildiğinden ona ne kadar kızdığını düşündü.

Bay Nicholls hapse girmese bile muhtemelen bu yolculuktan sonra onu bir daha hiç görmeyeceğini düşündü.

Sonra, başka herhangi bir şeyi iyice düşünecek vakit bulamadan, usulca sandalyeden kalktı. Battaniye yere düştü. Sadece dört adımda yatağa ulaştı ancak tereddüt etti. Çıplak ayak parmakları akrilik halının üzerinde kıvrılmıştı; o zaman bile ne yaptığının

tanı olarak farkında değildi. *Hayata bir kere geliyoruz.* O zaman, murekkep rengi karanlığın içinde belli belirsiz bir kıpırtı oldu ve utiyyü kaldırıp yatağa girerken Bay Nicholls'ın dönüp ona bakışını gördü.

Jess onunla göğüs göğüseydi, soğuk bacakları onun sıcak bacaklarına yaslanmıştı. Bu küçük yatakta kayabilecekleri bir yer yoktu; minderin ortası da çöküyor, onları iyice birbirine yaklaştırıyordu ve yatağın kenarı hemen birkaç santim arkasında duran bir uçurumdan düşmek gibiydi. O kadar yakınlardı ki Jess onun tıraş losyonunun ve diş macununun kalan kokusunu duyabiliyordu. Göğsünün kalkıp inmesini, ona yaslanmış kendi kalbinin düzenli atışlarını hissedebiliyordu. Başını hafifçe eğip Bay Nicholls'ın düşüncelerini okumaya çalıştı. Bay Nicholls, şaşırtıcı bir ağırlığı olan sağ elini yorganın üzerine koyup onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle, Jess'in elini tutup yavaşça kendi avucunun içine aldı. Eli yumuşacıktı ve Jess'in ağzından sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Jess yüzünü onun parmak boğumlarına doğru götürmek, dudaklarını üzerinde gezdirmek istiyordu. Sonra da dudaklarını dudaklarına uzatmak istiyordu...

Hayata bir kere geliyoruz.

Orada, kendi şehvetiyle tutulup kalmış halde öylece uzandı.

"Benimle sevişmek ister misin?" diye sordu karanlığa.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ne dediğimi duy..."

"Evet," dedi. "Ve... hayır." Jess tamamen taş kesilmeden önce tekrar konuştu. "Ben sadece bunun işleri karıştıracığını düşünüyorum."

"Karışık değil ki. İkimiz de genciz, yalnızız, biraz kafamız bozuk. Ve bu geceden sonra birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz."

"Nasıl?"

“Sen Londra’ya dönecek, şehir hayatını yaşayacaksın ben de sahilde kendi hayatıma devam edeceğim. Büyütmeye gerek yok

Ed bir süre sessiz kaldı. “Jess... ben öyle düşünmüyorum.”

“Beni beğenmiyorsun.” Utançla yanıyordu, birden aklına onun eski karısı hakkında söyledikleri geldi. Lara mankendi, tanrı aşkı... Tam ondan uzaklaşacaktı ki Ed elini sıktı.

“Güzelsin.” Sesi kulaklarının içinde bir mırıltı gibiydi.

Jess bekledi. Başparmağı, Jess’in avucuna sürtünüyordu. “Fec neden benimle yatmıyorsun?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Bak. Olay şu. Üç senedir kimseyle sevişmedim. Tekrar al sırtına çıkmam lazım ve bence bu... seninle harika olurdu.”

“Benim at olmamı mı istiyorsun?”

“Öyle değil. Metafor olarak bir ata ihtiyacım var.”

“Yine geldik mi tuhaf metaforlara...”

“Bak, güzel bulduğunu söylediğin bir kadın sana hiçbir karşılık beklemeden seks yapmayı teklif ediyor. Sorunu anlamıyorum.”

“Karşılıksız seks diye bir şey yok.”

“Ne?”

“Birileri hep bir şey ister.”

“Ben senden hiçbir şey istemiyorum.”

Jess onun omuz silktiğini hissetti. “Belki şimdi değil.”

“Vay.” Jess yan döndü. “O kadın senin gerçekten canını sıkmış, değil mi?”

“Ben sadece...”

Jess bacağına geri çekti. “Seni baştan çıkarıp kandıracağımı mı düşünüyorsun? Kadınlık cilvelerimi kullanarak seni tuzağa düşüreceğimi mi sanıyorsun? Kadınlık cilvelerim, naylon yatak örtüsü, börek ve patates kızartmasıyla mı?” Jess parmaklarını onun par-

maklarına geçirdi, sesi bir fısıltı halini almıştı. Kendini zincirsiz, umursamaz hissediyordu. O zaman onu bu kadar çok arzulamasının şiddetiyle gerçekten kendinden geçebileceğini düşündü. “Ben ilişki istemiyorum Ed. Seninle ya da bir başkasıyla bir ilişki istemiyorum. Benim hayatımda bir artı bir olayına yer yok.” Başını eğdi, böylece dudaklarıyla onun dudakları arasında sadece birkaç santim kaldı. “Bunu açıkça belli ettiğimi sanmıştım.”

Ed kalçasını tuhaf bir hareketle Jess'den biraz geri çekti. “Sen... inanılmaz derece ikna edicisin.”

“Sen de...” Jess bacaklarını dolayıp onu kendine çekti. Sertleştiğini hissedince aklı başından gitmişti.

Ed yutkundu.

Jess'in dudakları şimdi sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Vücudundaki bütün sinirler uyarılmış, teninde yoğunlaşmıştı. Belki de Ed'in teninde yoğunlaşıyordu. Fakat artık ikisini ayırt edemiyordu.

“Bu gece son. En fazla elektrik süpürgesinin üzerinden bakışırız. Ben de bu anı gerçekten *hoş bir adamla hoş bir gece* olarak hatırlarım.” Dudaklarını çenesine sürdü.

Sakalları hafifçe çıkmıştı. Jess onu ısırarak istedi. “Tabii sen de hayatının en güzel seksi olarak hatırlayacaksın.”

“Ve hepsi bu kadar.” Ed'in sesi kalın, dalgındı.

Jess daha da yaklaştı. “Hepsi bu kadar,” diye mırıldandı.

“Senden harika bir müzakereci olurdu.”

“Sen hiç susmaz mısın?” Dudakları, dudaklarını buluncaya kadar yaklaştı. Âdeta sarsılmıştı. Ed ona teslim olurken Jess dudaklarında onun dudaklarının ağırlığını, tatlılığını duydu. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Onu istiyordu. Arzuyla yanıyordu.

Tam o anda Ed geri çekildi. Jess, Ed Nicholls'ın ona baktığını görmese de hissediyordu. Gözleri karanlığın içinde kapkara

ve dipsizdi. Ed, elini çekerken hafifçe Jess'in karnına dokunmuştu. Jess istemeden de olsa hafifçe titredi.

"Tanrım..." dedi Ed usulca. "Yapamam." Sonra da neredeyse sızlanarak, "Yarın bunu yaptığım için bana teşekkür edeceksin," dedi.

Yavaşça Jess'i kendinden uzaklaştırdı, yataktan kalktı ve sandalyeye gidip oturdu. Sonra da oflayarak battaniyeyi üzerine örtüp arkasını döndü.

20.

Ed

Ed Nicholls, sekiz saati rutubetli bir otoparkta geçirdiğinde bunun muhtemelen en kötü gecelerinden biri olduğunu düşünmüştü. Sonrasında ise karar değiştirip Derby yakınlarındaki bir karavanda, içinin dışına çıktığı o gecenin en kötüsü olduğuna kadar vermişti. Fakat ikisinde de yanılmıştı. En kötü gecesini ufacık bir odada, kendisiyle sevişmek isteyen fakat salak gibi reddettiği çakırkeyif, güzel bir kadınla geçirmişti.

Jess uyuyakalmıştı ya da numara yapıyordu, anlamak imkânsızdı. Ed ise dünyanın en rahatsız sandalyesinde oturup perdelerin arasındaki dar boşluktan ay ışığıyla aydınlanan karanlık gökyüzüne bakıyordu. Sağ bacağı uyuşmaya başlamış, sol ayağının battaniyenin altına sığmayan kısmı ise buz kesmişti. Yataktan kaçmasaydı şu anda yatakta ona sarılıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Dudakları Jess'in teninde, o küçük bacakları onunkilere dolanmış halde uyuyor olabilirlerdi.

Hayır.

Seçenekler şunlardı: (a) seks berbat olabilirdi, sonrasında utançtan yerin dibine geçebilirlerdi ve olimpiyata gitmek için geçirecekleri beş saat işkenceye dönüşebilirdi. Ya da (b) seks iyi olabilirdi, utanç içinde uyanırlardı ve yolculuk yine işkence gibi geçebilirdi.

Daha da kötüsü, sonları şöyle olabilirdi: (c) seks beklediğinden dolayı iyi olabilirdi (Ed bunun doğru olabileceğinden şüpheleniyordu; sadece Jess'in dudaklarını düşündüğünde bile tahrik oluyordu), birbirlerine karşı cinsel çekime dayalı duygular besleyebilirlerdi ve (d) sonrasında ortak hiçbir noktaları olmadığı, seks dışında her konuda tamamen uyumsuz oldukları gerçeğine uyum sağlamaya çalışmak zorunda kalırlardı veya (e) tam olarak uyumsuz olmadıkları fark ederlerdi ama sonra onu hapse atarlardı. Dahası bu maddelerin hiçbirinde Jess'in gerçekte çocukları olduğunu dikkate almamıştı; hayatlarında onun gibi birine değil, istikrara ihtiyaç duyan çocuklar. Ed aslında bir fikir olarak çocukları seviyordu, tıpkı Hindistan'ı sevdiği gibi. Yani var olduğunu bilmek güzeldi ama hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve hiçbir zaman ciddi ciddi gidip orada vakit geçirmeyi istememişti.

Üstelik tüm bunlara, ilişkilerde bariz bir şekilde berbat olduğu, bir insanın aklına gelebilecek en felaket iki ilişkiden daha yeni çıkmış olması faktörü de dâhil değildi; nasıl kurtulacağını bulamadığı için başladığı uzun bir araba yolculuğunu esas alarak biriyle doğru düzgün bir ilişki kurma ihtimali neredeyse imkânsızdı.

Ve dürüst olmak gerekirse o tekrar atın üstüne çıkma muhabbeti de bir hayli tuhaftı.

Üstelik bu maddelere, onun aklına bile getirmediği daha fena olasılıklar eklenebilirdi. Mesela, ya Jess bir psikopatsa ve bu *ilişki istemiyorum* lafları sadece onu kandırmanın bir yoluysa? Yine de öyle bir kıza benzemiyordu...

Ama Deanna da benzemiyordu.

Ed oturup bunun gibi karmaşık konulara kafa yormaya devam etti ve keşke Ronan'la konuşabilseydim diye düşündü. Zamanla gökyüzü hafif turuncu bir renge, sonra da neon mavisine döndü, bacağı tamamen uyuşmuştu ve önceleri şakaklarında belirsiz bir gerilme olarak kendini gösteren akşamdan kalmalık şimdi güçlü,

kafatasını delen bir baş ağrısına dönüşmüştü. Ed yavaşça sokulan aydınlığın içinde yüzü ve yorganın altındaki vücudunu belirginleştirmeye başlayan Jess'e bakmamaya çalıştı.

Ve de hoşlandığım bir kadınla seviştim diyebileceği bir durumun, hoşlandığım bir kadınla sevişmek üzereydim haline dönmüştüğü ve muhtemelen sadece Tanzie'nin anlamaya çalışabileceği bu karmaşık, olasılıksız denklemler dizisine dâhil olmadığı için üzülmemeye çalıştı.

"Haydi. Geç kalıyoruz." Jess, tişörtle örtülmüş soluk tenli bir zombiye benzeyen Nicky'yi arabaya götürdü.

"Kahvaltı etmedim."

"Çünkü sana söylediğim zaman kalkmadın. Yolda bir şeyler alırız. Tanzie. Tanzie? Köpek tuvalete gitti mi?"

Sabah gökyüzünün rengi kurşuniydi ve bulutlar sanki kulaklarının hizasında bir noktaya kadar inmiş gibiydi. Şiddetli bir yağmur gelecek gibi görünüyordu. Ed sürücü koltuğuna oturduğunda Jess hiddetli bir faaliyet içinde koşuşturuyor, bir şeyleri organize ediyor, çocukları azarlıyor, konuşup duruyordu. Ed yirmi dakika sürmüş gibi hissettiği uykudan sersem gibi kalktığından beri Jess böyleydi. Onunla bir kere bile göz göze gelmemişti. Tanzie sessizce arka koltuğa oturdu.

"İyi misin?" diye soran Ed esneyerek dikiz aynasından küçük kıza baktı.

Tanzie sessizce başını evet anlamında salladı.

"Heyecan var mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Miden mi bulandı?"

Tanzie başını yine aynı şekilde salladı.

"Biraz daha sabret. Her şey harika olacak. Gerçekten."

Tanzie, aynı şeyi söyleyen her yetişkine yapacağı gibi bir bakış attı ona, sonra da dönüp camdan bakmaya devam etti. Yuvarlak yüzü son derece solgundu. Ed onun gece saat kaç kadar matematik çalıştığını merak etti.

“Evet.” Jess, Norman’ı arka koltuğa çıkardı. Norman berabe rinde neredeyse baş döndürücü bir ıslak köpek kokusu getirmişti. Jess, Tanzie’nin kemerini bağlayıp bağlamadığını kontrol etti, yolcu koltuğuna oturdu ve en sonunda Ed’e döndü. Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. “Gidelim.”

Ed’in arabası artık onun arabasına benzemiyordu. Sadece üç gün içerisinde, arabanın gıcır gıcır iç döşemesi yeni kokular ve lekeler edinmiş, ince bir köpek tüyü tabakasıyla kaplanmış, ayakkabılar artık koltukların üzerinde veya altlarına tıkıştırılmıştı. Yere düşen şekerleme paketleri ve cipsler ayaklarının altında ezilmiş, arabanın zeminine yapışmıştı. Radyo istasyonları da artık onun kullandığı ayarlarda değildi.

Ama saatte kırk kilometreyle giderken bir şey olmuştu. Aslında başka bir yerde olması gerektiğini söyleyen o gizli his, neredeyse Ed farkına bile varmadan geçmeye başlamıştı. Yolda geçtikleri insanlara bakarken bulmuştu kendini. Onunkinden tamamen farkı dünyalarda, yüzlerce kilometre güneyde, onun kendi küçük dramından tamamen habersiz yemek alıyor, arabalarını kullanıyor, çocuklarını okula götürüp getiriyorlardı. Bu açıdan baktığında problemleri de olduğundan daha küçük görünmeye başlamıştı.

Yanında oturan kadının anlamlı suskunluğuna, Nicky’nin dikiz aynasından gördüğü uyuyan, yaralı bereli yüzüne (*Ergenler on birden önce ayılamıyor*, diye açıklamıştı Tanzie.) ve köpeğin ara sıra yaydığı kötü kokulara rağmen gidecekleri yere ağır ağır yaklaştıkça yakında eski hayatına dönecek olmanın verdiği umut dolu hissin tamamen yok olduğunu sezinliyordu. Hissettiği şey

oldukça karmaşıktı. Ed hoparlörlerle oynadı, böylece müzik sesi arka koltuklara daha çok gidiyordu ve ön taraf daha sessiz olmuştu.

“İyi misin?”

Jess dönüp bakmadı. “İyiyim.”

Ed arkasına bakıp kimsenin dinlemediğinden emin oldu. “Dün gece konusunda...” diye başladı.

“Unut gitsin.”

Ed ona pişman olduğunu söylemek istiyordu. Tekrar o çökük, tek kişilik yatağa girmemek için kafasında verdiği mücadelenin gerçekten de canını acıttığını söylemek istiyordu. Ama ne anlamı vardı ki? Jess’in dün gece söylediği gibi, onlar sadece birbirlerini tekrar görmek için hiçbir nedeni olmayan iki insandı.

“Unutamam. Şunu açıklamak istiyorum...”

“Açıklanacak bir şey yok. Sen haklıydın. Aptalca bir fikirdi.” Bacaklarını altına toplayıp başını çevirerek pencereden dışarı baktı.

“Sadece benim hayatım biraz...”

“Gerçekten. Mesele değil. Ben sadece...” Jess derin bir nefes verdi. “...sadece olimpiyata zamanında varacağımızdan emin olmak istiyorum.”

“Ama böyle bitmesini istemiyorum.”

“Biten bir şey yok.” Ayaklarını ön panele koydu. Bu hareket sanki bir şey anlatır gibiydi. “Gidelim.”

“Aberdeen kaç kilometre?” Ön koltukların arasından Tanzie’nin yüzü belirdi.

“Ne kadar kaldı diye mi soruyorsun?”

“Hayır. Southampton’dan Aberdeen kaç kilometre?”

Ed ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp Tanzie’ye uzattı. “Haritalar uygulamasından bak.”

Jess ekrana dokundu. “Beş yüz seksen kilometre kadar olabili mi?”

“Sanırım.”

“Yani saatte kırk kilometreyle gidiyorsak günde en az altı saatlık yol gitmiş olmamız gerekiyordu. Eğer benim midem bulanmasaydı, o zaman ne kadar sürede...”

“Bir günde.”

“Bir günde.” Tanzie gözlerini ilerideki uzak İskoçya yamaçlarına dikip duyduklarını zihninde evirip çevirdi. “Ama o zaman bu kadar güzel vakit geçiremezdik, değil mi?”

Ed yan gözle Jess’e baktı. “Doğru, geçiremezdik.”

Bir an sonra Jess’in bakışları da ona döndü ve duraksadık tan sonra, “Evet tatlım,” dedi. Gülüşünde tuhaf bir hüznü vardı. “Geçirmezdik.”

Araba, kilometreleri birer birer, sorunsuz bir şekilde geride bıraktı. İskoçya sınırını geçtiler, Ed onları neşelendirmeye çalışsa da başarısız oldu. Bir kere Tanzie’nin tuvalete gitmesi için durdular; yirmi dakika sonra da Nicky için durakladılar. (*Ne yapayım. Tanzie gittiğinde benim yoktu!*) Ve üç kere de Norman için durmaları gerekti; tabii bunlardan ikisi yanlış alarmdı. Jess saatine bakıp tırnaklarını ke mirerek yanında sessizce oturdu. Nicky uyku sersemliğiyle camdan boş arazilere, tepelerdeki birkaç taş eve bakıyordu. Ed, bu yolculuk bittikten sonra Nicky’ye ne olacağını düşündü. Ona yardımcı olmak için belki elli tavsiye daha vermek istiyordu ama Ed onun yaşındayken birinin ona tavsiyelerde bulunduğunu hayal etmeye çalıştı ve muhtemelen hiçbirini dikkate almayacağını düşündü. Eve döndüklerinde Jess’in onu nasıl güvende tutacağını merak etti.

Telefon çaldı ve kalbi sıkışarak telefona baktı. “Lara.”

“Eduardo. Bebeğim. Seninle şu apartman dairesi konusunda konuşmam lazım.”

Ed, Jess'in aniden kaskatı kesildiğinin, bakışlarının titrediğini farkındaydı. Birden keşke telefona cevap vermeseydim, diye içti içinden.

"Lara, şu anda bunu tartışmayacağım."

"Çok para değil. Senin için yani. Avukatımla konuştum ve onun için bu parayı ödemenin çok kolay olduğunu söyledi."

"Sana daha önce de söyledim Lara, nihai bir anlaşma yaptık."

Birdenbire arabadaki üç kişinin keskin sessizliğini fark etti.

"Eduardo. Bebeğim. Bu işi seninle halletmem lazım."

"Lara!"

Daha fazla bir şey söyleyemeden Jess uzanıp telefonu aldı. Merhaba Lara," dedi. "Ben Jess. Çok üzgünüm ama artık senin için başka para ödeyemeyecek, yani artık onu arayıp durmanın bir anlamı yok."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra öfkeyle patlayan bir ses duyular: "Sen de kimsin?"

"Ben yeni karısıyım. Ha, ayrıca Ed, Başkan Mao resmini de geri alıyor. En iyisi avukatına bırakırsın. Tamam mı? Müsait olduğun bir zamanda hallet. Çok teşekkürler."

Sonrasındaki sessizlik, atom bombasının patlamasından önceki birkaç saniyelik sessizlik gibiydi. Ama sonra ne olduğunu kimse duyamadan, Jess kapatma tuşuna basıp telefonu Ed'e geri verdi. Ed de telefonu yavaşça alıp tamamen kapattı.

"Teşekkürler," dedi. "Sanırım."

"Bir şey değil." Jess konuşurken ona bakmadı.

Ed, dikiz aynasına baktı. Emin değildi ama galiba Nicky gülmek için çok büyük çaba sarf ediyordu.

Edinburgh ile Dundee arasındaki ağaçlık dar bir yolda, yoldaki bir sığır sürüsü yüzünden yavaşlamak, sonra da durmak zorunda

kaldılar. Hayvanlar arabanın etrafında geziniyor, belli belirsiz bırı merakla içeriye bakıyorlardı. Kapkara bir denizi andırıyorlardı ve kapkara gözleri dönüp duruyordu. Norman da onlara baktı.

“Aberdeen sığırları,” dedi Nicky.

O anda birdenbire, hiçbiri ne olduğunu dahi anlamadan, Norman koca gövdesiyle hızla cama doğru atılarak hırlamaya, homudanmaya başladı. Araba bir yana yattı, arka koltukta yaşanan ulalçalı çaplı kaosta kollar, sesler ve kıvranan bir köpek birbirine girdi. Nicky ile Jess, Norman’a uzanmak için uğraşıyorlardı.

“Anne!”

“Norman! Dur!” Köpek, Tanzie’nin üstüne çıkmış, kocaman suratını pencereye dayanmıştı. Ed ise sadece Tanzie’nin, Norman’ın altında ezilen pembe pırıltılı ceketini seçebiliyordu.

Jess koltuğun üzerinden köpeğe doğru atılıp onu tasma-sından kavradı. Norman’ı pencereden geri çektiler. Norman sızlanıp mırıldandı ve onu tuttukları için gergin ve histerik bir halde arabanın içinde salyalar püskürttü.

“Norman, seni koca aptal! Ne halt ettiğini sanıyorsun!”

“Daha önce hiç inek görmemişti,” dedi Tanzie doğrulmaya çalışarak. Nicky de, “Tanrım, Norman,” deyip yüzünü ekşitti.

“İyi misin Tanzie?”

“İyiyim.”

İnekler, köpeğin öfke patlamasından etkilenmeden, arabanın etrafında ikiye ayrılarak ilerlemeye devam ettiler. Artık buğulanmış camlardan, arkadaki çiftçi-yi güç bela seçebiliyorlardı. Adam, sorumluluğundaki sığır sürüsüyle ağır ağır ve ilgisizce yürüyordu. Geçerken başıyla belli belirsiz bir selam verdi, sanki dünyanın tüm zamanı ona aitmiş gibi bir hali vardı. Norman ise sızlanıp tasma-sını zorluyordu.

“Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.” Jess saçlarını düzeltti ve yanaklarını şişirip üflledi. “Belki de et kokusu almıştır.”

“İçinde böyle bir yanın gizli olduğunu bilmiyordum,” dedi Ed.

“Gözlüğüm.” Tanzie elinde yamulmuş bir metal parçası tutuyordu. “Anne, Norman gözlüğümü kırmış.”

Saat onu çeyrek geçiyordu.

“Gözlüklerim olmadan hiçbir şey göremem.”

Jess, Ed’e baktı. *Siktir.*

“Tamam,” dedi Ed. “Eline plastik poşet al. Gaza yüklenmem gerekecek.”

Iskoçya yolları geniş ve boştu. Ed o kadar hızlı kullanıyordu ki GPS sürekli varış noktasına kalan zamanı yeniden hesaplamak zorunda kalıyordu. Kazandıkları her dakika için hayalinde havaya bir yumruk savuruyordu. Tanzie iki kere kusmuş, Ed ise yolda kusması için durmayı kabul etmemişti.

“Gerçekten kötü,” dedi Jess.

Fakat Tanzie, “Ben iyiyim,” deyip duruyordu, yüzünü plastik torbaya gömmüştü. “Gerçekten.”

“Durmak istemez misin tatlım? Sadece bir dakikalığına?”

“Hayır. Devam edin. Öög...”

Duracak vakit yoktu. Ve bunun da araba yolculuğunu daha katlanılır hale getirdiği söylenemezdi. Nicky başını kardeşinden başka tarafa çevirmiş, eliyle burnunu kapatmıştı. Norman’ın başı da uzanabildiği kadar camdan dışarı uzanmıştı. Hayvan mümkün olduğunca temiz hava almaya çalışıyordu.

Ed onları tam vaktinde ulaştıracaktı. Aylardır hissetmediği kadar anlam dolu hissediyordu kendini. En sonunda büyük ve gümüş rengi binaları, gökyüzüne uzanan tuhaf derecede modern gökdelenleriyle, önlerinde Aberdeen belirdi. Ed merkeze doğru

yöneldi ve yolların daralıp yerini Arnavut kaldırımlı sokaklara bırakmasını izledi. Limandan geçip sağdaki devasa tankerleri götürlü bıraktılar ve işte o noktada trafik yavaşladı ve Ed'in özgüveni sarsılmaya başladı. Giderek gerginleşen bir sessizlik içinde oturdular. Ed, Aberdeen'in içindeki alternatif yollara girdi ama bu onlara hiç zaman kazandırmadı. GPS ona karşı çalışmaya başlamıştı ve çıkarılıp zamanı tekrar ekliyordu. Üniversite binasına ulaşmalarına on beş, on dokuz, en sonunda yirmi iki dakika kalmıştı. Bu çok fazla idi.

"Neden böyle oldu?" diye sordu Jess ortaya konuşarak. Radyo düğmelerini kurcalayarak, trafik haberlerini bulmaya çalıştı. "Trafik sıkışıklığının sebebi ne?"

"Sadece trafiğin ağır seyretmesinden."

"Çok saçma," dedi Nicky. "Tabii ki trafik sıkışıklığı, trafiğin ağır seyretmesi demek. Başka neden olabilir ki?"

"Kaza olabilir," dedi Tanzie.

"Ama trafik sıkışıklığı da trafiğin bir parçasıdır," dedi Ed dalgın dalgın. "Yani teknik olarak sorun yine trafiğin ağır seyretmesi."

"Hayır, trafiğin yoğunluğu yüzünden yavaşlaması tamamen farklı bir durum."

"Ama sonu aynı."

"Ama o zaman tanım yanlış."

Jess GPS'e baktı. "Buraya odaklanabilir miyiz millet? Doğru yerde miyiz? Üniversitenin, limanın yakınlarında olacağını sanmıyorum."

"Üniversiteye gitmek için limandan geçmemiz gerekiyor."

"Emin misin?"

"Eminim Jess." Ed sesindeki gerginliği bastırmaya çalıştı. "GPS'e bak."

Kısa bir sessizlik oldu. Önlerinde trafik ışıkları kimse yerinden kıpırdamadan iki kere değişti. Jess ise durmadan hareket ediyor,

bulduğunda kıpırdanıp duruyor, gözden kaçırmış olabilecekleri açık bir yol var mı diye etrafına bakınıyordu. Ed onu suçlayamazdı. O da aynı şeyi hissediyordu.

Bekledikleri noktada ışıklar dördüncü kez yandığında Ed, “Yeni gözlük alacak zamanımız olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldadı.

“Ama gözlüksüz göremez...”

“Eğer gözlükçü ararsak gün ortasından önce oraya varamayız.”

Jess dudağını ısırды, sonra arkasına döndü. “Tanzie, kırık camlarla görebilme ihtimalin var mı?”

Plastik torbadan solgun, yeşil bir surat belirdi. “Denerim.”

Trafik dur kalk şeklinde ilerlemeye devam etti. Sessizlik arttı, arabadaki gerginlik tırmanıyordu. Norman sızlandığında hep bir ağızdan, “Kes sesini Norman!” diye hırladılar. Ed tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu. Neden yarım saat önce yola çıkmamışlardı? Neden bunu düşünmemişti? Kaçırırlarsa ne olurdu? Yan gözle, gerginlikle dizini sallayan Jess’e bakıp onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. En sonunda, açıklanamaz bir şekilde, sanki tanrılar onlarla oynuyormuş gibi trafik açıldı.

Ed Arnavut kaldırımli sokaklarda arabayla yay gibi fırlayarak ilerlemeye başladı, Jess de at süren bir faytoncu gibi ön panele eğilmiş, “HIZLI!” diye bağıırıyordu. Ed dönemeçlerde arabayı savurarak, talimatlarında takılan GPS için bir hayli fazla hızlı giderek neredeyse iki teker üzerinde üniversite kampüsüne girdi. Downes Binası’nı buluncaya dek, rastgele direkler üzerine öylesine yerleştirilmiş küçük yazılı tabelaları takip etti. Burası da her şey gibi gri granitten yapılmış, 1970’lerden kalma sevimsiz bir ofis binasıydı.

Araba tiz bir ses çıkararak önündeki park yerine girdi ve Ed kontağı kapatınca her şey durdu. Derin bir oh çekti ve saatine baktı. Saat on ikiye altı vardı.

“Bu kadar mı?” dedi Jess dışarıya bakarak.

“Bu kadar.”

Jess sanki gerçekten orada olduklarına inanamıyormuş gibi birdenbire tutulup kalmıştı. Emniyet kemerini çözdü, otoparkta sanki dünya kadar boş vakitleri varmış gibi dolanan, gergin göğüs nümlü cbeveynlerinin yanında elektronik cihazlarından bir şeyleri okuyan oğlan çocuklarına baktı. Çocuklarının hepsinin üzerindeki özel okul üniforması vardı. “Ben buranın daha... daha büyük olacağını düşünmüştüm,” dedi.

Nicky soğuk, gri çisenin içinden dışarı baktı. “Tabii. İleri düzey matematik kitlelerin çok ilgisini çeken bir konu olduğu için

Tanzie, “Hiçbir şey göremiyorum,” dedi.

“Bakın, siz hemen gidip kayıt yaptırın. Ben gidip ona bir görüşlük alacağım.”

Jess ona döndü. “Ama numarası doğru olmaz ki.”

“Hiç yoktan biraz görmüş olur. Haydi gidin. *Gidin!*”

Otoparktan hızla çıkıp şehir merkezine yönelirken Jess’in arkasından baktığını görebiliyordu.

Okuma gözlüğü satacak kadar büyük bir eczane bulmak için yeddi dakika harcaması ve üç dükkân gezmesi gerekti. Ve sonunda Ed öyle ani bir hareketle durdu ki Norman ileri fırladı ve koca kafası omzuna çarptı. Köpek homurdanarak tekrar arka koltuktaki yerine geçti.

“Burada bekle,” diyen Ed içeri daldı.

Elinde sepet olan yaşlı bir kadın ve alçak sesle konuşan iki asistan dışında dükkân boştu. Rafların arasında koşturdu, pedleri, dış fırçalarını, nasır bantlarını ve indirimli Noel hediye setlerini geçip en sonunda kasanın yanında bir stant buldu. *Kahretsin.* Tanzie’nin uzağı mı yoksa yakını mı göremediğini hatırlamıyordu. Sormak için telefonuna uzandı ama onda Jess’in telefon numarasının olmadığını

latırladı. “Siktir. Siktir. Siktir.” Ed orada öylece durup tahmin etmeye çalıştı. Tanzie’nin gözlükleri ileri derece gibi görünüyordu. Onları çıkardığını hiç görmemişti. Bu uzağı göremiyor olma ihtimalinin daha yüksek olduğu anlamına mı geliyordu? Hem zaten bütün çocuklar genelde miyop olmaz mıydı? Bir şeyleri görmek için uzakta tutanlar tabii ki yetişkinlerdi. On saniye kadar tereddüt etti, sonra bir anlık kararsızlığın ardından uzak, yakın, orta ve ileri derece gözlüklerin hepsini raftan çekip şeffaf bir plastik paket yığınının üzerine attı.

Kız, yaşlı kadınla olan sohbetini yarıda kesti. Önce gözlüklere, sonra ona baktı. Kız, Ed’in yakasına bulaşmış salyayı inceliyordu ve bunu fark eden Ed de koluyla çaktırmadan silmeye çalıştı. Böylece salyayı daha da bulaştırmış oldu.

“Hepsini. Hepsini alıyorum,” dedi. “Ama lütfen otuz saniyeden kısa bir süre içinde kasadan geçirin.”

Kız müdürüne baktı, adam da Ed’e delici bir bakış attıktan sonra belli belirsiz bir baş hareketiyle onay verdi. Kız tek kelime etmeden gözlükleri kasadan geçirerek hepsini ayrı bir torbaya yerleştirmeye başladı. Ed ise, “Hayır. Vakit yok. Hepsini bir poşete atıverin,” dedi ve uzanıp gözlükleri bir naylon poşete tıktırdı.

“Müşteri kartınız var mı?”

“Hayır. Müşteri kartım yok.”

“Bugün diyet standımızda üç al iki öde kampanyamız var. Bakmak ister...”

Ed tezgâhtan düşen gözlükleri almakla meşguldü. “İstemiyorum,” dedi. “Kampanya falan istemiyorum. Teşekkürler. Sadece ödeme yapmam lazım.”

Kız en sonunda, “Yüz yetmiş dört sterlin... beyefendi,” dedi.

Sonra sanki televizyon şakası ekibinin gelmesini bekliyormuş gibi omzunun üstünden etrafa baktı. Ama Ed imzasını çiziktirdi,

torbayı aldı ve arabaya koştı. Ayrılırken arkasından güçlü bir ıslık, aksanıyla, “Kabalığın lüzumu yoktu,” dendiğini duydu.

Geri döndüğünde otoparkta kimse yoktu. Kapının hemen yanına park edip bıkkınlık içindeki Norman’ı arka koltukta bıraktı ve yankı yapan koridor boyunca ilerledi. “Matematik Olimpiyatı’na geldim, Matematik Olimpiyatı...” diye her geçene sesleniyordu. Bu adam konuşmadan lamine kaplı bir tabelayı işaret etti. Ed fırlayıp başka bir koridor boyunca âdeta uçarcasına ilerledi ve bir bekleme odasına girdi. Bankonun arkasında iki adam oturuyordu. Odanın diğer tarafında da Jess ile Nicky vardı. Jess ona doğru bir adım attı. “Aldım.” Poşeti zaferle kaldırdı. Soluk soluğaydı ve güçlülük konuşabiliyordu.

“Girdi,” dedi Jess. “Başladılar.”

Ed nefes nefese saatine baktı. On ikiyi yedi geçiyordu.

“Affedersiniz,” dedi bankoda duran adama. “İçerideki kızları birine gözlüğünü vermem lazım.”

Adam yavaşça başını kaldırdı ve Ed’in elinde tuttuğu torbayı baktı.

Ed bankonun üzerine eğilip poşeti ona doğru uzattı. “Yoldaki gelirken gözlüğü kırıldı. Gözlüksüz göremiyor.”

“Kusura bakmayın beyefendi. Şu anda kimseyi içeri alamam.”

Ed başını salladı. “Evet. Evet, alabilirsiniz. Bakın, kopya vermeye veya içeriye bir şey sokmaya çalışmıyorum. Gözlük numarasını bilmediğim için hepsinden almak zorunda kaldım. İsterseniz kontrol edin. Hepsini. Bakın. Gizli bir kod falan yok. Sadece gözlük.” Poşeti açarak adamın önünde tuttu. “Uygun olanı bulabilsin diye bunları içeri almanız lazım.”

Adam yavaşça başını salladı. “Beyefendi, diğerlerini rahatsız edebilecek hiçbir şeyi izin vereme...”

“Evet verebilirsiniz. Burada acil bir durum söz konusu.”

“Kurallar böyle.”

Ed tam on saniye boyunca dik dik adamın suratına baktı. Sonra doğrulup elini başına götürdü ve adamdan uzaklaşmaya başladı. Kızgın ocağın üzerinde titreyip bir çaydanlık gibi, içinde bıcıcın yükseldiğini hissedebiliyordu. “Baksanıza!” dedi dönerek. “Buraya gelmek tam üç gün üç gecemizi aldı. Bu üç günde canım arabam kustumuk doldu ve köpeğin biri döşemelerime salyalarını akıtıp durdu. Üstelik köpekleri sevmem bile. Neredeyse yabancı uyulacak biriyle arabada yatmak zorunda kaldım. Ama o anlamda değil. Akli mantığı olan hiçbir insan evladının kalmaması gereken yerlerde kaldım. Ergen bir oğlanın daracık pantolonunun içinden çıkardığı bir elma ve belki de insan etinden yapılmış bir kebab yedim. Londra’daki içinden çıkılmaz sorunlarımı bırakıp hiç tanımadığım insanlarla beş yüz seksen kilometre yol geldim çünkü ben bile bu müsabakanın onlar için çok ama çok önemli olduğunu anlayabildim. Hayati derecede önemli. Çünkü içerideki küçük kızın umursadığı tek şey matematik. Ve eğer gerçekten görebileceği bir gözlüğü olmazsa bu müsabakada adil bir şekilde yarışamaz. Adil bir şekilde yarışamazsa da gerçekten ama gerçekten girmesi gereken o okula gitmek için eline geçen tek şansı da boşa harcamış olur. Ve eğer bu olursa ne yaparım biliyor musun?”

Adam bakakaldı.

“O odanıza gider, matematik kâğıtlarının her birini alıp minicik parçalara bölerim. Bunu o kadar çabuk yaparım ki güvenlik görevlilerinizi çağırmaya fırsat bile bulamazsınız. Peki, bunu neden yaparım biliyor musun?”

Adam yutkundu. “Hayır.”

“Çünkü bütün bu çektiklerimiz bir şeye değmeli.” Ed tekrar adamın yanına gidip ona doğru eğildi. “Değmek zorunda.”

Ed'in yüzüne bir şey olmuştu. Daha önce hiç hissetmediği şekillere girdiği için bir şeyler olduğunu o da anlamıştı. Ve bu da Jess yanına gelip elini yavaşça koluna koymuştu.

Jess gözlük poşetini adama uzattı. "Gözlükleri ona götürün, çok ama çok minnettar oluruz," dedi usulca.

Adam ayağa kalkıp bankonun etrafından dolanarak kaçıyordu. Gözünü Ed'den hiç ayırmamıştı. "Ne yapabileceğimi bu bakayım," dedikten sonra kapı arkasından yavaşça kapandı.

Dışarı çıkıp sessizce, yağmura aldırmadan arabaya doğru yürüdü. Jess çantaları indirdi. Nicky biraz uzakta durmuş, ellerini cebine sokabildiği kadar sokmuştu ki kot pantolonunun daracık olduğunu düşünülünce çok da fazla sayılmazdı.

"Eh, başardık." Jess'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Başaracağız demiştim." Ed başıyla arabayı işaret etti. "Bitiren kadar bekleyeyim mi?"

Jess burnunu kırıştırdı. "Yo, gerek yok. Seni yeterince alıkoydum."

Ed yüzündeki tebessümün biraz çöktüğünü hissetti. "Bu gece nerede kalacaksınız?"

"Eğer sınavı iyi geçerse kendimize güzel bir otel odası bulabiliriz. İyi geçmezse de..." Omuz silkti. "Otobüs durağında." Bunları söylerken kendi de inanmıyor gibiydi.

Arabanın arka kapısına gitti. Yağmura bakıp dışarı çıkmamayı karar vermiş olan Norman da Jess'e bakıyordu.

Jess başını kapıdan içeri soktu. "Norman, gitme zamanı."

Audi'nin arkasındaki ıslak zeminde bir yığın çanta duruyordu. Jess çantalardan birinden bir ceket çekip aldı ve Nicky'ye uzattı. "Haydi, hava soğuk".

Havada tuzlu, keskin bir deniz kokusu vardı. Bu Ed'e bir an Beachfront'u hatırlatmıştı. "Eee... yani hepsi... buraya kadar mı?"

"Buraya kadar. Yol için teşekkürler. Ben... biz... hepimiz çok teşekkür ederiz. Gözlükler için de. Her şey için."

O gün ilk defa doğru dürüst birbirlerine baktılar. Aslında Ed'in teşekkür etmek istediği milyarlarca şey vardı.

Nicky çekine çekine elini kaldırdı. "Evet Bay Nicholls. Teşekkürler."

"Ah. Al bakalım." Ed cebine uzanıp torpido gözünden aldığı telefonu çıkararak ona attı. "Bu yedek telefon. Ve şey... artık bana lazım değil."

"Gerçekten mi?" Nicky tek eliyle yakaladığı telefona inanarak baktı.

Jess'in kaşları çatıldı. "Bunu alamayız. Bizim için yeterince şey yaptın."

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Eğer Nicky almazsa o zaman şu geri dönüşüm yerlerine göndermem gerekecek. Beni zahmetten kurtarmış olursunuz."

Jess sanki başka bir şey diyecekmiş gibi ayaklarına baktı. Sonra başını kaldırıp saçlarını çabucak, gereksiz yere atkuyruğu yaptı.

"Şey. Tekrar teşekkürler." Elini uzattı. Ed tereddüt etti, sonra dün gecenin bir anda gözünün önünden geçmesini görmezlikten gelmeye çalışarak elini sıktı.

"Baban konusunda iyi şanslar. Yemekte de. İş konusunda da. Eminim her şey iyi sonuçlanacak. Unutma, iyi şeyler de olur." Elini çektiğinde Ed bir şeyini kaybetmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Jess dönüp omzunun üzerinden baktı, dikkati çoktan dağılmıştı. "Pekâlâ. Eşyalarımızı koyacak kuru bir yer bulalım."

"Bekleyin." Ed ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıp üzerine bir numara karaladı ve ona yaklaştı. "Beni ara."

Numaralardan birinin üstü karalanmıştı. Ed, Jess'in o numaraya baktığını gördü.

“Burada üç yazıyor.” Numarayı düzeltti ve sonra elini cebine soktu, kendini yeni yetme bir oğlan gibi hissediyordu. “Tanzie’nin sonucunu öğrenmek isterim. Lütfen.”

Jess başını salladı ve öylece gitti. Önündeki oğlanı çok dikkatli bir çoban gibi yürütüyordu. Ed orada durdu ve ikisinin büyük çantalarını sürüklemelerini ve peşlerinden giden huysuz, inatçı köpeği izledi. Sonra da köşeyi dönüp gözden kayboldular.

Araba sessizdi. Kimsenin konuşmadığı saatlerde bile Ed nefeslerle hafifçe buğulanan camlara, başkalarıyla birlikte kapalı, dar bir alanda olmanın verdiği o belli belirsiz hareketlilik hissine alışmıştı. Nicky’nin Nintendo’sunun bozuk sesini ve Jess’in sürekli kıpırdan masını arıyor gibiydi. Şimdi arabanın içine bakıp terk edilmiş bir evin içinde duruyormuş gibi hissetti. Kırıntıları, arka küllüğe tıkkı tırılmış elma çöpünü, erimiş çikolatayı, koltuk cebindeki katlanmış gazeteyi gördü. Arka camların askılarına da ıslak giysileri asılmıştı. Yarısı koltuğun kenarına sıkışmış matematik kitabını gördü; belli ki Tanzie aceleyle inerken unutmuştu. Önce, *acaba götürsem mi*, diye düşündü. Ama ne anlamı vardı ki? Artık çok geçti.

Çok geç.

Arabada oturup son anne babanın da arabalarına gidip, çocuklarını beklerken zaman öldürmelerini izledi. Öne eğilip bir süre başını direksiyona yasladı. Sonra geride bir tek onun arabası kalınca anahtarlarını kontağa takıp uzaklaştı.

Ed ne kadar yorgun olduğunu fark ettiğinde yaklaşık yirmi kilometre yol almıştı. Üç gece boyunca bölük pörçük bir uyku, son geceki akşamdan kalmalık ve yüzlerce kilometre boyunca araba kullanmak onu fena halde çarpmıştı ve şimdi gözlerinin kapandığını

hissediyordu. Radyoyu çalıştırdı, pencereleri açtı, bu da bir işe yaramayınca yol kenarında bir kafeye girip kahve içmeye kadar verdi.

Öğle vakti olmasına rağmen kafenin yarısı boştu. Odanın diğer ucunda cep telefonlarına ve kâğıt işlerine dalmış birkaç takım elbiseli adam oturuyordu. Arkalarındaki duvarda birbirinden farklı on altı sosis, yumurta, pastırma, patates kızartması ve fasulye menüsü sunuluyordu. Ed stanttan bir gazete alıp masalardan birine yöneldi. Garson kıza da kahve siparişi verdi.

“Affedersiniz beyefendi ama günün bu saatinde masaları yemek yiyenlere ayırıyoruz.” Kızın aksanı o kadar güçlüydü ki Ed ne dediğini anlamak için bir süre düşünmek zorunda kalmıştı.

“Ah. Peki. Şey, ben...”

İNGİLTERE’NİN ÖNDE GELEN TEKNOLOJİ ŞİRKETİNDE İÇERİDEN BİLGİ TİCARETİ SORUŞTURMASI

Gazetenin manşetine baktı.

“Beyefendi.”

“Hı?” Yüzü yanmaya başlamıştı.

“Eğer oturmak istiyorsanız yemek siparişi vermeniz gerekiyor.”

“Ah...”

Mali Hizmetler Kurumu (FSA) dün gece hisseleri borsaya kote olan bir İngiliz teknoloji şirketinde milyonlarca sterlin değerinde içeriden bilgi ticareti suçlaması için soruşturma yürütüldüğünü doğruladı. Atlantik’in iki tarafında yürütüldüğü anlaşılan soruşturmaya, Londra ve New York borsalarının yanı sıra Amerika’da FSA’nın eşdeğeri olan SEC de dâhil oldu.

Soruşturma kapsamında henüz herhangi bir tutuklama gerçekleştirilmezken Londra Polis Merkezi'nden bir kaynak tutuklamalarının başlamasının "an meselesi" olduğunu ifade etti.

"Beyefendi."

Ed duymadan önce kız iki kere seslenmişti. Başını kaldırdı. Genç bir kadındı, burnu çilliydi, doğal renkteki saçları taranıp kaptırılarak biraz tuhaf bir şekle sokulmuşlardı. "Ne yemek istersiniz?"

"Fark etmez." Ağzı çamur gibiydi.

Kısa bir duraksama oldu.

"Hımm... Bugünün spesiyallerini saymamı ister misiniz? Ya da en beğenilen yemeklerimizden bazılarını tavsiye edebilirim."

An meselesi.

"Tüm Gün Enerji kahvaltımız var örneğin..."

"Tamam."

"Sonra... Ah, enerji kahvaltısı mı istiyorsunuz?"

"Evet."

"Yanında beyaz ekmek mi yoksa esmer ekmek mi istersiniz?"

"Fark etmez."

Ed, kızın ona baktığını hissetti. Sonra not alıp defterini dikkatle belindeki kemere yerleştirerek uzaklaştı. Ve Ed oturup Formica masanın üzerindeki gazeteye baktı. Son yetmiş iki saattir dünyayı altüst olmuş gibi hissetmiş olabilirdi ama bu, yaşanacakların acı bir habercisiydi.

"Yanımda müşteri var."

"Bir dakikanı almaz." Ed nefes aldı. "Babamın yemeğine gelelemeyeceğim."

Kısa, uğursuz bir sessizlik oldu.

"Lütfen kulaklarımın yanlış duyduğunu söyle."

"Gelelimyorum. Bir işim çıktı."

"Bir iş..."

"Sonra açıklarım."

"Hayır. Bekle. Kapatma."

Gemma'nın, telefonun üzerine elini kapattığını duydu. Muhtemelen yumruğunu sıkıyordu. "Sandra, telefonla konuşmam gerekiyor. Hemen dönerim..." Ayak sesleri duyuldu. Sonra, sanki bir patlama gerçekleşti. "Gerçekten mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten mi?"

"Üzgünüm."

"Duyduklarıma inanamıyorum. Annemin her şeyi ayarlamak için ne kadar uğraştığından haberin var mı senin? Seni görmek için nasıl sabırsızlanıyorlar biliyor musun? Babam geçen hafta oturup seni görmeyeli ne kadar olduğunu hesaplamış. Aralıktan beri görüşmemişsiniz Ed. Dört ay demek oluyor bu! Bu dört ayda hastalığı gıcık olarak ilerledi ve sen ona şu aptal dergileri göndermekten başka hiçbir bok yapmadın."

"*The New Yorker* dergisini sevdiğini söylemişti. Ona uğraşacak bir iş çıkıyor diye düşünmüştüm."

"Adam göremiyor bile! Eğer gelme zahmetinde bulunsaydın bilirdin. Annem de o uzun yazıları okurken o kadar sıkılıyor ki resmen beyni kulaklarından akmaya başlıyor kadının."

Gemma hiç durmadan konuşmaya devam etti. Sanki saç kurutma makinesini son ayarında açıp Ed'in kulağına tutmuşlardı.

"Babamın doğum günü yemeği için babaminkiler yerine senin sevdiğin yemekleri pişirdi. Seni görmeyi o kadar çok istiyor ki! Ama şimdi, yirmi dört saat önce çıkıp gelemeyeceğini söylüyorsun. Hiçbir açıklama da yok! Bu ne demek oluyor?"

Kulakları gerçekten ısınmaya başlamıştı. Ed orada oturup göğüslerini kapattı. Tekrar açtığında saat ikiye yirmi vardı. Olimpiyat biteli kırk beş dakikadan fazla olmuştu. Ed, Tazie'yi o üniversite salonunda, başını kâğıtlarına eğmiş, kullanmadığı gözlükleri etrafında yere saçılmış halde hayal etti. Onun iyiliği için, kütüphanesinde bir sayfa dolusu rakam görünce soruları heyecanlanmadığına çözebilmesini umdu. Sonra dışarıda aylak aylak dolaşıp belki de çaktırmadan sigara içebileceği bir yer arayan Nicky'yi düşündü.

Yanında köpekle, çantalardan birinin üstüne oturmuş, duvarı eder gibi ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, eğer yeteneği çok isterse en sonunda iyi şeylerin olacağından emin olan Jessi'nin aklına gelmişti.

“Sen, gerçekten de insanlığın yüz karasının Ed. Gerçekten Kız kardeşinin sesi gözyaşlarıyla boğuluyordu.

“Biliyorum.”

“Ha, sakın bunu onlara benim söyleyeceğimi düşünme. Senin kirli işlerini yapmayacağım.”

“Gem. Lütfen, bir sebebi var...”

“Aklından bile geçirme. Kalplerini kırmak istiyorsun madem kendin yap. Benden bu kadar Ed. Kardeşim olduğuna bile inanmıyorum.”

Gemma telefonu kapattığında Ed güçlükte yutkunuyordu. Sonunda titreyerek, ağır ağır, uzun bir of çekti. Ne fark vardı? Eğer gerçeği bilmelerine karar verseydi, söyleyeceklerinin sadece yarısıydı bu.

Orada, o yarı boş restoranda, kırmızı renkli suni deri bir koltukta oturmuş, önünde yavaş yavaş soğuyan kahvaltıya bakarken Ed en sonunda babasını ne kadar özlediğini anlamıştı. Sadece o rahatlatıcı baş sallama hareketini görmek, yüzünde o gönülsüz tebessümün belirmesini izlemek için bile her şeyini verirdi. Evden ayrıldıktan sonraki on beş sene boyunca evini özlememişti.

ama şimdi birdenbire duyduğu ev hasreti öyle şiddetliydi ki aklını başından almıştı. Restoranda oturup yer yer kirli pencereden dışarıya, karayolundan hızla geçen arabalara baktı ve dev bir dalganın dalgışı gibi, tanımlayamadığı bir his çöktü üzerine. Yetişkinlik hayatında ilk defa, boşanmasına, soruşturmaya ve Deanna Lewis olayına rağmen ilk defa, Ed Nicholls kendini gözyaşlarını tutmaya çalışırken buldu.

Oturup ellerini gözlerine bastırdı ve arka dişlerini birbirine bastırma hissinden başka hiçbir şey düşünemez oluncaya kadar çenesini sıktı.

“Her şey yolunda mı?”

Genç garsonun gözlerinde belli belirsiz bir ihtiyat vardı; bu adamın herhangi bir bela çıkarıp çıkarmayacağını ölçmeye çalışıyor gibiydi.

“Evet,” dedi. Rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmayı ummuştu ama konuşurken sesi titremişti. O zaman, kız ikna olmuş gibi görünmeyince, “Migren,” diye ekledi.

Kızın yüzü bir anda rahatlamıştı. “Ah. Migren. Bilmez miyim, lanet bir şeydir. Yanınızda ilaç var mı?”

Ed başını iki yana salladı, konuşabileceğine güvenememişti.

“Bir sorun olduğunu anlamıştım.” Bir an önünde durdu. “Bekleyin.” Tezgâha doğru yürüdü, bir eliyle başının arkasındaki, özenle kıvrılmış topuza uzandı. Öne doğru eğilip Ed’in göremediği bir şeyi yokladı ve sonra yavaşça geri geldi. Arkasına bakıp masasına folyo kutu içerisinde iki hap bıraktı.

“Elbette müşterilere hap vermemem gerekiyor ama bunlar harikadır. Benim baş ağrıma iyi gelen tek şey bu. Artık kahve içmeyin ama daha da kötü yapar. Ben size biraz su getireyim.”

Ed gözlerini kırıpıştırarak önce kıza, sonra haplara baktı.

“Korkmayın. Adı sanı bilinmez bir şey değil. Sadece Migra-gone.”

“Çok nazıksınız.”

“Etki göstermesi yirmi dakika sürüyor. Ama sonra... her şey muhteşem.” Kız gülünce burnu kıvrıştı. Onca maskaranın altındaki nazik gözleri Ed şimdi görüyordu.

Sanki onu kendisinden korumak ister gibi kahve fincanını alıp götürdü. Ed kendini Jess'i düşünürken buldu. *İyi şeyler de olur. Hatta bazen hiç beklemediğin zamanlarda...*

“Teşekkürler,” dedi usulca.

“Bir şey değil.”

O sırada telefonu çaldı. Yol kenarındaki kafede ses yankılanıncaya kadar Ed ekrana baktı. Tanıdığı bir numara değildi.

“Bay Nicholls?”

“Evet?”

“Ben Nicky. Nicky Thomas. Eee, sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim. Ama yardımınıza ihtiyacımız var.”

21.

Nicky

Arabayı otoparka pak ettikleri andan itibaren Nicky bunun kötü bir fikir olduğunu anlamıştı. Oradaki diğer çocukların hepsi (en fazla bir ya da ikisi dışında) erkekti ve her biri Tanzie'den en az iki yaş büyüktü. Dahası, Asperger ölçeğinden habersizmiş gibi de görünmüyorlardı. Yünlü blazer ceketleri, kötü kesimli saçları, diş telleri, orta sınıfa ait çok kullanılmış gömlekleri vardı. Anne ve babaları Volvo kullanıyordu. Tanzie ise pembe pantolonu ve Jess'in üzerine çiçekler diktği kot ceketıyla buraya ait gibi görünmüyordu, sanki uzaydan düşmüş gibiydi.

Nicky, gözlükleri kırılmadan önce de Tanzie'nin kendini rahat hissetmediğini biliyordu. Arabada giderek suskunlaşmış, endişe ve mide bulantısıyla dolu o küçük dünyasına kapanmıştı. Nicky onu dürtüp bu dünyadan çıkarmaya çalışmıştı; aslına bakılırsa bu bencillikten uzak, kahramanca bir hareketti çünkü Tanzie kusmuk yüzünden bayağı kötü kokuyordu. Ama Aberdeen'e vardıklarında, o kadar içine kapanmıştı ki ona ulaşmak imkânsız hale gelmişti. Jess oraya varmaya öyle odaklanmıştı ki bunu görememişti. Bay Nicholls'la, gözlükle ve kusmuk torbalarıyla meşguldü. Özel okuldaki çocukların da en az McArthur's'taki çocuklar kadar kötü olabileceğini bir an bile düşünmemişti.

Jess bankoda Tanzie'yi kaydettirip onun isim etiketini kâğıtlarını alıyordu. Nicky, Bay Nicholls'ın telefonuna bakıyordu ve Norman'ı insanların yolundan uzak tutmak için onunla birlikte kenarda duruyordu; bu yüzden gidip salonun girişinde oturmuş düzenine bakan Tanzie'nin yanında duran iki oğlana pek dikkat etmemişti. Kulaklıkları kulağında takılı olduğundan onları duymamıştı ve hiçbir şeye dikkatini vermeden Depeche Mode dinliyordu. Ta ki Tanzie'nin mahzun yüzü gözüne ilişene dek. Kulaklıklarından birini kulağından çıkardı.

Dışlerinde tel olan çocuk Tanzie'ye bakıyor, onu yukarıdan aşağı yavaşça süzüyordu. "Doğru yere mi geldin? Justin Bieber hayranlarının toplantısı yolun aşağısında. Biliyorsun, değil mi?"

Sıska oğlan güldü.

Tanzie gözlerini yusuvarlak açmış onlara bakıyordu.

"Daha önce hiç olimpiyata katıldın mı?"

"Hayır."

"Pek şaşırmadım. Olimpiyatçıların buraya tüylü kalem kutu suyla geldiği söylenemez zaten. Sen tüylü kalem kutunu getirdin mi James?"

"Galiba benimkini evde unuttum. Tüh be."

"Bunu annem benim için yaptı," dedi Tanzie sertçe.

"Annen senin için yaptı demek." Birbirlerine baktılar. "Bu senin uğurlu kalem kutun mu?"

"Sicim teorisini biliyor musun?"

"Bence o *pisim teorisini* daha iyi biliyordur. Ya da... baksana James, sen de kötü kokular alıyor musun? Kusmuk gibi mesela... Sence birileri korkmuş mu?"

Tanzie başını öne eğip oğlanların yanlarından hızla geçti ve tuvalete koştu.

Oğlanlar da gülmekten katıla katıla, “Orası erkekler tuvaleti!” diye seslendiler.

Nicky, Norman’ı kalorifere bağlamakla uğraşıyordu. Şimdi oğlanlar ana salona girerken ilerleyip dış telleri olanın ensesine yapıştı. “Hey, evlat. Hey!”

Çocuk arkasını döndü. Gözleri büyüdü. Nicky içeri girdi, böylece arası alçak bir fısıltı halini almıştı. Birdenbire cildinde tuhaf, sarı bılgır leke ve yüzünün bir tarafında da yara izi olduğu için memnun oldu. “Ahbap. Sana bir çift lafım var. Eğer kardeşimle ya da herhangi birinin kardeşiyle bir daha böyle konuştuğunu duyarsam ben bizzat kalkıp buraya geri gelir, bacaklarını karmaşık denklem şeklinde bağlarım. Anladın mı?”

Çocuk başını salladı, ağzı açık kalmıştı.

Nicky ona becerebildiği en iyi şekilde Fisher’ın psikopat bakışlarından attı. Oğlanı, âdemelmesini inip kaldırarak kadar şiddetli şekilde yutkunduran, uzun bir bakıştı bu. “Endişelenmek güzel olmuyormuş, değil mi?”

Çocuk başını salladı.

Nicky onun omzunu sıvazladı. “Güzel. Anlaştığımıza sevindim. Haydi şimdi git de toplama çıkarmanı yap.” Dönüp tuvaletlere yöneldi.

O sırada öğretmenlerden biri önüne çıktı, bir eli havaya kalkmıştı ve yüzünde sorgulayıcı bir vardı. “Affedersiniz? Biraz önce o çocuğa...”

“Şans diliyordum. Evet. İyi çocuk. İyi çocuk.” Nicky hayranlık içinde kalmış gibi başını iki yana salladı ve sonra Tanzie’yi almak için erkekler tuvaletine yöneldi.

Jess ile Tanzie kadınlar tuvaletinden çıktıklarında Jess'in sabunlu suyla ovduğu Tanzie'nin kıyafeti yer yer ıslaktı. Yüzü de kırmızı ve solgundu.

Nicky, "Öyle bir bücürün laflarına aldırmaya değmez Tanzie," dedi. "Sadece moralini bozmaya çalışıyordun."

"Hangisiydi?" Jess'in ifadesi acımasızdı. "Söyle Nicky, hangisiydi?"

Tabii ya. Çünkü Jess'in tüm öfkesiyle içeri dalması şu anda tam da Tanzie'nin ihtiyaç duyduğu şeydi. "Ben, şey... yüzünü seçebileceğimi sanmıyorum. Neyse, ben hallettim." Bu söz hoşunu gitmişti. *Ben hallettim.*

"Ama göremiyorum anne. Göremezsem ne yapacağım?"

"Bay Nicholls sana gözlük almaya gitti. Merak etme."

"Ya getirmezse? Ya geri gelmezse?"

Ben onun yerinde olsam gelmezdim, diye düşündü Nicky. Güzelim arabasını mahvetmişlerdi. Adam yola çıktıktan sonra sanki on yıl yaşlanmıştı.

"Gelecek," dedi Jess.

"Bayan Thomas. Başlamamız gerekiyor. Kızınızın yerini alması için otuz saniyesi var."

"Bakın, birkaç dakika geç başlamamız mümkün mü acaba? Ona gerçekten ama gerçekten gözlük almamız lazım. Gözlüksüz göremiyor."

"Hayır hanımefendi. Otuz saniye içinde yerine geçmezse kor-
karım onsuz başlamak zorunda kalacağız."

"Peki, ben de onunla girebilir miyim? Ona soruları okurum."

"Ama gözlüklerim olmadan yazamam ki!"

"O zaman senin yerine ben yazarım."

"Anne..."

Jess yenildiğini biliyordu. Nicky'ye baktı ve *ne yapacağımı bilmiyorum* der gibi belli belirsiz başını salladı.

Nicky de onun yanına çöktü. "Yapabilirsin Tanzie. Yapabilirsin. Sen bu soruları amuda kalkarak bile yaparsın. Sadece kâğıdını gözlerine çok yakın tut ve acele etme."

Tanzie boş gözlerle salona bakıyordu. Kapının ötesinde öğrenciler yerlerine geçiyor, sandalyelerini sıranın altında çekiyor, kalemlerini önlerine diziyorlardı.

"Bay Nicholls gelir gelmez gözlüklerini sana getireceğiz. Gerçekten. Sadece içeri gir ve elinden geleni yap, biz de burada bekliyoruz olacağız. Norman hemen duvarın diğer tarafında olacak. Hepimiz orada olacağız. Sonra da gidip öğle yemeği yiyeceğiz. Stres yapacak hiçbir şey yok."

Elinde not defteri olan kadın onlara yaklaştı. "Müsabakaya katılacak mısın Costanza?"

"Onun adı Tanzie," dedi Nicky. Fakat kadın duymamış gibiydi. Tanzie konuşmadan başını salladı ve kadının gösterdiği yere geçti. Ama o kadar küçük görünüyordu ki...

"Yapabilirsin Tanzie!" Nicky'nin sesi aniden gürleyip salonun duvarlarında yankılanmıştı, arkadaki adam cık cık etti. "Topu ağlara gönder ufaklık!"

Biri, "Ah, Tanrı aşkına," diye söylendi.

Nicky aldırış etmeden tekrar, "Topu ağlara gönder!" diye bağırdı. Öyle ki Jess şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

Sonra bir zil sesi duyuldu, önlerindeki kapı *çat* diye kapandı ve orada sadece birkaç saati boş boş bekleyerek geçirecek olan Nicky, Jess ve Norman kaldı.

Jess en sonunda bakışlarını güçlükle kapıdan ayırarak, "Pekâlâ," dedi.

Ellerini cebine soktu, sonra tekrar çıkardı, saçlarını düzeltti ve iç çekti. “Pekâlâ.”

“Bay Nicholls gelecek.” Nicky onun geleceğinden kesinlikle emindi.

“Biliyorum.”

Sonraki sessizlik o kadar uzundu ki birbirlerine bakıp garip garip gülümsemek zorunda kaldılar. Koridor yavaş yavaş boşaldı, kurşun kalemiyle mırıldanarak bir isim listesinin üzerinden geçmekte olan görevli dışında kimse kalmamıştı.

“Muhtemelen trafiğe takıldı.”

“Trafik bayağı kötüydü.”

Nicky kapının diğer tarafında Tanzie’nin gözlerini kısıp kâğıtlara bakışını, etrafına bakınarak gelmeyen yardımı beklediğini gözünde canlandırabiliyordu. Jess gözlerini tavana dikip yavaşça küfretti ve sonra at kuyruğunu tekrar tekrar bağladı. Nicky onun da gözlerine aynı sahnenin canlandığını tahmin edebiliyordu.

Sonra uzaktan bir patırtı duyuldu ve Bay Nicholls göründü. Koridorda deli gibi koşuyor, elinde de ağzına kadar gözlükle dolu gibi görünen bir poşet tutuyordu. Ve bankoya gidip görevlilerle tartışmaya başladığında (ancak kaybetmesinin hiçbir yolu olmadığını bilen birinin çıkaracağı bir tartışmaydı bu) Nicky’nin hissettiği rahatlama hissi o kadar kuvvetliydi ki dışarıya çıkıp, bir duvarın dibine çöküp, nefesi düzeliş de artık koca bir yutkunma hissine dönüşme tehdidi ortadan kalkıncaya kadar başını dizlerinin arasına gömdü.

Bay Nicholls’a veda etmek tuhaftı. Yağmurun altında, arabanın yanında durdular. Jess *ah, umurumda değil*, havalarında davranıyordu ama umursadığı belliydi. Nicky ona hackleme olayı için, onları ta buralara kadar getirdiği için ve sadece, nasıl derler, tuhaf

dercedede düzgün bir adam olduğu için ona gerçekten teşekkür etmek istiyordu ama sonra Bay Nicholls gidip ikinci telefonunu ona verdi ve ağzından tek çıkan sözcük titrek bir “teşekkürler” oldu. Ve işte hepsi bu kadardı. O ve Jess, Norman’la birlikte kampüs otoparkında yürürken, Bay Nicholls’ın arabasıyla uzaklaştığını duymamış gibi davrandılar.

Koridorun yanında durdular, Jess çantalarını vestiyere yığıdı. Sonra Nicky’ye dönüp omzundaki aslında olmayan tüyleri eliyle süpürdü. “Eh,” dedi. “Haydi gidip şu köpeği gezdirelim, ne dersin?”

Nicky’nin pek konuşmadığı doğrudu. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değildi. Sadece bunları gerçekten söylemek istediği kimse yoktu. Sekiz yaşında, babası ve Jess’le birlikte yaşamaya geldiğinden beri insanlar onu “duyguları” hakkında konuşturmaya çalışıyordu; sanki duyguları yanında sürükleyebildiği koca bir çuvalın içindeymiş de içinde neler olduğunu görmek isteyen herkese açabilirmiş gibi. Ama böyle zamanların yarısında ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Siyaset, ekonomi veya başına gelenler konusunda herhangi bir fikri yoktu. Kendi öz annesi hakkında bile bir fikri yoktu. Annesi uyuşturucu bağımlısıydı. Uyuşturucuyu ondan daha çok seviyordu. Söyleyecek başka ne vardı ki?

Nicky bir süre sosyal hizmet görevlilerinin tavsiye ettiği gibi danışmana gitmişti. Kadın onun başına gelenlere öfkelenmesini istiyormuş gibiydi. Nicky, danışman kadına, kızgın olmadığını çünkü annesinin ona bakamayacağını anladığını söylemişti. Sonuçta bu kişisel bir mesele değildi. Onun yerine başka bir çocuk da olsa annesi yine terk edecekti. Annesi sadece... acınacak haldeydi. Küçükken onu çok az görmüştü, o kadar ki gerçekte onunla bir alakası varmış gibi hissetmiyordu.

Ama danışman sürekli aynı şeyi söyleyip duruyordu: “Duygularını dışa vurmalsın Nicholas. Başına gelenleri içselleştirmen iyi

bir şey değil.” Ona iki tane küçük pelüş oyuncak vermiş ve “annemin gidişinin ona neler hissettirdiğini” canlandırmasını istemişti.

Nicky, onun için asıl yıkıcı olanın bu kadınla birlikte bir otağı oturup bebeklerle oynamak ve Nicholas diye çağrılmak zorunlu kalmak olduğunu söylemek istememişti. O sadece mizaç olarak pek öfkeli biri değildi. Kendi annesine, hatta kimsenin anlamasını beklememesine rağmen, Jason Fisher’a karşı bile öfkeli olamıyordu. Fisher sadece birine saldırmaktan başka bir şey yapacak gücü olmayan aptalın tekiydi. Fisher içten içe hiçbir özelliğinin olmadığını ve hiçbir zaman önemli biri olamayacağını biliyordu. O şarlataanın tekiydi ve kimse samimi olarak ondan hoşlanmıyordu. Bu yüzden o da her şeyi dışa vuruyor, kötü duygularını en yakınındaki müsait insana aktarıyordu. (Gördün mü? Terapi bir işe yarıyor.)

Bu yüzden Jess, “Haydi gidip şu köpeği gezdirelim,” dediğinde Nicky temkinli yaklaşmıştı. Duyguları hakkında önemli bir konuşma yapmak istemiyordu. Bunların hiçbirini tartışmak istemiyordu. Konu değiştirmek için tam gardım almıştı ki sonra Jess kafasını kaşıyıp, “Sadece bana mı öyle geliyor yoksa Bay Nicholls’ın yokluğu biraz tuhaf mı?” diye sordu.

Ve şu konular hakkında konuştular:

- Aberdeen’deki bazı binaların beklemedikleri kadar güzel olması.
- Köpek.
- Yanlarında dışkıları toplamak için naylon poşet getirip getirmedikleri. O şeyi, biri üstüne basmasın diye ayağıyla, park etmiş arabalardan birinin altına hangisinin iteceği.
- Ayakkabıların altını çimlerin üzerinde temizlemenin en güzel yolu.
- Ayakkabıların altını çimlerin üzerinde temizlemenin gerçekten mümkün olup olmadığını.

Nicky'nin yüzü. Mesela acıyor muydu? (Cevap: hayır, artık acımıyordu.)

Peki başka yerleri? (Hayır, hayır ve çok az ağrısa da artık geçiyordu.)

Pantolonları. Mesela Nicky neden pantolonunu yukarı çekmiyordu? Böylece iç çamaşırı sürekli görünmezdi.

İç çamaşırlarının aslında sadece onu ilgilendirmesi.

Babasına Rolls olayını söyleyip söylememeyi. Nicky arabanın çalındığını söyleyip işin içinden çıkabileceklerini iddia etmişti. Babası nereden bilecekti ki? Hem böylece hak ettiğini bulmuş olurdu. Ama Jess ona yalan söylemeyeceğini, bunun adil olmayacağını öne sürdü. Sonra bir süre sustu.

Son olarak, Nicky iyi miydi? Evden uzakta olmak iyi geliyor muydu? Eve dönme konusunda endişeli miydi? İşte burada Nicky konuşmayı bırakıp omuz silkmeye başlamıştı. Söyleyecek başka ne vardı ki?

Bunların yanı sıra şu konular hakkında *konuşmadılar*:

Gerçekten beş bin sterlinle eve dönseler ne olacağını.

Eğer Tanzie o okula giderse ve Nicky altıncı sınıflardan önce çıkarsa Jess'in ondan her gün St. Anne's'den, Tanzie'yi almasını isteyip istemeyeceğini.

- Bu gece kutlama için bir restorandan paket yaptıracakları yemekleri. (Ki muhtemelen kebab olmayacak.)
- Jess'in bir şeyim yok diye ısrar etmesine rağmen aslında donuyor olmasını. (Kollarındaki küçük tüylerin hepsi diken diken olmuştu.)
- Bay Nicholls'ı. Özellikle de dün gece Jess'in nerede uyuduğunu. Ve bütün sabah, birbirlerine söylendikleri zamanlarda bile neden yeni yetmeler gibi gizli gizli birbirlerine bakıp durduklarını.

(Nicky gerçekten de Jess'in bazen hepsini aptal zannettiğini düşünüyordu.)

Ama bu konuşma olayı genel olarak fena değildi. Nicky bunu dahi sık yapabileceklerini bile düşündü.

Saat ikide nihayet kapılar açıldığında dışarıda bekliyorlardı. Tanzie ilk grupla birlikte çıktı, tüylü kalem kutusunu sımsıkı önünde tutuyordu. Jess ise kollarını sonuna kadar açmış, kutlamak için bekliyordu.

“Eee? Nasıldı?”

Tanzie sabit şekilde onlara bakıyordu.

Nicky sırtarak, “Onların hakkından geldin mi bücür?” diye sordu.

Sonra birdenbire Tanzie'nin yüzü döküldü. Herkes donakaldı, ardından Jess eğilip onu kendine çekti, belki de yüzündeki şaşkınlığı saklamak istemişti. Nicky de diğer tarafta kolunu Tanzie'ye doladı. Norman ise Tanzie'nin ayağına oturdu. Diğer çocuklar sırayla geçip giderken Tanzie boğuk hıçkırıklar arasında neler olduğunu anlattı.

“İlk yarım saati tamamen kaybettim. Sonra aksanları yüzünden söylediklerinin bir kısmını anlamadım. Sonra... doğru düzgün göremedim. Çok heyecanlandım, kâğıdıma bakıp durdum, en sonunda gözlükler geldiğinde ise bana uyanı bulmam çok uzun sürdü. Birinci soruyu bile anlayamadım.”

Jess gözleriyle koridoru tarayıp görevlileri aradı. “Ben onlarla konuşurum. Neler olduğunu açıklarım. Yani... göremiyordun. Bunu dikkate almaları lazım. Belki puanlarını bunu dikkate alarak ayarlamaya ikna edebiliriz.”

“Hayır. Onlarla konuşmam istemiyorum. Birinci soruyu anlamadım, doğru gözlükler varken bile anlayamadım. Yapamadım...”

“Ama belki...”

“Her şeyi batırdım,” diye acı acı ağladı Tanzie. “Artık uğraşmak istemiyorum. Sadece... gitmek istiyorum.”

“Hiçbir şeyi batırmadın tatlım. Gerçekten. Sen elinden geleni yaptın. Önemli olan bu.”

“Ama hayır... öyle değil, değil mi? Çünkü para olmadan St. Anne’s’e gidemem.

“Şey, başka bir yol... Üzülme, Tanzie. Bir çaresine bakacağım.”

Bu onun bugüne kadarki en az ikna edici gülüşüydü. Ve Tanzie aptal değildi. Kalbi kırılmıştı ve ağlıyordu. Doğrusu Nicky onu hiç böyle görmemişti. Bunu görünce o da biraz ağlamaklı olmuştu.

Artık durum iyice dayanılmaz bir hal aldığıında Jess, “Eve gidelim,” dedi.

Ama bu Tanzie’yi daha fazla ağlattı.

Jess ona baktı; yüzünden kendini tamamen kaybettiği anlaşıyordu. Sanki ona, *Nicky, ben şimdi ne yapacağım*, diye sorar gibiydi. Ve o sırada Jess’in bile bilmediği gerçek, ona dünyada bir şeylerin gerçekten kötü gittiği hissini vermişti. O zaman şöyle düşündü: Keşke ama keşke Jess zulama el koymamış olsaydı. Hayatında bir şeyler tüttürmeye bu denli ihtiyaç duyduğunu hiç sanmıyordu.

Diğer yarışmacılar aileleriyle birlikte arabalarına çekilirken koridorda beklediler ve birdenbire, beklenmedik bir şekilde Nicky gerçekten öfkелendiğini hissetti. Küçük kardeşinin canını sıkıp dengesini bozan o aptal oğlanlara öfkeliydi. O aptal matematik olimpiyatına ve gözleri görmeyen bir kız için biraz olsun bile esnemeyen kurallarına öfkeliydi. Sırf yine başarısız olmak için ülkenin bir ucundan kalkıp bunca yol gelmiş olmalarına öfkeliydi. Sanki bu ailenin yapabileceği, sonu güzel olan hiçbir şey yok gibiydi. Hem de hiçbir şey!

Koridor tamamen boşaldığında Jess arka cebine uzanıp küçük, dikdörtgen bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı ona uzattı. “Bay Nicholls’ı ara.”

“Ama çoktan dönüş yolunu yaralamıştır. Hem o ne yapabilir ki?”

Jess dudağını ısırды. Başını hafifçe yana çevirdi, sonra tekrar ona baktı. “Bizi Marty’ye götürebilir.”

Nicky ona bakakaldı.

“Lütfen. Tuhaf olduğunu biliyorum ama aklıma yapacak başka bir şey gelmiyor. Tanzie’nin kendini toplamasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı var Nicky. Babasını görmeye ihtiyacı var.”

Bay Nicholls yarım saat içinde geri dönmüştü. Yolun biraz aşağısında bir şeyler yediğini söyledi. Nicky daha sonra, eğer o anda aklı başında olsaydı, Ed’in neden daha fazla uzaklaşmadığını, yemek yemesinin neden o kadar uzun sürdüğünü merak edebileceğini düşündü. Ama arabadan birkaç adım uzakta, Jess’le tartışmakla meşguldü.

“Babanı görmek istemiyorsun biliyorum ama...”

“Ben gitmiyorum.”

“Tanzie’nin buna ihtiyacı var.” Yüzünde, karşısındakinin duygularını önemsiyormuş gibi görünen ama aslında kendi istediği şeyi yaptıracağını açıkça anlatan o kararlı ifade vardı.

“Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek.”

“Senin için belki öyle. Bak Nicky, şu anda baban konusunda çok karışık duygular yaşadığını biliyorum ve seni suçlamıyorum. Fazlasıyla kafa karıştırıcı bir süreçten geçtiğimizi biliyorum...”

“Benim kafam karışık değil.”

“Tanzie’nin morali dibe vurdu. Moralini yükseltecek bir şeye ihtiyacı var. Üstelik Marty çok uzakta değil.” Elini kaldırıp Nicky’nin koluna dokundu. “Bak, eğer gerçekten oraya vardığımızda onu görmek istemezsen arabada kalabilirsin, tamam mı? Üzgünüm...” Nicky

hiçbir şey söylemeyince de, “Ben de onu görmeye bayılmıyorum. Ama bunu yapmak zorundayız,” diye ekledi.

Nicky ona ne diyebilirdi? Onu inandıracak ne söyleyebilirdi? Ustelik içinden yüzde beşlik bir yanı acaba yanılan ben miyim, diye hâlâ merak ediyordu.

Jess arabasına yaslanmış onları izlemekte olan Bay Nicholls’ın yanına döndü. Tanzie içeride sessizce oturuyordu. “Rica etsem... bizi Marty’nin evine götür müsün? Annesinin evine yani. Özür dilerim. Biliyorum, muhtemelen bizden bıktın, resmen başına bela oluk ama... soracak başka kimsem yok. Tanzie’nin babasına ihtiyacı var. Ben... biz... onun hakkında ne düşünürsek düşünelim, Tanzie’nin babasını görmeye ihtiyacı var. Buradan sadece birkaç saat uzaklıkta.”

Ed ona baktı.

“Tamam, eğer yavaş gitmemiz gerekirse belki daha fazla. Ama lütfen, bunu yapmam lazım. Bu işi gerçekten yoluna koymam lazım.”

Bay Nicholls bir adım kenara çekilip yolcu kapısını açtı. Sonra da biraz eğilip Tanzie’ye gülümsedi. “Gidelim.”

Hepsi rahatlamış görünüyordu. Ama bu kötü bir fikirdi. Gerçekten. Onlar nedenini bilmesede Nicky bunun neden kötü bir fikir olduğunu çok iyi biliyordu.

22.

Jess

Jess, Maria Costanza'yı en son Liam'ın kardeşinin kamyonetinde Marty'yi ona teslim ettiği zaman görmüştü. Marty, Glasgow'a varmadan önceki son yüz kilometreyi yorganın altında uyuyarak geçirmişti. Jess, kadının tertemiz ön odasında durup ona oğlunun yaşadığı bunalımı anlattığındaysa da kadın, Jess'e sanki bizzat oğlunu öldürmeye çalışmış gibi bakmıştı.

Maria Costanza ondan hiç hoşlanmamıştı. Oğlunun saçları boyalı, tırnakları ojeli, on altılık bir liseli kızdaki iyisini hak ettiğine inanıyordu ve o zamandan bu yana Jess'in yaptığı hiçbir şey Maria'nın onun hakkındaki temelde kötü olan görüşlerini değiştirememişti. Jess'in yaptığı şeyleri tuhaf buluyor, çocukların kıyafetlerinin çoğunu Jess'in dikmesinin basbayağı delilik olduğunu düşünüyordu. Kıyafetlerini neden Jess'in diktiğini veya neden para verip evdeki duvar kâğıdını başkasına yaptırmadığını sormak da hiç aklına gelmemişti. Ya da mutfak lavabosu taşıdığında musluğun altına yatıp U dirseğiyle boğuşanın neden Jess olduğunu...

Jess çabalamıştı. Gerçekten çok uğraşmıştı. Nazik davranmış, küfür etmemişti. Marty'ye sadık kalmıştı. Dünyanın en büyüleyici bebeğini doğurmuş, bebeğin üstünü temiz, karnını tok tutmuş, yüzünü güldürmeyi başarmıştı. Sorunun kendisinde olmadığını

anlaması beş sene sürmüştü. Maria Costanza, hayatta her şeyi suratını ekşiten tiplerden biriydi. Jess, arkadaşlarından veya komşularından biriyle ilgili bir haber (mesela patlak lastik veya ölümcül bir hastalık) verdiği zamanlar dışında kadının yüzünde asla içten bir gülümseme görmemişti.

Onu iki kere Bay Nicholls'ın telefonundan aramaya çalıştı ama cevap alamadı.

Telefonu kapatırken Tanzie'ye, "Babaannen işte herhalde," dedi "Belki de yeni bebeği görmeye gitmişlerdir."

"Ben yine de devam edeyim mi?" Bay Nicholls ona baktı.

"Lütfen. Eminim biz oraya vardığımızda eve gelmiş olurlar. Akşamları hiç dışarı çıkmaz."

Nicky'nin bakışları aynada onun gözlerine bakıp başka yöne kaydı. Jess, olumsuz davranışlarından ötürü onu suçlamıyordu. Eğer Maria Costanza'nın, Tanzie'ye verdiği tepkiye ılımlı denirse, varlığından haberdar bile olmadığı bir torunu olduğunu öğrendiğindeki tavrı, ailece bitlendiklerini açıklamış olsalardı göstereceği coşkuyla aynı olurdu. Bu kadar uzun süredir torununun varlığından bile haberdar olmamasına mı yoksa onu gayrimeşruluğa atıfta bulunmadan açıklayamamasına mı bozuluyordu emin değildi. Oğlunun uyuşturucu bağımlısı bir kadınla ilişkisinin olması, torununu tamamen yok saymasını kolaylaştırıyor da olabilirdi.

"Babanı göreceğin için heyecanlı mısın Tanzie?" Jess koltuğunda döndü. Tanzie, Norman'a yaslanıyordu; yüzü asık ve bitkindi. Bakışlarını Jess'e çevirip belli belirsiz hareketlerle *evet* der gibi başını salladı.

"Onu görmek harika olacak. Babaanneni de," dedi Jess neşeyle. "Neden daha önce aklımıza gelmedi ki..."

Sessizce yol aldılar. Tanzie köpeğine yaslanarak kestirdi. Nicky de oturup kararan gökyüzünü seyretti. Jess'in canı müzik açmak

İstememişti. Aberdeen’de olanlar konusunda neler hissettiğini çocukların anlamalarından korkuyordu. Bu konuyu şimdi düşünemezdi. *Her şey sırayla*, dedi kendi kendine. *Şimdi sadece Tanzie’yi toparla. Sonra ne yapacağını bakarsın.*

“İyi misin?” diye sordu Bay Nicholls.

“İyiyim.” Fakat Bay Nicholls’ın ona inanmadığı belliydi. “Babasını görmek ona iyi gelecek. Biliyorum.”

“Seneye başka bir olimpiyata katılabilir. O zaman onu neyin beklediğini de bilir.”

Jess gülümsemeye çalıştı. “Bay Nicholls. Bunlar iyimser laflara benziyor.”

Bay Nicholls ona döndü, gözleri anlayış doluydu.

Jess tekrar onun arabasında olduğu için rahatlamıştı. Burada tuhaf bir şekilde, gitgide kendini güvende hissediyordu, sanki hepsi bu arabanın içinde olduğu sürece başlarına gerçekten kötü bir şey gelemezdi. Jess, Maria Contanza’nın küçük evinin ön odasında durmuş, hepsini oraya sürükleyen olayları anlatmaya çalıştığını hayal etti. Rolls-Royce’un başına gelenleri anlattığında Marty’nin yüzünün alacağı şekli düşündü. Yarın hep birlikte, upuzun bir eve dönüş yolculuğunun ilk aşaması olan otobüs durağında beklediklerini canlandırdı gözünde. Hatta bir an Bay Nicholls’a, onlar dönene kadar Norman’a bakabilir mi, diye sormayı düşündü. Ardından bu aptalca maceranın onlara ne kadara patladığını hatırlayıp bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Her şeyi sırayla halledecekti.

O sırada biraz gözü dalmış olmalı ki biri kolundan tutmuştu.

“Jess?”

“Hı?”

“Jess, galiba geldik. GPS adresin burası olduğunu gösteriyor. Doğru mu?”

Jess koltuğunda doğrulup tutulan boynunu oynattı. Temiz beyaz taraçalı evin pencereleri, gözlerini kırpmadan onlara bakan bir yüz gibiydi. İstemsizce midesi kasıldı.

“Saat kaç?”

“Yediye geliyor.” Jess gözlerini ovuştururken bekledi. “Eh, ışıklı yanyor,” dedi. “Evdeler demek ki.”

Jess doğrulurken Bay Nicholls koltuğunda döndü. “Hey, çocuklar, geldik. Babanızı görme zamanı.”

Evin yolunda ilerlerlerken Tanzie, Jess’in elini sımsıkı kavramıştı Nicky, arabadan inmek istememiş, Bay Nicholls’la birlikte bekleyeceğini söylemişti. Jess de Tanzie’yi içeri götürdükten sonra geri dönüp onu beklemeye karar verdi.

“Heyecanlı mısın?”

Tanzie başını salladı, küçük yüzü birden umutla dolmuştu. Kısa bir an için Jess doğru olanı yaptığını hissetti. Bunu yapmak onu öldürse bile bu yolculuktan bir şeyler kurtaracaklardı. Marty’yle arasındaki sorunlar daha sonra halledilebilirdi.

Ön merdivenlerde, Jess’in bilmediği mor bir çiçekle dolu, iki yeni küçük varil duruyordu. Jess ceketini düzeltti, Tanzie’nin yüzüne düşen saçları geri itti, sonra öne eğilip ağzının kenarında kalan bir lekeyi sildi ve sonra da kapı zilini çaldı.

Maria Costanza ilk önce Tanzie’yi gördü. Şaşkınlıkla ona baktı, sonra başını kaldırıp Jess’i görünce yüzünden ne anlama geldiği pek anlaşılmayan birçok ifade hızla gelip geçti.

Jess onlara en neşeli gülüşüyle karşılık verdi. “Merhaba Maria. Biz, şey... buralardaydık ve Marty’yi görmeden gitmeyelim diye düşündük. Seni de tabii.”

Maria Costanza ona bakakaldı.

“Seni aramaya çalıştık,” diye devam etti Jess. Sesinde kulaklarına yabancı gelen bir çınlama vardı. “Hem de birkaç kere. Mesaj bırakacaktım ama...”

“Merhaba babaanne.” O sırada Tanzie öne doğru fırlayıp babaannesinin beline atıldı. Maria Costanza elini indirip beceriksizce Tanzie’nin sırtına koydu. Jess ise ilgisizce Maria’nın saçlarını çok koyu bir renge boyadığını fark etti. Maria Costanza bir an öylece kaldı, sonra arabaya baktı. Nicky ruhsuz bir ifadeyle arka camdan bakıyordu.

Tanrım, bir kez olsun biraz coşkulu davransan ölür müsün be kolum, diye düşündü Jess. “Nicky de bir dakikaya kadar geliyor,” dedi yüzündeki tebessümü kararlılıkla koruyarak. “Şimdi uyandı. Biraz kendine gelmesini bekliyorum.”

Orada durup birbirlerine bakarak beklediler.

Jess, “Eee...” diye tekrar laf açmayı denedi.

“O... burada değil.”

“İşte mi?” Sesi istediğinden daha hevesli çıkmıştı. “Yani... eğer kendini çalışabilecek kadar iyi hissediyorsa çok güzel.”

“O burada değil Jessica.”

“Hasta mı?” Aman Tanrım, diye düşündü. Bir şey olmuştu. İşte o anda fark etti. Maria Costanza’nın yüzünde daha önce görmediğini sanmadığı bir duygu ifadesi vardı. *Utanç.*

Jess, onun bu duyguyu saklamaya çalışmasını izledi. “Nerede peki?”

“Sen... bence onunla konuşmalısın.” Maria Costanza sanki daha fazla bir şey söylemekten korkar gibi, bir elini ağzına götürdü ve sonra yavaşça torununun kollarından kurtuldu. “Bekleyin. Size adresini getireyim.”

“Adresini mi?”

Tanzie ile Jess’i kapıda bırakıp kapıyı arkasından yarı kapatarak küçük holde gözden kayboldu. Tanzie başını kaldırıp soru soran

gözlerle ona baktı. Jess rahatlatıcı bir gülüşle karşılık verdi. Anna bunu yapmak önceki kadar kolay değildi.

Kapı tekrar açıldı. Maria Costanza bir kâğıt uzattı. “Tanzie göre bir, bir buçuk saat sürer.” Jess onun sert yüz hatlarını inceledi, sonra arkasındaki küçük hole baktı. Onu tanıdığı on beş yıl boyunca bu holdeki hiçbir şey değişmemişti. Hem de hiçbir şey. İşte o zaman Jess’in başının içinde küçük bir zil acı acı çınlamaya başladı.

“Tamam,” dedi. Artık gülümsemiyordu.

Maria Costanza ona daha fazla bakamadı. Sonra eğilip avucunu Tanzie’nin yanağına koydu. “Sonra hemen geri gelip babaannecilik, olur mu?” Jess’e baktı. “Torunumu geri getir lütfen, görmeyeli çok oldu.”

Ağızından güç bela dökülen bu istek ve ikiyüzlülüğünü ortaya koyan bakış, Maria Costanza’nın yıllarca süren ilişkileri boyunca yaptığı her şeyden daha sinir bozucuydu.

Ve Jess doğruca Tanzie’yi arabaya götürdü.

Bay Nicholls başını kaldırıp baktı. Hiçbir şey söylemedi.

“İşte.” Jess kâğıdını ona uzattı. “Buraya gitmemiz gerek.” Bay Nicholls tek kelime etmeden posta kodunu girip GPS’i ayarlamaya başladı. Jess’in kalbi güm güm atıyordu.

Dikiz aynasına baktı. Nihayet Tanzie kulaklıklarını taktığında, “Sen biliyordun...” dedi.

Nicky perçemini çekiştirerek dışarıya, babaannesinin evine baktı. “Babamla Skype’ta konuştuğumuz son birkaç seferde anladım. Babaannem asla o duvar kâğıdını yaptırmazdı.”

Jess, ona Marty’nin nerede olduğunu sormadı. Çünkü daha o anda bile aşağı yukarı bir fikre kapılmıştı.

Üç saat boyunca sessizce yol aldılar. Jess konuşamıyordu. Aklından belki milyonlarca olasılık geçiyordu. Ara sıra aynaya bakıp Nicky'yi inceliyordu. Yüzü kapalıydı, kararlılık içinde yola doğru dönmüştü. Jess yavaşça onun buraya gelmekteki isteksizliğini, hatta son birkaç aylık babasıyla konuşmak bile istemeyişini yeni bir bakış açısıyla tekrar düşünmeye başladı.

Loş kırsal bölgeler boyunca ilerleyerek yeni bir semtin dış mahallerine, yeni moda evlerin özenli, geniş kıvrımlar halinde sıralandığı ve evlerin önünde niyet mektubu gibi gıcır gıcır arabaların durduğu bir siteye geldiler. Bay Nicholls, Castle Court binasının önüne park etti. Jess'in bugüne kadar herhangi bir insanın üzerinde yürüdüğünden şüphe ettiği dar kaldırım boyunca, nöbetçi kulesi gibi dört kiraz ağacı dikilmişti. Ev yeni yapılmışa benziyordu; kraliyet tarzı pencereci pırıl pırıldı, arduaz çatısı hafif yağmurun altında parlıyordu.

Jess pencereden eve baktı.

"İyi misin?" Bay Nicholls'ın bütün yolculuk boyunca ettiği tek laf bu oldu.

Jess, "Siz bir dakika burada bekleyin çocuklar," deyip arabadan indi.

Ön kapıya doğru yürüdü, kâğıtta yazan adresi iki kere kontrol etti, ardından pirinç tokmağı hafifçe tıklattı. İçeriden gelen televizyon sesini duyabiliyor, parlak ışık altında hareket eden birinin belli belirsiz gölgesini görebiliyordu.

Kapıyı tekrar çaldı. Artık yağmuru pek hissetmiyordu.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldığında karşısında sarışın bir kadın belirdi. Üzerine koyu kırmızı yün bir elbise ve elbisesiyle uyumlu bağciksız ayakkabılar vardı. Saçları, yoğun bir tempoyla bankada çalışan fakat bakımlı kadın görünümünden ödün vermek istemeyen kadınların kullandığı tarzda kesilmişti.

“Marty burada mı?” diye sordu Jess. Kadın önce konuşacakmış gibi yaptı, sonra Jess’i, terliklerini, buruşmuş beyaz pantolonunu süzdü ve ardından gelen birkaç saniye içinde kadının yüzündeki ifadenin belli belirsiz sertleşmesinden, Jess onun bildiğini anladı. Kadın onu biliyordu.

“Bekleyin,” dedi.

Kapı yarı kapandı, ardından Jess, kadının dar koridordan seslenmesini duydu. “Mart? Mart?”

Mart.

Jess, Marty’nin boğuk sesini duydu, gülerek televizyon hakkında bir şeyler söylüyordu. Ardından kadının sesi düştü. Jess, buzlu cam panellerin arkasında ikisinin gölgesini görebiliyordu. Sonra kapı açıldı ve Marty karşısına çıktı.

Saçlarını uzatmıştı. Uzun, kabarık perçemi, ergenler gibi özenle bir kenara yatırılmıştı. Üzerinde Jess’in daha önce görmediği koyu çivit mavisi kot pantolon vardı; kilo vermişti. Jess’in tanıdığı adama benzemiyordu. Ve yüzü adamakıllı solmuştu. “Jess.”

Jess konuşamıyordu.

Birbirlerine baktılar. Marty yutkundu. “Sana söyleyecektim.”

Aslında o noktaya kadar, içinden bir parçası bunların gerçek olduğuna inanmayı reddetmişti. O noktaya kadar büyük bir yanlışlık olması gerektiğini, Marty’nin bir arkadaşıyla kaldığını veya tekrar hastalandığını, Maria Costanza’nın da gururu yüzünden bunu kabullenemediğini düşünmüştü. Ama tam önünde duran tablo hiçbir yanlışlığa fırsat vermiyordu.

Bir an sesi çıkmadı. “Bu... burada mı yaşıyordun?”

Jess geriye doğru birkaç adım attı, şimdi pırıl pırıl ön bahçeyi ve pencereden baktığında oturma odasını görebiliyordu. Kalçası evin önünde duran arabaya çarpınca dengesini bulmak içinde elini uzattı. “Bunca zamandır, ha? Biz son iki yıldır ısınıp karnımızı

doyurmak için akla kararı seçerken senin burada güzel bir evin ve... ve yepyeni bir Toyota araban mı vardı?"

Marty utana sıkıla arkasına baktı. "Konuşmamız gerek Jess."

O sırada yemek odasındaki duvar kâğıdı gözüne ilişti. *Kalın şeritler*. Ve her şey yerine oturdu. Sadece belirli zamanlarda konuşmaktaki ısrarı, sabit telefonunun olmaması, ne zaman beklenmeyen bir saatte arasa Maria Costanza'nın onun uyuduğunu söylemesi, Jess'e telefonu mümkün olduğunca çabuk kapattırma konusundaki kararlı tavrı...

"Konuşmamız mı gerek?" Jess şimdi gülüyordu. "Evet, konuşalım Marty. Ben konuşayım mı, ne dersin? İki sene boyunca senden tek bir talepte bulunmadım, ne para ne zaman ne çocuk bakımı ne de herhangi bir yardım istedim. Çünkü hasta olduğumu sanıyordum. Depresyondasın sanıyordum. Annenle yaşıyorsun sanıyordum."

"Annemle yaşıyordum."

"Ne zamana kadar?"

Marty dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Ne zamana kadar Marty?" Jess'in sesi tiz bir çığlık gibiydi.

"On beş ay."

"On beş ay boyunca annenle miydin?"

Marty ayağına baktı.

"On beş aydır burada mısın? Bir seneden fazladır burada mısın?"

"Sana söylemek istedim. Ama senin şey yapacağını biliyordum..."

"Ne? Olay çıkaracağımı mı? Karın ve çocukların evde, arkada bıraktığın pisliğin içinde debelenirken sen burada lüks içinde bir hayat sürüyorsun diye mi?"

"Jess..."

Kapı aniden açılınca Jess kısa bir anlığına sustu. Marty'nin arkasında küçük bir kız belirdi; saçları açık sarı tonlarındaydı.

Üzerinde Hollister svetşört, ayağında Converse spor ayakkabı vardı Kız, Marty'nin koluna yapıştı ve, "Senin programın başladı Marty," diye konuşmaya başladı. Ardından Jess'i görüp durdu.

Marty yavaşça, yana doğru bakarak, "Annene git bebeğim," dedi ve elini hafifçe kızın omzuna koydu. "Bir dakika içinde geliyorum."

Kız dikkatle Jess'e baktı. Tanzie'yle aynı yaşıydı. "Haydi." Marty kapıyı arkasından çekti.

Jess'in kalbi işte o zaman kırılmıştı. "Onun... o kadının çocukları da mı var?"

Marty yutkundu. "İki tane."

Jess'in elleri önce yüzüne, ardından da saçlarına gitti. Geri dönüp ne yaptığını bilemeden kapının önünde yürüdü. "Aman Tanrım. Aman Tanrım..."

"Jess, buraya gelirken amacım asla..."

Jess etrafında dönerek, âdeta uçarcasına ona doğru atıldı. O aptal suratını, pahalı saç kesimini parçalamak istiyordu. Çocuklarını nasıl bir acıyla baş başa bıraktığını anlasın istiyordu. Yaptıklarının bedelini ödesin istiyordu. Marty arabanın arkasına sindi, Jess de âdeta ne yaptığını bilmeksizin kendini o aptal, parlak, beyaz, gıcır gıcır arabayı, tekerleklerini, parlayan kaportasını tekmelerken buldu.

"Yalan söyledin! Hepimize yalan söyledin! Seni korumaya çalışıyordum! İnanamıyorum... İnanamıyorum..." Tekmeledikçe, ayağını vuran acıya rağmen metalin verdiği belli belirsiz doyumunu hissetti. Tekrar tekrar, umursamadan tekmeledi. Yumruklarım camın üzerinde yağmur gibi birbiri ardına patlıyordu.

"Jess! Araba! Kafayı mı yedin sen?"

Ona atamadığı art arda yumrukları arabaya indiriyordu. Elleriyle, ayaklarıyla, umursamadan, öfkeyle ve hıçkırarak vuruyor, hırıltılı nefesi kulaklarını dolduruyordu. Marty, Jess'i zorla arabanın üzerinden alıp arabayla arasına girerek kollarını sımsıkı kavradı-

ğında Jess anlık bir korku dalgasıyla hayatının tümüyle kontrolden çıkmış olduğunu fark etti. Ardından Marty'nin o korkak gözlerinin içine baktı, kafasının içinde yüksek sesli bir uğultu vardı. Onu paramparça edip...

"Jess."

Bay Nicholls'ın kolları beline sarılmış, onu geriye doğru çekiyordu.

"Bırak beni!"

"Çocuklar bakıyor. Haydi artık." Kolunun üzerine bir el dokundu.

Nefes alamıyordu. Sanki bütün vücudu feryat ediyordu. Kendini Bay Nicholls'a bırakıp onu birkaç adım geri çekmesine izin verdi. Marty bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Jess kafasının içindeki karmaşa yüzünden onu duyamıyordu.

"Haydi... haydi gel gidelim."

Çocuklar. Jess arabayı baktı ve Tanzie'nin şoktan koskocaman açılmış gözlerini ve arkasında duran Nicky'nin hareketsiz silüetini gördü. Sonra diğer tarafa baktı. Evde, oturma odasından iki küçük solgun yüz, arkalarında anneleriyle birlikte onları izliyordu. Kadın, Jess'in baktığını görünce jaluzileri indirdi.

Marty, arabanın içe göçmüş kaportasına bakarak, "Sen delisin," diye bağırdı. "Hasta, zırdelinin tekisin!"

Jess titremeye başlamıştı. Bay Nicholls kollarını Jess'e dolayıp onu arabaya götürdü. "İçeri gir. Otur," dedi ve Jess içeri girince kapıyı kapattı. Marty, evin yolunda yavaşça ilerleyerek onlara doğru geldi, artık hatalı davranan Jess olduğuna göre o eski çalımli tavrını tekrar takınmıştı. Jess onun kavgı çıkarmak üzere olduğunu sandı ama arabaya yaklaşık beş metre kala, kontrol etmek ister gibi hafifçe eğilerek arabanın içine baktı. Ve o zaman Jess, arkasında arka kapının açıldığını duydu. Tanzie arabadan inmiş Marty'ye doğru koşuyordu.

“Babacığım!”

Marty kızını kollarına aldı. Ve Jess o andan itibaren artık ne hissettiğini bilemez oldu.

Orada ne kadar süre oturup arabanın ayak boşluğuna baktığından emin değildi. Düşünemiyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu. Evin giriş yolundan mırıltılar halinde gelen sesleri duruyordu. Sonra bir an Nicky öne doğru uzanıp hafifçe omzuna dokundu. “Özünü dilerim,” dedi. Sesi titriyordu.

Jess arkasına uzanıp Nicky’nin elini sımsıkı kavradı. “Senin suçun değil,” dedi fısıltıyla.

En sonunda kapı açıldı ve Bay Nicholls başını içeri uzattı. Yüzü ıslanmıştı, yakasından yağmur suyu damlıyordu. “Pekâlâ. Tanzie birkaç saatliğine burada kalacak.”

Jess ona baktı, birdenbire ayılmıştı. “Yo, hayır...” diye söz girdi. “Marty onu alamaz. Bu yaptıklarından sonra...”

“Bu seninle ya da Marty’yle ilgili değil Jess.”

Jess eve doğru döndü. Ön kapı hafifçe aralıktı. Tanzie çoktan içeri girmişti. “Ama orada kalamaz. Onlarla olmaz...”

Bay Nicholls sürücü koltuğuna oturdu, sonra uzanıp Jess’in elini tuttu. Sesi soğuk ve kasvetliydi.

“Tanzie kötü bir gün geçirdi ve babasıyla biraz zaman geçirmek istiyor sadece. Ayrıca Jess... eğer Marty’nin hayatı artık buysa, o zaman elbette Tanzie’nin de bu hayatın bir parçası olması lazım.”

“Ama bu hiç...”

“Adil değil. Biliyorum.”

Orada, üçü birlikte, parlak ışıklı eve bakarak oturdular. Kızı o evin içindeydi. Marty’nin yeni ailesiyle birlikte. Sanki biri uzanıp kalbini sımsıkı kavrayarak kaburgalarının arasından söküp almıştı.

Jess gözlerini camdan ayıramıyordu. “Ya fikrini değiştirirse? Yapayalnız kalacak. Hem onları tanımıyoruz. Bu kadını tanımıyorum. Ya kadın...”

“Tanzie babasının yanında. Bir şey olmaz.”

Jess, Bay Nicholls’a baktı. Yüzü anlayışlıydı ama sesinde tuhaf bir kararlılık vardı. “Neden onun tarafını tutuyorsun?”

“Onun tarafını tutmuyorum.” Jess’in, parmaklarının arasında duran parmaklarını sıktı. “Bak, hep birlikte gidip yemek yiyecek bir yer bulalım. Birkaç saat içinde geri döneriz. Yakınlarda dururuz, böylece Tanzie bize ihtiyaç duyduğu anda geri gelebiliriz.”

Arkadan bir ses, “Hayır. Ben kalacağım,” dedi. “Ben onunla kalırım. Böylece tek başına kalmamış olur.”

Jess döndü. Nicky pencereden dışarı bakıyordu. “Emin misin?”

“Bana bir şey olmaz.” Yüzü ifadesizdi. “Hem biraz da ne diyeceğini duymak istiyorum.”

Bay Nicholls, Nicky’yi ön kapıya kadar götürdü. Jess üvey oğlunu, onun dar siyah kot pantolon içindeki uzun, sırık gibi bacaklarını, onu içeri almak için kapı açıldığı zamanki sıkılgan, çekingen duruşunu izledi. Sarışın kadın ona gülümsemeye çalıştı. Çaktırmadan da arabaya doğru baktı. Jess biraz umursamazca, bu kadının gerçekten de ondan korkuyor olabileceğini gözlemledi. Sonra kapı arkalarından kapandı. Jess gözlerini kapattı, o kapının arkasında neler olduğunu düşünmek istemiyordu.

Ardından Bay Nicholls beraberinde ani bir soğuk hava dalgası getirerek arabaya bindi. “Haydi,” dedi. “Merak etme. Sen zamanın farkına bile varmadan dönmüş olacağız.”

Yol kenarında bir kafede oturdular. Jess yemek yiyemiyordu. O kahve içti, Bay Nicholls da bir sandviç aldı ve sadece orada, karşısında

oturdular. Jess, onun da söyleyecek bir şey bulamadığını düşünüyordu. *Sadece iki saat*, deyip durdu kendi kendine. *İki saat, sonra onları geri alacağım.* Tekrar onlarla birlikte arabada, buradan uzakta olmak istiyordu. Marty'den, yalanlarından, yeni kız arkadaşından ve sözde ailesinden uzakta... Yuvarlak kenarlı akrep ile yelkovanı izledi, kahvesi soğudu. Her geçen dakika sonsuzluk gibi geliyordu.

Ardından, kalkmalarına on dakika kala telefon çaldı. Jess telefonu kapıldığı gibi açtı. Tanımadığı bir numaradan Marty'nin sesi duyuldu. "Onları bu gece bana bırakır mısın?"

Bu sözleri duyunca Jess'in nefesi kesildi.

Ve sonra tekrar sesini çıkarmayı başarinca, "Hayır olmaz," dedi. "Onları öylece alamazsın."

"Ben sadece... her şeyi onlara açıklamaya çalışıyorum."

"Hah, sana iyi şanslar. Çünkü olanları henüz ben bile anlamıyorum." Sesi küçük kafenin içinde yükselmmişti. Yan masalardaki insanların başlarını çevirdiğini gördü.

"Sana söylemezdim Jess, tamam mı? Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum."

"Yaa, demek şimdi hepsi benim suçum oldu. Tabii ya!"

"Seninle ilişkimiz bitmişti. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Jess ayakta duruyordu. Fakat ayağa kalktığıнын farkında değildi. Nedense Bay Nicholls da ayağa kalkmıştı. "İlişkimiz zerre kadar umurumda değil, anladın mı? Ama sen gittiğinden beri açlık sınırında yaşıyoruz, şimdi de bir bakıyorum ki sen başka biriyle yaşıyor, onun çocuklarına bakıyorsun. Hem de bizim için parmağını bile oynatacak halinin olmadığını söylediğin halde. Evet, buna kötü tepki verecek olma ihtimalim gayet yüksek Marty."

"Ben kendi paramla geçinmiyorum. Linzie'nin parası. Senin çocuklarına bakmak için onun parasını kullanamam."

“Benim çocuklarım mı? *Benim* çocuklarım mı?” Şimdi masadan ayrılmış, farkında bile olmadan kapıya doğru yürüyordu. Bay Nicholls’ın garsonu çağırdığım belli belirsiz fark etti.

“Bak...” dedi Marty. “Tanzie gerçekten kalmak istiyor. Belli ki bu matematik meselesine çok üzölmüş. Sana sormamı o istedi. Lütfen.”

Jess konuşamıyordu. Soğuk otoparkta, gözleri kapalı, öylece durdu. Telefonu kavrayan parmak boğumları bembeyazdı.

“Nicky’yle aramdaki meseleleri gerçekten halletmek istiyorum.”

“Sana... inanamıyorum.”

“Sadece çocuklarla aramdakileri halletmeme izin ver, lütfen. Seninle sonra konuşabiliriz. Ama sadece bu geceliğine, onlar da hazır buradayken kalsınlar. Onları özledim Jess. Hepsi benim suçum, biliyorum. İpe sapa gelmez bir adam olduğumu da biliyorum. Her şey ortaya çıktığı için aslında memnunum. Olan biteni öğrendiğin için memnunum. Ben sadece... artık yoluma devam etmek istiyorum.”

Jess önüne baktı. Uzakta bir polis arabasının mavi ışıkları yanıp sönüyordu. Ayağı zonklamaya başlamıştı. En sonunda, “Tanzie’yi ver,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu ve bir kapı sesi duyuldu. Jess derin bir nefes aldı.

“Anne?”

“Tanzie? Tatlım? İyi misin?”

“İyiyim anne. Su kaplumbağaları var. Birinin bacağı sakat. Adı Mike. Biz de kaplumbağa alabilir miyiz?”

“Bakarız.” Arkada çarpan tencerenin ve akan musluğun sesini duyabiliyordu. “Şey, gerçekten geceyi orada geçirmek istiyor musun? Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Sadece... seni ne mutlu ediyorsa onu yap.”

“Kalmak istiyorum. Suzie iyi biri. Bana *High School Musical* pijamalarını ödünç verecek.”

“Suzie kim?”

“Linzie’nin kızı. Pijama partisi gibi olacak. Üstelik onda şu resim yapılan sonra da demirle birleştirilen boncuklardan da var.”

“Pekâlâ.”

Kısa bir sessizlik oldu. Jess arkadaki boğuk konuşma seslerini duyabiliyordu.

“Peki, yarın beni kaçta alacaksın?”

Jess yutkundu, sesindeki sakinliği korumaya çalıştı. “Kahvaltıdan sonra. Saat dokuzda. Eğer fikrini değiştirirsen beni araman yeterli, tamam mı? Ne zaman istersen. Hemen gelip seni alırım. Gecenin bir yarısı olsa bile. Fark etmez.”

“Biliyorum.”

“Ne zaman istersen gelirim. Seni seviyorum tatlım. Ne zaman istersen ara.”

“Peki.”

“Şey... telefonu Nicky’ye verir misin?”

“Tamam. Seni seviyorum. Görüşürüz.”

Nicky’nin sesi ifadesizdi. “Ona kalacağımı söyledim,” dedi. “Ama sadece Tanzie’ye göz kulak olmak için.”

“Peki. Mutlaka yakınlarda bir yerlerde olacağız. Şey... o kadın... iyi mi? Yani, orada rahat olacak mısınız?”

“Linzie. İyi biri.”

“Peki sen... bu seni rahatsız ediyor mu? O bizi...”

“Ben iyiyim.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Jess?”

“Efendim?”

“Gerçekten iyi misin?”

Jess gözlerini sımsıkı yumdu. Sessiz bir nefes aldı ve elini kaldırıp yanaklarından aşağı süzülen yaşları sildi. Bu kadar çok gözyaşı olduğunu bilmiyordu. Gözyaşlarının sesini de ıslatmadığından emin oluncaya kadar Nicky’ye cevap vermedi. “Ben iyiyim canım. Size iyi eğlenceler, beni merak etmeyin. Sabah görüşürüz.”

Bay Nicholls arkasındaydı. Bakışlarını yüzünden çekmeden, sessizce telefonunu Jess’ten aldı. “Bize kalacak bir yer buldum, köpeği de almamıza izin veriyorlar.”

Jess elinin tersiyle gözlerini silerek, “Barı var mı?” diye sordu. “Ne?”

“Sarhoş olmam gerek Ed. Çok ama çok sarhoş...” Bay Nicholls elini uzattı, Jess de tuttu. “Bir de galiba ayak parmağımı kırmış olabilirim.”

23.

Ed

Bir zamanlar Ed o güne kadar gördüğü en iyimser kızla tanışmıştı. Baharı getirme ümidiyle terlik giyen bir kız... Hayatın içinde Kaplan Tigger gibi zıplayarak ilerliyordu. Pek çok insanı yere serecek şeyler ona dokunmuyor gibiydi. Düşse bile zıplayıp hemen ayağa kalkıyordu. Tekrar düşüyor, yaralarının üzerini gülücükle sarıyor, üzerindeki tozları silkeleyip yoluna devam ediyordu. Bu, gördüğü en kahramanca şey miydi yoksa en aptalca şey miydi, Ed anlayamamıştı.

Derken, Carlisle yakınlarında bir yerde, dört yatak odalı bir evin önünde kaldırımda durmuş, o kızın inandığı her şeyin yerle bir olduğunu görüşünü izlemişti; ta ki geriye yolcu koltuğunda oturmuş, arabanın ön camından dışarı bakan bir hayalet kalana kadar. İyimserliğinin içinden akıp gidişi duyuluyordu âdeta. Ed'in kalbinde ise bir şeyler kırılıp ortaya çıkmıştı.

Marty'nin, daha doğrusu Marty'nin kız arkadaşının evine yirmi dakika uzaklıkta, göl kenarında bir tatil kulübesi kiraladı. Yüz kilometrelik mesafe içerisinde, köpeği kabul eden bir otel bulamamıştı ama konuştuğu son resepsiyon görevlisi (ona sekiz kere "tatlım" diyen şakrak bir kadındı) ona bir arkadaşının gelininin işlettiği yeni bir yerden bahsetmişti. Ed, asgari kalma süresi olan

üç günlük ücreti ödemek zorunda kalmıştı ama onun için önemli değildi. Jess de bir şey sormamıştı. Ed, onun nerede olduklarını fark ettiğinden bile emin değildi.

Resepsiyondan anahtarları alıp ağaçların arasındaki yolu takip ederek arabayı kulübenin önüne çektiler. Ed, Jess ile köpeği indirip içeri götürdü. Jess çok fena topallamaya başlamıştı. Ed, birden onun arabayı tekmelerkenki halini hatırladı. Üstelik ayağında terliklerle...

Işıkları yakıp perdeleri kapatırken, “Şöyle uzun bir banyo yap,” dedi. Dışarısı çoktan hiçbir şey seçilmeyecek kadar kararmıştı. “Haydi. Rahatlamaya çalış. Ben gidip yiyecek bir şeyler alacağımı. Belki bir de buz torbası.”

Jess dönüp başını salladı. Teşekkür etmek için yüzünde beliren tebessüm aslında hiç de tebessüme benzemiyordu.

En yakın süpermarketin sadece adı süpermarketti. Işıklı şeritlerin altında sadece iki kasa bozulmaya yüz tutmuş sebze vardı ve raflarda adını bile duymadığı markaların konserveleri diziliyordu. Ed biraz hazır yemek, ekmek, kahve, süt, dondurulmuş bezelye ve Jess’in ayağı için ağır kesici aldı. Ve birkaç şişe de şarap. Onun da içkiye ihtiyacı vardı.

Kasada beklerken telefonu öttü. Acaba Jess mi diye düşünerek güçlkle uzanıp telefonu cebinden çıkardı. Sonra Jess’in kontörünün iki gün önce bitmiş olduğunu hatırladı.

Merhaba canım. Yarın gelemeyeceğin için çok üzüldük. Çok geçmeden seni görmeyi umuyoruz. Sevgiler, annen. Not: Baban ılı sevgilerini gönderiyor. Bugün sağlığı biraz kötü.

“Yirmi iki sterlin seksen peni.”

Ed fark etmeden önce kız aynı şeyi iki kere daha söylemişti.

“Ah! Affedersiniz,” diyen Ed kartını arayıp buldu ve kıza uzattı.

“Pos cihazı çalışmıyor. Tabela koyduk.”

Ed kızın baktığı yere baktı. Tabelada tükenmez kalemle ve kenarları emek harcanarak çizilmiş harflerle, “Sadece nakit veya çekle ödeme,” yazıyordu. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

“Niye şaka yapacaktım?” Kız, ağzındaki şey her ne ise sü-ratle, evire çevire çiğniyordu.

“Üzerimde yeterli nakit olduğunu sanmıyorum,” dedi Ed.

Kız ruhsuz ruhsuz ona baktı.

“Kart geçmiyor mu?”

“Tabelada geçmediği yazıyor.”

“Peki, manuel kart cihazınız da mı yok?”

“Burada hemen herkes nakit ödeme yapar.” Kızın ifadesi, Ed’in buralardan olmadığının aşikâr olduğunu gösteriyordu.

“Pekâlâ. En yakın bankamatik nerede?”

“Carlisle’da.” Kız ona bakarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Paranız yoksa aldıklarınızı yerine bırakmanız gerekecek.”

“Param var. Bir dakika lütfen.”

Arkasında bekleyen, üfleyip püfleyerek gözlerini deviren insan-ları görmezden gelerek ceplerini karıştırdı. Mucize eseri, baharatlı kızarmış soğan dışında her şey için para çıktı. Kasiyer kız kaşlarını gösterişli bir şekilde kaldırarak aldıklarını kasadan geçerken hepsini tek tek hesaplayıp kızarmış soğanı bir kenara ayırdı. Ed de sırayla hepsini market poşetine doldurdu (poşet daha arabaya varmadan yırtılmıştı) ve annesini düşünmemeye çalıştı.

Jess topallayarak aşağı indiğinde Ed yemek pişiriyordu. Daha doğrusu iki plastik tepsi, mikrodalga fırının içinde gürültüyle dönüyordu ki bu, Ed’in bugüne kadar kendini mutfak sanatlarına en fazla kaptırdığı andı. Jess’in üzerinde bornoz vardı ve saçları beyaz bir banyo havlusuyla sarılmıştı. Ed kadınların bunu nasıl yaptığını hiç anlamıyordu. Eski karısı da böyle yapardı. Eskiden bunun regl

dönemleri ve el yıkama şekli gibi kadınlara özellikle öğretilen bu şey olup olmadığını merak ederdi. Ayrıca Jess'in makyajsız ve saçsız yüzü çok güzel görünüyordu.

"Al." Ed ona bir kadeh şarap uzattı.

Kadehi alan Jess, Ed'in yaktığı ateşin karşısına oturdu. Belli ki hâlâ düşüncelerinin içinde kaybolup gidiyordu. Ed, ayağına koyması için dondurulmuş bezelyeleri ona uzattı, ardından da mikrodalgayı koyduğu yiyeceklerle ilgilendi.

"Nicky'ye mesaj attım," dedi ambalajı çatalla delerken. "Nerede kaldığımızı söyledim."

Jess şarabından bir yudum daha aldı. "İyi miymiş?"

"İyiymiş. Yemek yemek üzerelermiş." Bunu söylediğinde Jess hafifçe irkildi, Ed onun zihninde bu küçük aile tablosunu canlandırdığı için anında pişman oldu. "Ayağın nasıl?"

"Acıyor."

Şarabından koca bir yudum aldığı anda Ed onun çoktan kadehini bitirdiğini gördü. Jess bezelyeleri yere düşürüp sızlanarak ayağa kalktı ve kendine bir kadeh daha doldurdu. O sırada sanki birden aklına gelmiş gibi elini bornozunun cebine sokup şeffaf bir plastik torba çıkardı.

Âdeta meydan okurcasına, Ed'in karşı çıkmasını bekleyerek, "Nicky'nin zulası. Otlarının üstüne yatmak için bunun uygun bir an olduğuna karar verdim," dedi. Ancak Ed karşı çıkmayınca sehpanın üzerinden bir turist rehberi çekip dizinin üzerine koydu ve derginin üstünde gelişigüzel bir şekilde esrar sarmaya koyuldu. Sardığı esrarı yakıp derin derin içine çekti. Öksürüğünü bastırmaya çalışarak bir nefes daha aldı. Başındaki havlu kaymaya başlamıştı. Rahatsız olup havluyu çıkarıp attı, böylece ıslak saçları omuzlarına döküldü. Bir nefes daha alıp gözlerini kapattı ve esrarı Ed'e doğru uzattı.

"İçeri geldiğimde aldığım koku bu muydu?"

Jess bir gözünü açtı. “Benim rezil biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Olur da Tanzie onu almamızı isterse diye ikimizden birinin araba kullanacak durumda olması gerektiğini düşünüyorum. Sorun değil. Gerçekten. Keyfine bak. Bence... senin ihtiyacın olan şey...”

“Yeni bir hayat mı? Kendimi toplamak mı? Şöyle bir güzel becerilmek mi?” Mutsuz bir kahkaha attı. “Ah olamaz, unuttum. Onu bile doğru düzgün beceremiyorum.”

“Jess...”

Jess elini kaldırdı. “Affedersin. Pekâlâ. Haydi yemek yiyelim.”

Mutfak bölümünün yanındaki küçük lamine masada yemek yediler. Köriler fena değildi ama Jess kendininkine dokunmadı bile.

Ed tabakları kaldırıp yıkamaya hazırlanırken Jess ona döndü. “Tam bir aptal gibi davrandım, değil mi?”

Ed elinde tabakla mutfak tezgâhına yaslandı. “Bilmiyorum, nasıl...”

“Banyodayken her şeyi anladım. Bunca yıldır çocuklara, insanlara sahip çıkıp doğru olanı yaparsanız her şey yoluna girer, diye saçmalayıp durdum. Çalmayın. Yalan söylemeyin. Doğru olanı yapın. Bir şekilde evren sizi görecektir. Eh, hepsi zırvaymış, değil mi? Başka kimse böyle düşünmüyor.”

Sesinden kafasının güzel olduğu anlaşılıyordu. Hafif de bir acı tınısı vardı.

“Öyle değil.”

“Değil mi? İki senedir beş parasızım. İki senedir stresine stres eklemeyeyim diye, kendi çocukları hakkında bile rahatsız etmeden onu koruyorum. O ise bu sırada yeni kız arkadaşıyla böyle bir yaşam sürüyor.” Hayretle başını salladı. “Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Bir an için bile. Banyodayken her şeyi anladım... Bütün o sana nasıl

davranılmasını istiyorsan başkalarına öyle davran olayını anladım. Bu kural sadece herkes uygularsa işliyor. Ve kimse uygulamıyor. Dünya esasında bunu zerre kadar umursamayan insanlarla dolu. Eğer istediklerini alacakları anlamına geliyorsa üzerine basıp geçiyorlar. Çiğneyip geçtikleri kendi çocukları olsa bile.”

“Jess...”

Ed mutfağı geçip aralarında birkaç santim mesafe kalıncaya kadar ona doğru yürüdü. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Kollarını Jess’e dolamak istiyordu ama onu tutan bir şey vardı. Jess kendine bir kadeh şarap daha doldurup kadeh kaldırdı.

“O kadın umurumda bile değil, biliyor musun? Konu o değil. Marty haklı, aramızdaki ilişki uzun zaman önce bitmişti. Annem kendi çocuklarına yardım edebilecek durumda olmadığını ıskınlaması... Tanzie’nin okul masraflarına yardımcı olmayı düşünmek bile istememesi!” İçkisinden uzun bir yudum aldı ve ağır ağır gözlerini kırıştırdı. “O kızın üzerindeki kıyafeti gördün mü? Hollister marka bir bluz kaç para haberin var mı? Altmış yedi sterlin. Bir çocuk svetsörtü için altmış yedi sterlin. Aileen bir keresinde getirdiğinde etiketini görmüştüm.” Öfkeyle gözlerini sildi. “Şubat ayında doğum günü için Nicky’ye ne gönderdi, biliyor musun? On sterlinlik hediye çeki. Bilgisayar oyunları mağazasından on sterlinlik bir hediye çeki! On sterline bilgisayar oyunu bile alınmıyor. Sadece ikinci el olanlar var. İşin saçma tarafı da şu; hepimiz gerçekten mutlu olmuştuk. Bunun Marty’nin iyileşmekte olduğunu gösterdiğini düşünmüştük. Çocuklara, çalışmayan biri için on sterlin büyük para, demiştim.”

Gülmeye başladı. Berbat, kederli bir sesi vardı. “Ve onca zamandır... onca o zamandır o lanet olasıca popçu saç kesimiyle, gıcır gıcır yeni kanepeleri ve muhteşem perdeleri olan bir evde yaşıyormuş. Üstelik bana söyleyecek kadar erkek olamamış.”

“Korkağın teki,” dedi Ed.

“Evet. Ama salak olan benim. Çocuklarımı olmayacak bir işin peşinden ülkenin bir ucuna ben sürükledim çünkü bir şekilde talihlerinin değişebileceğini umdum. Bizi binlerce sterlinlik borca soktum. Bardaki işimi kaybettim. Tazie’nin özgüvenini âdeta yerle bir ettim. Peki ne için? Sırf doğruyu görmeyi reddediyorum diye.”

“Hangi doğruyu?”

“Bizim gibi insanların hiç düze çıkmadığını. Biz asla yukarıya çıkamayız. Sadece dipte boğuşup dururuz.”

“Öyle değil.”

“Sen nereden bilebilirsin ki?” Sesinde öfke yoktu, sadece kafa karışıklığı vardı. “Nasıl anlayabilirsin ki? Son derece ciddi bir suçu işlediğin için şüphelisin. Kesin konuşmak gerekirse, gerçekten de bu suçu işledin. Kız arkadaşına yığınla para kazansın diye hangi hisseleri alacağını söyledin. Ama paçayı sıyrıracaksın.”

Ed kadehini kaldırırken eli, ağzının yakınlarında bir yerde havada kaldı.

“Evet. İçeride birkaç hafta kalacaksın, hatta belki de tecilli bir hapis cezası ve büyük bir para cezası alırsın. Seni her türlü büyük beladan çekip çıkaracak pahalı avukatların var. Senin için tartışacak, mücadele edecek insanlar var. Evlerin, arabaların, kaynakların var. Gerçekten endişelenmene gerek yok. Bizim gibi yaşamamanın ne demek olduğunu nasıl anlayabilirsin ki?”

“Böyle konuşmanı hak etmiyorum,” dedi Ed usulca.

Jess başını çevirip dumanı içine çekti ve gözlerini kapatarak yukarı doğru üfledi. Tatlı duman tavana doğru süzüldü.

Ed yanma oturup esrarı Jess’in parmaklarından aldı. “Sanırım bunu içmek o kadar da iyi bir fikir değil.”

Jess otu kaparcasına geri aldı. “Bana akıl vermeye kalkma.”

“Bak Jess, bence bunu yapmamalısın.”

“Ne düşündüğün umurumda değil...”

“Burada düşmanın ben değilim.”

Jess bakışlarını hızla ona doğrulttu, ardından dönüp gözlerini ateşe dikti. Ed onun kalkıp gitmesini bekleyip beklemediğinden emin değildi.

Jess en sonunda, “Özür dilerim,” dedi. Sesi çok sertti.

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli.” Jess iç çekti. “Ben... olanların acısını senden çıkarmamalıyım.”

“Sorun değil. Berbat bir gündü. Bak, ben banyo yapacağım, sonra da biraz uyuyalım.”

“Bunu bitirince kalkarım.” Tekrar bir nefes çekti.

Ed bir an bekledi, ardından onu ateşe bakar halde bıraktı. Banyodan başka bir şey düşünememesi, ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Suda içi geçmiş olmalıydı. Küveti iyice doldurup bulabildiği her türlü köpüğü ve kremi içine boşalttıktan sonra minnetle içine girip sıcak suyun, günün gerginliklerini biraz olsun almasını bekledi.

Düşünmemeye çalıştı. Ne alt katta boş boş alevlere bakmakta olan Jess'i ne de birkaç saatlik uzaklıkta, gelmeyecek olan oğlunu bekleyen annesini. Sadece hiçbir şey düşünmek zorunda kalmadan geçireceği birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Başını nefes alabildiği son noktaya kadar suya gömdü.

Biraz kestirdi. Ama tuhaf bir gerginlik kemiklerine işlemiş gibiydi. Gözlerini kapattığında bile pek gevşeyememişti. O sırada bir ses fark etti; uzaktan gelen bir hızlanma sesi, düzensiz ve uyumsuz. Bir elektrikli testere ya da nasıl gaza basılacağını öğrenen bir sürücünün sesi gibi. Sesin uzaklaşmasını dileyerek bir gözünü açtı. Onca yerin içinde, buranın ona bir zerre olsun huzur vereceğini

anmıştı. Hiçbir gürültü, patırtı veya yaygara olmaksızın, sadece bir gececik... Gerçekten çok şey mi istiyordu?

Ses fazla sinir bozucu olmaya başladığında, “Jess?” diye seslendi. Alt katta müzik sistemi mi vardı acaba, diye düşündü. Bu sesi bastırmak için Jess bir şeyler açabilirdi.

İşte o anda belirsiz rahatsızlığının kaynağını fark etti: Duyduğu ses kendi arabasının sesiydi.

Çok kısa bir an orada dimdik oturdu, ardından banyodan fırlayıp beline bir havlu doladı. Merdivenleri ikişer ikişer inip boş kanepeyi geçti, ateşin karşısındaki yerinde soru sorar gibi başını kaldırmış Norman’ı geçti ve açmak için âdeta kapıyla boğuştu. Ani bir soğuk hava dalgasıyla çarpıldı. Tam zamanında arabasının, kulübenin önünde durduğu yerden çakıl kaplı araba yolu boyunca ilerlediğini gördü. Ed basamakları sıçrayarak indi ve koşarken direksiyonda oturan ve camdan önünü görmek için boynunu uzatan Jess’i seçebildi. Farları açmamıştı.

“Aman Tanrım. JESS!” Hâlâ üzerinden sular damlarken ve bir eliyle belindeki havluyu kavramaya çalışırken çimlerin arasında hızla koşarak, Jess arabayı döndürüp yola çıkamadan önce çimleri geçmeye çalıştı. Kısa bir an Jess’in yüzü ona doğru döndü ve Ed’i görünce gözleri büyüdü. Vitesle boğuşurken hatırı sayılır bir çatırtı çıktı.

“Jess!”

Ed arabaya ulaşmıştı. Kendini atıp küt diye kaputa çarptı, ardından yan tarafta sürücü kapısına asıldı. Jess el yordamıyla kilidi arayıp bulamadan kapı açıldı ve Ed’i yana doğru sallanmaya başladı.

“Ne halt ediyorsun?”

Ama Jess durmadı. Ed şimdi sallanan kapıya yapışmış, bir eli direksiyonda, keskin çakılların üzerinde, anormal derecede büyük adımlarla koşuyordu. Havlu çoktan uçup gitmişti.

“Aşağı in!”

“Arabayı durdur! Jess, durdur arabayı!”

“İn aşağı, Ed! Yaralanacaksın!” Jess onun eline vurunca arabası tehlikeli bir hamleyle sola doğru savruldu.

“Ne halt...” O anda atılıp zor da olsa anahtarları kontakta çıkarmayı başardı.

Araba sarsılarak aniden durdu. Ed sağ omzunu sert bir şekilde kapıya vurdu. Jess’in burnu da *çat* sesiyle direksiyona çarptı.

“Siktir.” Ed küt diye yana düştü ve başı sert bir şeye çarptı. “*Hus siktir.*” Yerde nefes nefese uzandı, başı dönüyordu. Düşüncelerinin netleşmesi bir saniye sürdü, ardından hâlâ açık olan kapıya asılarak, dengesiz hareketlerle ve güçlkle ayağa kalktı. Bulanık görüşüyle, gölden birkaç santim uzaklıkta olduklarını, gölün mürekkep karası kıyısının, arabasının tekerleklerinin hemen yakınında olduğunu görebiliyordu. Jess kollarını direksiyona dayamış, yüzünü kollarının arasındaki boşluğa gömmüştü. Ed ona doğru uzanıp bir şekilde arabayı tekrar hareket ettirmeden el frenini çekti.

“Sen ne halt ediyorsun? Ne yapıyorsun böyle?” Adrenalin ve acı tüm vücudunda dolaşıyordu. Bu kadın hakikaten de tam bir kâbustu. “Tanrım, başım. Hayır, olamaz. Havlum nerede? Lanet olası havlu nerede?”

Diğer kulübelerde ışıklar yanıyordu. Ed başını kaldırıp yu karıya baktı, şimdi pencerelerde daha önce orada olduklarını fark etmediği silüetler vardı: *ona bakan insanların silüetleri.*

Bir eliyle becerebildiği kadar önünü kapatıp yarı yürür yarı koşar vaziyette, yolun ortasında duran çamurlu havluya doğru gitti. Diğer elini de, *burada bakılacak bir şey yok* der gibi, ona bakan insanlara doğru kaldırdı ve birkaç aceleyle perdelerini kapattılar.

Jess bıraktığı yerde oturuyordu. Ed açık kapıdan, “Bu gece ne kadar içtiğini biliyor musun?” diye bağırdı. “Ne kadar tıttır dluğunun farkında mısın? Ölebilirdin. İkimizi de öldürebilirdin.”

Jess’i sarsmak istiyordu. “Gerçekten de kendini pisliğin içinde gittikçe daha derine batırmaya kararlı mısın? Senin neyin var böyle?”

İşte o anda duydu. Jess başını ellerinin içine almış usul usul, perişan bir sesle ağlıyordu. “Özür dilerim.”

Ed’in öfkesi biraz söndü, belindeki havluyu çekti. “Ne halt ettiğini sanıyordun Jess?”

“Onları almak istedim. Onları orada, onunla bırakamazdım.”

Ed bir nefes aldı, yumruğunu sıkıp açtı. “Ama bunu konuşmuştuk. Onlar çok iyiler. Nicky herhangi bir sorun olursa araya çağını söyledi. Yarın ilk iş onları alacağız. Sen de biliyorsun. Peki o zaman ne halt etmeye...”

“Korkuyorum Ed.”

“Korkuyor musun? Neden?”

Burnu kanıyordu, koyu kırmızı bir sızıntı süzülerek dudaklarına doğru iniyordu. Gözlerine de maskaranın karalığı bulaşmıştı. “Marty’nin evini sevmelerinden korkuyorum.” Yüzü çarpıldı. “Geri gelmek istemeyecekler diye korkuyorum.”

Ve Jess Thomas usulca Ed’e yaslanıp yüzünü onun çıplak göğsüne gömdü. En sonunda Ed kollarını dolayıp onu kendine çekti ve ağlamasının geçmesini bekledi.

Dindar insanların vahiy inmesi gibi deneyimler hakkında konuştuğunu duymuştu. Sanki onlar için her şeyin netleştiği, bütün pisliklerin ve gelip geçici şeylerin öylece akıp gittiği bir an varmış gibi. Bu ona imkânsız gelirdi. Ama o anda Ed Nicholls, sadece Carlisle’in yakınlarında olduğunu bildiği, göl ya da kanal olabilecek bir su

birikintisinin yanında bulunan ağaç kulübenin içinde işte böyle bir an yaşamıştı.

Ve o esnada işleri düzeltmesi gerektiğini fark etmişti. Jess'in yaşadığı adaletsizlikleri kendi için hissettiği her şeyden daha şiddetli bir şekilde hissetmişti. Onu kendine çekip başından öperken ve onun kendisine tutunduğunu hissettiğinde, onu ve çocuklarını mutlu etmek, onların güvenliğini sağlamak ve onlara daha adil bir şans vermek için elinden gelen her şeyi yapacağını fark etmişti.

Dört günlük bir sürenin ardından buna nasıl karar verdiğini kendine sormadı. Ama sadece bunu, geçmiş onca yıl boyunca anladığı her şeyden daha net bir şekilde anlamıştı.

Yüzünü Jess'in saçlarına gömüp usulca, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Her şey yoluna girecek çünkü ben hepsini halledeceğim."

Ardından itiraf etti... Onun bugüne kadar tanıdığı en etkileyici kadın olduğunu söyledi. Jess ağlamaktan kızarmış gözlerini kaldırıp ona baktığında Ed onun kanayan burnunu silip dudaklarını usulca dudaklarına götürdü ve başlangıçta bunu fark edemeyecek kadar aptal olmasına rağmen, son kırk sekiz saattir yapmak istediği şeyi yaptı. Onu öptü. Jess de ona karşılık veriyordu. Önce uysalca, sonra şiddetli, artan bir tutkuyla, elini boynunda gezdirerek ve gözlerini kapatarak... Sonunda Ed onu kucağına alıp eve götürdü.

Ve o anda Ed Nicholls, Jess gibi olmaktan çok Marty gibi olduğunu anlamıştı. O da yaşamını yüzleşmek yerine kaçarak geçiren korkak insanlardı. Fakat artık bunun değişmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra, hayatın bir anda bu kadar değişmesine inanamaz halde uzanırken, "Jess?" dedi. Teni onun tenine değiyordu. "Benim için bir şey yapar mısın?"

Jess uykulu uykulu, "Tekrar mı?" diye sordu ve elini Ed'in göğsüne koydu. "Aman Tanrım."

“Hayır. Yarın.” Şimdi başları birbirine yaslanmıştı.

Jess yana kayıp bacağı Ed’in bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ed, onun dudaklarını teninde hissetti. “Tabii. Ne istiyorsun?”

Ed tavana baktı. “Benimle babamlara gelir misin?”

24.

Nicky

Jess'in en sevdiği söz ("Her şey güzel olacak", "Bir yolunu bulacağız" veya "Aman Tanrım, Norman! cümleleri dışında) "Her ailenin yapısı ve büyüklüğü birbirinden farklıdır" lafıdır.

Eh, bizim ailemizin yapısı da eskiden *tuhaf* olarak nitelendirilebilecekken şu anda tam anlamıyla *manyak*.

Muhtemelen bir annesi olan sizlerin aksine, benim aslında tam zamanlı bir annem yok. Ama görünüşe göre bir tane yarı zamanlı annem daha oldu. Linzie. Linzie Fogarty. O benim hakkımda ne düşünüyor emin değilim. Karanlık veya "gotik" bir şeyler yapıp yapmayacağımı veya kaplumbağalardan birini falan çiğneyip çiğnemeyeceğimi anlamaya çalışır gibi göz ucuyla beni izlediğini görebiliyorum. Babam onun belediye meclisinde yüksek pozisyonda biri olduğunu söyledi. Bunu gerçekten gurur duyarak, sanki dünyada bir yerlere yükselmiş gibi anlattı. Jess'e hiç ona baktığı gibi baktığını sanmıyorum.

Buraya geldikten sonra yaklaşık bir saat boyunca kendimi gerçekten tuhaf hissettim, sanki uygun kaçmadığımı hissedeceğim bir yerim daha olmuş gibiydi. Ev gerçekten düzenli ve bizimkinin aksine hiç kitapları yok. Bizde ise Jess banyo hariç hemen her odaya kitapları yığıyor; hatta tuvalette bile genellikle bir tane olu-

yor. Babama bakıp duruyordum çünkü onca zamandır bize yalnız söylerken tamamen normal bir insanmış gibi burada yaşadığını inanamıyordum. Bu yüzden ondan nefret ettiğim gibi Linzie'den de nefret ediyordum.

Ama sonra Tanzie yemekte bir şey söyleyince Linzie kahkahayı patlattı. Korna sesi gibi, gerçekten de budalaca bir kahkahaydı bu. Sonra eliyle ağzını kapattı ve babamla birbirlerine baktılar, sanki bu sesi çıkarmamak için gerçekten ama gerçekten çok uğraşıyor gibiydi. O zaman gözlerinin kırıışmasındaki bir şeyler bana, belki de iyi bir insandır, diye düşündürdü.

Yani, onun ailesi de biraz önce tuhaf bir şekil almıştı. İki çocuğu vardı; Suze ile Josh. Ve bir de babam. Birdenbire ben ya da babamın tabiriyle gotik oğlan (aman ne komik) ve dediğine göre bir tanesi tam olarak gözüne uymadığı için üst üste iki gözlük takmaya başlayan Tanzie. Ve tabii evinin önünde Jess'in delirmesi. Arabasında tekmeyle delikler açması... Ha bir de anneme karşı kesinlikle bir şeyler hisseden, ortalıkta dolaşarak oradaki tek yetişkin oymuş gibi herkesi toparlamaya çalışan Bay Nicholls. Bu durumla babam, Linzie'ye benim biyolojik annemden bahsetmek zorunda kalmıştı ki o da ben Jess'in yanına taşındıktan sonraki ilk Noel'de camlarımıza şişeler atıp komşular polis çağırınca kadar avaz avaz bağırdığı gibi, günün birinde yine kapısına dayanabilirdi. Yani bütün bunları düşününce, açıkçası Linzie de ailesinin aldığı şekil karşısında dehşete düşmüş olabilirdi.

Bunları size neden anlatıyorum, gerçekten bilmiyorum. Sadece saat gecenin üçü ve evdeki herkes uyuyor. Ben de Tanzie'yle birlikte Josh'ın odasında kalıyorum, Josh'ın kendine ait bilgisayarları var. Aslında ikisinin de kendi bilgisayarları var (tabii ki Mac) ama uyumadan önce bana verdikleri şifreyi hatırlayamadım. Bu sebeple Bay Nicholls'ın blog yazmakla ilgili sözlerini düşünüp bir şeyler karalamak istedim. Siz muhtemelen benim aradığım insanlar değil

ınız. Büyük ihtimalle indirimli lastikler, porno ya da başka bir şey ararken yazım hatası yapıp buraya gelmiş olmalısınız. Ama bunları yine de yayınlıyorum. Olur da siz de benim gibi çıkarsınız diye.

Çünkü son yirmi dört saatte yaşadıklarım bir şeyi görmemi sağladı. Ben aileme sizler gibi, kusursuz ve yuvarlak deliklerin içine oturan küçük yuvarlak dübeller gibi, düzgün bir şekilde uymuyor olabilirim. Bizim ailemizde dübeller ve delikler önce başka bir yere aitti. O yüzden şimdi hepsi biraz sıkışmış ve biraz eğilmiş. Ama olay şu: Her şeyden uzakta olduğum için mi, yoksa son birkaç gün çok yoğun yaşadığı için mi bilmiyorum ama babam oturup gözleri nemli bir halde beni görmenin güzel olduğunu söylediğinde bir şey fark ettim. Babam pislik herifin biri olabilir ama sonuç olarak o benim pisiğim ve sahip olduğum tek pislik herif o.

Bir de tabii hastanede yatağımın başında oturan Jess'in elini hissetmek, burada kalmaya karar verimiz diye telefonda korku dolu bir sesle konuşmasını dinlemek ve aslında neredeyse dünyası kararmasına rağmen çok ama çok cesur olmaya çalışan küçük kardeşimi izlemek... Tüm bunlar aslında bir yere ait olduğumu görmemi sağladı.

Galiba ben onlara ait sayılırım.

25.

Jess

Ed yastıklara dayanarak uzanmış, Jess'in makyaj yapmasını, küçük kapaticı tüpüyle yüzündeki morlukların üzerini boyamasını seyrediyordu. Hava yastığına çarpınca şakağının üzerinde oluşan mavilik neredeyse kapanmıştı. Ama burnu mosmordu, cildi daha önce orada olmayan bir şişliğin üzerinde gerilmişti ve üst dudağı, mahalle aralarında estetik yaptırma hatasına düşmüş bir kadının şişmiş dudaklarına benziyordu. "Burnuna yumruk yemiş gibi görünüyorsun."

Jess parmağıyla yavaşça dudaklarına dokundu. "Sen de öyle."

"Yedim zaten. Senin sayende, hem de kendi arabamdan."

Jess başını eğip Ed'in aynadaki yansımasına baktı. Yüzünde o ağır, çarpık sırtış vardı. Çenesi ise kocaman, sakallı bir gölgeydi. Ama onun gülümsemesine karşılık veremedi.

"Jess, morlukları kapatmaya çalışmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Ne yaparsan yap dayak yemiş gibi görüneceksin."

"Sizinkilere, *kapıya çarptım*, derim diye düşünmüştüm. Belki de şöyle şüphe uyandıracak bir şekilde sana doğru bakarsam gerçekten bana vurduğunu düşünebilirler."

Ed oflarken aynı anda esnedi ve gözlerini kapattı. “Günün sonunda benim hakkımda düşünecekleri en kötü şey bu olursa sanırım gayet iyi bir iş çıkarmış olurum.”

Jess yüzüyle uğraşmaktan vazgeçip makyaj çantasını kapattı. Ed haklıydı. Bütün günü yüzünde bir buz torbasıyla geçirmek haricinde, daha az hırpalanmış görünmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Dilini şişmiş üst dudağının üzerinde gezdirdi. “Biri şey yaparken... yani dün gece dudağımın acısını hissetmediğimi inanamıyorum.”

Dün gece.

Jess dönüp yatağın üzerinden geçti ve boylu boyunca Ed’in yanına uzanarak onun yakınında olmanın tadını çıkardı. Bir hafta önce birbirlerini doğru dürüst tanımıyor olduklarına inanamıyorlardı. Ed mahmur mahmur gözlerini açtı ve uzanıp Jess’in saçlarının bırı tutamıyla oynamaya başladı.

“İşte o da benim bu hayvani çekiciliğimden oluyor.”

“Ya da iki esrar ile bir buçuk şişe şaraptan.”

Ed kollarını Jess’in boynuna dolayarak onu kendine çekti. Jess kısa bir an gözlerini kapatıp Ed’in teninin kokusunu içine çekti. Üzerinde hâlâ seksin o hoş kokusu vardı. “Bana iyi davran,” dedi Ed usulca. “Bugün biraz kırgınım.”

“Senin için güzel bir banyo hazırlayacağım.” Jess parmaklarını Ed’in alındaki dün gecedен kalma ufak yara izinde gezdirdi. Uzun uzun, ağır ağır, tatlı tatlı öpüştüler ve bu öpücük onları birbirlerini biraz daha yaklaştırdı.

“Kendini rahat hissediyor musun?”

“Hiç daha rahat olmamıştım.” Ed bir gözünü açtı.

“Hayır. Şu yemek konusunda...”

Ed kısa bir an için ciddileşti ve başı tekrar yastığa düştü. Jess bu konuyu açtığına pişman olmuştu. “Hayır ama sanırım bittiğinde kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Jess tuvalete gitti, ardından dokuza çeyrek kala Marty’yi arayıp ona halletmesi gereken bir işi olduğunu ve çocukları saat dört gibi alacağını söyledi. Bunun için ricada bulunmamıştı. Bundan böyle ona sadece işlerin nasıl yürüyeceğini söylemeye karar vermişti. Marty telefonu Tanzie’ye verdi. Tanzie, Norman’ın onsuz nasıl durduğunu merak etmişti. Köpek, ateşin karşısında üç boyutlu bir kilim gibi uzanıyordu. Jess onun son on iki saat içinde kahvaltı etmek dışında yerinden kıınıldadığını pek zannetmiyordu.

“Her şeye rağmen Norman iyi idare ediyor.”

“Babam pastırmalı sandviç yapacağını söyledi. Sonra da belki parka gidebiliriz. Sadece o, ben ve Nicky. Linzie de Suze’u baleye götürüyor. Haftada iki gün bale dersi varmış.”

Jess, “Ne güzel,” diye cevap verirken, *benim özel gücüm de aslında içimden bir şeyleri tekmelemek isterken neşeli görünebilmek olabilir mi acaba*, diye düşündü.

Marty tekrar telefonu aldığı anda bir kez daha, “Saat dört gibi dönerim,” dedi. “Lütfen Tanzie’ye ceketini giydirmeyi unutma.”

Jess telefonu kapatmak üzereyken Marty, “Jess...” deyip onu durdurdu.

“Ne?”

“Onlar çok iyiler. İkisi de. Ben sadece...”

Jess yutkundu. “Tamam. Geç kalacak olursam ararım.”

Jess köpeği yürüyüşe çıkardı. Geri döndüğünde Ed yataktan kalkmış, kahvaltısını bitirmişti. Bir saat boyunca sessizlik içinde Ed’in ailesinin evine doğru yol aldılar. Ed tıraş olmuş ve tıpatıp aynı

olmalarına rağmen iki kere tişört değiştirmişti. Jess de hiçbir şey söylemeden onun yanında oturarak sabahın gelmesiyle ve geride bıraktıkları kilometrelerle birlikte, dün akşamki yakınlığın yaavaş yaavaş akıp gittiğini hissetti. Birkaç kez konuşmak için ağzını açsa da ne diyeceğini bilmediğini fark etti. Sanki biri teninin bir tabakasını soyup bütün sinir uçlarını açıkta bırakmış gibi hissediyordu. Gülüşü fazla sesliydi, hareketleri doğal değildi ve sıkılgandı. Sanki bir milyon yıldır uyuyormuş da biraz önce biri aniden onu uyandırmış gibiydi.

Asıl istediği ona dokunmak, elini bacağına koymaktı. Ama artık yatak odasının dışında olduklarına göre şimdi bunu yapmanın uygun olup olmayacağını bilmiyordu. Ed'in düşündüklerinin gerçekleştiğinden tam olarak emin değildi.

Jess yaralı ayağını kaldırıp yeniden dondurdıkları bezelyeleri tekrar üstüne koydu. Sonra kaldırıp tekrar koydu.

“İyi misin?”

“İyiyim.” Aslında bunu sadece bir şeylerle uğraşıyor olmak için yapıyordu. Yoksa buz torbasının bir faydası yoktu. Jess hafifçe gülümsedi, Ed de ona gülümsedi.

Jess uzanıp onu öpmeyi, parmağını hafifçe ensesinde gezdirmeyi düşündü, böylece ona tekrar dün geceki gibi bakacaktı. Kemerini çözüp onu kenara çekebilirdi; böylece yirmi dakikalığına olsun kafasındaki düşünceleri tekrar dağıtabilirdi. Ama sonra Nathalie aklına geldi; üç sene önce başına buyruk davranma dürtüsüyle Dean araba kullanırken ona oral seks yapmaya kalkmıştı. Dean “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye bağırıp doğrudan Mini Metro model bir otomobilin arkasına bindirmiş ve daha üstlerini bacaklarını toparlamaya fırsat bulamadan Nathalie'nin teyzesi Doreen süpermarketten çıkarken olanları görmüştü. Kadın, Nathalie'yi bir daha asla aynı gözle bakmamıştı.

Yani belki de yapmasa daha iyi olurdu. Yola devam ederlerken Jess ona kaçamak bakışlar atmayı sürdürdü. Onun ellerini kendi teni üzerinde hayal etmekten kurtulamıyordu. Ardından o yumuşak saçlarının yavaş yavaş çıplak karnına doğru inişi... *Aman Tanrım*. Bacak bacak üstüne atıp camdan dışarı baktı.

Ama Ed'in aklı başka yerdeydi. Giderek suskunlaşmış, çenesindeki kaslar gerilmiş, elleri de direksiyonun üzerinde sabit bir parça halini almıştı.

Jess önüne dönüp donmuş bezelyeleri düzelterek trenleri düşünmeye başladı. Ve sokak lambalarını. Ve matematik olimpiyatını... Böylelikle düşünceleriyle baş başa, sessizlik içinde yol aldılar.

Ed'in ailesi sıra evlerden oluşan bir sokağın sonunda, gri taştan yapılmış Viktoryen tarzda bir evde yaşıyordu. Burası komşuların, pencerelerindeki çiçekliklerin düzenliliğiyle birbirini geride bırakmaya çalıştığı türde sokaklardandı. Ed kenara çekip motoru durdurdu. Yerinden kıpırdamadı.

Jess neredeyse düşünmeden uzanıp eline dokundu. Ed onun orada olduğunu unutmuş gibi ona döndü. "Benimle içeri gelmenin sorun olmadığından emin misin?"

"Tabii ki," diye kekeledi Jess.

"Gerçekten minnettarım. Aslında bunu yapmak yerine çocukları almak istediğini biliyorum."

Jess elini kısa bir an için onun elinin üzerine koydu. "Önemli değil."

Birlikte evin girişine doğru yürüdüler ve Ed önce duraksayıp sonra aniden ön kapıyı çaldı. Birbirlerine bakıp sıkılğan bir halde gülümseyerek beklediler. Biraz daha beklediler.

Yaklaşık otuz saniye sonra, Ed kapıyı bu sefer daha yüksek sesle çaldı. Ardından çömelip posta kutusuna baktı.

Doğrulup telefonuna uzandı. “Garip. Gemma’nın yemeğin bugün olduğunu söylediğine eminim. Bir kontrol edeyim.” Mesajlara göz attı, sonra başını sallayıp tekrar kapıyı çaldı.

“Eğer içeride biri olsaydı eminim çoktan duyardı,” dedi Jess. *Bir kez olsun bir eve gittiğinde kapının diğer tarafında neler olduğunu hakkında biraz olsun fikir sahibi olmak güzel olurdu,* diye bir düşünce geçti aklından.

Başlarının üzerinde kanatlı bir pencere gıcırdayarak açılınca irkildiler. Ed bir adım geri gidip yan kapıya baktı.

“Sen misin Ed?”

“Merhaba Bayan Harris. Bizimkilere bakmıştım. Nerede olduklarını biliyor musunuz?”

Kadın yüzünü ekşitti. “Ah, Edciğim, hastaneye gittiler. Kocam baban bu sabah yine hastalanmış.”

Ed elini gözlerinin üzerine siper etti. “Hangi hastane?”

Kadın tereddüt etti. “Royal Hastanesi canım. Çift yönlü yoldan doğru gidersen yaklaşık dört kilometre mesafede. Yolun sonuna sola dönün...”

“Tamam Bayan Harris. Yerini biliyorum. Teşekkürler.”

Kadın, “Geçmiş olsun dileklerimi ilet,” diye seslendi ve ardından Jess pencerenin çekildiği duydu. Ed çoktan arabanın kapısını açıyordu.

Hastaneye birkaç dakika içinde ulaştılar. Jess konuşmadı. Ne alacağına ne içeceğine bilmiyordu. Bir noktada risk alıp, “Eh, en azından seni gördüklerine sevinecekler,” dedi. Ama bu aptalca bir laftı ve Ed bu kadar derin düşüncelere dalmıştı ki onu duymamış gibiydi. Danışman masasına babasının adını verdi, resepsiyon görevlisi de parmağıyla takip ederek ekrandaki listeye baktı. “Onkoloji bölümünün yerini biliyorsunuz, değil mi?” diye ekledi ekrandan başını kaldırarak

Asansöre binip iki kat yukarı çıktılar. Ed, dâhili iletişim sistemine adını söyledi, servisin kapısında antibakteriyel losyonla ellerini temizledi ve nihayet kapı açıldığında Jess de onu takip etti.

Hastane koridorunda bir kadın onlara doğru geliyordu. Üzerinde keçe etek ve renkli külotlu çorap vardı. Saçları kısa, kabarık bir modelde kesilmişti.

Ed kadın yaklaştığında yavaşlayarak, “Merhaba Gemma,” dedi.

Kadın gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ve bir an için Jess onun bir şey söyleyeceğini zannetmişti.

“Seni görmek güzel...” diye söze başladı Ed. Aniden, kadın elini kaldırıp Ed’in suratına bir tokat patlattı. Ses gerçekten de koridorda yankılandı.

Ed sersemleyerek geri çekilip yanağını tuttu. “Ne oluyor?”

“Pis serseri,” dedi kadın. “Lanet olası pis serseri!”

Gözlerini birbirlerine diktiler, Ed kanamış mı diye kontrol eder gibi elini indirdi.

Kadın, bu yaptığına kendi de şaşırmış gibi başını iki yana salladı, bir süre sonra nazik bir şekilde elini Jess’e uzattı. “Merhaba, ben Gemma.”

Jess önce tereddüt etti, sonra ihtiyatla kadının elini sıktı. “Eee... Jess.”

Kadın kaşlarını çatı. “Acil yardıma ihtiyacı olan çocuklu kadın.”

Jess başını sallayınca Gemma onu yukarıdan aşağıya ağır ağır inceledi. Gülüşü soğuk olmaktan ziyade temkinliydi. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ. Annem koridorun sonunda Ed, gelip merhaba desen iyi edersin.”

“O mu gelmiş? Ed miymiş?” Kadının saçları metalik gri renkteydi ve düzgün bir şekilde kıvrılarak toplanmıştı. “Ah, Ed! Sensin. Ah canım! Ne kadar sevindim. Ne yaptın kendine böyle?”

Ed kadını kucakladı, sonra geri çekilip annesi burnuna dokunmaya çalıştığında yüzünü saklayarak Jess’e çok hızlı bir yan bakış attı. “Ben... şey, kapıya çarptım.”

Kadın onu tekrar kendine çekip sırtını sıvazladı. “Ah, öyle sevindim ki!”

Ed annesinin onu bir süre kucaklamasına izin verdi, sonra usulca kollarından kurtuldu. “Anne, bu Jess.”

“Ben... Ed’in arkadaşıyım.”

“Ah, ne iyi oldu da tanıştık. Ben Anne.” Bakışları kısa bir an Jess’in yüzünde dolaşıp morarmış burnuna ve dudağındaki hafif şişliğe takıldı. Bir an tereddüt etse de belli ki sonra sormamaya karar verdi. “Korkarım Ed senden bahsetti diyemeyeceğim ama o zaten bana hiçbir şeyini anlatmaz. Zaten bu yüzden senden dinlemek için sabırsızlanıyorum.” Elini Ed’in koluna koydu, gülüşü biraz hüznüydü. “Çok güzel bir yemek planlamıştık ama...”

Gemma annesine bir adım yaklaşip çantasında bir şeyler aramaya başladı. “Ama... babam yine hastalandı.”

“Bu yemeği öyle heyecanla bekliyordu ki. Simon ile Deirdre de gelemedi. Peak District’ten yola çıkıyorlardı.”

“Üzüldüm,” dedi Jess.

“Evet. Eh, elden ne gelir.” Kadın kendini toparlamış gibiydi. “Biliyorsunuz, gerçekten en berbat hastalık. Neden biz diye sormamak için çok çaba sarf ediyorum.” Acıklı bir tebessümle Jess’e içini döktü. “Bazen yatak odamıza gidiyorum ve hastalığa ağzımı geleni söylüyorum. Bob duysa dehşete düşerdi.”

Jess de ona gülümsedi. “İsterseniz ben de birkaç şey eklerim.”

“Ah, lütfen! Harika olur. Ne kadar berbat o kadar iyi. Hem de yüksek sesle. Avaz avaz olmalı.”

Ed dudağına dokunarak, “Jess avaz avaz bağırma konusunda lına değildir,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Anne ortaya konuşarak, “Koca bir somon balığı almıştım,” dedi.

Jess, Gemma’nın onu incelediğini hissedebiliyordu. Farkında olmadan tişörtünü çekiştirdi, kotunun üstünden dövmesinin görünmesini istememişti.

Ardından Anne yanından geçip kollarını açtı. Büyük bir açıklıkla tekrar Ed’i kendine çekmesi Jess’in biraz içini sızlattı.

“Ah canım! Canım oğlum. Biliyorum, aşırı yapışkan bir anneyim ama beni mazur gör. Seni gördüğüm için öyle mutluyum ki.” Ed de onu kucakladı, kısa bir an suçlu gibi bakışlarını kaldırdı Jess’e baktı.

“Annem beni en son 1997’de kucakladı,” diye mırıldandı Gemma. Jess, onun bunu sesli söylediğinin farkında olup olmadığından emin değildi.

“Benimki hiç kucakladı mı, emin değilim,” dedi Jess.

Gemma ona baktı. “Eee... şu kardeşime vurma olayına gelirsek. Ne iş yaptığımı muhtemelen söylemiştir. Sadece... genellikle insanlara vurmadığımın altını çizmek zorunda hissettim kendimi.”

“Bence kardeşler ara sıra birbirine şöyle bir güzel geçirebilir.”

Gemma’nın gözlerinin arkasında ani bir sıcaklık parıltısı çaktı. “Kesinlikle.”

“Aslında son birkaç gündür ben de aynı şeyi yapmayı bayağı istemiştim...”

Bob Nicholls hastane yatağında uzanmış, battaniye çenesine kadar çekilmişti. Ellerini usulca battaniyenin üzerinde duruyordu. Benzi

balmumu gibi sararıp solmuştu, cildinin altında âdeta kafatasının kemikleri görünüyordu. İçeri girdiklerinde başını yavaşça kapıya doğru çevirdi. Komodinin üzerinde bir oksijen maskesi duruyordu. yüzündeki iki hafif iz de maskenin biraz önce kullanıldığını gösteriyordu. Ona bakınca insanın içi acıyordu.

“Merhaba baba.”

Jess, Ed’in şaşkınlığını gizlemeye çalışmasını izledi. Babasının doğru eğilip tereddüt ettikten sonra hafifçe omzuna dokundu.

“Edward.” Sesi hırıltılıydı.

“İyi görünüyor değil mi Bob?” dedi annesi.

Babası gölgeli göz kapaklarının altından onu inceledi. En sonunda ağır ağır ve ihtiyatla konuştu.

“Hayır. Biri onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüş gibi görünüyor.”

Jess, Ed’in elmacık kemiğinin üzerinde, kardeşinin vurduğu yerde yeni bir kızarıklık olduğunu görebiliyordu. Kendini farkında olmadan yaralı dudağına uzanırken buldu.

“Nereledeymiş peki?”

“Baba, bu Jess.”

Babasının gözleri Jess’e doğru kaydı, kaşları da bir yarım santim kadar havadaydı. “Peki senin yüzüne ne oldu?” diye sordu fısıltıyla.

“Arabayla ilgili bir sorun yaşadık. Benim hatam.”

“Onun yüzü de mi bu yüzden böyle?”

“Evet.”

Adam bir süre daha Jess’e baktı. “Belalı birine benziyorsun,” dedi. “Öyle misin?”

Gemma eğildi. “Baba! Jess, Ed’in arkadaşı.”

Adam, Gemma’nın söylediğiyle pek ilgilenmedi. “Çok az zamanımın kalmış olmasının küçük bir avantajı varsa o da kesin

likle canım ne istiyorsa onu söyleyebilecek olmam. Kız alınmışa benzemiyor. Alındın mı? Kusura bakma, adını unuttum. Artık pek fazla beyin hücrem kalmadı.”

“Jess. Ve hayır, alınmadım.”

Adam ona bakmaya devam etti.

Jess de, “Evet, muhtemelen belalıyım,” dedi gözlerini adamdan kaçırmadan.

Adamın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ama en sonunda gülümsediğinde Jess bir an için onun hasta olmadan önce nasıl göründüğünü gözünde canlandırabilmişti. “Sevindim. Belalı kızları hep sevmişimdir. Üstelik bizimki ne zamandır kafasını bilgisayardan kaldırmıyordu.”

“Sen nasılsın baba?”

Bob Nicholls gözlerini kırıştırdı. “Ölüyorum.”

“Hepimiz ölüyoruz baba,” dedi Gemma.

“Bana sosyal hizmetler görevlisi safsatalarını anlatma. Ben burada rahatsız bir şekilde ve hızla ölüyorum. Geriye çok az kuvvetim, çok az umudum kaldı. Muhtemelen kriket sezonunun sonunu bile göremeyeceğim. Bu sorunu cevaplıyor mu?”

“Özür dilerim,” dedi Ed usulca. “Yanında olmadığım için özür dilerim.”

“İşlerin vardı.”

“O konuya gelince...” diye söze girdi Ed. Ellerini dibine kadar ceplerine sokmuştu. “Baba. Sana bir şey söylemem lazım. Hepinize bir şey söylemem lazım.”

Jess aceleyle ayağa kalktı. “Ben sandviç alayım mı? Siz de rahat rahat konuşursunuz.”

Jess, Gemma’nın onu incelediğini hissedebiliyordu. “İçecek bir şeyler de alırım. Çay mı kahve mi?”

Bob Nicholls başını ona çevirdi. “Daha yeni geldin. Otur.”

Jess, Ed'le göz göze geldi. Ed belli belirsiz omuz silkti.

"Ne söyleyeceksin canım?" Annesi elini ona uzattı. "İyi misin?"

"İyiyim. Şey. İyi sayılırım. Yani sağlığım yerinde. Ama..." Yut kundü. "Hayır. İyi değilim. Size söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" diye sordu Gemma.

"Pekâlâ." Ed derin bir nefes aldı. "Şey, diyeceğim şu."

"Ne?" dedi Gemma. "Tanrım, Ed. Ne var?"

"İçeriden bilgi ticareti suçlamasıyla soruşturma altındayım. Şirketimden uzaklaştırıldım. Önümüzdeki hafta karakola gideceğim ve büyük olasılıkla tutuklanıp hapse gireceğim."

Odaya sessizlik çöktüğünü söylemek yetersiz kalırdı. Sanki biri girip içerideki bütün havayı emip götürmüştü. Jess bayılacağına sandı.

Annesi, "Şaka mı bu?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben gerçekten gidip çay alsam iyi olur," dedi Jess.

Kimse ona aldırmadı. Ed'in annesi ağır ağır plastik sandalyeye çöktüverdi.

"İçeriden bilgi ticareti mi?" İlk konuşan Gemma olmuştu. "Bu... bu ciddi bir mesele Ed."

"Evet. Onu biliyorum Gem."

"Bildiğimiz içeriden bilgi ticareti, hani şu haberlere çıkanlardan mı?"

"Evet, ondan."

"Ed'in çok iyi avukatları var," dedi Jess.

Kimse onu duymamış gibiydi.

"Gerçekten işinde çok iyi avukatlar."

Annesi elini ağzına götürürken yarı yolda kalıvermişti. Elini yavaşça indirdi. "Anlamıyorum. Ne zaman oldu bu?"

“Bir ay kadar önce. En azından, içeriden bilgi sızdırma kısmı.”

“Bir ay önce mi? Neden bize bir şey söylemedin? Sana yardım edebilirdik.”

“Edemezsiniz anne. Kimse edemez.”

“Ama hapis... Suçlu gibi hapse mi gireceksin?” Anne Nicholls’ın rengi iyiden iyice solmuştu.

“Sanırım hapse gönderiliyorsan zaten suçlu oluyorsun anne.”

“Ama... bu meseleyi çözmeleri gerek. Bir yanlışlık olduğunu anlayacaklardır, meseleyi halledeceklerdir.”

“Hayır anne. Öylece hallolacağını pek sanmıyorum.”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Sen... iyi olacak mısın?”

“Bana bir şey olmaz. Jess’in de dediği gibi iyi avukatlarım var. Kaynaklarım var. Benim açımdan herhangi bir mali kazanç olmadığını zaten tespit ettiler.”

“Bu işten para bile kazanmadın mı?”

“Bir yanlışlık yaptım.”

“Yanlışlık mı?” dedi Gemma. “Anlamıyorum. Nasıl yanlışlıkla içeriden bilgi ticareti yapabilirsin ki?”

Ed omuzlarını kaldırıp ona baktı. Bir nefes alıp bakışlarını hızla Jess’e çevirdi. Sonra başını kaldırıp tavana baktı. “Şey, bir kadınla birlikte oldum. Ondan hoşlandığımı sanmıştım. Sonra onun düşündüğüm gibi biri olmadığını fark ettim ve sorun çıkmadan gitmesini istedim. O da seyahate çıkmak istiyordu. Ben de düşünmeye fırsat bulamadan ona borçlarını ödeyip seyahate çıkabilmek için fazladan biraz para kazanabileceğini düşündüğüm bir yoldan bahsettim.”

“Ona içeriden bilgi verdin.”

“Evet. SFAX hakkında. Büyük ürün lansmanımız.”

“Tanrı aşkına.” Gemma başını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum.”

“Adım henüz basına yansımadı. Ama yansıyacaktır.” Ellerini ceplerine sokup kararlılıkla ailesine baktı. Jess, keşke ellerinin titreyip titremediğini anlayabilseydim, diye düşündü. “Eee... şey.. bu yüzden evde yoktum. Sizden saklayabileceğimi, hatta belki de siz hiçbir şey öğrenmeden halledebileceğimi umuyordum. Ama görünüşe bakılırsa bu mümkün olmayacak. Ben de üzgün olduğumu söylemek istedim. Size hemen söylemem gerekirdi, burada daha fazla zaman geçirmem gerekirdi. Ama ben... ben gerçeği öğrenmenizi istemedim. Her şeyi nasıl yüzüme gözüme bulaştırdığınızı görmenizi istemedim.”

Jess’in sağ bacağı istemsizce sallanmaya başlamıştı. Gerçekten ilginç bir yer karosuna odaklanarak bacağını durdurmaya çalıştı. Nihayet başını kaldırdığında Ed babasına bakıyordu. “Eee?”

“Eee ne?”

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

Bob Nicholls başını yavaşça yastığından kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Ed ile babası birbirlerine baktılar.

“Aptal gibi davrandığımı mı söylememi istiyorsun? Aptal gibi davranmışsın derim o halde. Harika bir kariyeri mahvettin dememi de istiyor musun? Onu da derim.”

“Bob...”

“Peki, sen ne...” Aniden derin, hırıltılı bir sesle öksürmeye başladı. Anne ile Gemma ona yardım etmek için ileri atılıp iki anaç tavuk gibi telaşla çırpınarak peçeteler ve su bardakları uzattılar.

Ed, babasının ayak ucunda duruyordu.

“Hapis mi?” diye sordu annesi tekrar. “Bildiğimiz hapis olan hapis mi?”

“Otur anne. Derin nefes al.” Gemma annesini sandalyeye götürdü.

Kimse Ed’e yönelmedi. Neden hiç kimse ona sarılmıyordu? O anda kendini ne kadar yalnız hissettiğini neden kimse görmüyordu?

“Özür dilerim,” dedi Ed usulca.

Jess daha fazla dayanamadı. “Bir şey söyleyebilir miyim?” Kendi sesini duydu, sesi net ve biraz fazla yüksekti. “Size sadece... benim elimden hiçbir şey gelmezken Ed’in iki çocuğuma yardım ettiğini söylemek istiyorum. Bizi ülkenin bir ucundan buralara kadar getirdi çünkü çaresiz durumdaydık. Bana kalırsa oğlunuz... muhteşem bir insan.”

Hepsi kafasını kaldırdı. Jess, Ed’in babasına döndü. “Yaptığı her şeye katılmasam da o nazik, akıllı ve zeki biri. Hiç tanımadığı insanlara karşı bile iyi. İçeriden bilgi ticareti yapmış olsun ya da olmasın, eğer benim oğlum sizinkinin yarısı kadar adam olursa çok mutlu olurum. Mutlu da ne kelime, sevinçten havalara uçarım.”

Hepsi ona bakıyordu.

Jess devam etti: “Üstelik onunla yatmadan önce de böyle düşünüyordum.”

Kimse konuşmadı. Ed sabit bir şekilde ayaklarına bakıyordu.

Anne belli belirsiz bir baş hareketiyle, “Şey...” dedi. “Bu, eee...”

“İlham verici,” dedi Gemma.

Anne’in sesi kısıldı. “Ah, Edward.”

Bob iç çekip gözlerini kapattı. “Olayı Hollywood filmlerine çevirmeyelim lütfen.” Tekrar gözlerini açıp yatağın baş kısmını biraz kaldırmalarını işaret etti. “Burada gel Ed. Seni görebileceğim bir yere. Gözlerim hiç görmez oldu.” Tekrar bardağa yönelince karısı, bardağı Bob Nicholls’ın dudaklarına kaldırdı.

Acıyla yutkundu, sonra eliyle yatağın kenarına vurarak Ed’e oturmasını işaret etti. Elini uzatıp hafifçe oğlunun elinin üstüne koydu. Dayanılmaz derecede güçsüzdü. “Sen benim oğlumsun Ed.

Aptal ve sorumsuz olabilirsin ama bu senin hakkındaki hislerininki en ufak bir değişiklik yaratmaz.” Kaşlarını çatı. “Ama böyle düşünmene tepem attı.”

“Özür dilerim baba.”

Adam yavaşça başını salladı. “Korkarım sana pek faydam dokunmaz. Aptal, nefessiz bir...” Yüzünü ekşitti, sonra acıyla yutkundı. Ed’in elini sıktı. “Hepimiz hata yaparız. Git ve cezayı çek, sonra geri gelip tekrar başla.”

Ed ona baktı.

“Bir dahaki sefere daha iyisini yap. Yapabileceğini biliyorum.”

O noktada Anne aniden, gözyaşlarını tutamayarak yüzünü koluna gömüp ağlamaya başladı. Bob başını yavaşça ona çevirdi. “Ah, sevgilim,” dedi usulca. İşte o anda Jess kapıyı açıp yavaşça dışarı süzüldü.

Hastanenin kantininden telefonuna kontör yükleyip Ed’e nerede olduğunu mesaj attıktan sonra A ve E kanadında ayağına baktırmak için bekledi. Polonyalı genç doktor, Jess nasıl bu hale geldiğini anlattığında hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, “Kötü incitmişsin,” dedi. Ayağını sarıp ağrı kesici yazdıktan sonra, terliklerini geri verip dinlenmesini tavsiye etti. “Bir de tabii başka arabalara tekme atmamaya çalışın,” dedi not defterinden başını kaldırmadan.

Jess topallaya topallaya Victoria Koğuşu’na dönerek koridordaki plastik sandalyelerden birine oturup bekledi. İçerisi sıcaktı ve etrafındaki insanlar fısıltıyla konuşuyordu. Kısa bir süre kestirmiş olabilir. Ed babasının odasından çıktığında aniden uyandı. Ceketini uzattı, o da tek kelime etmeden aldı. Bir an sonra Gemma koridorda görüldü ve gelip elini şefkatle kardeşinin yanağına koydu. “Seni ahmak.”

Ed başını eğdi ve Nicky gibi ellerini ceplerinin sonuna kadar soktu.

“Seni aptal mankafa. Beni ara.”

Ed geri çekildi. Gözleri kızarmıştı.

“Ciddiyim. Seninle mahkemeye geleceğim. Şartlı tahliye bölümünde açık cezaevine girmene yardımcı olabilecek tanıdık birileri olabilir. Yani eğer başka bir şey yapmadıysan A kategori mahkûm olmayacaksın.” Bakışlarını bir an Jess’e çevirip tekrar ona döndü. “Başka bir şey yapmadın, değil mi?”

Ed eğilip ona sarıldı, geri çekildiğinde gözlerini sımsıkı kapattığını belki de sadece Jess fark etmişti.

Hastaneden çıkıp aydınlık bir bahar gününe adım attılar. Gerçek yaşam açıklanamaz bir şekilde, neler yaşandığına bakmaksızın devam ediyor gibiydi.

Arabalar daracık park yerlerine geri geri giriyor, otobüslerden bebek arabaları indiriliyor, yakınlardaki bir tırabzanı boyayan işçinin radyosu bangır bangır çalıyordu. Jess hastane koğuşunun bayat, ilaç kokan havasından, Ed’in babasının üzerinde asılı duran, neredeyse elle tutulacak kadar belirgin ölüm hayaletinden uzaklaştığına memnun, derin derin nefes alırken buldu kendi. Ed yürüyor ve dosdoğru karşısına bakıyordu. Arabaya ulaştıklarında durdu, klik sesiyle kilidi açtı. Sonra yine durdu. Sanki artık kımıldamıyordu. Orada, bir kolunu hafifçe uzatmış halde durarak boş boş arabasına baktı.

Jess bir süre bekledi, sonra yavaşça arabanın etrafını dolaştı. Anahtarı elinden aldı. Ve en sonunda Ed onunla göz göze geldiğinde Jess kolunu sımsıkı Ed’in beline dolayıp başını yavaşça, yumuşak ve cansız bir ağırlık gibi omzuna yasladı.

26.

Tanzie

Nicky kahvaltıda bir sohbet konusu açmıştı. Televizyonlardaki aileler gibi masanın etrafında oturmuş yemek yiyorlardı. Tanzie çok tahıllı gevrek halkaları, Suzie ile Josh ise çikolatalı kruvasan yiyordu. Suzie her gün kruvasan yediklerini çünkü çok sevdiklerini söylemişti. Babasıyla ve onun diğer ailesiyle birlikte orada oturmak biraz tuhaftı ama aslında zannettiği kadar kötü değildi. Babası bir kâse kepekli gevrek yiyordu; karnına vurarak artık formda kalması gerektiğini söylemişti. Tanzie bunun nedenini bilmiyordu çünkü babası çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Ne zaman tam olarak ne iş yaptığını sorsa, “Çok yakında bekleyen işler var Tanzie,” diyordu. Tanzie, Linzie’nin de bir garaj dolusu çalışmayan kliması olup olmadığını merak etti. Linzie ise hiçbir şey yemiyor gibiydi. Nicky tostuyla oynarken (nadiren kahvaltı ederdi, Tanzie onun bu yolculuktan önce kahvaltı etmek için uyandığını hiç görmemişti) birden babasına bakıp, “Jess sürekli çalışıyor. Sürekli. Bence bu hiç adil değil,” dedi.

Babası kaşığını ağzına götürürken donakaldı, Tanzie onun eskiden olduğu gibi saygısızca bir şey söylediği için kızıp kızmayacağını merak etti. Bir dakika boyunca kimse hiçbir şey söyle-

medi. Sonra Linzie elini babasının elinin üstüne koyup gülümsedi. “Nicky haklı tatlım.”

Babası biraz kızarıp, “Şey, evet, bundan böyle işler biraz olsun değişecek, hepimiz hata yaptık,” dedi. O zamana kadar cesaretini biraz olsun toplamış olan Tanzie ise kesin bir şekilde konuşarak “Hayır,” dedi. “Hepimiz hata yapmadık.” O algoritmalarında, Norman inekler yüzünden gözlüğünü kırarak, annesi de Rolls-Royce’la tutuklanarak hata yapmıştı. Ama ailelerinde hata yapmamış olan tek kişi Nicky’di. Ama bunları söylerken lafının yarısında Nicky ona masanın altından sert bir tekme atıp her zamanki bakışını attı.

Ne var, dedi Tanzie gözleriyle ona.

Nicky de gözleriyle, *kapa çeneni,* diye karşılık verdi.

Hırrr, bana kapa çeneni diyemezsin.

Tanzie’nin bu öfkeli bakışından sonra Nicky bir daha bakmadı.

“Çikolatalı kruvasan ister misin canım?” diyen Linzie, Tanzie daha cevap vermeden tabağına bir tane koydu.

Linzie dün gece Tanzie’nin kıyafetlerini yıkayıp kurutmuştu ve şimdi giysileri orkide ve vanilyalı yumuşatıcı kokuyordu. Aslında bu evdeki her şey bir şey kokuyordu. Sanki hiçbir şeyin kendisi gibi kokmasına izin yoktu. Banyoda süpürgeliklerin etrafına monte edilmiş, “Ender bulunan tomurcukların ve yağmur ormanlarının konforlu kokusunu,” yayan, küçük delikli şeylerden vardı, ayrıca her yerde kâse kâse kurutulmuş, kokulu çiçekler ve bir milyon civarında mum duruyordu. (*Kokulu mumlarımı çok seviyorum.*) Banyoda kaldıkları süre boyunca Tanzie’nin burnu kaşınıp durmuştu.

Kahvaltıdan sonra Linzie, Suzie’yi baleye götürdü. Tanzie de babasıyla birlikte parka gitti, oysa yaklaşık iki senedir parka gitmiyordu; artık bunun için büyümüş sayılırdı. Ama babasının duygularını incitmek istememişti. Bu yüzden salıncakta oturup onu birkaç kere sallamasına izin verdi. Nicky elleri cebinde durup

onları izledi. Nintendo'sunu Bay Nicholls'ın arabasında unutmuştu ve Tanzie onun sigara içmeyi gerçekten ama gerçekten çok istediğini biliyordu. Fakat babasının karşısında sigara içecek kadar cesareti olduğunu zannetmiyordu.

Öğle yemeğinde balık patatesçiden patates aldılar ("Linzie'ye söylemeyin," demişti babası yine karnını sıvazlayarak). Sonra babası normal görünmeye çalışarak Bay Nicholls hakkında sorular sordu: "O herif kim peki? Annenizin erkek arkadaşı mı?"

Nicky, babasının başka bir soru sormasını zorlaştıracak bir tarzda, "Hayır," dedi. Tanzie babasının, bu konuşma şekline biraz şaşırdığını düşündü. Tam olarak kabalık ettiği söylenemezdi ama babasının ne düşündüğünü umursamıyormuş gibiydi. Üstelik Nicky'nin boyu artık onunkini geçmişti, Tanzie bunu söyleyince babası bu durumdan hiç de etkilenmiş gibi görünmemişti.

Sonra Tanzie üşüdü çünkü ceketini getirmemişti, bu yüzden eve döndüler. Suzie de baleden çoktan dönmüştü. Birlikte oyun oynadılar, Nicky de üst kata çıkıp bilgisayarın başına geçti. Daha sonra Tanzie ile Suzie, Suzie'nin odasına geçtiler. Suzie DVD izleyebileceklerini söyledi çünkü kendine ait bir DVD oynatıcısı vardı ve her gece uyumadan önce kendi başına bir filmin tamamını izliyordu.

"Annen sana kitap okumuyor mu?" diye sordu Tanzie.

"Zamanı olmuyor. Bu yüzden bana DVD oynatıcısı aldı," dedi Suzie. Bir raf dolusu filmi vardı, hepsi de sevdiği filmlerdi. Böylece aşağıda hoşuna gitmeyen bir şey izledikleri zaman buraya gelip bunları izleyebiliyordu.

"Marty mafya filmlerini seviyor, o yüzden onları izliyorlar," dedi burnunu kırıştırarak. Suzie'nin aslında babasından bahsettiğini Tanzie ancak birkaç dakika sonra anladı. Ve ne diyeceğini bilemedi.

Suzie, Tanzie'nin çantasının olduğu tarafa bakarak, "Ceketin güzelmiş," dedi.

"Annem Noel'de benim için dikmişti."

"Gerçekten annen mi dikti?" Ceketini kaldırıncaya annesinin kollarına diktiği pullar ışıktaki parıldadı. "Aman Tanrım, annen moda tasarımcısı falan mı?"

"Hayır," dedi Tanzie. "Temizlikçi."

Suzie sanki bu bir şakaymış gibi güldü. Çantadaki matematik kâğıtlarını görünce de, "Bunlar ne?" diye sordu.

Bu sefer Tanzie ağzını açamamıştı.

"Matematik mi bu? Aman Tanrım, sanki... karalama gibi. Şeyye benziyor... Yunancaya." Kıkırdarak sayfaları karıştırdı, sonra sayfaları sanki korkunç bir şeymiş gibi iki parmağının ucuyla tuttu. "Bunlar ağabeyinin mi? Matematik dâhisi falan mı?"

"Bilmiyorum." Tanzie kızarmıştı çünkü yalan söyleme konusunda pek iyi değildi.

"Ahh. Acayip zekiymiş. Manyak bir şey bu. İnek öğrenci işi." Kâğıtları bir kenara atıp Tanzie'nin diğer kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu. "Bütün kıyafetlerin pullu mu?"

Tanzie bir şey söylemedi. Kâğıtları yerde bıraktı çünkü açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Olimpiyatı düşünmek de istemiyordu. Sadece belki de bundan böyle Suzie gibi olmaya çalışsa daha kolay olur diye düşündü çünkü o gerçekten mutlu görünüyordu. Babası da burada çok mutlu görünüyordu. Sonra, artık hiçbir şey düşünmek istemediğini fark edip, "Aşağıda televizyon izlese mi?" dedi.

Fantasia filminin sonuna doğru yaklaşırken babasının, "Tanzie, annen geldi," diye seslendiğini duydu. Annesi kapıda duruyordu, başı tartışmaya hazır gibi yukarı kalkmıştı. Tanzie durup yüzüne baktığında annesi, dudağının yarıldığını yeni hatırlamış gibi elini dudağına götürüp, "Düştüm," dedi. Tanzie annesinin arkasından,

arabada oturan Bay Nicholls'a bakınca annesi hemen, "O da düştü," dedi. Oysa Tanzie onun yüzünü görmemişti, sadece arabaya mı binecekler yoksa otobüsle mi gitmek zorunda kalacaklar, onu görmek istemişti.

Babası, "Bugünlerde neye dokunsan yara bere içinde mi kalıyor?" diye sataştı. Annesi ona bir bakış attı, babası da tamir işleri konusunda bir şeyler mırıldandıktan sonra gidip Tanzie'nin çantasını getireceğini söyledi ve Tanzie derin bir oh çekerek annesinin kollarına koştu. Çünkü Linzie'nin evinde güzel vakit geçirmiş olmasına rağmen Norman'ı özlemişti ve annesinin yanında olmak istiyordu. Üstelik birdenbire kendini çok ama çok yorgun hissetmişti.

Bay Nicholls'ın kiraladığı kulübe, yaşlılar emekli olunca ne yapmak ister konulu veya belki idrar sorunlarına yönelik haplar hakkında bir reklam filminden fırlamış gibiydi. Göl kenarındaydı ve birkaç ev daha vardı ama evin büyük bir bölümü ağaçların arkasında kalıyordu ve pencerelerin hepsi doğrudan diğer evlere bakmayan açılardaydı. Suyun üzerinde elli altı ördek ile yirmi kuğu vardı ve çaylarını içip bitirdiklerinde üç tanesi hariç hepsi hâlâ orada duruyordu. Tanzie, Norman'ın onları kovalayacağını düşünse de o sadece çimenlerin üzerine yatıp seyretmekle yetinmişti.

Nicky açık havayı aslında pek sevmemesine rağmen, "Muhteşem," dedi. Havayı derin derin içine çekti, sonra Bay Nicholls'ın telefonundan iki resim çekti. Tanzie onun dört gündür sigara içmediğini fark etmişti.

"Değil mi ama?" diye sordu annesi ve göle baktı. Ardından kendi paylarını ödemekle ilgili bir şeyler söylemeye başladı ama Bay Nicholls ellerini kaldırıp bir daha böyle bir cümle duymak istemez gibi *yo yo yo yo* diye sesler çıkarınca annesi biraz kızarıp durdu.

Aslında pek mangal havası olmamasına rağmen akşam yemeğinde dışarıda mangal yaptılar çünkü annesi bunun yolculuğu sonlandırmak için eğlenceli bir aktivite olacağını söylemişti. Hem başka ne zaman mangal yapmaya vakit bulabiliyorlardı ki? Herkesi mutlu etmeye kararlı görünüyordu, herkesin iki katı kadar çene çalıp bütçesini altüst ettiğini çünkü bazen yaşamın nimetlerine odaklanıp biraz olsun hayatın tadını çıkarmak gerektiğini söyledi. Sanki kendince Bay Nicholls'a teşekkür ediyor gibiydi. Böylece sosis, baharatlı tavuk budu, taze sandviç ekmeği ve salata yediler. Annesi iki kutu da dondurma almıştı, hem de beyaz plastik kutulardaki ucuzlarından değil de güzel olanlardan. Babasının yeni evi hakkında hiçbir şey sormamıştı ama Tanzie'ye çok fazla sarılıp onu özlediğini söylemişti. Peki bu biraz saçma değil miydi? Çünkü sonuçta sadece bir gece ayrı kalmışlardı.

Bilmeceler sorup gülüştüler, sonra da süpürgenin sopasını alınlarına dayayıp diğer ucunu yere koyarak düşene kadar daire şeklinde koşuşturdukları oyunu oynadılar. Ayağı sargılı olduğu için güçlüklerle yürümesine rağmen annesi de daireler çizerken tuhaf tuhaf sesler çıkararak onlarla oynadı. Tanzie buna çok gülmüştü çünkü bir kez olsun annesini böyle oyunlar oynayıp saçmalarken görmek güzeldi. Bay Nicholls, sıra ona gelince durmadan *hayır, hayır, ben almayayım, sağ olun, sadece izlerim*, deyip duruyordu. Sonra annesi topallaya topallaya ona doğru gidip kulağına çok yavaş bir şeyler söyleyince kaşlarını kaldırıp, "Gerçekten mi?" dedi. Annesi de başını salladı. Bay Nicholls da, "Eh, peki o zaman," dedi. Oyunun sonunda yere düşünce sanki yer biraz titremişti. Asla hiçbir şeye katılmayan Nicky bile oyuna katılıp örümcek gibi bacaklarıyla *hah hah hah* gibi bir sesle güldüğünde kahkahası Tanzie'ye gerçekten tuhaf gelmişti. Ne zamandır, hatta belki de daha önce hiç onu böyle içten kahkaha atarken görmemişti.

Tanzie de dünya âdeta yerinden oynayıp ayaklarının altında yuvarlanmaya başlayınca kadar altı tur oynamıştı. En sonunda çimenlerin üzerine düşüp gökyüzünün yavaşça dönmesini izledi ve kendi ailesi için yaşamın da biraz böyle yanar döner olduğunu düşündü. Yani asla olması gerektiği gibi değildi.

Yemeklerini yediler, annesi ile Bay Nicholls biraz şarap içti, Tanzie de kemiklerde kalanları sıyırıp Norman'a verdi çünkü köpeklere tavuk kemiği verilirse ölürlerdi. Sonra montlarmı giyip kulübeye ait güzel hasır sandalyelere oturdular ve göle karşı bir sıra halinde dizilerek hava kararana kadar suyun üzerindeki kuşları izlediler. Annesi sessizliğin içine doğru, "Burayı çok beğendim," diye fısıldadı. Tanzie bunun görülmemesi gereken bir şey olup olmadığından emin değildi ama Bay Nicholls uzanıp annesinin elini sıkmıştı.

Bay Nicholls neredeyse bütün akşam biraz üzgün görünüyordu. Tanzie nedenini tam olarak bilemiyordu. Acaba bu yolcuğun sonuna geldikleri için miydi? Ama kıyıya vuran suyun sesi gerçekten de sakin ve huzur doluydu, dinlerken uyuyakalmış olmalıydı çünkü Bay Nicholls'ın onu üst kata taşıdığını, annesinin de yatakta onu sevdiğini söylediğini hatırlar gibiydi. Ama bütün akşamla ilgili olarak en çok hatırladığı şey kimsenin olimpiyattan bahsetmemiş olmasıydı. Buna çok ama çok memnun olmuştu.

Çünkü şöyle olmuştu: Annesi mangalı hazırlarken Tanzie, Bay Nicholls'ın bilgisayarını ödünç alıp özel okula giden düşük gelirli ailelerin çocuklarının istatistiklerine bakmıştı. Birkaç dakika içerisinde, gerçekten St. Anne's'e gidebilme olasılığının hep tek haneli oranlarda olduğunu görmüştü. Böylece eleme sınavında ne kadar iyi sonuç aldığının bir önemi olmadığını anlamıştı. Daha evden yola çıkmadan bu rakama bakması gerekirdi çünkü insan rakamlara dikkat etmediği zaman hayatta her iş yanlış giderdi. Nicky üst kata

çıkıktı, onun ne yaptığını görünce bir süre hiçbir şey söylemeden orada durdu, sonra kolunu sıvazlayıp McArthur's'a giden birkaç tanıdığıyla konuşup ona göz kulak olmalarını sağlayacağını söyledi.

Linzie'nin evindeyken babası ona özel okulun başarı garantisi yok, demişti. Bunu tam üç kere söylemişti. *Başarı tamamen senin içinde*, demişti. *Azimli olmakta*. Sonra Suzie'den, Tanzie'ye saçlarını nasıl yaptığını ona göstermesini rica etmesini söylemişti; böylece belki Tanzie'nin saçları da öyle güzel görünürdü.

Annesi o gece kanepede uyuyacağını söyledi. Bu sayede Tanzie ile Nicky diğer banyoyu kullanabilirdi ama Tanzie, annesinin orada uyuduğunu sanmıyordu çünkü gece yarısı çok susamış bir halde uyanıp alt kata indiğinde annesi orada yoktu. Sabah da annesinin üzerinde Bay Nicholls'ın her gün giydiği gri tişört vardı. Tanzie de yirmi dakika boyunca bekleyip Bay Nicholls'ın kapısını izlemişti çünkü aşağı indiğinde üzerinde hangi kıyafet olacağını merak ediyordu.

Sabah olduğunda gölün üzerinde hafif bir sis süzülüyordu. Herkes eşyalarını arabaya yüklerken bir sihirbaz hilesi gibi sis, suyun üzerinden kalkmıştı. Norman kuyruğunu hafif hafif sallayarak çimenleri kokluyordu. "Tavşanlar," dedi Bay Nicholls (ve üzerinde başka bir gri tişört vardı). Dışarıda sabah soğuğu hissediliyordu. Tahtalı güvercinler tatlı tatlı öterken Tanzie çok güzel bir yerde kaldıktan sonra her şeyin sonuna gelmenin verdiği o hüznü yaşıyordu.

Annesi bagajı kapatırken Tanzie usulca, "Eve gitmek istemiyorum," dedi.

Annesi irkildi. "Ne dedin tatlım?"

"Eve geri dönmek istemiyorum."

Annesi, Bay Nicholls'a baktı ve sonra gülümsemeye çalışarak yavaşça yanma gelip, "Yani babanla mı kalmak istiyorsun Tanzie? Çünkü eğer gerçekten istediğin buysa, ben..."

"Hayır. Ben sadece bu evi beğendim, çok güzel." *Üstelik geri döndüğümüzde heyecanla beklenmeye değer hiçbir şey yok, her şey mahvoldu; hem burada Fisherlar da yok,* demek istiyordu ama annesinin yüzünden onun da böyle düşündüğünü okuyabildiği için bu kısmı söylemedi. Annesi ardından hemen Nicky'ye bakmış, o da omuz silkmişti.

"Bir şeyleri denemekte utanılacak hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" Annesi ikisine birden bakıyordu. "Eh, bir şeyler olsun diye elimizden geleni yaptık ama olmadı. Fakat bu sayede başka güzel şeyler oldu. Ülkenin hiç görmeyeceğimiz yerlerini gördük. Bir şeyler öğrendik. Babanızla olan meseleyi çözdük. Yeni arkadaşlar edindik." Muhtemelen Linzie ile çocuklarını kastediyordu ama bunu söylerken gözleri Bay Nicholls'taydı. "Yani işin özü, işler planladığımız gibi gitmemiş olsa da iyi ki denemiştik. Hem biliyorsun, belki de eve gittiğimizde işler o kadar kötü olmaz."

Nicky'nin yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tanzie onun para konusunu düşündüğünü biliyordu.

Sonra, bütün sabah neredeyse hiçbir şey söylememiş olan Bay Nicholls arabanın etrafından dolaşıp kapıyı açtı ve, "Evet. Şey... ben düşünüyordum da... Dönüşte bir ara bir yere uğrayacağız," dedi.

27.

Jess

Eve dönüş yolunda arabada küçük, suskun bir grup vardı. Norman bile artık sızlanmıyordu. Bu arabanın yeni evi olduğunu kabullenmişti sanki. Jess bu yolculuğu planlarken ya da o birkaç günlük garip, çılgın yolculuk boyunca, Tanzie'yi olimpiyata götürmekten ötesini hiç düşünmemişti. Onu oraya götürecekti, Tanzie sınava girecekti ve sonra her şey yoluna girecekti. Yolculuğun planladığından üç gün uzun sürme ihtimalini düşünmemişti bile. Veya cebinde tam olarak 13,81 sterlin nakit para ve de ya yutarsa diye bankamatige sokmaya korktuğu bir banka kartıyla kalıvereceğini de...

Jess, sessizlik içinde gözlerini önündeki yola dikmiş olan Ed'e bunların hiçbirinden bahsetmemişti.

Ed. Ed. Ed... Jess, onun adını artık herhangi anlam ifade etmeyinceye kadar içinden sessizce tekrarlardı. Ed gülümsediğinde, elinde olmadan o da gülümsüyordu. Yüzüne hüznün çöktüğünde ise onun da içinde bir şey kırılıyordu. Çocuklarıyla olan ilişkisini, Nicky'nin telefonundan çektiği resimlerden birini beğenirkenki rahat halini, Tanzie'nin sıradan bir yorumunu düşünürken takındığı ciddi tavrı (Marty olsaydı böyle bir yorum karşısında gözlerini öyle bir devirirdi ki) izledi ve keşke hayatımıza çok önceden girmiş olsaydı, diye düşündü. Baş başa kaldıklarında Ed onu kendine

çekip elini hafif bir sahiplenme hareketiyle bacağına koyduğunda ve onun tatlı nefesini kulağında hissettiğinde Jess içten içe her şeyin yoluna gireceğinden emin hissediyordu kendini. Ed bir şey yapacağından değil, onun uğraşması gereken kendine ait derterlikti vardı. Ama sanki hepsi bir araya toplandığında çıkan sonuç daha iyi oluyordu. Hep birlikte işleri yoluna koyacaklardı.

Çünkü Ed Nicholls'ı gerçekten istiyordu. Karanlıkta bacaklarını ona dolayıp onu içinde hissetmek, Ed onu kollarına aldığı anda ona direnmek istiyordu. Onun tadını, çekimini, gücünü tanımak, dudaklarını dudaklarında hissetmek, gözlerini gözlerinde görmek istiyordu. Araba yol alırken Jess de son iki geceyi ateşli, rüya gibi parçalar halinde yeniden zihninde canlandırıyordu. Ellerini, ağzını, Jess boşalırken çocuklar uyanmasın diye onu zapt etmek zorunda kalışını... Ve Jess bunları düşünürken elinden gelen tek şey, uzağa yüzünü boynuna gömerek ellerini tişörtünün arkasından içeri sokma dürtüsüne karşı koymaktı.

Jess çok uzun zamandır sadece çocukları, işi, faturaları ve parayı düşünmüştü. Şimdi ise kafası onunla doluydu. Ed ona döndüğünde yüzü kızarıyordu. Adını söylediğinde sanki karanlıkta söylenen bir mırıltıyı duyuyordu. Ona kahve uzattığında, bir an parmakları eline dokunduğunda bütün vücudu elektrik çarpmış gibi titremişti. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu, ne düşündüğünü merak ediyordu.

Jess bunları ona nasıl anlatacağını hiç bilmiyordu. Marty'yle tanıştığında çok küçüktü ve Feathers'da, Liam Stubbs'ın ellerinin gömleğinde dolaştığı o tek gece dışında başka hiç kimseyle bir ilişkinin başlangıcındaki o tatlı anları yaşamamıştı.

Jess Thomas okuldan beri gerçek anlamda kimseyle çıkmamıştı. Bunu kendi kendine söylemek bile gülünç geliyordu. Ed'e kesinlikle her şeyi değiştirdiğini anlatması gerekliydi.

“Eğer rahatınız yerindeyse Nottingham’a devam edeceğiz,” dedi Ed ona bakarak. Burnunun kenarında hâlâ çok hafif bir çürük vardı. “Geç saatte bir yerlerde dururuz. Böylece perşembe günü hiç durmadan yola devam edip eve varırız.”

Jess, *peki ya sonra ne olacak*, diye sormak istese de ayağını ön panele koyup, “Güzel,” demekle yetindi.

Öğle yemeği için yol kenarındaki bir tesiste durdular. Çocuklar, acaba olur da sandviçten başka bir şey yiyebilirler mi, diye sormaktan vazgeçmişlerdi ve artık fast food lokantalarına ya da pahalı kafelere kayıtsızlığa yakın bir gözle bakıyorlardı. Açılıp kaslarını esnetmek için durdular.

Ed bir tezgâhı göstererek, “Sosisliye ne dersiniz?” diye sordu. “Kahve ve sıcak sosisli! Ya da Cornish böreği. Benden. Haydi.”

Jess ona baktı.

“Haydi ama, yemek Nazisi sen de! Sonra meyve yeriz olur biter.”

“O dönerden sonra korkmuyor musun?”

Ed daha iyi görebilmek için elini kaşlarının üstüne koyup güneşe karşı gözlerine siper etmişti. “Tehlikeli yaşamaya karar verdim.”

Dün gece, odanın bir ucunda Ed’in dizüstü bilgisayarında sessizce bir şeyler yazan Nicky, nihayet yatmaya gittikten sonra Ed yanına gelmişti. Jess karşıdaki kanepede oturmuş, televizyon izler gibi yaparak beklerken kendini yeni yetmeler gibi hissetmişti. Ama Nicky kaçtığı anda Ed doğrudan onun yanına gelmek yerine bilgisayarı açmıştı.

Ed ekrana bakarken Jess, “Ne yapıyormuş?” diye sormuştu.

“Yaratıcı yazım,” dedi Ed.

“Oyun oynamıyor muymuş? Silahlar, patlamalar yok mu?”

“Hiç yok.”

“Nicky uyuyor,” diye fısıldamıştı Jess. “Yola çıktığımızdan beri her gece uyudu. Hem de bir şeyler tıttırmeden.”

“İyiymiş. Bense sanki yıllardır uyumamış gibiyim.”

Ed yolda geçirdikleri kısa süre içinde on yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Sonra elini uzatıp onu kendine çeken Ed, “Eee,” dedi usulca, “Jessica Rae Thomas. Bu gece uyumama izin verecek misin?”

Jess kalçasında duran elin verdiği hissi içine çekerek Ed’in alt dudağını inceledi. Birdenbire neşe dolmuştu. “Hayır.”

“Mükemmel cevap.”

Şimdi yön değiştirmiş, süpermarketten uzaklaşmışlardı. Bankamatikleri ve aşırı kalabalık tuvaletleri arayan huysuz yolcu kümelerinin arasında ilerlemeye çalışıyorlardı. Jess bir kez daha arabada sandviç hazırlamayacak olmaktan aslında ne kadar memnun olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Sıcak böreklerin mis gibi kokusunu metrelerce uzaktan alabiliyordu.

Çocuklar, ellerinde bir avuç dolusu para ve Ed’in talimatlarıyla dükkânın içindeki uzun kuyrukta gözden kayboldular. Ed tekrar geri dönüp yanına geldi, böylece insan kalabalığının arkasında gizlenmişlerdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Öylesine bakıyorum.” Ed ne zaman yakınında dursa, Jess olması gerekenden birkaç derece daha sıcak hissediyordu.

“Öylesine bakıyor musun?”

“Sana yakın olmak imkânsız gibi geliyor.” Dudakları kulağından birkaç santim uzakta duruyordu. Ve sesi teninde dolaşan bir ateş gibiydi.

Jess yandığını hissediyordu. “Ne?”

“Sadece sana çok fena şeyler yaptığımı hayal ediyordum. Neredeyse bütün yolculuk boyunca... Tamamen uygunsuz şeyler.”

Ed, Jess'i pantolonunun önünden tutarak onu kendine çekti. Jess de biraz geri çekilip boynunu uzatarak gözden uzak olup olmadıklarını kontrol etti. “Bunları mı düşünüyordun? Araba kullanırken mi? Konuşmadığın onca zaman boyunca mı?”

“Evet.” Ed onun arkasından dükkâna baktı. “Yani bir bunu, bir de yemek yemeği.”

“Benim de en sevdiğim iki şey.”

Ed parmaklarını Jess'in bluzunun altında gezdirince Jess'in karnı zevkle gerildi. Bacaklarında garip bir zayıflık hissetmişti. Jess, Marty'yi hiçbir zaman Ed'i istediği gibi istememişti.

“Sandviçler hariç tabii.”

“Sandviçlerden bahsetmeyelim. Hem de bir daha hiç.”

Sonra Ed elini Jess'in beline koydu, böylece birbirlerine düzgün bir şekilde yaklaşabilecekleri kadar yakınlaşmışlardı. “Böyle olmamam gerekir biliyorum,” diye mırıldandı Ed. “Ama bu sabah çok mutlu uyandım.” Yüzü, Jess'in yüzünü taradı. “Yani, çok ama çok aptalca mutlu. Sanki bütün hayatım altüst olmuş olmasına rağmen ben yine de... kendimi iyi hissediyorum. Sana bakıyorum ve iyi hissediyorum.”

Koskoca bir yumru yükselip Jess'in boğazına oturmuştu. “Ben de,” diye fısıldadı.

Ed gözlerini kısıp güneşe bakarak Jess'in ifadesini ölçmeye çalıştı. “Yani senin için... sadece üstüne çıkılacak bir at değilim?”

“Kesinlikle değilsin,” dedi Jess. “En kibar şekilde şöyle diyebilirim, sen...”

Ed başını eğip onu öptü. Ve bu öylesine güçlü bir öpücüktü ki o esnada krallıklar yıkılıp kıtalar düşse insanın ruhu duymazdı. Jess

kendini geri çektiğinde bunu yapmasının tek sebebi, çocuklarına ayakta duramaz halde görünmek istememesiydi.

“Geliyorlar,” dedi Ed.

Jess kendini aptal aptal ona bakarken buldu.

“Baş belasisın sen.” Çocuklar ellerinde kese kâğıtlarıyla yaklaşıırken Ed tekrar ona baktı. “Tıpkı babamın söylediği gibi.”

“Sanki sen kendin anlamamıştın da...” Jess geride durup yanaklarındaki rengin çekilmesini beklerken, Ed’in Nicky’le konuşmasını, Nicky’nin de kese kâğıtlarını açarak aldıklarını göstermesini izledi. Güneşi teninde hissediyordu. İnsan seslerini, hızla geçen arabaları, petrol ve sıcak börek kokusunu bastıran kuş seslerini duyuyordu. Birdenbire kendiliğinden gelen bir söz kafasının içinde yankılandı: *Mutluluk böyle bir şey olmalı.*

Yüzleri çoktan kese kâğıtlarına gömülü halde yavaş yavaş arabaya doğru ilerlediler. Tanzie birkaç adım önden yürüyor, yürürken cılız bacakları neşesizce kıvrılıyordu. O zaman Jess bir şeyin eksik olduğunu fark etti.

“Tanzie? Matematik kitapların nerede?”

Tanzie arkasına dönmedi. “Babamlarda kaldı.”

“Ah... Babanı aramamı ister misin?” Çantasında cep telefonunu aramaya koyuldu. “Hemen postaya vermesini söyleyeceğim. Muhtemelen biz dönmeden gelmiş olur.”

“Hayır,” dedi Tanzie. Başını yavaşça ona doğru çevirdi ama Jess’in gözlerine pek bakmadı. “Teşekkürler.”

Nicky’nin gözleri önce Jess’e sonra kardeşine kaydı. Ve o anda Jess’in içine bir ağırlık çöktü.

Son gece duraklarına geldiklerinde saat neredeyse dokuz olmuştu ve yorgunluktan dökülüyorlardı. Yolculuğun son ayağının büyük bölümünde bisküvi ve şeker atıştırmış olan çocuklar yorgun ve

huysuz bir halde doğruca üst kata yönelip yatma düzenine bakmaya gittiler. Onları Norman takip etti ve ardında da çantalarla birlikte Ed geldi.

Otel çok büyüktü ve beyaz tonlarındaydı. Pahalı bir yere benziyordu. Bayan Ritter'ın kameralı telefonundan Jess'e gösterdiği, Jess ile Nathalie'nin de sonrasında iç geçirdiği yerler gibiydi. Ed telefondan rezervasyon yaptırmıştı ve Jess fiyat konusunda itiraz etmeye kalktığında Ed biraz kızgın bir tonla: "Hepimiz yorgunuz Jess," demişti. "Üstelik benim bir sonraki yatağımın neresi olacağı majestelerinin keyfine bağlı olabilir. Güzel bir yerde kalalım işte, olur mu?"

Otelin ana binasına bitişik, dubleks bir ek bina şeklindeki koridorda birbirine açılan üç oda vardı. Nicky, "Yaşasın kendime ait bir odam var," diye sevinerek yirmi üç numaranın kapısını açtı. Jess kapıyı iterek açınca da sesini alçalttı. "Tanzie'yi gerçekten çok seviyorum ama sen onun nasıl horladığını bilmiyorsun."

Jess yirmi dört numaranın kapısını açtığında Tanzie, "Norman burayı sevecek," dedi. Köpek de sanki anlaşılmış gibi birdenbire pat diye yatağın yanına seriliverdi. "Aynı odada kalmak sorun değil anne ama Nicky gerçekten fena horluyor."

İkisinin de aklına Jess'in nerede uyuyacağını sormak gelmemiş gibiydi. Biliyorlar mıydı yoksa aldırıyorlar mıydı ya da sadece onun Ed'le birlikte arabada uyuyacağını mı düşünmüşlerdi, emin değildi.

Nicky, Ed'in bilgisayarını ödünç aldı. Tanzie de odasındaki televizyonun uzaktan kumandasının nasıl çalıştığını çözmeye çalışarak bir program izleyip uyuyacağını söyledi. Matematik kitaplarının eksikliğinden hiç bahsetmiyordu. Hatta, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," demişti. Jess, daha önce Tanzie'nin ona böyle bir şey söylediğini hiç sanmıyordu.

Tanzie'nin pijamalarını yatağın üzerine bırakırken, "Tatlım, istediğin şey bir seferde olmadı diye bu tekrar deneyemeyeceğin anlamına gelmez," dedi.

Tanzie'nin yüzünde daha önce olmayan bilmiş bir ifade vardı. Ve sonrasında söylediği sözler Jess'in içine işlemişti. "Bence sadece elimizde olanlara bakmak en iyisi anne."

"Ne yapacağım ben?"

"Hiçbir şey. Sadece bir anda yaşadıkları biraz fazla geldi. Onu suçlayamazsın." Ed çantaları odanın köşesine bıraktı. Jess de dev yatağın kenarına oturup zonklayan ayağını unutmaya çalıştı.

"Ama o hiç böyle değildir. Matematiğe bayılır. Hep öyleydi. Şimdiyse matematikle ilgili hiçbir şey duymak istemiyormuş gibi davranıyor."

"Daha iki gün oldu Jess. Sadece... onu biraz kendi haline bırak. Kendi kendine geçecektir."

"Ne kadar emin konuşuyorsun."

"Onlar akli başında çocuklar." Gidip yeterince karanlık olana kadar yukarı bakarak ışıkları kısıtı. "Tıpkı anneleri gibi. Ama sırları sen zorlukları lastik top gibi zıplayarak aşırıyorsun diye onlar da her zaman böyle yapacak değiller."

Jess ona baktı.

"Seni eleştirmiyorum. Sadece ona üzerindeki baskıdan kurtulmak için yeterli zaman tanırsan işlerin düzeleceğini düşünüyorum. Tanzie de öyle biri işte. Değiştiremezsin."

Ed seri bir hareketle tişörtünü başından çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. Jess'in düşünceleri anında bulanıklaştı. Onun çıplak gövdesini görünce hemen dokunmak istiyordu.

"Sen nasıl bu kadar akıllı oldun bakalım?" diye sordu.

“Bilmem. Galiba senden bulaştı.” Ed ona doğru iki adım attı, sonra eğilip yaralı ayağına dikkat ederek terliklerini çıkardı. “Nasıl, ağrıyor mu?”

“Ağrıyor. Ama iyi.”

Ed, Jess’in bluzuna uzandı. Gözlerini bluzun altından görünen tenine dikerek, hiç sormadan yavaşça pantolonunun fermuarını açtı. O esnada âdeta uzaklara dalmış gibiydi. Sanki düşünceleri Jess’in üzerinde ama kilometrelerce uzaktaydı. Fermuarın sonuna gelince Jess elini onun elinin üstüne koyarak yavaşça Ed’in pantolonunu çıkardı. Ed bir an öylece durup sadece ona baktı.

Ardından Ed, Jess’in kemerini çözdü, pantolonunun fermuarını açtı. Parmakları ölçülü ve hassastı. Bu parmakları izledikçe Jess’in yüreği kulaklarında atmaya başlamıştı.

“Jessica Rae Thomas... Artık birinin sana göz kulak olma zamanı geldi de geçiyor bile.”

Banyodaki büyük küvetin içinde Jess ona dayanmış uzanırken Edward Nicholls, Jess’in bacaklarını beline dolayıp onun saçlarını yıkadı. Ara sıra da düzelterek şampuan gözlerine kaçmasını diye gözlerini silerek, saçlarını duruladı. Jess kendi yapmaya kalksa da Ed onu durdu. Daha önce kuaför dışında kimse saçlarını yıkamamıştı. Bu yüzden kendini savunmasız ve garip bir şekilde duygusal hissediyordu. Yıkamayı bitirdiğinde Ed buharı tüten, mis kokulu suyun içinde kollarını ona dolayıp kulaklarının kenarlarını öptü. Sonra oy birliğiyle bu kadar romantizmin yeteceğine karar verdiler ve Jess oturduğu yerde Ed’deki kabarıklığını hissedince ona sarıldı. Ve banyodaki su tamamen yerlere taşana kadar seviştiler. Jess ayağının acısı mı yoksa onu içinde hissetme arzusu mu daha fazlaydı emin olamıyordu.

Bir süre sonra yarıya kadar suyun içinde, bacakları birbirine dolanmış halde uzandılar ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Çünkü duşta sevişmek klişeydi; üstelik bu kadar belanın içinde olup yine de mutlu olmak daha da saçmaydı. Jess kıvrılıp yanına yattı, kollarını Ed'in boynuna dolayıp ıslak göğsünü onun göğsüne bastırdı. Bir daha başka hiçbir insana kendini bu kadar yakın hissetmeyeceğinden emindi. Yüzünü ellerinin içine alıp çenesini, morarmış şakağını, dudaklarını öptü ve kendi kendine, ne olursa olsun bu duyguyu hep hatırlayacağını söyledi.

Ed elini yüzüne götürerek yüzündeki ıslaklığı sildi. Birden ciddileşmişti. "Sence bu bir baloncuk mu?"

"Hımm, bir sürü baloncuk var. Bu..."

"Hayır. Bu yaşadıklarımız. İçi boş bir baloncuk mu sence? Tuhaf bir yolculuğun içindeyiz, burada normal kurallar işlemiyor. Gerçek hayat işlemiyor. Bütün bu yolculuk tamamen... gerçek yaşamın dışında bir zamanda gibiydi."

Su, banyonun zemininde birikiyordu.

"Oraya bakma. Benimle konuş."

Jess, Ed'in köprücük kemiğini öpüp düşündü. "Şey..." dedi tekrar başını kaldırarak. "Beş günden biraz fazla bir süre içeri sinde hastalıkla, akli başından gitmiş çocuklarla, hasta akrabalarla, beklenmedik şiddet olaylarıyla, tutuklanma ihtimalleriyle, polisler ve araba kazalarıyla baş ettik. Bence kime sorarsan bunlar gerçek hayat için yeter de artar bile."

"Düşünce tarzını seviyorum."

"Ben senin her şeyini seviyorum."

"Birbirimize saçma sapan şeyler söyleyerek çok fazla zaman harcıyor gibiyiz."

"Eh, ben onu da seviyorum."

Su soğumaya başlamıştı. Jess, Ed'in kolundan sıyrılarak ısıtılmalı havlu askısına uzandı. Ed'e bir havlu uzatıp kendi de sıcak, yumuşak otel havlularından birine sarıldı.

Ed bir eliyle sertçe saçlarını kuruluyordu. Jess kısa bir an Ed'in yumuşak otel havlularına bu rahatlığı fark etmeyecek kadar alışık olup olmadığını düşündü ve birdenbire kendini iliklerine kadar bitkin hissetti.

Dişlerini fırçalayıp banyonun ışığını kapattı. Arkasını döndüğünde Ed çoktan devasa otel yatağına girmiş, yanma gelmesi için örtüleri kaldırıyordu. Ed gece lambasını kapatınca Jess karanlıkta onun yanında uzanıp ıslak tenini, teninde hissederek her gece böyle yaşamak nasıl olurdu acaba, diye düşündü. Acaba hiç bacağına onun bacağına üzerine atma arzusu duymadan yanında sessizce uzanabilecek miydi?

Ed karanlıkta, sanki Jess'in düşündüklerini duyabiliyormuş gibi, "Bana ne olacağını bilmiyorum Jess," dedi. Sesi uyarı gibiydi.

"Sana bir şey olmayacak."

"Ciddiyim. Bu sefer iyimserlik numaralarını yapamazsın. Ne olursa olsun, muhtemelen her şeyimi kaybedeceğim."

"Eee? Benim her zamanki halim bu zaten."

"Gitmem gerekebilir."

"Hayır."

"Gerekebilir Jess." Sessinde rahatsız edici bir kararlılık vardı.

Ve Jess ne dediğini bilmeden sözcükler ağzından dökülüyordu. "Üzüm zaman ben de beklerim."

Ed'in başının soru sorar gibi ona doğru eğildiğini hissetti. "Seni beklerim. Eğer beklememi sen de istersen."

İve dönüş yolculuğunun son kısmında Ed'e üç telefon geldi, üçüyle de hoparlörden konuştu. Avukatı (adamin aksam öyle haşmetliydi ki Kraliyet Ailesi'nin yemeğe teşrif ettiklerini anons ediyor olması

gerekirdi) ona önümüzdeki perşembe polis merkezinde olmasını söyledi. Hayır, hiçbir şey değişmemişti. Evet, demişti Ed, neleci olduğunu anlıyordu. Ve evet, ailesiyle de konuşmuştu. O böyle konuşurken Jess'in midesi kasılmıştı. Konuşma bitince dayanamadı Uzanıp onun elini tuttu. Ed de elini sıktığında Jess'e bakmadı.

Kız kardeşi arayıp babasının geceyi daha iyi geçirdiğini söylemişti. Babasının ilgilenmesi gereken bazı hayat sigortası poliçeleri, bir dosya dolabının kayıp anahtarları ve Gemma'nın öğle yemeğinde ne yediği gibi konular hakkında uzun bir görüşme yaptılar. Kimse ölümden bahsetmedi. Gemma ona selam söyledi, Jess de *selam* diye biraz bağırarak karşılık verince aynı anda hem mahcup hem de biraz mutlu hissetti.

Öğle yemeğinden sonra Lewis diye bir adam aradı; piyasa değerleri ile oranları ve de ipotek piyasasının durumunu konuştular. Jess onun Beachfront hakkında konuştuğunu daha sonra anlamıştı.

“Satma zamanı geldi,” dedi Ed telefonu kapatınca. “Yine dediğin gibi, en azından elden çıkarabileceğim varlıklarım var.”

“Bu sana ne kadara patlayacak? Dava olayı yani...”

“Ha. Onu kimse söylemiyor. Ama satır aralarını okuyunca, galiba cevap ‘varlığımın çoğu’ gibi bir şey oluyor.”

Jess, Ed'in belli ettiğinden daha üzgün olup olmadığını kestiremiyordu.

Ardından Ed başka birini aramak istedi ama telesekreter çıktı *Ben Ronan. Lütfen mesaj bırakın.* Bunun üzerine hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Her yeni kilometreyle birlikte, gerçek hayat yaklaşmakta olan soğuk, durdurulamaz bir dalga gibi emin adımlarla onlara doğru geliyordu.

Nihayet saat dördü biraz geçerken eve ulaştılar. Yağmur hafiflemişti ve ıslak yollar yağlanmış gibi görünüyordu. Danehall'un uza-

yan sokakları, baharın gelişini müjdelemeye çalışır gibiydi. İşte evi oradaydı, nedense Jess'in hatırladığından daha küçük ve daha dökük görünmüştü gözüne. Tuhaf bir şekilde, onunla hiç ilgisi olmayan bir mekân gibi gelmişti. Ed kenara çekti ve Jess arabanın camından başını çıkarıp üst kat pencerelerinin dökülen boyasına baktı. Marty'yi bir türlü buraları boyamaya ikna edememişti çünkü gerçekten de işi adam gibi yapmak gerektiğini, önce zımparalayıp eski boyayı çıkarmak ve sıvayla boşlukları doldurmak gerektiğini söylüyordu. Ayrıca hep ya çok meşgul ya da hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun oluyordu. Jess bir an bir bunalım dalgasına kapıldığını hissederek orada oturmuş geri dönmelerini bekleyen bütün problemleri düşündü. Ve tabii bir de yokluğunda yarattığı daha da büyük problemleri... Sonra, Tanzie'nin çantasını taşımasına yardım ederken Nicky'nin söylediği bir şeye gülerek daha iyi duyabilmek için ona doğru eğilen Ed'e baktı ve yürümeye devam etti.

Ed şehir merkezine girmeden önce büyük bir yapı markette bir saat kadar durmuş (yolda bir yere uğrayacağız dediği yer burasıydı) ve elinde kocaman bir kutuyla geri gelmişti. Bu gizemli kutu bagajdaki çantaların yanına zor sığmıştı. Evini satmadan önce etrafı biraz daha güzel göstermek istiyor herhalde, diye düşündü Jess. Fakat o evi daha da güzelleştirmek için yapılacak bir şey bulamıyordu çünkü her şeyiyle kusursuzdu.

Ed son çantayı da ön kapıya bıraktıktan sonra elinde karton kutuyla öylece durdu. Çocuklar sanki bir tür güdümlenme deneyinde kullanılan yaratıklar gibi anında odalarına kaybolmuşlardı. Jess o sırada küçük dağınık evinden, desenli duvar kâğıdından, sıra sıra dizilmiş eski kitaplardan biraz utanmıştı.

"Yarın tekrar babamlara gideceğim."

Onun gideceğini düşününce Jess'in içine ani bir sızı girmişti. "İyi. Ne güzel."

“Sadece birkaç günlüğüne. Şu polis işine kadar. Ama önce bunları kurayım diye düşündüm.”

Jess kutulara baktı.

“Güvenlik kamerası ve hareket sensörlü ışık. En fazla birkaç saat sürer.”

“Bunları bizim için mi aldın?”

“Nicky’yi dövmüşler. Tanzie de kendini güvende hissetmiyor. Bunlarla en azından kendinizi biraz daha iyi hissedersiniz diye düşündüm. Yani şey... ben burada olmadığımda.”

Jess kutuya ve bunun taşıdığı anlama baktı. Ne söylemek istediğini bile bilemeden konuştu. “Bu... buna hiç gerek yoktu,” diye kekeledi. “Demonte ürünlerde üstüme yoktur. Ben hallederim.”

“O ayakla merdivene mi tırmanacaksın?” Bir kaşı havaya kalkmıştı. “Jessica Rae Thomas, biliyorsun ki bir noktada birilerinin sana yardım etmesine izin vermek zorunda kalacaksın.”

“Bence sen de bir noktada bana Jessica Rae Thomas demeyi kesmek zorunda kalacaksın... Ee, o zaman ben ne yapacağım?”

“Otur. Kımıldama. Yaralı ayağını yukarı kaldır. Sonra Nicky ile ben gidip iğrenç derecede sağlıksız, para tuzağı yemekler alırsız çünkü artık bir süreliğine böyle yemekler alamayabilirim. Sonra burada oturup hep birlikte yeriz; ondan sonra da uzanıp şişen karınlarımıza hayretler içinde bakarım.”

“Ah, Tanrım böyle konuşmana bayılıyorum.”

Böylece Jess oturdu. Hiçbir şey yapmadan. Kendi kanepesinde. Tanzie de bir ara aşağıya gelip bir süre onunla oturdu. Ed dışarıda bir merdivenin üzerine çıkıp pencereden elinde matkapla ona el salladı ve artık Jess’i endişelendirene kadar düşme numarası yaptı. Sonunda Jess küskün bir sesle, “Son sekiz günde iki ayrı hastaneye gittim,” diye seslendi pencereden. “Üç olsun istemiyorum.” Daha sonra, hiçbir şey yapmadan oturma işinde pek de iyi olmadığı için kirli çamaşırları ayırıp makineye attı ama sonra tekrar oturup di-

ğerlerinin hareket etmesini izledi. Çünkü kabul etmeliydi ki ayağını dinlendirmek, üzerine basıp bir şeyler yapmaya çalışmaktan daha az acı veriyordu.

“Olmuş mu?” diye sordu Ed.

Jess ona bakmak için topallaya topallaya dışarı çıktı. Ed bahçe yolunun gerisinde durmuş evin önüne bakıyordu. “Eğer oraya koyarsam sadece sizin bahçeye girenleri değil dışarıda dolaşanları da gördüğünü fark ettim. Konveks lensli, gördün mü?” Jess ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. Çocuklar yatmaya gidince onu kalmaya ikna edip edemeyeceğini düşünüyordu.

“Üstelik bu gibi işlerde çoğu zaman sadece kameranın olmasının bile caydırıcı olduğunu fark ediyorsun.”

Gerçekten, kalması o kadar kötü bir fikir miydi? Çocuklar uyanmadan önce gizlice çıkıp gidebilirdi. Ama kimi kandırıyorlardı ki? Nicky ile Tanzie mutlaka bir şeyler döndüğünü tahmin etmişlerdi.

“Jess?”

Ed önünde duruyordu. “Hı?”

“Sadece şuraya bir delik açıp kabloları duvardan içeri vereceğim. Umarım içeride küçük bir bağlantı noktası bulurum, o zaman hepsini bağlamak çok kolay olur. Kablo çekme işinde çok iyiyimdir. Demonte ürünleri kurmak, babamın bana öğrettiği işler içinde gerçekten becerebildiğim tek şey.”

Yüzünde, eline elektrikli alet geçen erkeklerin o halinden memnun ifadesi vardı. Ed cebini yoklayıp vidaları kontrol etti, sonra dikkatle ona baktı. “Söylediğim şeylerden birini olsun dinledin mi?”

Jess suçlu suçlu sırıttı.

“Ah, sen iflah olmazsın,” dedi Ed bir süre sonra. “Gerçekten.” Etrafa göz gezdirip kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra kolunu yavaşça boynuna dolayarak onu kendine çekip öptü. Çenesi

sakallar yüzünden sertti. “Şimdi bırak da işime bakayım. Dikkatimi dağıtma. Gidip ne yiyeceğimize karar ver.”

Jess gülümseyerek, topallaya topallaya mutfığa gitti ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. En son ne zaman dışarıdan yemek söylediğini hatırlamıyordu. Evdeki restoran broşürlerinin hiçbirinin güncel olmadığından emin sayılırdı. Ed kabloyu bağlamak için üst kata çıktı. Aşağı seslenerek süpürgeliklere ulaşmak için mobilyalardan bazılarını çekmek zorunda kalacağını söyledi.

“Sorun değil,” diye seslendi Jess. Ed bağlantı kutusunu bulmaya çalışırken Jess başının üzerindeki zeminde ağır eşyaların bir ileri bir geri çekilirken çıkardığı gürültülü sesi duydu ve bu işi ondan başka birinin yapacak olmasına bir kez daha şaşırdı.

Sonra tekrar kanepeye uzanıp el bezi çekmecesinde bulduğu bir avuç eski menüyü aldı ve üzerine sos sıçramış veya eski olduğu için sararmış olan sayfaları ayırarak yemeklere göz atmaya koyuldu. Bu Çin restoranının artık kapandığından emindi. Çevre sağlığıyla ilgili bir mesele çıkmıştı. Pizzacı ise güvenilir gelmemişti. Hint yemekleri restoranının menüsü ise standart gibi görünüyordu ama Nathalie’nin jalfrezisinden kıl çıktığı düşüncesini bir türlü kafasından atamıyordu. Yine de tavuk balti, pirinç pilavı ve papadum ekmekleri o kadar kötü olamazdı. Jess o kadar dalmıştı ki merdivenlerden ağır ağır inen Ed’in ayak seslerini duymamıştı. “Jess?”

“Bence bu işimizi görür.” Menüü kaldırdı. “Düşündüm de şöyle güzel bir jalfrezi için nereden geldiği belli olmayan bir kıl küçük bir bedel sa...”

İşte o anda Ed’in yüzündeki ifadeyi gördü. Ve elinde inana mayarak elinde tuttuğu şeyi.

Ed, “Jess?” diye tekrarladı. Sesi sanki başkasına ait gibiydi. “Benim güvenlik kartımın senin çorap çekmecende ne işi var?”

28.

Nicky

Nicky alt kata geldiğinde Jess kanepede öylece oturmuş, transa girmiş gibi önüne bakıyordu. Black&Decker marka matkap pencerenin pervazında, merdiven de hâlâ evin önünde duruyordu.

“Bay Nicholls yemek almaya mı gitti?” Seçme kısmına yetişemediği için biraz canı sıkılmış gibiydi.

Jess onu duymamış gibiydi. “Jess?”

Yüzü sanki donmuştu. Başını iki yana doğru çok az sallayarak sessizce, “Hayır,” dedi.

Nicky bir süre sonra, “Geri gelecek ama değil mi?” diye sordu ve buzdolabının kapağını açtı. Ne bulmayı beklediğini kendi de bilmiyordu. Bir paket buruşmuş limon ve yarım kavanoz Branston turşusu vardı sadece.

Uzun bir sessizlik oldu. “Bilmiyorum,” dedi Jess. Sonra aynı şeyi yine tekrarladı. “Bilmiyorum.”

“Yani... yemek söylemiyor muyuz?”

“Hayır.”

Nicky hayal kırıklığıyla homurdandı. “Eh, galiba eninde sonunda geri gelmek zorunda kalacak. Çünkü bilgisayar yukarıda, bende.”

Belli ki tartışmışlardı ama Jess babasıyla tartıştığı zamanlardaki gibi davranmıyordu. O zamanlar kapıyı çarpıp alçak sesle *hıyar* diye söylenirdi ya da yüzüne *neden bu gerzekle yaşamak zorundayım*, diyen o sert ifadeyi takınırdı. Şimdi ise biraz önce sadece altı aylık ömrünün kaldığını öğrenmiş gibiydi.

“Sen iyi misin?”

Jess gözlerini kırıştırıp ateşini ölçer gibi elini alnına koydu. “Eee, Nicky. Benim... benim biraz uzanmam lazım. Sen... başının çaresine bakabilir misin? Evde şey var. Yemek. Dondurucuda.”

Nicky'nin onunla birlikte yaşadığı onca yıl boyunca Jess bir kez olsun ondan başının çaresine bakmasını istememişti. İki hafta grip olup yattığı zaman bile. Nicky bir şey söyleyemeden dönüp gerçekten çok ağır bir şekilde, topallaya topallaya üst kata çıktı.

Nicky önce Jess'in sadece melodramatik davrandığını zannetmişti. Ama yirmi dört saat geçtiği halde Jess hâlâ odasındaydı. Tanzie'yle birlikte, fısıltıyla konuşarak kapısının önünde dolandılar. Sonra içeri girip ona biraz çay ve tost götürdüler. Ama Jess sadece gözlerini dikmiş duvara bakıyordu. Pencere hâlâ açıktı ve dışarıda hava soğumaya başlamıştı. Nicky pencereyi kapatıp merdiven ile matkabı garaja koymaya gitti. İçinde Rolls-Royce olmayınca garaj gözüne kocaman görünmüştü. Birkaç saat sonra Jess'in tabağını almak için tekrar geldiğinde çay ile tost hâlâ komodinin üzerinde soğumuş, olduğu gibi duruyordu.

Tanzie yaşlı kadınlar gibi, “Herhalde o kadar yolculuk etmekten yorgun düştü,” dedi.

Ama Jess ertesi gün de yataktan çıkmadı. Nicky içeri girdiğinde, yatak örtüleri neredeyse hiç kırışmamıştı, Jess'in de üzerinde hâlâ yatmaya gittiği zamanki giysiler vardı.

Nicky perdeleri açarak, "Hasta mısın?" diye sordu. "Doktor çağırmamı ister misin?"

"Sadece bir gün yatmaya ihtiyacım var Nicky."

"Nathalie uğradı. Onu arayacağını söyledim. Temizlikle ilgili bir şeymiş."

"Ona hasta olduğumu söyle."

"Ama hasta değilsin. Bir de karakolun otoparkından arayıp arabayı ne zaman alacağını sordular. Bay Tsvangarai de aradı ama ona ne diyeceğimi bilemediğim için telesekretere mesaj bırakmasını bekledim."

"Nicky. Lütfen..."

Jess'in yüz ifadesi o kadar üzgündü ki Nicky bir şey söylediğine bile pişman olmuştu. Jess bir an bekledi, sonra yorganı çenesine kadar çekip arkasını döndü.

Nicky, Tantie'ye kahvaltı hazırladı. Artık sabahları kendini tuhaf bir şekilde işe yarar hissediyordu. Zulasının eksikliğini bile hissetmiyordu. Norman'ı bahçeye gönderip arkasından temizlik yaptı. Bay Nicholls güvenlik lambasını dışarıda pencerenin kenarında bırakmıştı. Hâlâ kutusunda duruyordu; kutu yağmurdan ıslanmıştı ama kimse aşırılamıştı. Nicky kutuyu alıp içeri getirdi ve oturup ona baktı.

Bay Nicholls'ı aramayı düşündü ama ararsa ne diyeceğini bilmiyordu. Üstelik Bay Nicholls'tan ikinci kez geri dönmesini istemek biraz tuhaf geliyordu. Sonuçta eğer biri yanında olmak isterse olurdu. Nicky bunu herkesten iyi bilirdi. Annesi ile Ed arasında her ne geçmişse belli ki gelip bilgisayarını almayı düşünmeyecek kadar ciddiydi. O kadar ciddiydi ki Nicky karışmakta tereddüt ediyordu.

Odasını temizledi, ardından sahilde yürüyüp Bay Nicholls'ın telefonundan birkaç fotoğraf çekti. Sonra bir süre internete girdi ama oyun oynamaktan sıkıldı. Camdan dışarıya, ana caddedeki

evlerin çatılarına, uzaktaki turuncu tuğlalı sosyal tesise baktı ve artık gökyüzünde uzaylılara ateş eden zırhla kaplı robot savaşçı olmak istemediği anladı. Odasına kapanmak istemiyordu. Nicky tekrar açık yolu, Bay Nicholls'ın onları arabasıyla çok uzak yerlere götürmesinin verdiği hissi, bir sonraki duraklarının neresi olduğunu bile bilmedikleri o sonsuz zamanı düşündü ve bu küçük şehirden çıkmayı her şeyden çok istediğini fark etti.

Kendisi gibi olan insanları bulmak istiyordu.

Nicky bayağı düşünmüş ve ikinci gün öğleden sonra artık biraz paniğe kapılmaya hakkı olduğuna kanaat getirmişti. Hafta sonundan sonra okul başlayacaktı ve aynı anda hem Jess'le hem Tanzie'yle hem de köpekle ve diğer her şeyle nasıl ilgileneceğinden emin değildi. Evi süpürdü, çamaşır makinesinde bulduğu, artık küf kokmaya başlamış nemli çamaşırları yeniden yıkadı. Ardından Tanzie'yle birlikte bakkala gidip ekmek, süt ve köpek maması aldılar. Belli etmemeye çalıştı ama ortalıkta dolaşıp ona ibne ya da ucube gibi laflar eden kimse olmaması onu bayağı rahatlatmıştı. O zaman Nicky belki de Jess'in haklı olduğunu, bazı şeylerin gerçekten değiştiğini düşündü. Belki de nihayet hayatında yeni bir dönem başlıyordu.

Bir süre sonra, gelen postalara göz atarken Tanzie mutfığa geldi. "Bakkala tekrar gidebilir miyiz?"

Nicky başını kaldırmadı. "Bayan J. Thomas'a" gönderilmiş resmî mektubu açmalı mıydı yoksa açmamalı mıydı? "Biraz önce bakkaldaydık Tanzie."

"Peki, ben tek başıma gidebilir miyim?"

Nicky başını kaldırınca hafifçe irkildi. Tanzie saçma tuhaf bir şey yapmış, bir tarafta toplayıp bir sürü simli toka takmıştı. Her zamanki Tanzie'ye benzemiyordu.

“Anneme kart almak istiyorum,” dedi. “Onu biraz neşelendirmek için.” Nicky onun bir kartla neşelendirilemeyeceğinden gayet emindi. “Neden kendin bir kart hazırlamıyorsun Tanzie? Böylece para harcamamış olursun.”

“Hep kendim yapıyorum zaten. Ara sıra hazır kart almak güzel olur.”

Nicky onun yüzünü inceledi. “Sen makyaj mı yaptın?”

“Sadece ruj sürdüm.”

“Jess ruj sürmene izin vermez. Çıkar onu.”

“Suzie sürüyor ama.”

“Jess’in bunu duyunca daha mutlu olacağını sanmıyorum Tanzie. Bak, şimdi ruju çıkar, geri geldiğinde ben sana doğru dürüst bir makyaj dersi veririm.”

Tanzie ceketini askıdan aldı. “Yolda çıkarırım.”

Nicky, “Norman’ı da yanma al,” diye seslendi çünkü Jess olsa kesin öyle derdi. Sonra bir fincan kahve yapıp üst kata götürdü. Bu meseleyi halletme zamanı gelmişti.

Oda karanlıktı. Saat üçü çeyrek geçiyordu. “Kenara bırak,” diye mırıldandı Jess. Oda yıkanmamış vücut ve havasızlık kokmaya başlamıştı.

“Yağmur durdu.”

“İyi.”

“Jess, ayağa kalkman lazım.”

Jess hiçbir şey söylemedi.

“Gerçekten. Ayağa kalkman lazım. Burası leş gibi kokmaya başlamış.”

“Yorgunum Nicky. Sadece... dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Sen dinlenmeye ihtiyaç duymazsın. Sen... evimizin Tigger’ı gibisin.”

“Lütfen canım.”

“Anlamıyorum Jess. Neler oluyor?”

Jess yavaşça dönüp dirseğinin üzerine dayandı. Alt katta Norman ısrarla ve deli gibi bir şeye havlamaya başlamıştı. Jess gözlerini ovuşturdu. “Tanzie nerede?”

“Bakkala gitti.”

“Yemek yedi mi?”

“Evet. Ama çoğunlukla mısır gevreği. Ben de balık kroketten başka bir şey pişiremiyorum, ona da aynı şeyi yemekten fenalık geldi.”

Jess bir şeyleri tartar gibi önce Nicky’ye sonra da pencereden dışarı baktı. Ardından da, “Geri dönmeyecek,” dedi. Çok kötü görünüyordu.

Aptal Norman dışarıda avaz avaz havlıyordu. Nicky, Jess’in söylediklerine odaklanmaya çalıştı. “Gerçekten mi? Hiç mi?”

Kocaman bir gözyaşı damlası Jess’in yanağından aşağı süzül­dü. Elinin tersiyle silip başını iki yana salladı. “İşin en aptal tarafı da ne biliyor musun Nicky? Gerçekten unuttum. Yediğim haltı unuttum. Buradan uzaktayken o kadar mutluydum ki sanki her şey uzun zaman önce başkasının başına gelmişti... Ah, şu kahrolası köpek!”

Jess pek anlamlı konuşmuyordu. Acaba gerçekten hasta mıydı?

“Onu arayabilirsin.”

“Denedim. Açmıyor.”

“Benim gidip bakmamı ister misin?”

Bunu sorduğu an pişman olmuştu. Çünkü Bay Nicholls’ı ne kadar sevse de onu birinin yanında kalması için zorlayamazdı. Seni istemeyen birine tutunmaya çalışmanın anlamı yoktu.

Belki de Jess konuşacak başka kimsesi olmadığı için onunla konuşuyordu. “Onu sevdim Nicky. Bu kadar kısa sürede olması kulağa aptalca geliyor, biliyorum ama onu sevdim.” Jess’in bunu

söylediğini duymak şok ediciydi. Bütün duyguların öylece ortaya dökülürmesi... Ama bunu duymak Nicky'de oradan kaçma isteği uyandırmamıştı. Yatağın kenarına oturup uzandı ve gerçek bir fiziksel temas kurma konusunda kendini biraz tuhaf hissetmesine rağmen onu kucakladı. Ve bugüne kadar hep Jess'in ondan büyük olduğunu düşünmüş olmasına rağmen, şimdi kollarında küçücük kalmış gibiydi. Jess de başını başına yaslayınca Nicky üzölmüştü. Çünkü bir kez olsun bir şey söylemek istese de ne diyeceğini bilmiyordu.

İşte o anda Norman'ın havlaması artık histerik bir hal almıştı. İskoçya'da inekleri gördüğü zamanki gibiydi. Nicky geri çekildi, dikkati dağılmıştı. "Kafayı yemiş gibi havlıyor."

"Aptal köpek. Yine elli altı numaradaki küçük köpeğı görmüş-tür." Jess burnunu çekip gözlerini sildi. "Yemin ederim o köpek Norman'a bilerek işkence ediyor."

Nicky yataktan inip pencereye gitti. Norman bahçede, çitin tahtası çürüdüğü için iki panelin yarıya kadar kırıldığı yerdeki boşluktan başını sokmuş, deli gibi havlıyordu. Onun her zamanki Norman gibi olmadığı ancak birkaç saniye sonra fark etti. Köpek dimdik ayağı kalkmış, tüyleri diken diken olmuştu. Nicky perdeyi biraz daha çekince yolun karşısındaki Tazie'yi gördü. Fisherların iki oğlu ile tanımadığı bir çocuk daha vardı ve Tazie'yi duvara sıkıştırmışlardı. Nicky bakarken içlerinden biri Tazie'nin ceketini kavradı, Tazie de onların elinden kurtulmaya çalıştı. Nicky, "Hey! Hey!" diye bağırdı ama onu duymadılar. Kalbi deli gibi atarken hasır pencereyle boğuşmaya başladı ama inatla yerinden kıpırdamıyordu. Nicky cama vurup onları durdurmaya çalıştı. "Hey! Siktir!"

Jess yatağında dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Fisherlar."

Tanzie'nin tiz çılgılığı duyuldu. Jess yataktan fırlayarak çıkarken Norman çok kısa bir an için durdu ve sonra bir anda kendini çitin en zayıf bölümüne doğru savurdu. Çiti parçalayıp gerçekten tahta parçaları arkasından havaya kalktı. Doğruca Tanzie'nin sesinin geldiği yere doğru fırladı. Nicky, Fisherların arkaya dönüp kendi lerine doğru gelen bu koca kara füzeyi görünce ağızlarının açıkta kaldığını gördü. Tam o esnada, tiz bir fren sesi duydu ve şaşırtıcı derecede yüksek bir *küt* sesi geldi. Arkasından Jess'in *Aman Tanrım, aman Tanrım* diyen çılgılığı duyuldu ve nihayetinde sonsuzluk kadar uzun bir sessizlik oldu...

29.

Tanzie

Tanzie neredeyse bir saat boyunca odasında oturmuş annesine bir kart çiziyordu. Üzerine ne yazacağını bulamamıştı. Annesi hasta gibiydi ama Nicky gerçekten hasta olmadığını söylemişti. Yani Bay Nicholls'ın olduğu gibi hasta değildi. Bu yüzden *Geçmiş Olsun* kartı yazmak uygun gelmemişti. “Mutlu Ol!” yazmayı düşünmüştü ama bu da sanki emir gibi oluyordu. Hatta suçlama gibi. Sonra sadece *Seni Seviyorum* yazmayı düşündü ama bunu kırmızı kalemle yazmak istese de kırmızı uçlarının hepsi bitmişti. O zaman aklına kart almak geldi çünkü annesi, babasının birbirlerine kur yaptıkları zamanlarda verdiği ucuz bir sevgililer günü kartı dışında ona tek bir kart bile almadığını söylerdi hep. Sonra Tanzie de *kur yapmak* sözüne gülmekten katılırdı.

Aslında çoğu zaman sadece annesini neşelendirmek için gülerdi. “Anne” dediğin işlerin başında durmalı, her şeyle ilgilenmeli ve merdivenlerde telaşla koşuşturmalıydı; sanki aslında milyonlarda kilometre uzaktaymış gibi karanlık bir odada yatmamalıydı. Bu, Tanzie’yi korkutuyordu. Bay Nicholls gittiğinden beri ev fazla sessiz geliyordu ve sanki çok kötü bir şey olmak üzereymiş gibi kocaman bir yumru midesine oturmuştu. O zaman uyanınca, ses-

sizce annesinin odasına gidip sarılmak için yatağa çıkmış, yanına sokulmuştu. Annesi de kollarını ona dolayıp alnından öpmüştü.

“Hasta mısın anne?”

“Sadece yorgunum Tanzie.” Gerçekten de annesinin sesi bu dünyadaki en üzgün, en yorgun sestti. “Yakında kalkacağım. Söz veriyorum.”

“Şey... benim yüzümden mi böylesin?”

“Ne?”

“Ben artık matematik çalışmak istemiyorum ya. Ona mı üzölüyorsun?”

O zaman annesinin gözleri yaşlarla dolmuştu ve Tanzie nasıl becerdiyse işleri daha da berbat etmiş gibi hissetmişti.

“Hayır Tanzie,” demişti annesi onu kendine çekerek. “Hayır canım. Seninle de matematikle de kesinlikle alakası yok. Bunu sakın aklına getirme.”

Ama yine de yataktan kalkmamıştı.

Böylece Tanzie, cebinde Nicky’nin verdiği iki sterlin on beş peniyle (oysa kart almanın aptalca bir fikir olduğunu düşündüğü her halinden belli oluyordu), acaba ucuz bir kart ile biraz çikolata mı daha iyi olur yoksa ucuz kart alırsa bütün olay bozulur mu diye düşünerek yürürken yanında bir araba durdu. Tanzie, Beachfront’un yolunu soran biri zannetmişti (insanlar hep Beachfront’a nasıl gi dileceğini sorardı) ama arabadaki Jason Fisher’dı.

“Hey! Ucube,” dedi Jason Fisher. Tanzie aldırmadan yürümeye devam etti. Saçları jöleyle diken diken bir şekle sokulmuştu. Gözleriyse sanki bütün hayatı boyunca sevmeydiği bir şeye bakmak zorunda kalmış gibi kısıktı.

“Sana diyorum ucube!”

Tanzie ona bakmamaya çalıştı. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Adımlarını biraz hızlandırdı.

Jason arabayla önüne geçince uzaklaşıp gidecek sandı. Anı o arabayı durdurup indi ve kasıla kasıla yürüyerek önüne geçti. Tanzie artık onu itip geçmeden daha fazla ilerleyemezdi. Jason, gerizekâlı birine bir şey açıklar gibi öne eğildi. “İnsanlar seninle konuştukları zaman cevap vermemek kabalıktır. Annen sana bunu hiç söylemedi mi?”

Tanzie o kadar korkmuştu ki konuşamıyordu.

“Ağabeyin nerede?”

“Bilmiyorum.” Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

“Evet biliyorsun, seni bücür dört göz. Ağabeyin benim Facebook sayfamı bulaşmakla kendini biraz fazla akıllı zannetti.”

“O yapmadı,” dedi Tanzie. Ama gerçekten çok kötü bir yalancıydı ve daha bunu der demez Jason’ın, onun yalan söylediğini anladığını biliyordu.

Jason ona doğru iki adım attı. “Ona de ki, kendini bir bok sansa da o ukalayı elime geçireceğim. Kendini çok akıllı zannediyor. De ki, ben onun profilini hakikaten bozacağım.”

Jason’ın kuzeni olan, Tanzie’nin adını hatırlamadığı diğer Fisher, mırıldanarak ona Tanzie’nin duymadığı bir şey söyledi. Şimdi hepsi arabadan inmiş yavaş yavaş ona doğru geliyorlardı.

“Evet,” dedi Jason. “Ağabeyinin bir şeyi anlaması lazım. Eğer bir daha benim bir şeyime bulaşırsa, biz de onun bir şeyine bulaşırız.” Çenesini kaldırıp yüksek sesle kaldırımı tükürdü. Yeşil balgam orada, tam önünde duruyordu.

Acaba ne kadar zor nefes aldığını görebiliyorlar mıydı?

“Arabaya bin.”

“Ne?”

“Bin ulan arabaya!”

“Hayır.” Tanzie geri geri giderek onlardan uzaklaşmaya başladı. Yoldan gelen biri var mı diye etrafına bakındı. Kalbi kafeste çırpınan bir kuş gibi kaburgalarına çarpıyordu.

“Sana arabaya bin dedim Costanza!” Adını sanki iğrenç bir şeymiş gibi söylemişti. Tanzie artık koşup kaçmak istiyordu ama koşma konusunda berbattı, onu yakalayacaklarını biliyordu. Karşıya geçip eve doğru dönmeyi düşündü ama ev çok uzaktı. O sırada sırtına bir el kondu.

“Şunun saçına bak.”

“Erkekler hakkında bir fikrin var mı dört göz?”

“Tabii ki yok. Şunun haline bak.”

“Küçük yosmanın dudağında ruj var. Yine de çok çirkin ama.”

“Evet ama yüzüne bakmak zorunda değilsin, değil mi?” Gülmeye başladılar.

Tanzie’nin sesi sanki başka birinin sesi gibi çıktı. “Beni rahat bırakın. Nicky hiçbir şey söylemedi. Sadece bizi rahat bırakmanızı istiyoruz.”

“Sadece bizi rahat bırakmanızı istiyoruz.” Taklidini yapıyorlardı. Fisher bir adım daha yaklaştı. Sesini alçaltmıştı. “Sana şu lanet arabaya bin dedim, Costanza.”

“Beni rahat bırak!”

O zaman Tanzie’yi yakasından kavrayarak tutmaya kalktı. Buz gibi bir panik dalgası onu ele geçirmiş, boğazını sıkıyordu. Onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Bağırıyor olabilirdi ama kimse gelmedi. İki kolundan tutmuş, onu arabaya doğru çekiyorlardı. Tanzie onu çekiştirirken çıkardıkları hırıltıları duyabiliyor, ayaklarıyla kaldırımın üzerinde çırpınırken deodorantlarının kokusunu alabiliyordu. O arabaya binmemesi gerektiğini her şeyden daha iyi biliyordu. Çünkü arabanın kapısı, dev bir hayvanın ağzı gibi önünü açılırken birdenbire tanımadığı adamların arabasına binen kızlıları

ilgili bir Amerikan istatistiği aklına gelmişti. Arabanın içine ayak bastığın anda, hayatta kalma şansın yüzde yetmiş iki oranında azalıyordu. Bu istatistik somut olarak karşısında duruyordu. Tanzie etrafa tutundu, vurdu, tekmeler savurdu, ısırdı, ayağı yumuşak ete değince birinin kşfrettiğini duydu ve sonra başının yan tarafında bir şey çarptı. Tanzie sallana sallana dķndķ ve at diye bir sesle yere yapıştı. O anda her şey yan dķnmřřtķ. Ayak sesleri, uzaktan gelen bir ığlık... Sonra başını kaldırdı; her şey bulanık gķrķnķyordu ama Norman'ı gķrdķęķnķ sandı. Yolun karşısından, daha ķnce hiç gķrmedięi bir hızla ona doğru geliyordu, dişleri açıkta, gķzleri kararmıştı. Sanki Norman değil de bir tķr şeytani yaratık gibiydi. Sonra kırmızı bir ışık çaktı, tiz bir fren sesi duyuldu ve 'Tanzie'nin tek gķrdķęķ, siyah bir şeyin çamaşır topu gibi havada utuğuydu. Tek duyduğu ise ığlıktı. Uzun, upuzun bir ığlık... Kıyametin sesi gibi, duyduğu en kķtķ sesti bu. Ve bir an sonra bu sesi çıkaranın kendisi olduğunu fark etti...

30.

Jess

Norman yerde yatıyordu. Jess soluk soluğa, yalın ayak sokağa koştu. Adam orada durmuş, iki elini başına koymuş, sallanarak, “Hiç görmedim, Hiç görmedim. Birden yola fırlayıverdi,” diyordu.

Nicky, Norman’ın yanına çökmüş, başını kucağına atmış, kâğıt gibi bembeyaz bir suratla mırıldanıyordu. “Haydi oğlum. Haydi.” Tanzie’nin gözleri şoktan koskocaman olmuş, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti.

Jess diz çöktü. Norman’ın gözleri cam bilyeler gibiydi. Ağzından ve kulağından kan geliyordu. “Hayır, seni şapşal ihtiyar. Hayır Norman. Hayır olamaz.” Kulağını göğsüne dayadı. Hiç ses yoktu. Koca bir hıçkırık boğazında yükseldi.

Tanzie’nin elini omzunda hissetti, yumruğuyla onu tişörtünden kavramış, durmadan çekiştiriyordu. “Anne, ne olursun bir şey yap. Anne, onu geri getir.” Tanzie dizlerinin üstüne çöküp yüzünü Norman’ın tüylerine gömdü. “Norman. Norman.” Ve acı acı haykırmaya başladı.

Onun çığlıklarının arkasından Nicky’nin karman çorman sözleri duyuldu. “Tanzie’yi arabaya bindirmeye çalışıyorlardı. Sana seslenmeye çalıştım ama pencereyi açamadım. Açamadım işte,

ben bağıırıyordum, o da çiti geçti. Biliyordu. Ona yardım etmeyip çalışıyordu.”

Nathalie yolun aşağısından koşarak geldi. Gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti, saçlarının yarısı da bigudiliydi. Kollarını Tanzie’ye doladı ve onu kendine çekip kucaklayarak susturmaya çalıştı.

Norman’m gözleri hâlâ hareketsizdi. Jess başını onun başına eğdi, içi acıyordu.

“Acil veterineri aradım,” dedi biri.

Jess, Norman’m kocaman, yumuşacık kulağını okşadı ve, “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Nicky tekrar, bu kez daha yüksek sesle, “Bir şey yapmalıyız Jess.” dedi. “Hemen!”

Jess titreyen elini Nicky’nin omuzuna koydu. “Sanırım onu kaybettik.”

“Hayır, öyle söyleme. Bize hep böyle konuşmayın diyen sen sin. Biz pes etmeyiz. Sen her şey yoluna girecek dersin hep. Böyle demezsin.”

Ve Tanzie yine acı acı ağlamaya başladığında Nicky’nin yüzü düştü. Sonra da hıçkırmaya başladı. Dirseğini yüzüne kapatıp kocaman, kesik kesik hıçkırıklarla, en sonunda yıkılmış bir baraj gibi gözünden yaşlar boşandı.

Arabalar yavaşlayarak etraftan geçerken ve meraklı komşular evlerinin ön basamaklarında birikmiş bakarken Jess yolun ortasında oturdu. Köpeğin kana bulanmış devasa kafasını kucağına alıp yüzünü göğsüne kaldırdı ve bağırdı: “Şimdi ne var? Lanet olsun, sırada ne var?”

Jess, olay anında Jason Fisher’ın arabaya atlayıp kaçtığını görmemişti. Fakat olay kayda alınmıştı. *Kamera.*

31.

Tanzie

Annesi, Tanzie'yi içeri götürdü. Fakat Tanzie onu bırakmak istemiyordu. Onun orada, asfaltın üzerinde, ağzı açık, fısıldaşan yabancıların bakışları altında ölmesini istemiyordu ama annesi dinlemiyordu. Yan komşu Nigel koşarak çıkıp kendisinin ilgileneneğini söylemişti, hemen ardından annesi, kollarını sımsıkı Tanzie'ye dolamıştı. Tanzie tepinip çığlık çığlığa Norman'ın adını haykırırken annesi kulağına eğilip, "Tatlım, tamam tatlım, haydi içeri gel, bakma, hepsi geçecek, her şey düzelecek," diyordu. Ama annesi ön kapıyı kapatıp ağlamaktan mahvolmuş gözlerle, Tanzie'yi kendine çekerek, başını başına yasladığında Tanzie koridorda durmuş, ne yapacağını bilmez halde, tuhaf, düzensiz hıçkırıklarla ağlayan Nicky'yi duyabiliyordu. Ve tabii ki annesi ona yalan söylüyordu. Çünkü hiçbir şey düzelmeyecekti, her şey bitmişti.

32.

Ed

Gemma, çaprazındaki masada kamburunu çıkararak oturan, ıglık atmaktan morarmış çocuğa bakarak, “Bazen...” dedi. “En kötü anne babalara sosyal hizmetler görevlileri değil de baristalar şahit oluyor bence.” Ardından, içinden gelen şeyi söyleme isteğini bastırır gibi, kahvesini çabucak karıştırdı.

Sarı bukleleri tarz bir şekilde kat kat sırtına dökülen anne, yatıştırıcı bir tonla çocuğa, durup içeceğini içmesini söylemeye devam ediyordu. Fakat ocuğun aldırđı yoktu.

“Niye bara gitmedik anlamadım,” dedi Ed.

“Sabah saat on biri çeyrek geçe mi? Tanrım, neden çocuğunu susturmuyor şu kadın? Ya da dışarı çıkarmıyor? Artık kimse nasıl ocuk bakılacağını bilmiyor mu?”

ocuk daha da yüksek sesle ıgırmaya başladı. Ed’in başı ağ-rımaya başlamıştı. “Biz gidebiliriz ama.”

“Nereye?”

“Bara. Buradan daha sessizdir.”

Gemma ona baktı, sonra sorgular bir tavırla parmağını Ed’in çenesine götürdü. “Ed, dn gece ne kadar içtin?”

Polis merkezinden bitik bir halde çıkmıştı. Sonrasında dava vekili (Ed adamın adını çoktan unutmuştu) Paul Wilkes ve başka iki avukatla buluşmuşlardı. Adamlardan biri içeriden bilgi ticareti davalarında uzmandı. Maun masanın etrafında oturmuş, koreografı çalışması yapmış gibi hep birlikte, Ed'i nelerin beklediğini tanı anlamıyla açıklamak için kovuşturmayı açık açık ortaya serdiler. Aleyhine olan hususlar şunlardı: e-postalar, Deanna Lewis'in ifa des, kadının kardeşinin telefon görüşmeleri, FSA'nın içeriden bilgi ticareti faillerini bastırma konusunda yeni kararlı tutumu. Kendi eliyle yazdığı, imzasını taşıyan çek.

Deanna yanlış bir şey yaptığını bilmediğine yemin etmişti. Ed'in parayı ona zorla verdiğini söylemişti. Önerdiği şeyin yasa dışı olduğunu bilseydim asla yapmazdım, demişti. Tabii o zaman kardeşine de bundan bahsetmezdi.

Lehine olan delillerse şunlardı: Bir kere bu işlemten tek bir kuruş bile kazanmamıştı. Avukat ekibi, Ed'e göre biraz fazla neşeli bir tavırla, onun bilgisizliğine, acemiliğine, para konularında yeni olduğuna, şirket müdürü olmanın sorumluluklarını ve sonuçlarını pek iyi bilmediğine vurgu yapacaklarını söylemişlerdi. Deanna Lewis'in ne yaptığını gayet iyi bildiğini, Deanna'yla arasındaki kısa süreli ilişkinin de aslında kadının ağabeyiyle birlikte kurduğu tuzanın bir delili olduğunu iddia edeceklerdi. Soruşturma ekibi, Ed'in hesaplarını didik didik etmiş ve neyse ki umduklarını bulamamışlardı. Her sene vergisini bir kalemde ödemişti. Hiçbir yatırımı yoktu. İşleri daima basit tutmuştu.

Ve çek, kadının adına yazılmamıştı. Onun elindeydi ama adını kendi yazmıştı. Kadının, ilişkileri sırasında bir ara evinden boş bir çek aldığını iddia edeceklerini söylediler.

"Ama öyle olmadı," dedi Ed.

Bunu kimse duymamış gibiydi.

Hapis cezası olmayabileceğini söylediler ama ne olursa olsun, kesinlikle yüklü bir para cezasıyla karşı karşıya kalacaktı. Tabii bir de Mayfly'daki görevi sona erecekti. Muhtemelen uzunca bir süre yönetim kurulu üyeliğinden ihraç edilecekti. Ed'in tüm bunlara hazırlıklı olması gerekti. Aralarında müzakere etmeye başladılar.

O sırada Ed, "Suçumu kabul etmek istiyorum," dedi.

"Ne?"

Odada sessizlik oldu.

"Kadına gerçekten de bunu yapmasını ben söyledim. Yasalara aykırı olduğunu bilmiyordum. Sadece başımdan gitmesini istiyordum. Bu yüzden de nasıl para kazanabileceğini söyledim."

Birbirlerine baktılar.

Kız kardeşi, "Ed..." diye söze girdi.

"Doğruyu söylemek istiyorum."

Avukatlardan biri öne eğildi. "Aslında çok sağlam bir savunmamız var Bay Nicholls. Bana göre, çekin üzerinde sizin el yazınızın olmadığı göz önüne alınırsa, ki ellerindeki tek somut delil bu, Bayan Lewis'in sizin hesabınızı kendi menfaatleri için kullandığını başarıyla iddia edebiliriz."

"Ama çeki ona ben verdim."

Paul Wilkes öne eğildi. "Bu konuda net olman gerekiyor. Eğer suçu kabul edersen hapis cezası riskini önemli ölçüde artırmış olursun."

"Umurumda değil."

"Winchester Hapishanesi'nde yirmi dört saatini tek başına geçirince umurunda olur," dedi Gemma.

Ed onu duymadı bile. "Ben sadece doğruyu söylemek istiyorum. Her şey dediğim gibi oldu."

"Ed..." Kız kardeşi şimdi kolunu kavramıştı. "Mahkeme salonunda doğrunun yeri yok. İşleri daha da beter edeceksin."

Ama Ed başını sallayarak sandalyesine oturdu. Ve bir daha da tek kelime etmedi.

Onun delirdiğini düşüneceklerini biliyordu ama umurunda değildi. Bunların hiçbirine alışkın gibi görünmeyi beceremiyordu. O orada uyuşmuş halde otururken soruların çoğunu kardeşi soruyordu. Kulağına, *2000 Mali Hizmetler ve Piyasalar Kanunu vesaire vesaire vesaire... Açık cezaevi ve adli para cezası ve 1999 Ceza Kanunu vesaire vesaire vesaire...* gibi sözler çalındı. Doğrusu, bunların hiçbirini umursamak elinden gelmiyordu. Demek bir süreliğine hapse girecekti? Ne vardı yani? Zaten her şeyini kaybetmişti, hem de iki kez.

“Ed? Dediğimi duydun mu?”

“Affedersin.”

Affedersin. Bugünlerde tek söylediği bu gibiydi. *Affedersin, scun duyamadım. Affedersin, dalmışım. Affedersin, her şeyi batırdım Affedersin, aslında salağın teki olduğumu düşünen birine âşık olarak kadar aptalmışım.*

Ve işte yine başlamıştı; onu düşündüğünde yakasına yapışan o bildik sıkışma hissi... Jess ona nasıl yalan söyleyebilmişti? Nasıl olmuştu da neredeyse bir hafta boyunca o arabanın içinde yan yana oturmalarına rağmen yaptığını itiraf etme girişiminde bile bulunmamıştı?

Ona nasıl maddi korkularından bahsedebilmişti? Bizzat kendili eliyle cebinden para çaldığını bile bile nasıl kollarına atılarak güvenden bahsedebilmişti?

En sonunda bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Jess’in suskunluğu, Ed’e her şeyi anlatmıştı. Elinde tuttuğu şeye inanmamış halde, uzattığı güvenlik kartını görmesi ile kekeleyerek açıklamaya çalışması arasındaki belki de o saliselik gecikme...

Sana söyleyecektim. Düşündüğün gibi değil.

Elini ağzına götürmüştü.

Aklım başında değildi. Aman Tanrım. Öyle değil...

Jess, Lara'dan da beterdi. Lara en azından Ed'e, kendisini çeken şey konusunda kendince dürüst olmuştu. Parayı seviyordu. Onu istediği şekle soktuktan sonra dış görünüşünü de sevmişti. Ed ikisinin de içten içte evliliklerinin aslında bir tür anlaşmadan ibaret olduğunu anladıklarını düşündü. Kendi kendine hep, şu veya bu şekilde aslında herkesin evliliğinin böyle olduğunu söylemişti.

Ama Jess? Gerçekten istediği tek adam oymuş gibi davranmıştı. Jess, gerçek Ed'den hoşlandığını düşündürmüştü ona. Kustuğu zaman bile, haşat olmuş yüzüyle kendi ailesinin karşısına çıkmaya korktuğu zaman bile.... Onu gerçekten istediğini sanmıştı.

"Ed?"

"Affedersin." Başını ellerinden kaldırdı.

"Zor olduğunu biliyorum. Ama bunu da atlatacaksın." Kardeşi uzanıp elini sıktı. Gemma'nın arkasında bir yerde, çocuk yine bağırdı. Ed'in başı zonkluyordu.

"Tabii," dedi.

Gemma kalkar kalkmaz da doğruca bara gitti.

Savunmasının değiştirilmesinin ardından duruşma sürecini hızlandırmışlardı. Ed de duruşmadan önceki son birkaç günü babasının yanında geçirmişti. Bunu kısmen kendi tercihiyle kısmen de artık Londra'da dayalı döşeli bir evi olmadığı için yapmıştı. Her şey depoya kaldırılmak üzere paketlenmişti ve satışın tamamlanması için hazırды.

Evi tek bir yerinde inceleme olmaksızın, istenen fiyattan satılmıştı. Emlakçı bunu şaşırtıcı bulmuşa benzemiyordu. Ed ona yedek anahtarları uzatırken, "Bu blok için bekleme listesinde olanlar var," demişti. "Paraları için güvenli bir yer isteyen yatırımcılar... Doğ-

rusunu isterseniz, büyük ihtimalle canları satmak isteyene kadar ev birkaç sene boş kalacaktır.”

Ed üç gece ailesinin evinde kalıp çocukluk odasında yatmış, sabahın köründe uyanarak yatak başlığının arkasındaki pürüzlü duvar kâğıdının üzerinde parmaklarını gezdirerek kız kardeşinin ergenlik yıllarında üst katta gümleyen ayak seslerini ve konuşmaları hatırlamıştı. Sabahları oturup annesiyle kahvaltı etmiş ve babasının bir daha hiç eve dönmeyeceğini yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Onu orada oturmuş, sayfaları sinir bozucu bir şekilde kılı kılın düzelterek gazetesini okurken ve bardağına bakmadan sert, sadık kahvesine uzanırken bir daha hiç göremeyeceklerdi. Annesi ara sıra gözyaşlarına boğulup özür diliyor, peçeteyi bastırarak gözlerini silerken elini sallayarak Ed’e git diyordu. *Ben iyiyim, iyiyim. Gerçekten canım. Sen bana bakma.*

Bob Nicholls ise orada, Victoria Koğuşu’nun aşırı sıcak odalarının sınırları içinde giderek daha az konuşuyor, daha az yiyor ve her şeyi daha az yapıyordu. Ed’in olup biteni anlamak için doktorlu konuşmasına gerek yoktu. Babasının vücudu sanki eriyip bitmiş, geriye yarı şeffaf bir duvağın içine gizlenmiş kafatası kalmıştı. Gözleri de mor renkli koca birer delik gibiydi.

Birlikte satranç oynadılar. Gerçi babası çoğunlukla oyunun ortasında uyuyakalıyor, bir hamle sırasında içi geçiyordu ama Ed sabırla yatağının kenarında oturup onun uyanmasını bekliyordu. Gözlerini açtığı anda nerede olduğunu anlaması bir iki saniye sürüyor, ağzı kapanıyor, kaşları çatılıyordu. Ed ise bir taş oynayarak sanki babası oyundan bir saat boyunca değil de bir dakikalığını çıkmış gibi davranıyordu.

Konuşuyorlardı. Ama önemli konulardan değil. Ed, bunu han gisinin başlattığından emin değildi. Kriketten ve havadan sudan konuştular. Ed’in babası her zaman ona anlatacak komik bir şey bulan gamzeli hemşireyi anlattı ve Ed’den, annesine göz kulak

olmasını istedi. Onun kendini çok fazla yıprattığından endişe ediyordu. Eğer orada olmazsa olukları temizleyen adamın, annesini kazıklamasından korkuyordu. Ayrıca sonbaharda bir sürü para harcadığı avludaki yosunları söktürmüştü ama sonuçlarını göremeyecek olmak canını sıkıyordu. Ed onunla tartışmamaya çalıştı. Çünkü bu çok küstahça görünürdü.

Babası bir akşam, “Kestane fişegi nerede bakalım?” diye sormuştu. Şah mat yapmasına iki hamle kalmıştı. Ed, babasının hamlesini nasıl engelleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

“Ne nerede?”

“Senin kız.”

“Lara mı? Baba, biliyorsun biz...”

“O değil. Öbürü.”

Ed nefes aldı. “Jess mi? O... şey... evde galiba.”

“Onu sevdim. Sana bir başka bakıyordu.” Kalesini yavaşça siyah karenin üzerine itti. “Onu bulmana sevindim.” Ardından başını sallayıp, “Belalı,” diye mırıldandı ve kendi kendine gülümsedi.

Ed’in stratejisi paramparça olmuştu. Babası onu üç hamlede yenmişti.

33.

Jess

Sakallı adam, ellerini beyaz önlüğüne silerek kanatlı kapıların arasından göründü. “Norman Thomas?”

Jess, köpeklerinin bir soyadı olacağını hiç düşünmemişti. Adam çenesini eğip doğruca ona bakarak, “Norman Thomas? Büyük, cinsi belirsiz köpek sizin mi?” diye sordu.

Jess bir çırpıda ayağa kalkıp plastik sandalyenin önünde durdu. “Ciddi ölçüde iç organ zedelenmesi var,” dedi adam hiçbir girizgâh yapmadan. “Kalçası ve birkaç kaburgası kırık, ön ayağı çatlak ve şişlikler inene kadar içeride ne olup bittiğini öğrenemeyeceğiz. Ve korkarım sol gözünü kesin olarak kaybetti.” Jess, adamın mavi plastik ayakkabılarında parlak kan lekeleri olduğunu fark etti.

Tanzie’nin elinin içinde duran elini sıktığını hissetti. “Ama hâlâ yaşıyor, değil mi?”

“Sizi boş yere umutlandırmak istemiyorum. Önümüzdeki kırk sekiz saat çok kritik.”

Yanında Tanzie sevinç ya da keder göstergesi olabilecek bir inilti çıkardı; hangisi olduğunu söylemek zordu.

“Benimle biraz gelir misiniz?” Jess’in dirseğinden tutup çocuklara arkasını dönerek sesini alçalttı. “Şunu söylemek zorundayım,

yaralarının boyutuna bakılırsa ölmesine izin vermek ona yapılacak en iyi şey olur diyebilirim.”

“Peki, eğer kırk sekiz saati atlatırsa?”

“O zaman biraz olsun iyileşme şansı doğabilir. Fakat dediğim gibi Bayan Thomas, sizi boş yere umutlandırmak istemem. Köpek pek genç sayılmaz.” Etraflarında bekleyen müşteriler sessizce izliyorlardı, küçük, plastik kafeslerin içindeki kedileri dizlerinin üzerinde duruyor veya küçük köpekleri sandalyelerin altında yavaşça, kesik kesik soluyordu. Nicky dişlerini sıkmış veterineri bakıyordu. Maskarası gözlerinin etrafına bulaşmıştı.

“Ayrıca eğer devam edersek bir hayli masraflı olacak. Birden fazla ameliyat gerekebilir. Hatta muhtemelen birkaç tane. Sigortası var mı?”

Jess başını iki yana salladı.

Şimdi veteriner tuhaf davranmaya başlamıştı. “Sizi uyarmam gerek, tedavisine devam etmek ciddi bir meblağ tutacaktır. Üstelik iyileşme garantisi de yok. Tedaviye devam etmeden önce bunu anlamanız çok önemli.”

Jess’in sonradan duyduğuna göre Norman’ı kurtaran kişi komşusu Nigel olmuştu. Elinde iki battaniyeyle evinden koşarak gelmiş, birini titreyen Tanzie’ye sarmış, diğeriyle de köpeğin üzerini örtmüştü. *İçeri gidin*, demişti Jess’e. *Çocukları içeri götür*. Fakat ekose battaniyeyi yavaşça Norman’ın başının üstüne çekerken durup Nathalie’ye, “Sen de gördün mü?” diye sormuştu.

Jess önce kalabalığın sesinden, Tanzie’nin boğuk feryatlarından ve de yakınlarda ağlayan çocuklardan onu duymamıştı. Çocuklar her ne kadar köpeği tanımıyor olsalar da bir köpeğin yolda hareketsiz yatmasının ne kadar acı olduğunu anlıyorlardı.

“Nathalie? Dili... Bak, galiba kesik kesik nefes alıyor. Tut da kaldıralım. Arabaya götürelim. Çabuk!” Köpeği, Jess’in üç komşusu

birden ancak kaldırılabildi. İtinayla arka koltuğa yerleştirip hızlı şehrin dışındaki büyük veteriner kliniğine götürmüşlerdi. Herhalde arabasının döşemesinin her tarafında bulaşmış olan kandan bir kez bile bahsetmediği için Jess, Nigel'a minnettardı. Onu veterinerden arayıp mümkün olduğunca çabuk hastaneye gelmesini söylemişlerdi. Jess'in ceketinin altında hâlâ pijamaları vardı.

"Peki, ne yapmak istiyorsunuz?"

Lisa Ritter bir keresinde ona kocasının yaptığı, ters giden büyük bir anlaşmadan bahsetmişti. "Beş bin borç al, sonra ödeyeme, o senin problemin demişti," kocasının sözlerini tekrarlayarak. "Beş bin borç al, o da bankanın problemi."

Jess, kızının yalvaran yüzüne baktı. Nicky'nin yüzündeki katıksız ifadeye, oğlunun en sonunda ifade edebildiği keder, sevgi ve korku duygularına baktı. Bu işi düzeltebilecek tek kişi, daha doğru eğer mümkünse bu işi düzeltebilecek tek kişi Jess'ti.

"Ne gerekiyorsa yapın," dedi. "Ben parayı bulurum. Siz her şeyi yapın."

Gördüğü kısa duraksama, adamın onun aptal olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Ama uğraşmaya gayet alışkın olduğu türden bir aptal... "O halde böyle gelin," dedi. "Bazı evrakları imzalamanız gerekiyor."

Nigel onları eve götürdü. Jess ona bir miktar para vermeye kalktı ama Nigel aksi bir tavırla elini sallayıp, "Komşular başka ne için var ki?" dedi. Onları karşılamaya çıkan Belinda ağlıyordu.

"Biz iyiyiz," diye mırıldandı Jess ruhsuzca. Kolu hâlâ ara ara titreyen Tanzie'ye dolamıştı. "Biz iyiyiz. Teşekkürler."

Veteriner bir gelişme olursa arayacaklarını söylemişti.

Jess çocuklara yatmaya gitmelerini söylemedi. Odalarında yalnız olmalarını istediğinden pek emin değildi. Kapıyı kilitleyip

iki kere sürgüledi ve eski bir film koydu. Sonra üç kupa kakao hazırlayıp yorganını aşağı getirdi ve altına girip çocuklarını birer yanına alarak, her biri kendi düşünceleriyle baş başa, bakar ama görmez gözlerle televizyon izlediler. O telefonun çalmaması için de dua üstüne dua ettiler.

34.

Nicky

Hiçbir yere uymayan bir ailenin hikâyesi bu. Biraz inek olan ve matematiği, makyaj yapmaktan daha çok seven küçük bir kız... Makyaj yapmayı seven ve hiçbir gruba uymayan bir oğlan... Peki hiçbir yere uymayan ailelerin başına ne mi geliyor? Paramparça, meteliksiz ve kederli bir son. Baştan söyleyeyim, burada mutlu son yok millet.

Annem artık bütün gün yatakta değil ama onu çamaşır ve bulaşık yıkarken ya da Norman'ın sepetine bakarken gözlerini silerken yakalıyorum. Hep meşgul. Çalışıyor, temizlik yapıyor, evin işleriyle uğraşıyor. Başını eğip dişlerini sık sık yapıyor bunları. Üç koca koli kitabı paketleyip hayır kurumu mağazasına geri götürdü çünkü bunları okumaya hiç vakit bulamayacağını, üstelik de romanlara inanmanın anlamsız olduğunu söyledi.

Norman'ı özleyorum. İnsanın hep ama hep şikâyet ettiği bir şeyi özleyebilmesi tuhaf. O olmayınca evimiz çok sessiz. Ama ilk kırk sekiz saati atlattığı için veteriner bir şansını olduğunu söyledi ve telefonda hepimiz sevindik. Bunun üzerine ben de diğer meseleler hakkında endişelenmeye başladım. Dün gece Tanzie yatmaya gittikten sonra kanepede oturduk, telefon hâlâ çalmamıştı. O zaman, "Peki ne yapacağız?" diye sordum anneme.

Başını televizyondan kaldırdı.

“Eğer Norman yaşarsa yani.”

Bunları zaten düşünmüş gibi derin bir of çekti. Sonra, “Ne var biliyor musun Nicky?” dedi. “Başka seçeneğimiz yoktu. O Tanzie’nin köpeği ve Tanzie’yi kurtardı. Eğer başka seçeneğin yoksa aslında her şey basittir.”

Buna gerçekten inandığını, aslında bu kadar basit olduğunu düşündüğünü bilsem de ekstra borcun onun omuzlarına binen yeni bir ağırlık olduğunu görebiliyordum. Her yeni sorunla birlikte biraz daha yaşlı, daha tatsız ve daha bitkin görüldüğünü de...

Bay Nicholls’tan da hiç bahsetmiyor.

Öyle bir birlikteliğin ardından her şeyin böyle bitebilmesine inanmıyorum. Sanki bir an çok mutlusun sonra ise hiçbir şey yok... İnsanın yaşı büyüdükçe bu tür işleri kolayca hallettiğini düşünürdüm ama belli ki öyle değilmiş. Yani bizi bir de bu bekliyor.

O zaman yanına gidip ona sarıldım. Bu sizin ailenizde pek önemli bir şey olmayabilir ama inanın bizimkinde öyle. Benim elimden gelen tek değişiklik bu çünkü. Aptalca olsa da.

Anlamadığım şey şu: Ailemizin aslında doğru olanı yapıp da nasıl her zaman sonunda boka battığını anlamıyorum. Küçük kardeşimin pırıl pırıl, nazik bir çocuk ve bir tür dâhi olmasına rağmen yine de geceleri kâbuslar içinde ağlayarak uyanmasını ve benim de gözlerim açık uzanarak, annemin sabahın dördünde onu yatıştırmak için koşuşturmasını dinlemek zorunda kalmamı anlamıyorum. Nihayet havalar sıcak ve güneşli olmasına rağmen Tanzie’nin, Fisher yine onu almaya gelir diye dışarı çıkmaya korktuğu için gün boyu evde kalmasını da... Ve altı ay içinde, onun da herkes gibi olduğu, ucube ağabeyine yaptıkları gibi tepesine binecekleri bir okula gidecek olmasını da. Tanzie’yi matematiksiz düşündüğümde bütün evren kafayı yemiş gibi geliyor. Bu sanki... peynirsiz cheeseburger gibi ya da Jennifer Aniston’la ilgili bir gazete manşetinde “kalbi

kırık" yazmaması gibi. Tanzie artık matematikle uğraşmazsa nasıl biri olacak, hayal bile edemiyorum.

Daha yeni yeni uyumaya başlamışken şimdi gözlerim açık, ılı kattaki gerçekte var olmayan sesleri dinleyerek uzanmamı, gazete ya da şeker almak için bakkala gitmek istediğim zaman yine mide-min bulanmaya başlamasını ve sürekli arkama bakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmamı anlamıyorum.

Aslında herkesin üzerine salyasını akıtmaktan başka hiçbir kötülük yapmamış olan kocaman, işe yaramaz, yaşlı bir köpeğin bir gözünü kaybetmek zorunda kalmasını ve sırf sevdiği insanı korumaya çalıştı diye iç organlarının yer değiştirmesini hiç ama hiç anlamıyorum.

En çok da kabadayı seraserilerin, hırsızların ve her şeyi yakıp yıkan insanların, pisliklerin yaptıklarının yanına kâr kalmasını anlamıyorum. Yemek paranı almak için karın boşluğuna yumruk atan çocukları ve sana gerizekâlıymışsın gibi davranan polisleri, onlar gibi olmayan herkese öfkeyle bakan çocukları... Ya da öylece çıkıp giden ve Febreze marka oda parfümü kokan bir yepyeni bir eve, kendi Toyota'sı olan, kanepesinin üzerinde hiç leke olmayan ve bütün aptal şakalarına sanki Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi gülen bir kadınla birlikte yaşayan ama aslında iki sene boyunca onu seven herkese yalan söyleyen aşağılığın teki olan babaları. Tam iki sene, bir düşünün!

Kusura bakmayın, bu blog bayağı bunalım oldu ama hayatımız şu anda böyle. Benim ailem, sonsuza dek kaybedenler ailesi. Pek de iyi bir hikâye değil aslında, değil mi?

Annem hep, iyi insanların başına iyi şeyler gelir, derdi. Bilin bakalım ne oldu? Artık böyle demiyor.

35.

Jess

Polis, Norman'ın kazasından dört gün sonra geldi. Jess, oturma odasının penceresinden polis memurunun bahçeden eve doğru gelişini izledi ve aptalca bir an için Norman'ın öldüğünü söylemek üzere geldiğini sandı. Polis memuru, kızıl saçlarını güzelce atkuyruğu yapmış genç bir kadındı. Jess onu daha önce görmemişti.

Kapıyı açınca, yolda meydana gelen bir trafik kazasıyla ilgili ihbarlar üzerine geldiğini söyledi.

“Durun söylemeyin,” dedi Jess koridordan mutfığa doğru giderken. “Aracın sürücüsü arabasına hasar verdiğimiz için bize dava açıyor.” Nigel bunun olabileceğini söyleyerek onu uyarmıştı. O zaman Jess de hakikaten kahkaha atmaya başlamıştı.

Polis memuru not defterine baktı. “Şey, en azından şu anda öyle bir durum yok. Arabasındaki hasar önemsiz görünüyor. Üstelik hız limitini aşır aşmadığına dair çelişkili ifadeler var. Ama kazaya yol açan olaylar konusunda çeşitli ihbarlar aldık. Acaba sizinle birkaç şeyi netleştirebilir miyiz?”

Jess dönüp çamaşır yıkamaya devam ederek, “Ne anlamı var ki?” diye tersledi. “Zaten dikkate almıyorsunuz.”

Söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini biliyordu: Mahalle sakinlerinin yarısı gibi düşmanca davranan, yüzleşmeye hazır, haksız-

lığa uğradığını düşünen biri. Artık umurunda değildi. Ama polis memuru çok yeniydi ve bu oyunu oynamaya çok istekliydi.

“Şey, yine de olanları bana anlatabilir misiniz acaba? Sadece beş dakikanızı alacağım.”

Jess inanılmayı beklemeyen birinin yavan tonuyla olanları ona anlattı. Fisherları, onlarla olan geçmişlerini, kızının artık kendi evinin bahçesinde bile oynamaya korktuğunu anlattı. Neredeyse bir inek kadar iri olan şapşal köpeğinin veteriner faturalarının ne kadar kabardığından da bahsetti. Oğlunun tek amacı bu şehirden mümkün olduğunca uzağa gitmek olduğu halde, Fisherların okulda sınav senesini mahvetmiş olmaları sayesinde bunu gerçekleştirme-
sinin mümkün olmadığını anlattı.

Polis memuru sıkılmışa benzemiyordu. Mutfak dolaplarına yaslanmış notlar alıyordu. Sonra Jess'ten çiti göstermesini istedi. “İşte,” dedi Jess camdan göstererek. “Onardığım yeri, rengi açık olan tahtalardan anlayabilirsiniz. Ve adına kaza dediğimiz şey de elli metre sağda oldu.” Polis memurunun dışarı gidişini izledi. Ali een Trent alışveriş sepetini iterek çitin üzerinden Jess'e neşeyle salladı. Sonra bahçedekinin kim olduğunu fark edince de başını gizleyip hızla diğer tarafa doğru yürüdü.

Polis Memuru Kenworthy on dakika kadar orada kaldı. Memur içeri geldiğinde Jess çamaşır makinesini boşaltıyordu.

“Bir şey sorabilir miyim Bayan Thomas?” dedi kapıyı arkasından kapatarak.

“Tabii, işiniz bu.”

“Bu sorunları daha önce muhtemelen defalarca yaşamışsınız Peki kapalı devre kameranız? İçinde film var mı?”

Polis Memuru Kenworthy onu karakola çağırdığında Jess üç nümaralı sorgu odasında, yanındaki plastik sandalyeye oturup gö-

rüntü kaydını üç kere izledi. Her defasında kanı dondu. Ceketinin kolları güneşin altında parlayan, ekranın kenarında yavaşça yürürken durup gözlüklerini burnuna doğru iten kızının minik görüntüsü... Yavaşlayan araba, açılan kapı. Arabadan inen bir, iki, üç kişi. Tanzie'nin birkaç adım gerilemesi ve endişeyle arkasına, yolun sonuna bakışı. Kalkan eller. Ve üzerinde çullanmaları... Jess buradan sonrasını izleyemiyordu.

"Bunun gayet somut bir delil olduğunu söyleyebilirim Bayan Thomas. Üstelik görüntü kalitesi de iyi. Kraliyet Savcılık Teşkilatı buna bayılacak," dedi neşeyle. Jess'in, memurun ne demek istediğini anlaması ise birkaç saniye sürdü. Sonunda birileri onları gerçekten ciddiye alıyordu.

Tabii ki Fisher önce suçlamayı reddetmişti. Tanzie'yle "şakalaştıklarını" söylemişti. "Ama elimizde Tanzie'nin ifadesi var. Sonra ortaya çıkan iki şahit var. Ayrıca, Jason Fisher'ın bu işi planladığını anlattığı Facebook yazışmalarının ekran resimleri de elimizde."

"Ne yapacaktı?"

Kadının yüzündeki gülümseme bir an dondu. "Kızınıza pek hoş olmayan bazı şeyler yapacaktı."

Jess başka bir şey sormadı.

İsmi vermek istemeyen birinden Jason'ın şifresinin kendi adı olduğuna dair bir ipucu almışlardı. *Mankafa*, dedi Polis Memuru Kenworth. Gerçekten de *mankafa* demişti. "Aramızda kalsın ama..." demişti Jess'i odadan çıkarırken. "Hesabını hackleyerek elde ettiğimiz bu delil mahkemede kesin olarak kabul edilmeyebilir. Ama yine de bize bir çıkış noktası verdi diyelim."

Dava önce haberlerde kesin olmayan ifadelerle yayınlanmıştı. Yerel gazetelerde mahalleli birkaç genç, reşit olmayan bir kıza saldırarak kaçırmaya çalıştılar diye yazmışlardı. Ama ertesi hafta yine gazetelere çıkmışlardı ve bu kez isimleri de verilmişti. Anlaşılan

Fisher ailesine, belediye konutlarını boşaltmaları söylenmişti. Sadece Thomas ailesini rahatsız etmemişlerdi. Yazılanlara göre konut idaresi aileyi uzun süredir ikaz ediyordu.

Nicky çay içerken yerel gazeteyi alıp haberin tamamını sesli okumuştı. Bir an için hepsi susmuş, duyduklarına inanamamışlardı.

“Gerçekten de Fisherların başka bir yere taşınmak zorunda olduğu mu yazıyor?” dedi Jess. Çatalı hava kalmıştı.

“Öyle yazıyor,” dedi Nicky.

“Peki onlara ne olacak?”

“Şey, burada yazana göre Surrey’deki bir akrabalarının yanına taşınacaklarmış.”

“Surrey mi? Ama...”

“Artık konut idaresinin sorumluluğunda değiller. Hiçbiri. Ne Jason Fisher ne de kuzeni ve ailesi.” Nicky gözleriyle sayfayı taradı. “Bir amcalarının yanına taşınyorlarmış. Daha da iyisi, bu mahallede dönmelerini yasaklayan bir kısıtlama emri çıkarılmış. Bak, annesinin ağlayarak yanlış anlaşıldıklarını ve Jason’ın bir sineği bile zarar vermeyeceğini söylediği iki resim koymuşlar.” Gazeteyi masanın üzerinden ona doğru itti.

Jess haberi iki kere okudu. İlk sefer Nicky doğru mu anlamış diye. İkincisinde de kendisi doğru mu anladı diye. “Geri dönerlerse tutuklanacaklar mı gerçekten?”

“Gördün mü *anne*?” dedi Nicky ekmeğini çiğnerken. “Sen haklıydın. Bazı şeyler değişebiliyor.”

Jess hiç kıpırdamadan oturdu. Önce gazeteye sonra da ona nasıl hitap ettiğinin kendisi de farkında mı diye gözlerini Nicky’ye dikti. Jess onun kızardığını, konuyu büyütmemesini umduğunu görebiliyordu. Bu yüzden önce yutkundu, sonra avuçlarının tabanıyla gözlerini silip bir süre tabağına baktıktan sonra yemeğine devam etti. “Evet,” dedi, sesi boğuktu. “Şey... bu iyi haber. Çok iyi haber.”

“Gerçekten de bir şeylerin değişeceğini düşünüyor musun?”
Tanzie’nin gözleri kocaman, karanlık ve temkinliydi.

Jess çatalıyla bıçağını bıraktı. “Galiba düşünüyorum canım. Yani... hepimizin dibe vurduğu zamanlar oluyor. Ama evet, gerçekten böyle düşünüyorum.”

Tanzie önce Nicky’ye, sonra tekrar Jess’e baktı, ardından da yemeğine devam etti.

Hayat devam ediyordu. Jess bir cumartesi günü öğle saatinde, son yirmi metrede topalladığını gizleyerek Feathers’a gidip işini geri istedi. Des ona City of Paris adındaki bardan yeni bir kız aldıklarını söyledi.

“Bu yeni kız bir sorun olduğunda boruları sökebiliyor mu?” diye sordu Jess. “Erkekler tuvaletindeki su deposunu tamir edebilecek mi mesela?”

Des bara eğildi. “Muhtemelen hayır Jess.” Tombul elini, aslan yelesini andıran saçlarına götürdü. “Ama benim güvenilir birine ihtiyacım var. Sen güvenilir değilsin.”

“Biraz insaflı ol Des. İki senedir sadece bir hafta işe gelmedim. Lütfen. Bu işe ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var.”

Des düşünceğini söylemişti.

Çocuklar tekrar okula başladılar. Tanzie, her öğleden sonra Jess’in gelip onu almasını istiyordu. Nicky ise Jess onu defalarca uyandırmak zorunda kalmadan kendi başına uyanıyordu. Jess duştan çıktığında ise gerçekten kahvaltı ediyordu. Anksiyete ilaçlarının reçetesini yenilemek istememişti. Gözüne çektiği sürme de belli olmayacak kadar kusursuzdu.

“Düşündüm de... okulu bırakmayabilirim. Okulda kalıp en azından liseyi bitirebilirim. Hem sonra Tanzie ortaokula geçtiğinde de yakınlarında olurum.”

Jess gözlerini kırıştırdı. “Bu harika bir fikir.”

Nathalie’nin yanında temizlik yapıp Fisherların son günlüğü hakkında yapılan dedikoduları dinledi. Pleasant View’daki evi boşaltmadan önce duvarlardaki bütün prizleri sökmüş, mutfaktaki giderlere alçı doldurmuşlardı. “Biri...” demişti dudağını büzererek. “Pazar gecesi konut idaresinin önündeki paspası ateşe vermiş. Rahatlatmışsındır ama, değil mi?”

“Rahatlamaz olur muyum.”

“Eee, şu yolculuğu anlatacak mısın bakalım?” Nathalie doğrulup sırtını ovdu. “Demek istediğim, Bay Nicholls’la birlikte La İskoçya’ya kadar gitmek nasıl bir şeydi? Tuhaf gelmiştir herhalde.”

Jess lavaboya yaslanıp duraksayarak camdan dışarıya, hilal şeklinde kıvrılan denizin sonsuzluğuna baktı. “Güzeldi.”

“Aynı arabaya tıkilıp kalınca konuşacak şey bulmakta zorlanmadın mı? Ben olsam zorlanırdım.”

Jess’in gözleri yaşlarla yanıyordu; bu yüzden paslanmaz çeliğin üzerinde görünmez bir lekeyi siliyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştı. “Hayır,” dedi. “Çok tuhaf ama hiç zorlanmadım.”

İşin doğrusu şuydu: Jess, Ed’in yokluğunu, her şeyi boğan kalın bir örtü gibi hissediyordu. Gülümsemesini, dudaklarını, tenini, yumuşak ve koyu renkli kıllarının göbeğine doğru yol gibi kıvrılarak uzandığı yeri özlüyordu. O yanındayken hissettiği duyguları, her nasılsa kendini daha çekici, daha seksi, her konuda daha iyi hissetmesini özlüyordu. Ona her şey mümkünmüş gibi hissettirmesini de özlüyordu. Bu kadar kısa süre tanıdığı birini kaybetmenin canından bir parça kopmuş gibi gelebilmesine, yediklerinin tadını, renklerin canlılığını alıp götürebilmesine inanamıyordu.

Jess, Marty gittiğinde hissettiği her şeyin aslında günlük konularla ilgili olduğunu anlamıştı artık. O yokken çocukların ne

hissedeceğinden endişelenmişti. Para durumlarına, bacadaki para vardiyası yapmak zorunda kalırsa çocuklara kimin bakacağına, Perşembe günleri çöpleri kimin çıkaracağına dair endişeler duyuyordu. Ama en çok da belirsiz bir rahatlama duygusu hissetmişti.

Ed ise farklıydı. Ed'in yokluğu sabah ilk iş, ağır bir darbeyle üstüne çöküyor, gecenin bir yarısı ise kara deliğe dönüşüyordu. Ed, düşüncelerinin gerisinde kalan ve hiç durmayan bir konuşmaydı: *Özür dilerim, böyle olsun istemedim, seni seviyorum.*

En çok nefret ettiği şey de sadece içindeki en iyi şeyleri görmüş olan bir adamın şimdi onun hakkında en kötüsünü düşünüyor olmasıydı. Ed'e göre Jess artık onu hayal kırıklığına uğratan veya hayatını altüst eden diğer insanlardan farklı değildi. Hatta belki de daha beterdі. Ve hepsi Jess'in suçuydu. Bu gerçekten asla kaçamıyordu. Her şey tamamen onun suçuydu.

Üç gece boyunca düşündükten sonra ona bir mektup yazmaya karar vermişti.

Mektubunun son üç satırı şöyleydi:

Böylece bir an şeytana uyup çocuklarıma her zaman yapmalarını söylediğim şeyi yapan biri oldum. Sonunda hepimiz bir sınavdan geçiyoruz ve ben kaldım.

Özür dilerim.

Seni özliyorum.

Not: Biliyorum, bana asla inanmayacaksın ama geri ödeyecektim.

Telefon numarasını yazıp üzerinde Birinci Taksit yazan bir zarfa yirmi sterlin koymuştu. Zarfı Nathalie'ye verip Beachfront'un resepsiyonunda Ed'in posta kutusuna atmasını istemişti. Ertesi gün Nathalie, iki numaranın önünde satılık levhasının dikili olduğunu

söylemişti. Ve Jess'e göz ucuyla bakıp Bay Nicholls'la ilgili soru sormayı bırakmıştı.

Beş gün geçtikten sonra ve Jess onun yanıt vermeyeceğini anladığında bütün gece uyumamış, sonra kararlılıkla artık kötü hissetmemeye karar vermişti. Hayatına devam etmenin zamanı gelmişti. Kalp kırıklığı, bekâr bir anne için fazla maliyetli bir lükstü.

Pazartesi günü kendine bir fincan çay koyup mutfak masasına oturdu ve kredi kartı meselesi için bankayı aradı. Jess'e, aylık asgari ödeme tutarını yükseltmesi gerektiğini söylediler. Polisten gelen bir yazıyı açtı; vergisiz ve sigortasız araç kullanmaktan bin sterlin para cezası kesildiği, cezaya itiraz etmek isterse aşağıdaki yollardan mahkemeye başvurması gerektiği yazıyordu. Polis otoparkından gelen yazıyı açtı; Rolls'un emniyette tutulması için geçtiğimiz perşembeye kadar yüz yirmi sterlin borcunu ödemesi gerektiği yazıyordu. Veterinerden gelen ilk faturayı da açıp tekrar zarfa koydu. İnsan bir günde ancak bu kadar kötü haberi hazmedebilirdi. Sonra Marty'den mesaj geldi; yarıyıl tatilinde çocukları görmeye gelebilir miyim, diye soruyordu.

"Ne dersiniz?" diye sordu Jess kahvaltıda.

Omuz silktiler.

Sah günü temizlik mesaisinin ardından şehir merkezindeki ucuz avukatlara gidip yirmi beş sterlin ödeyerek boşanmak istediğini ve Marty'den çocukların geriye dönük nafakalarını ödemesini talep eden bir dilekçe hazırlattı.

"Ne kadar sürelik geri ödeme?" diye sordu kadın.

"İki senelik."

Kadın başını kaldırıp bakmamıştı bile. Kimbilir insanlar her gün ne tuhaf hikâyeler duyuyorlardı. Bilgisayara bazı rakamlar girdi, sonra ekranı Jess'e doğru çevirdi. "Bu kadar tutuyor. Oldukça

yüksek bir meblağ. Taksitler halinde ödemek isteyecektim. Tabii ki, öyle yapıyorlar.”

“Olur.” Çantasına uzandı. “Ne gerekiyorsa yapın.”

Halletmesi gereken işler listesinin sırayla üzerinden geçti ve o küçük şehrin ötesinde daha büyük bir tablo görmeye çalıştı. Maddeli problemleri olan küçük bir aile ile daha başlamadan ikiye ayrılmış bir aşk hikâyesinin ötesinde bir tablo. *Bazen*, dedi kendi kendine, *hayat muhtemelen katıksız bir irade göstererek pazarlık edilmesi gereken bir dizi engele dönüşebiliyor*. Uçsuz bucaksız denizin bulanık mavi rengine bakıp kafasını yukarı kaldırdı ve havayı içine çekerek bunu da atlatacağına karar verdi. Pek çok şeyi atlatabilirdi. Ne de olsa mutlu olmak hiç kimsenin hakkı değildi.

Jess çakıllı plajda güçlkle ilerleyerek dalgakıranların üzerine çıktı ve eli cebinde, piyano çalar gibi, üç parmağıyla hayatındaki nimetleri saydı. Tanzie güvendeydi. Nicky güvendeydi. Norman iyileşiyordu. Nihayetinde her şey bundan ibaret değil miydi? Gerisi sadece ayrıntıydı.

İki akşam sonra, bahçelerindeki eski plastik mobilyalarda oturuyorlardı. Tanzie saçlarını yıkamış, sonra da taraması için annesinin kucağına oturmuştu. Jess onlara Bay Nicholls'ın neden geri dönmeyeceğini anlattı.

Nicky bakakalmıştı. “Cebinden mi aldın?”

“Hayır. Cebinden düşmüştü. Takside buldum. Ama kimin olduğunu biliyordum.”

Şaşkınlıkla karışık bir sessizlik oldu. Jess, Tanzie'nin yüzünü göremiyordu. Nicky'nin yüzüne bakmak istediğinden de emin değildi. Sanki yaptıklarına makul bir açıklama getirebilecekmiş gibi sakin bir sesle, kızının saçlarını düzelterek yavaşça taramaya devam etti.

“Parayı ne yaptın?” Tanzie’nin başı tuhaf derecede hareket-sizleşmişti.

Jess yutkundu. “Şimdi hatırlamıyorum.”

“Benim kaydım için mi kullandın?”

Taramaya devam etti. *Düzelt ve tara. Çek, çek, çek.* “Gerçekten hatırlayamıyorum Tanzie. Zaten ne yaptığının önemi yok.”

Jess, konuştuğu süre boyunca Nicky’nin bakışları üzerinde hissedebiliyordu.

“Peki bize neden şimdi anlatıyorsun?”

“Çünkü... çünkü korkunç bir hata yaptığımı ve üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Geri öderim diye düşünmüş olsam bile o parayı hiç almamam gerekirdi. Bunun hiçbir mazereti olamazdı. Ed... yani Bay Nicholls da öğrendiğinde gitmekte çok haklıydı çünkü karşınızdaki insanla olan ilişkinizde en önemli şey güvendir.” Sesini ölçülü tutmaya, duygularını saklamaya çalışıyordu. Ama giderek zorlandığı belliydi. “Yani... ikinizi de hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Size hep nasıl davranmamız gerektiğini söyleyip sonra da tam tersini yaptığımı biliyorum. Bunları size anlatıyorum çünkü size anlatmasaydım iki yüzlü olurum. Ayrıca size anlatıyorum çünkü yanlış şeyi yapmanın bir sonucu olduğunu görmenizi istiyorum. Benim durumumda, ben önem verdiğim birini kaybettim. Hem de çok önem verdiğim birini.”

İkisi de susuyordu.

Bir süre sonra Tanzie elini arkasına uzattı. Parmakları Jess’in elini arayıp kısa bir an için parmaklarını sıktı. “Olsun anne,” dedi. “Hepimiz hata yaparız.”

Jess gözlerini kapattı.

Tekrar açtığında Nicky başını kaldırmıştı. Gerçekten sersemlemiş gibiydi. “İsteseydin o sana verirdi,” dedi. Sesinde hafif ama aşıkâr bir öfke tınısı vardı.

Jess ona baktı.

“Eğer isteseydin verirdi.”

“Evet,” dedi. Elleri Tanzie’nin saçında kalmıştı. “Evet, en kötüsü de bu. Bence de muhtemelen verirdi...”

36.

Nicky

Bir hafta geçti. Her gün otobüse binip Norman'ı görmeye gittiler. Veteriner, göz yuvasını dikmiş ve böylece orada bir delik kalmamıştı. Ama hâlâ bayağı kötü görünüyordu. Tanzie onun yüzünü ilk gördüğünde gözyaşlarına boğulmuştu. Ayaklandığında bir süre karşısına çıkan şeylere çarpabileceğini söylemişlerdi. Zamanının çoğunu uyuyarak geçirebilir, demişlerdi. Nicky onlara söylememişti ama aradaki farkın anlaşılacağını sanmıyordu. Jess, Norman'ın başını okşayıp ona muhteşem, cesur bir oğlan olduğunu söyledi. Norman'ın kuyruğu yavaşça kafesinin zeminine vurduğunda ise sık sık gözlerini kırıştırıp başka tarafa baktı.

Cuma günü, Jess, Nicky ve Tanzie'den resepsiyonda beklemelelerini isteyip fatura hakkında konuşmak için ön bürodaki kadının yanına gitti. Nicky konunun faturayla ilgili olduğunu tahmin etmişti. Kadın bir sayfa çıktı aldı, sonra ikinci sayfa geldi, sonra da inanılmaz bir şekilde üçüncüsü... Ve Jess parmaklarını her sayfada satır satır gezdirerek en alta geldiğinde boğulur gibi hafif bir ses çıkardı. Dahası, Jess hâlâ topallıyor olmasına rağmen o gün eve yürüyerek döndüler.

Denizin rengi pis bir griden parlak maviye döndüğünde şehir kalabalıklaşmaya başlamıştı. Fisherların gitmiş olması önceleri tuhaf

gelmişti. Sanki kimse buna gerçekten inanamıyordu. Kimsenin lastikleri yarılmıyordu. Bayan Worboys akşamları yine yürüyerek tombala oynadığı kafeye başlamıştı. Nicky bakkala gidip gelebilme alışmış ve karnında hâlâ hissettiği kelebeklerin artık orada olmasına gerek olmadığını fark etmişti. Onlara da bunu tekrar tekrar söylüyordu ama mesajı almayı reddediyorlardı. Tanzie ise yanında Jess yoksa asla dışarı çıkmıyordu.

Nicky neredeyse on gündür bloguna bakmamıştı. Norman yaralandığında *Daima Kaybeden Ailem* yazısını yazmıştı ve o kadar öfke doluydu ki bir yerlere içini dökmek zorunda hissetmişti kendini. Daha önce hiç öfkeyi, yani bir şeyleri kırma, insanlara vurma istediği uyandıran gerçek öfkeyi hissetmemişti ama Fisherların yaptıklarından sonra Nicky bu duyguyu tanımıştı. Kanında bir zehir gibi kaynıyor, çılgılık atma isteği uyandırıyor. O berbat birkaç gün boyunca, en azından yazarak içini dökmek gerçekten yardımcı olmuştu. Birilerine anlatır gibi gelmişti. O birileri onun kim olduğunu bilmiyor ve muhtemelen umursamıyor olsa da... Sadece birinin olanları duymasını, buradaki adaletsizliği görmesini ummuştu.

Sonra kanındaki öfke yatıştığında ve Fisherların yaptıklarının bedelini ödemek zorunda kalacaklarını duyduklarında Nicky kendini biraz aptal gibi hissetmişti. Hani birine kendin hakkında biraz fazla şey anlattırsın da sonra kendini çıplak gibi hissedip anlattıklarını sana karşı kullanmalarından korkarak söylediklerini unutmaları için haftalarca dua edersin ya, işte onun gibi gelmişti. Hem orada yayınlamanın ne anlamı vardı ki? Bütün o duygusal saçmalıklara göz atmak isteyecek olanlar, araba kazalarına bakmak için trafikte yavaşlayan türde insanlardı sadece.

İnternete girdi ve önce paylaşımını silmeye karar verdi. Fakat sonra *hayır, insanlar anlar. Kaldırırsam daha da aptal görünürüm,* diye düşündü. Bu yüzden de Fisherların evden çıkarılması hakkında kısa bir yazı yazmaya karar vermişti. Ve bu son olacaktı. Onların

adını vermeyecekti ama olur da biri yazdıklarına denk gelirse at lesinin tamamen trajik olduğunu düşünmesinler diye iyi bir şeyleri paylaşmak istemişti. Geçen hafta yazdıklarını, o duygusallığı ve çığlığı tekrar okudu ve gerçekten ayak parmakları utançla kıvrıldı. Bunları sanal alemde kimler okumuştü acaba? Dünyada kaç kişi onun ucubeliğın yanı sıra tam bir aptal olduğunu düşünüyordu artık?

Sonra yazının sonuna geldi. Ve yorumları gördü.

Dayan Gotik Oğlan. Bu insanlar gerçekten midemi bulandırıyor. Yazının linkini bir arkadaşım gönderdi ve okuyunca ağladım. Umarım köpeğın iyidir. Fırsat bulunca paylaşımında bulunup bizi haberdar et lütfen.

Selam Nicky. Ben Portekiz'den Victor. Seni tanımıyorum ama arkadaşım blogunun linkini Facebook'ta paylaşmıştı; sadece benim de bir sene önce senin gibi hissettiğimi ve işle- rin gerçekten de düzeldiğini söylemek istedim. Merak etme. İçin rahat olsun!

İmleci biraz daha kaydırdı. Mesaj ardına mesaj gelmişti. Adını Google'a yazdı. Paylaşımı yüzlerce, binlerce kez kopyalanıp paylaşılmıştı. Nicky istatistiklere baktı; sonra inanamayan gözlerle tekrar bakarak arkasına yaslandı. Yazısını 2876 kişi okumuştü. Hem de bir haftada. Neredeyse üç bin kişi yazdıklarını okumuştü. Dört yüzden fazlası da üşenmeyip ona bir şeyler yazmıştı. Üstelik içlerinden sadece iki kişi ona serseri demişti.

Ama hepsi bu kadar değildi. İnsanlar para göndermişti. *Gerçek para*. Biri, veteriner masraflarına destek olmak için internet üzerinden bir bağış hesabı açmış ve PayPal hesabını kullanarak paraya nasıl ulaşabileceğini anlatan bir mesaj yollamıştı.

Selam Gotik (Bu gerçek adın mı?), köpek kurtarma gönüllüleri hiç aklına gelmedi mi? Belki oradan iyi bir şeyler çıkar. Benim de bir katkım olsun, ekte gönderiyorum! Hayvan kurtarma merkezlerinin her zaman bağışa ihtiyacı vardır.

Veteriner faturalarına destek olmak için küçük bir katkı. Kardeşine benim için sarıl. Başınıza gelenlere çok üzüldüm.

Benim köpeğime de araba çarptı ve Gönüllü Veteriner Hizmetleri tarafından kurtarıldı. Sizin oralarda şubeleri yok galiba. Birileri bana yardım ettiği için, sana da biraz olsun yardım edebilmek güzel olur diye düşündüm. Köpeğinin iyileşmesine katkı için gönderdiğim 10 sterlini kabul et lütfen. Matematik dâhisi kızlar grubundan bir üyenin armağanı olarak. Lütfen küçük kız kardeşine de devam etmesini söyle. Onların kazanmasına izin vermeyin.

459 paylaşım vardı. Nicky bağışlar sayfasında yüz otuz isim saydı. Bağışların en küçüğü iki sterlin en büyüğü ise iki yüz elli sterlini. Tamamen yabancı biri iki yüz elli sterlin göndermişti. Son rakam 932,50 sterlini bulmuştu ve sonuncusu bir saat önce gönderilmişti. Nicky durmadan sayfayı yenileyip rakama bakıyor, acaba virgürlü yanlış yere mi koydular, diye düşünüyordu.

Kalbine tuhaf bir şeyler oluyordu. Elini göğsüne koydu; acaba kalp krizi geçirmek böyle bir şey miydi? Ölecek miydi? Ama içinden gelen şeyin aslında gülmek olduğunu fark etti. Tamamen yabancı insanların bu inanılmaz iyiliği karşısında gülmek istiyordu. Bu kadar nazik ve iyi oldukları için, dışarıda bir yerlerde hiç tanışmadıkları ve hiç tanışmayacakları insanlara para veren birileri olduğunu için... Çünkü en delice olanı da tüm bu nezaketin, bu muhteşem olayın sadece yazdığı yazı yüzünden karşısında duruyor olmasıydı.

Nicky koşarak oturma odasına girdiğinde Jess elinde bir parça pembe kâğıtla bardak dolabının yanında duruyordu. "Gidelim," dedi Nicky. "Bak." Kolundan tutup onu kanepeye çekti.

"Ne?"

"Şunu yere bırak."

Nicky bilgisayarı alıp Jess'in kucağına koydu. Jess âdeta irkildi. Bay Nicholls'a ait bir şeye bu kadar yakın olmak ona gerçekten acı veriyor gibiydi.

"Bak." Nicky bağışlar sayfasını gösterdi. "Şuna bak. İnsanlar para göndermiş. Norman için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Baksana Jess."

Jess gözlerini kısarak ekrana bakıp okudukça sayfayı aşağı yukarı kaydırdı ve sonra tekrar okudu. "Ama... bunu alamayız."

"Bizim için değil. Tanzie için. Norman için."

"Anlamıyorum. Tanımadığımız insanlar bize neden para göndersin ki?"

"Çünkü olanlara üzülmüşler. Çünkü bunun adil olmadığını görebiliyorlar. Çünkü yardım etmek istiyorlar. Bilmiyorum..."

"Ama nereden öğrenmişler?"

"Ben blogda yazdım."

"Ne yaptın?"

"Bay Nicholls söylemişti. Ben sadece... internette paylaştım. Başımıza gelenleri anlattım."

"Göster bana."

O zaman Nicky sayfaları değiştirip ona blogu gösterdi. Jess ağır ağır okudu, gösterdiği dikkatle alını kırıışmıştı. Nicky birdenbire kendini tuhaf hissetmişti. Sanki ona, kimseye göstermediği

bir parçasını gösteriyormuş gibiydi. Nedense bütün bu duygusal şeyleri tanıdık birine göstermek daha zordu.

Jess'in bitirdiğini anlayınca, "Eee, veteriner ne kadar tutuyor?" diye sordu.

Jess sersemlemiş bir halde konuştu. "Sekiz yüz yetmiş sekiz sterlin. Kırk iki peni. Şimdilik."

Nicky ellerini havaya kaldırdı. "O zaman hallettik, değil mi? Toplama bak. Hallettik!"

Jess ona baktığında Nicky yüzünde yarım saat önceki kendi yüz ifadesinin aynısını gördü.

"Bu iyi bir haber Jess! Mutlu ol!" Ve bir an Jess'in gözleri yaşlarla doldu. O kadar sersemlemiş görünüyordu ki Nicky uzanıp ona sarıldı. Bu son üç sene içindeki üçüncü gönüllü kucaklaşmasıydı.

"Maskara," dedi Jess geri çekildiğinde.

"Ah," Nicky gözlerinin altını sildi. Jess de kendininkileri.

"Geçti mi?"

"Evet. Benimki?"

Jess uzanıp başparmağıyla Nicky'nin gözünün dış tarafını sildi

Sonra bir oh çekti ve birdenbire, biraz olsun eski Jess gibi oldu. Ayağa kalkıp pantolonundaki olmayan tozu sildi. "Hepsini geri ödememiz gerekecek tabii."

"Çoğu üç sterlin falan. Sana hesaplamada kolay gelsin."

"Tanzie halleder." Jess pembe peçeteyi aldı, sonra âdeta sonradan aklına gelmiş gibi başını kaldırdı. Saçını yüzünden itti. "Bu de matematikle ilgili mesajları ona göstermelisin. Bunları görmem çok önemli."

Nicky üst kata, Tanzie'nin odasına baktı. "Gösteririm," dedi ve bir an için morali bozuldu. "Ama bir şey fark eder mi, emin değilim."

37.

Jess

Norman eve geldi. “Artık yaşlı kahramanımıza veda etme zamanı geldi. Değil mi ihtiyar?” demişti veteriner Norman’ın yan tarafını sıvazlayarak. Veterinerin onunla konuşma şeklinden ve Norman’ın karnını kaşıtmak için hemen yere yatışından, Jess adamın bunu ilk defa yapmadığını düşünmüştü. Veteriner hemen yere eğilirken Jess titiz bir profesyonelliğin ötesinde bir adam görmüştü. Yüzündeki kocaman gülümseme, köpeğe bakarken gözlerinin etrafının kırışması... O anda Jess, Nicky’nin sözünün iki gün önce olduğu gibi yine beyninde yankılandığını duydu: *yabancıların nezaketi*.

Veteriner ayağa kalkarken, “İyi ki bu kararı vermişsiniz Bayan Thomas,” dedi. Onlar da adamın dizlerinin çıtırdamasını duymamış gibi davrandılar. Norman sırt üstü yattığı yerde her zamanki gibi umutla dilini çıkarıyordu. Belki de ayağa kalkamayacak kadar şişmandı. “Bu şansı hak etti. Yaralarının nasıl oluştuğunu bilseydim, tedaviye devam etme konusundaki görüşlerimi biraz daha az paylaştırdım.”

Ağır ağır yürüyerek eve dönerlerken Tanzie, Norman’ın koca gövdesine sımsıkı yapışmış, tasmasını eline iki kere dolamıştı. Veterinerden eve dönüş yolunda Tanzie son üç haftadır ilk kez dışarıda Jess’in elinden tutmak için ısrar etmemişti.

Jess, Norman'ın geri dönmesiyle kızının moralinin yükseleceğini ummuştı. Ama Tanzie hâlâ küçük bir gölge gibi evin içinde sessizce dolanıyor, köşelerden hayal meyal görünüp günün sonunda sınıf öğretmenin yanında, endişeyle Jess'in okul kapısına gelmesini bekliyordu. Evdeyken de odasında kitap okuyor ya da kanepede sessizce uzanıp bir elini yanında bekleyen Norman'ın üzerine koyarak çizgi film izliyordu. Bay Tsvangarai ailevi bir mesele yüzünden dönem başından beri izinliydi. Jess onun, Tanzie'nin matematik hayatından çıkarma konusundaki kararlılığını fark ettiği anı gözünde canlandırıp düşündükçe üzülüyordu. Bazen sanki eskisini verip yerine mutsuz, sessiz bir çocuk almış gibi hissediyordu kendini.

Tanzie'nin okulu tanıma gününü görüşmek için St. Anne's'ten aradıklarında Jess onlara Tanzie'nin gelmeyeceğini söylemek zorunda kaldı. Sözcükler boğazına düğümleniyordu.

"Eee, biz gelmesini önemle tavsiye ediyoruz Bayan Thomas Çocukların, okulu önceden biraz tanıyınca çok daha kolay alıştıklarını görüyoruz. Ayrıca birkaç arkadaşıyla tanışmak onun için de iyi olur. Şimdiki okulundan izin almakta sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Yani, demek istediğim Tanzie gelmeyecek."

"Hiç mi?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ah," dedi kayıt memuru. Jess onun kâğıtları karıştırdığını duydu. "Ama yüzde doksan burslu olan küçük kızdan bahsediyoruz, değil mi? Costanza'dan?"

Jess kızardığını hissetti. "Evet."

"Burası yerine Petersfield Academy'ye mi gidecek? Onlar da mı burs teklif etti?"

“Hayır. Ondan değil,” diye yanıtladı Jess. Konuşurken gözlerini kapattı. “Bakın, zannetmiyorum ama... Acaba şey yapabilmeyi mümkün mü... bursu biraz daha artırmanız?”

“Daha fazla mı?” Kadının şaşırması gibiydi. “Bayan Thomas, bu zaten bugüne kadar verdiğimiz en cömert burs. Üzgünüm ama söz konusu değil.”

Jess, utancını kimse görmediği için seviniyordu. “Acaba parayı gelecek sene getirebilirim kontenjanını ertelemeyi düşünür müsünüz?”

“Bunun mümkün olacağını pek sanmıyorum. Diğer adaylar için adil olmaz.” Kadın tereddüt etti, belki de birden Jess’in sessizliğinin farkına varmıştı. “Ama elbette eğer tekrar başvurmak isterse ona olumlu yaklaşıyoruz.”

Jess, Marty’nin bir keresinde odaya motosiklet getirip halının üzerinde yağ damlattığı yerdeki lekeye gözlerini dikti. Boğazına koca bir yumru gelip oturmuştu. “Şey, haber verdiğiniz için teşekkürler.”

“Bakın Bayan Thomas...” Kadının sesi birden daha uzlaşmacı çıkmıştı. “Kontenjanı kapatmamıza daha bir hafta daha var. Mümkün olan son ana kadar sizin için açık tutacağız.”

“Teşekkürler. Çok nazıksınız. Ama gerçekten elimden gelen bir şey yok.”

Bunu Jess de kadın da biliyordu. Onlar için bu işin bir oluru yoktu. Bazı engeller aşılamayacak kadar büyüktü.

Kadın, Tanzie’ye başarı dileklerini ilettili. Jess telefonu kapatırken kadının daha şimdiden bir sonraki uygun adayı bulmak için listeleri taradığını gözünde canlandırdı.

Tanzie’ye konuşmadan bahsetmedi. İki gece önce Jess, Tanzie’nin rafındaki bütün matematik kitaplarını kaldırıp onları üst kata, Jess’in kalan kitaplarının yanına götürerek dikkatini çekmeyecek

şekilde korku romanları ve tarihî romanlar arasına yerleştirdiğini fark etmişti. Jess de kitapları güzelce istifleyerek gardırobunda, kimsenin göremeyecek bir yere kaldırmıştı. Bunu Tanzie'nin duyguları yüzünden mi yoksa kendi hislerinden kaçmak için mi yapıyordu, bilemedi.

Marty avukatın mektubunu aldığı anda telefon açıp parayı ödemeye karşı çıkmış, esip gürlemişti. Jess ise konunun artık ondan çıktığını söylemişti. Bu konuda medeni davranacağımızı umuyorum, diye de eklemişti. Ayrıca çocukların birçok ihtiyacı olduğunu da anlatmıştı. Bunun üzerine Marty dönem ortasında gelmekten bahsetmemişti.

Jess bardaki işini de geri almıştı. City of Paris'ten gelen kız görünüşe göre işe başladıktan üç vardiya sonra Texas Rib Shack'e geçmişti. Orada bahşişler daha iyiydi ve Stewart Pringle gibi ara sıra kalçasına dokunan biri de yoktu.

Des düşünceli düşünceli, "Zıyanı yok. *Layla* şarkısının gitar solosu çalarken susmayı bile bilmiyordu," demişti. "*Layla*'nın gitar solosunda konuşulmayacağını bilmeyen barmaid mi olur?"

Haftanın dört günü Nathalie'yle birlikte temizliğe gidiyor fakat Beachfront iki numaradan uzak duruyordu. Yanlışlıkla camdan baktığında mavi ve beyaz renklerde gösterişli bir satılık levhası asılı olan ev gözüne ilişmesin diye fırın ovmak gibi işleri tercih ediyordu. Nathalie onun biraz tuhaf davrandığını düşünüyor olsa bile hiçbir şey demiyordu.

Jess, yerel haber ajansında eli işe yatkın biri olarak çeşitli hizmetler verebileceğini söyleyen bir ilan yayınladı. *Küçük İş Yoktur*. Yirmi dört saat geçmeden ilk işi gelmişti: Aden Crescent'deki bir emekli için banyo dolabı kurmak. Yaşlı kadın sonuçtan o kadar memnun kalmıştı ki Jess'e beş sterlin de bahşiş vermişti. Kadın evine erkeklerin girmesinden hoşlanmadığını söylemişti ve kırk iki yıllık evliliği boyunca kocasının onu sadece üzerinde güzel

bir yün yelekle gördüğünü anlatmıştı. Jess'i bakımevi işleten bii arkadaşına da tavsiye etmişti; orada da bir contanın değişmesi ve halı tutucunun takılması gerekiyordu. Ardından yine emeklilerden iki iş daha gelince Jess, Beachfront iki numaraya ikinci taksiti gönderdi. Zarfı yine Nathalie bıraktı. Satılık tabelası ise hâlâ asılıydı.

Ailede hakikaten neşeli göründen tek kişi Nicky'ydi. Bu blog hayatına yeni bir anlam katmış gibiydi. Çoğu akşam blogla ilgileniyor, Norman'ın durumunun seyrini anlatıyor, hayatından resimler paylaşıyor, yeni arkadaşlarıyla yazıyordu. İçlerinden GH rumuzlu biriyle tanıştığını anlatıp Jess'in anlaması için açılımı söyledi: "Gerçek Hayatta." *Fena çocuk değil*, dedikten sonra, *yo, hayır, öyle bir şey değil*, diye eklemek durumunda kalmıştı. Ayrıca iki farklı üniversitenin tanıtım günlerine gitmek istiyordu. Yoksulluk bursuna nasıl başvuracağını öğrenmek için sınıf öğretmeniyle konuşmuş, internette araştırma yapmıştı. Çoğu zaman günde birkaç kez, kendi kendine gülümsüyor, Norman'ı mutfakta kuyruk sallarken görünce diz çöküp onu seviyor, kırk iki numarada oturan Lola'yı görünce farkında olmadan el sallıyor (Jess kızın, saçını Nicky'yle aynı tonda boyadığına dikkat etmişti) ve ön odada eliyle gitar çalar gibi yapıyordu. Sık sık çarşıya iniyor, sıska bacakları artık daha büyük adımlar atıyordu. Omuzları tam olarak geride olmasa da geçmişte olduğu gibi kambur, yenik durmuyordu. Hatta bir kere sinde sarı renk tişört bile giymişti.

Jess bir gün öğle saatlerinde Nicky'nin odasına girip onu eski bilgisayarla çalışırken bulunca, "Diz üstü bilgisayar nereye gitti?" diye sordu.

"Geri götürdüm," diyen Nicky omuzlarını silkti. "Nathalie beni içeri soktu."

"Onu gördün mü?" dedi Jess kendini tutamadan.

Nicky bakışlarını kaçırdı. "Üzgünüm. Eşyaları orada ama hepsi kutulara kaldırılmış. Artık orada kaldığını sanmıyorum."

Aslında buna şaşırmaması gerekirdi. Ama Jess merdivenlerden inerken sanki yumruk yemiş gibi iki eliyle karnını tutar halde bulmuştu kendini.

38.

Ed

Kız kardeşi Gemma birkaç hafta sonra, durgun ve sıcak bir günde ona mahkemeye kadar eşlik etti. Ed annesine gelmemesini söylemişti. Mahkeme zamanı geldiğinde babasını uzun süre yalnız bırakmanın iyi olmayacağını düşünüyordardı. Londra sokaklarında ağır ağır ilerlerken kardeşi, taksideki koltuğunda öne eğilmiş, parmaklarıyla sabırsızca dizine vuruyordu. Ağzı bir çizgi halinde sımsıkı kapalıydı. Ed ise inadına rahatlı.

Mahkeme odası boş sayılırdı. Old Bailey Merkez Ceza Mahkemesi'ndeki tüyler ürpertici cinayet, siyasi bir aşk skandalı ve şöhretin etkisiyle kendini kaybeden genç İngiliz aktristin hikâyesinin bir araya gelmesi sayesinde, iki günlük duruşma önemli bir haber olarak görülmemiştir. Salonda sadece mahkeme kâtibi ve *Financial Times*'tan bir stajyer vardı. Ed, avukat ekibinin tavsiyelerine karşın suçunu çoktan kabul etmişti.

Deanna Lewis'in masumiyet iddiaları, yapacağı şeyin aslında içeriden bilgi ticareti olduğu konusunda onu şüpheye mahal bırakmayacak şekilde uyardığı ortaya çıkan bankacı bir arkadaşının sunduğu delille zayıflamıştı. Bu arkadaş, Deanna'ya mümkün olduğunda bilgi vermek için gönderdiği e-postayı ve karşılığında Deanna'nın arkadaşını *titiz* ve *can sıkıcı* olmakla suçlayıp, "Doğru-

sunu söylemek gerekirse işime fazla karışyorsun. İlerleme şansım olsun istemiyor musun?” şeklindeki cevabını mahkemeye ibraz edebilmişti.

Ed durup mahkeme kâtibinin bir şeyler karalamasını, avukatların birbirlerine eğilip kâğıtlar göstermesini izledi ve olayların, üzerinde beklediğinden çok daha az bir etki yarattığını gördü.

“Görüyorum ki suçunuzu itiraf ettiniz. Bayan Lewis ile sizin durumunuzda, para dışında bazı etkenler sonucu ortaya çıkan münferit bir suç söz konusu. Fakat aynı durum Michael Lewis için söylenemez.”

Anlaşılan FSA, Deanna’nın ağabeyinin yaptığı diğer “şüpheli” alım satım işlemlerinin izini sürüp karıştığı bahisleri ve opsiyonları ortaya çıkarmıştı.

“Ancak her ne şekilde ortaya çıkarsa çıksın, bu tür bir davranışın kesinlikle kabul edilemez olduğunu işaret etmemiz gerekmektedir. Bu tür davranışlar yatırımcıların dürüst piyasa hareketlerine olan itimadına zarar vererek mali sistemimizin tüm yapısını zayıflatmaktadır. Bu sebeple, bunun ‘mağduru olmayan’ suç olduğu düşününebilecek olsa da net bir caydırıcı ceza vermekle mesulüm.”

Ed sanık yerinde durmuş, yüzünü hangi şekle sokacağını bulmaya çalışırken, 750.000 sterlin para cezası ve mahkeme masraflarının yanı sıra altı ay hapis cezasına çarptırıldı ve cezası on iki ay askıya alındı.

Bitmişti.

Gemma uzun, titrek bir oh çekerek başını ellerine gömdü. Ed tuhaf bir şekilde uyuşmuş hissediyordu. Sessizce, “Bu kadar mı?” diye sorunca kardeşi başını kaldırıp inanamayarak ona baktı. Bir memur, sanık yerinin kapısını açarak onu dışarı çıkardı. Koridora çıkarlarken Paul Wilkes hafifçe sırtına vurdu.

“Teşekkürler,” dedi Ed. Söylenecek en doğru sözün bu olduğunu düşünmüştü.

Koridorda gözü Deanna Lewis’e ilişti. Kızıl saçlı bir adamlı hararetli bir konuşmanın içindeydi. Adam ona bir şey açıklamaya çalışır gibiydi; o da durmadan başını sallayıp sözünü kesiyordu. Ed bir an durup baktı, sonra âdeta düşünmeden, insan kalabalığı arasından yürüyerek doğruca onun yanına gitti. “Üzgün olduğumu söylemek istedim,” dedi. “Eğer biraz düşünseydim...”

Deanna döndü, gözleri büyümüştü. Öfkeden neredeyse morarmış halde, “Siktir git,” dedi ve onu itip geçerken, “Ezik herif,” diye bağırdı.

Sesi yükselince onlara çevrilen yüzler Ed’i fark etmiş, ardından utanarak başka tarafa çevrilmişti. Biri kıs kıs gülmüştü. Ed, eli hâlâ meramını anlatmak ister gibi yarı havada, orada dururken kulağında bir ses duydu.

“O kadın aptal değil biliyorsun. Ağabeyine söylememesi gerektiğini bilirdi.”

Ed döndü, Ronan işte orada, arkasında duruyordu. Kareli gömleğini çekmiş, kalın siyah gözlüklerini takmıştı. Bilgisayar çantası omzunda asılıydı ve içinde bir şeyler boşalmış, rahatlamıştı. “Sen... sabahtan beri burada mıydın?”

“Ofiste biraz sıkıldım da... Gelip gerçek bir mahkeme nasıl oluyormuş göreyim dedim.”

Ed ona bakmadan duramıyordu. “Abartıyorlarmış.”

“Evet. Ben de öyle düşündüm.”

Kardeşi, Paul Wilkes’la tokalaşıyordu. Ardından ceketini düzelterek yanına geldi. “Pekâlâ. Gidip annemi arayıp güzel haberleri verelim mi? Cep telefonunu açık tutacağını söylemişti. Eğer şanslıysak şarja takmayı unutmamıştır. Merhaba Ronan.”

Ronan uzanıp Gemma'yı yanağından öptü. "Seni gördüğüme sevindim Gemma. Uzun zaman oldu."

"Evet çok uzun... Bana gidelim," dedi Ed'e dönerek. "Çocuklar seni ne zamandır görmedi. Dondurucuda bolonez soslu spagetti var, bu gece hep beraber yeriz. İstersen sen de gelebilirsin Ronan. Tencereye senin için de biraz makarna ekleriz."

Ronan, Gemma ve Ed on sekiz yaşındayken yaptıkları gibi gözlerini kaçırdılar. Ardından Ronan yerdeki küçük bir şeye ayağıyla vurdu. Ed ise kardeşine döndü. "Eee... Gem... ben bugün gelmesem kızar mısın?" Kardeşinin gülüşünün solduğunu fark etmemeye çalıştı. "Başka bir zaman mutlaka geleceğim. Sadece... Ronan'la gerçekten konuşmak istediğim birkaç şey var. Ne zamandır..."

Gemma'nın bakışları hızla ikisin arasında gidip geldi. Kâkülünü gözlerinden geriye itip neşeyle, "Tabii," dedi. "Şey. Beni ararsın." Çantasını omzuna çekip merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Ed kalabalık koridorda seslenince birkaç kişi kâğıtlarından başını kaldırıp ona baktı. "Hey! Gem!"

Gemma, çantası kolunun altında, arkasına döndü.

"Teşekkürler. Her şey için."

Kardeşi orada, yüzü yarı ona dönük halde durdu.

"Gerçekten. Yaptıkların için minnettarım."

Gemma küçük bir tebessümle başını salladı. Ve ilerleyip merdivendeki kalabalığın içinde kayboldu.

"Eee. Şey. Bir şeyler içmek ister misin?" Ed yalvarır gibi konuşmamaya çalışsa da tam olarak başarılı olduğunu sanmıyordu. "Ben ısmarlıyorum."

Ronan bekledi, soru bir süre havada asılı kaldı. *Piç kurusu.* "Tamam, madem öyle..."

Ed'in annesi bir keresinde ona gerçek arkadaşların ister b1i hafta, ister iki sene sonra olsun birbirini g6rdüklerinde kaldıkları yerden devam edebilenler olduğunu s6ylemişti. Ed'in hiçbir zaman bunu deneyecek kadar çok arkadaşı olmamıştı. O ve Ronan kalabalık bir barda, sallanan ahşap bir masada karşılıklı oturmuş 6nceleri biraz sıkılgan bir tavırla, sonra ise giderek rahatlayarak ellilik biralarını içip Whac-A-Moles oyununda birden ortaya çıkan hedefler gibi, aniden akıllarına gelen o bildik şakalara m6tevazı bir neşeyle g6l6yorlardı.

Ed sanki aylardır havada sallanırken nihayet biri onu karaya çekmiş gibi hissediyordu. Kendini çaktırmadan arkadaşını izlerken buldu. G6l6ş6, koca ayakları, bar masasında bile sanki ekrana bakar gibi kamburunu çıkararak oturuşu. Diğer yandan daha rahat g6lmesi, yeni tasarım g6zl6kleri, sessiz bir 6z g6ven onda daha 6nce g6rmediği şeylerdi. Para çıkarmak için c6zdanını açtığında Ed'in g6z6ne kredi kartlarının arasında ışıldayan bir kızın fotoğrafı ilişti.

"Eee, orbacı Kız ne yapıyor?"

"Karen mı? İyi." G6l6msedi. "İyi. Hatta birlikte yaşamaya karar verdik."

"Vaaay! şimdiden mi?"

Âdeta karşı çıkar gibi başını kaldırdı. "Altı ay oldu. Londra'daki kiraları d6ř6n6nce, 6stelik kâr amacı g6tmeyen orbacılar pek bir şey kazanamıyor."

"Harika," dedi Ed kekeleyerek. "Muhteşem bir haber bu."

"Evet. Şey... iyi oldu. Karen harika biri. Gerçekten çok mutluyum."

Bir an susup oturdular. Ed, Ronan'ın saçlarını kestirdiğini fark etmişti. 6zerindeki ceket de yeniydi. "Senin adına gerçekten çok sevindim Ronan. Her zaman birbirinize çok yakıştığınızı d6ř6nm6ş6md6r."

"Sağ ol."

Ona gülümsedi, Ronan da bütün bu mutluluk laflarından biraz utanmış gibi dudak bükerek Ed'in gülümsemesine karşılık verdi.

Ed, eski dostu daha mutlu ve daha parlak bir geleceğe yelken açarken kendini geride kalmış gibi hissetmemeye çalışarak birasına baktı. Etrafları mesai sonrası içmeye gelen ofis çalışanlarıyla dolmaya başlamıştı. Ed birdenbire zamanının azaldığını, bazı şeyleri onun önünde masaya yatırması gerektiğini hissetti ve, "Özür dilerim," dedi.

"Ne?"

"Her şey için. Deanna Lewis için. Neden yaptığımı bilmiyorum." Sesi boğuk çıkıyordu. "İşleri böyle batırdığım için kendimden nefret ediyorum. Yani iş konusunda üzülüyorum evet ama en çok da arkadaşlığımıza zarar vermiş olmama bozuluyorum." Ronan'a bakamıyordu, yine de söyleyince hafiflemişti.

Ronan içkisinden bir yudum aldı çekti. "Üzülme. Bu son birkaç ayda ben de uzun uzun düşündüm; her ne kadar kabul etmek istemesem de büyük ihtimalle Deanna Lewis bana asılsa ben de aynı şeyi yapardım." Acı bir tebessüm. "Deanna Lewis'ten bahsediyoruz burada."

Sessizce oturdular. Ronan arkasına yaslandı. Bardak altlığını önce ikiye sonra dörde katladı. "Biliyor musun... senin artık şirkette olmaman biraz ilginç," dedi en sonunda. "Bu bir şeyi anlamamı sağladı. Mayfly'da çalışmayı pek sevmiyorum. Sadece sen ve ben varken daha çok seviyordum. Bütün o takım elbiseliler, kâr zarar olayları, hissedarlar bana göre değil. Benim sevdiğim şey bu değil. Biz bu şirketi bunun için kurmadık."

"Kesinlikle."

"Yani... bitmek bilmeyen toplantılar, en basit bir kodda ilerlemek için bile fikirleri pazarlama bölümündekilerden geçirmek zorunda olmak, her saat ne yaptığını açıklamak zorunda olmak.

Herkes için zaman çizelgesi getirmek istiyorlar, biliyor musun? Bildiğin zaman çizelgesi!”

Ed bekledi.

“Pek bir şey kaçırmıyorsun, söyleyeyim.” Ronan başını iki yana salladı, sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış ama söylememesi gerektiğini hissediyormuş gibiydi.

“Ronan?”

“Efendim?”

“Kafamda bir fikir var. Son bir iki haftadır... Yeni bir yazılımı ilgili. Öylesine oyalanmak için, öngörücü bir yazılım üzerinde çalışıyordum. Çok basit bir şey, insanların finansal planlarını yapmalarına yardımcı olacak bir program. Hesap tablolarını sevmeyen insanlar için bir nevi hesap tablosu. Para meseleleriyle nasıl baş edeceğini bilmeyen insanlar için. Bankası, kullanıcıdan ücret keseceği zaman uyarılar çıkacak. Belirli bir zaman dilimi içerisinde farklı faiz oranlarının ne kadar faiz getireceğini gösteren bir hesaplama seçeneği de olacak. Çok karmaşık değil. Yurttaş Danışma Bürolarında verilen bilgiler tarzında bir şey düşünüyorum.

“İlginç.”

“Program düşük profilli müşterilere uygun olmalı. Birkaç yıllık bir yazılım olabilir. Ve daha ucuz cep telefonları... Çok para getirir mi emin değilim ama üzerinde düşündüğüm bir şey işte. Ana hatlarını çıkardım. Ama...”

Ronan düşünüyordu. Ed onun beyninin işlediğini, şimdiden parametreleri öğütmeye başladığını görüyordu.

“Ama tabii kod yazma işinde gerçekten iyi biri lazım. Yazılımı hazırlamak için.”

Ronan birasına bakmaya devam etti, yüzü ifadesizdi. “Mayfly’a geri dönemeyeceğinin farkındasın, değil mi?”

Ed başını salladı. *Üniversiteden beri en yakın dostu.* “Evet. Biliyorum.” O an Ronan gözlerine baktı ve birdenbire ikisi de sırtmaya başladılar.

39.

Ed

Bunca yıldır hâlâ kardeşinin numarasını ezbere bilmiyordu. Ayrıca Gemma on iki senedir aynı evde yaşıyordu ama Ed her defasında adresine bakmak zorunda kalıyordu. Ona kendini kötü hissettirecek şeylerin listesi sürekli uzuyor gibiydi.

Ronan metroya binip çorba yapan ve varlığıyla hayatına yepyeni bir boyut katmış olan hoş bir kızın yanma gitmek üzere ayrıldığı anda Ed, King's Head'in önünde durdu. Eve, her tarafı kutularla çevrili o boş daireye gidemeyeceğini biliyordu.

Kardeşi telefonu altıncı çalıştan sonra açtı. Açtığı anda ise Ed ilk önce birinin çılgılık atmakta olduğunu duydu.

“Gem?”

“Efendim?” dedi nefes nefese. “Leo, şunu merdivenlerden atmayı bırak!”

“Bolonez soslu spagetti teklifin hâlâ geçerli mi?”

Onu gördüklerine o kadar sevinmişlerdi ki Ed mahcup olmuştu. Finsbury Park'taki küçük evin kapısı açıldı ve bisikletleri, ayakkabı yığınlarını ve koridor boyunca uzayan aşırı dolu portmantoyu geçti. Üst katta, bitişik duvarlardan aralıksız, gümbürdeyen pop müzik sesi geliyordu. Aynı zamanda müzik sesine, açık olan bir savaş oyununun sinema salonunu andıran sesleri eşlik ediyordu.

“Kimler gelmiş!” Kardeşi onu kendine çekip sımsıkı kucakladı. Takım elbisesini çıkarmış, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. “Buraya en son ne zaman geldin, hatırlamıyorum bile. En son ne zaman gelmişti Phil?”

Koridorun sonundan gelen ses, “Lara’yla,” dedi.

“İki sene önce mi?”

“Tirbuşon nerede hayatım?”

Mutfak, buhar ve sarımsak kokusuyla doluydu. Diğer ucunda, iki çamaşır askılığında birkaç makine çamaşır asılıydı. Çoğunlukla doğal çamdan oluşan evin her yüzeyi kitaplarla, kâğıt yığınlarıyla ve çocukların çizimleriyle doluydu. Phil durup Ed’in elini sıktıktan sonra iznini istedi. “Yemekten önce yanıtlamam gereken birkaç e-posta var. Kusura bakmazsın, değil mi?”

Gemma, Ed’in önüne bir kadeh koyup, “Halimizi görünce şoke olmuşsundur,” dedi. “Dağınıklığın kusuruna bakma. Ben geç saatlere kadar çalışıyorum, Phil de son sürat çalışıyor ve Rosario ayrıldıktan sonra temizlikçi almadık. Hepsinin fiyatı çok yüksek.”

Ed bu kargaşayı özlemişti. Gürültülü, atan bir kalbin içinde olma duygusunu özlemişti. “Çok hoşuma gidiyor,” dediğinde kardeşi hemen alay mı ediyor diye gözlerine baktı. “Hayır. Ciddiyim. Çok hoşuma gidiyor. Şey hissi veriyor, şey...”

“Dağınıklık.”

“O da var tabii. Güzel bir his.” Mutfak masasındaki sandalyesinde oturup derin derin oh çekti.

“Merhaba dayı.”

Ed gözlerini kırıştırdı. “Sen kimsin?”

Parlak altın sarısı saçlı, gözlerinde kat kat maskara olan yeni-yetme bir kız ona sırıtıyordu. “Çok komik.”

Ed yardım için kardeşine baktı. Gemma elini kaldırdı. “Kaç zaman oldu Ed. Büyüyorlar. Leo! Gel de Ed dayına merhaba de.”

Diğer odadan, “Hani dayım hapse girecekti?” diye soran lüü ses geldi.

“Bana bir dakika müsaade eder misin?”

Kardeşi sos tenceresini bırakıp koridorda gözden kayboldu. Ed uzaktan gelen bağırma seslerini duymamaya çalıştı.

Justine, dayısının karşısına oturmuş bir dilim francala ekmeğinin kabuğunu soyarak, “Annem çok para kaybettiğini söylüyor,” dedi.

O sırada Ed’in beyni o sıkılğan, çöp gibi kız çocuğunu, şimdi karşısında duran bu sarışın mucizeyle bağdaştırmaya çalışıyordu. “Öyle sayılır.”

“O fiyakalı dairen de gitti mi?”

“Gitti gidecek.”

“Tüh be. Ben de sana on altıncı doğum günümü orada kutlayabilir miyim, diye soracaktım.”

“Eh, beni reddetme zahmetinden kurtarmış oldun.”

“Babam da aynen böyle demişti. Hapse girmediğin için mutlu musun peki?”

“Ah, sanırım bir süreliğine ailenin ibretlik öyküsü yine ben olacağım.”

Yeğeni gülümsedi. “O işe yaramaz Edward dayın gibi olma.”

“Bu tonda mı söylüyorlar?”

“Of, annemi bilirsin. Bu evde öğrenilmedik hiçbir ahlak dersi kalmaz. “*Sonunda kendini yanlış yolda bulmak ne kadar kolay görüyor musun? Dayının her şeyi vardı şimdiyse...*”

“Sizden yemek dileniyorum ve yedi yıllık bir araba kullanıyorum.”

“İyi denemeydi. Ama bizim araba seninkini yine de üç seneye yeniyor.” Koridora, annesinin alçak sesle kardeşiyle konuştuğu yere

doğru baktı. “Aslında, anneme kızmamalısın. Biliyor musun, dün bütün gün telefonda seni açık hapishaneye aldırma için uğraştı.”

“Gerçekten mi?”

“Adamakıllı stres yaptı. Birilerine, senin Pentonville’de beş dakika bile yaşayamayacağını söylüyordu.”

Ed tam olarak adlandıramadığı bir sızı hissetti. Kendine acıma işine o kadar dalmıştı ki onun hapse girmesinden başkalarının nasıl etkileneceğini hiç düşünmemişti. “Muhtemelen haklıdır.”

Justine bir tutam saçı ağzına çekti. Eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Peki şimdi ailenin işsiz, güçsüz ve muhtemelen evsiz yüz karası olarak ne yapacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok. Uyuşturucuya mı başlasam? Her şey tamam olur işte.”

“Ayy. Hayır. Otçular çok sıkıcı.” Uzun bacaklarını sandalyeden indirdi. “Annem yine her zamanki gibi meşgul. Ama aslında evet demem gerekir. Çünkü Leo ile benim üzerindeki harareti tamamen kaldırdın. Artık bize örnek gösterecekleri kimse yok.”

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

“Ciddiyim. Seni görmek güzel ama.” Eğilip fısıldadı. “Annemi gerçekten çok mutlu ettin. Sen gelirsin diye alt katın tuvaletini bile temizledi.”

“Eh. Şey. Kesinlikle daha sık gelmeye çalışacağım.”

Justine onun ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi gözlerini kısıp baktı, sonra dönüp merdivenlerden çıkarak ortadan kayboldu.

“Ne var ne yok bakalım?” Gemma kendine yeşil salata koydu. “Hastanedeki kıza ne oldu? Joss? Jess? Bugün o da gelir diye düşünmüştüm.”

Ed uzun zamandır ilk kez ev yemeği yiyordu ve gerçekten enfesti. Diğerleri bitirip kalkmıştı ama Ed üçüncü tabağını yiyordu.

Son birkaç haftadır kaybettiği iştahı birdenbire geri gelmişti. Lokması aniden ağzında büyüdü ve cevap vermeden önce bir an durup lokmasını çiğnedi. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Sen hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun. Haydi ama Ev yemeğinin bedeli.”

“Ayrıldık.”

“Ne oldu? Neden?” Üç kadeh şaraptan sonra Gemma’nın çenesi düşmüş, inatçı tarafı ortaya çıkmıştı. “Çok mutlu görünüyordun. En azından Lara’yla olduğundan daha mutluydun.”

“Öyleydim.”

“Eee? Tanrım, bazen çok aptal oluyorsun Ed. Gerçekten normal görünen, seni zapt edebilmişe benzeyen bir kadın var ve sen ondan kaçırıyorsun.”

“Gerçekten konuşmak istemiyorum Gem.”

“Ne oldu? Bağlanmaktan mı korktun? Daha yeni boşandın diye mi? Hâlâ Lara’nın arkasından ağlamıyorsun, değil mi?”

Ed bir parça ekmek alıp tabağındaki sosu sıyırdı ve gerekenden fazla çiğnedi. “Benden para çaldı.”

“Ne yaptın?”

Bunu öylece ortaya atmak, son kozunu oynamak gibi gelmişti. Yukarıda çocuklar tartışıyordu. Bunun üzerine Ed kendini, arka koltukta iddialaşan Nicky ile Tanzie’yi düşünürken buldu. Eğer birilerine doğruyu söylemezde gerçekten patlayabilirdi. Bu yüzden ona anlattı.

Ed’in kardeşi, tabağını masanın karşısına itti. Öne doğru eğilip elini çenesine koydu; dinlerken kaşları hafifçe çatılmıştı. Ed ona kapalı devre kamera olayını, mobilyayı çekmek için çekmeceleri yerinden çıkarınca orada, tam karşısında, güzelce katlanmış mavi çorapların yanında, kendi PVC kaplama resmini gördüğü anlattı.

Sana söyleyecektim. Göründüğü gibi değil.

“Onun farklı olduğunu sanmıştım. Onun dünyanın en harika şeyi olduğunu düşünmüştüm. O cesur, prensipleri olan, büyüleyici... Ama siktir et, o da Lara gibiymiş. Hatta Deanna gibiymiş. Sadece benden ne koparabileceğiyle ilgileniyormuş. Bunu nasıl yapabilir Gem? Neden böyle kadınları bir kilometre öteden tanıyamıyorum?” Bitirince, arkasına yaslanıp bekledi.

Gemma konuşmadı.

“Ne var? Hiçbir şey söylemeyecek misin? İnsanların karakterini anlama konusundaki beceriksizliğimden bahsetmeyecek misin? Yine bir kadının iliğimi kemiğimi kurutmasına izin verdiğimi söylemeyecek misin? *Ne kadar aptal olduğunun bir kanıtı daha*, demeyecek misin?”

“Kesinlikle öyle demeyecektim.”

“Ne diyecektin?”

“Bilmiyorum.” Tabağına bakarak oturdu. Hiçbir şaşırma belirtisi göstermemişti. Acaba on yıldır sosyal hizmetlerde çalıştığı için mi böyleydi? Duydukları ne kadar şok edici olursa olsun tarafsız görünmek içine mi işlemişti? “Daha kötülerini gördüm desem?”

Ed ona baktı. “Benden para çalmasından daha kötü ne olabilir?”

“Ah, Ed. Gerçekten çaresiz olmanın ne demek olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Bu hırsızlık yapmayı haklı çıkarmaz.”

“Hayır tabii ki. Ama şey... ikimizden biri bugün mahkemede içeriden bilgi ticareti suçunu işlediğini itiraf etti, biliyorsun değil m? Senin de burada süttten çıkma ak kaşık olduğun söylenemez. Bazı şeyler oluyor işte. İnsanlar hata yapıyor.” Ayağa kalkıp tabakları temizlemeye başladı. “Kahve ister misin?”

Ed hâlâ ona bakıyordu.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ben buraları temizlerken sen de bana biraz daha ondan bahseder misin?” Ed konuşurken

Gemma ona hiç bakmadan, küçük mutfaktaki dar alanda zarafetli hareket ediyordu.

En sonunda konuşmayı bitirdiğinde Gemma elindeki kurulumu bezini ona doğru itti. “Şimdi benim anladığım şu. Kadının başı belada, değil mi? Çocuklarına musallat oluyorlar. Oğlunu pataklıyorlar. Yakında küçük kızın başına da aynı şeylerin gelmesinden korkuyor. Bir barda ya da her neredeyse bir tomar para buluyor. Paraları alıyor.”

“Ama benim olduğunu biliyordu Gem.”

“Ama seni tanımıyordu.”

“Ne fark eder?”

Kardeşi omuz silkti. “Ancak sigorta dolandırıcıları böyle konuşur.”

Ed tekrar itiraz edemeden Gemma, “Dürüst olayım mı?” dedi. “Onun ne düşündüğünü söyleyemem. Ama şunu söyleyebilirim ki zor durumda olan insanlar iyice düşünmeden hareket edip aptalca şeyler yapabilirler. Ben her gün böyle şeyler görüyorum. Doğru olduğunu düşündükleri gerekçelerle çılgınca şeyler yapıyorlar ve bazıları paçayı sıyrılıyor, bazılarıysa sıyıramıyor.”

Ed cevap vermeyince, “Peki sen hiç iş yerinden eve kalem götürmedin mi?” diye sordu.

“Beş yüz sterlinden bahsediyoruz.”

“Hiçbir park cezasını *unuttuğun* ve bu yanma kâr kaldığı zaman sevindiğin olmadı mı?”

“Aynı şey değil.”

“Hız limitini hiç aşmadın mı? Para için bir şey yapmadın mı? Başkasının kablosuz internetini kullanmadın mı?” Öne eğildi. “Vergi memurları için giderlerini olduğundan yüksek göstermedin mi?”

“Hâlâ aynı şey değil Gem.”

“Ben sadece çoğu zaman suçun, senin nerede durduğuna göre değiştiğini göstermeye çalışıyorum. Sen de sevgili kardeşim, bugün bu duruma güzel bir örnek teşkil ettin. Yaptığı yanlış değil, demiyorum. Sadece onu bir anlık hareketiyle tanımlamamak gerek, diyorum. Ya da onunla olan ilişkini.”

Gemma bulaşıkları bitirip lastik eldivenlerini çıkardı ve bulaşık tezghının üzerine güzelce serdi. Sonra ikisine birer kupa kahve koyup evyeye yaslandı. “Bilmiyorum. Belki de sadece ikinci şanslara inanıyorum. Belki senin de benim gibi iş yerinde bütün gün hep aynı insanlık dramı yaşansaydı, sen de inanırdın.” Doğrulup ona baktı. “Belki de ben, senin yerinde olsaydım en azından onun söyleyeceklerini dinlerdim.”

Ona bir kupa uzattı.

“Onu zlyor musun?”

Onu zlyor muydu? Ed sanki kolu kanadı kırılmış gibi onun eksikliğini duyuyordu. Her günü onu düşünmemek için uğraşarak, kendi düşüncelerinin yönünden kaçarak geçiyordu. Karşısına çıkan her şeyin (yemek, arabalar, yatak) onu hatırlattığı gerçeğinden kaçmaya çalışıyordu. Kahvaltıdan önce onunla onlarca kez tartışıyor, yatmaya gitmeden önce binlerce tutkulu barışma anı yaşıyordu.

st katta, yatak odasından gelen *kt* diye bir çarpma sesi, sessizliği bozdu. Ed, “Ona güvenebilir miyim bilmiyorum,” dedi.

Gemma, Ed ne zaman bir şeyi yapamayacağını söylese baktığı gibi baktı ona. “Bence gvenirsin Ed. Bir noktada. Bence muhtemelen gvenirsin.”

Ed, yemek için açılan şarabın geri kalanını yalnız başına bitirdi, sonra da yanında getirdiği şişeyi içip kanepede sızdı. Sabah saat beşi çeyrek gece uyandı, kardeşine bir teşekkür notu yazdı ve dışarı çıkıp yöneticiyle hesabı kapatmak için Beachfront’a gitti. Audi’si

geçen hafta, Londra'da tuttuğu BMW'yle birlikte galeriyi gezmişti ve artık arka tamponunda göçük olan, üçüncü el bir Mini Cooper kullanıyordu. Fakat bu düşündüğü kadar zoruna gitmemişti.

Ilık bir sabahtı, yollar açıktı ve eve vardığında sabahın on buçuğunda bile tatil parkı ziyaretçilerle cıvı cıvıldı. Barların ve restoranların olduğu ana bölüm, nadir bulunan güneş ışığının tadını çıkararak, ellerinde plaj çantaları ve şemsiyelerle plaja giden insanlarla doluydu. Ed, bu topluluğun bu steril görüntüsüne inanılmaz bir öfke duyarak arabayla ağır ağır ilerledi. Burada herkes aynı gelir grubundandı ve gerçek yaşam gibi darmadağın olan hiçbir şey, kusursuz bir şekilde çizilmiş olan bu çiçekli sınırlara girmiyordu.

İki numaranın önündeki pırıl pırıl yola arabayı park etti ve arabadan indiğinde durup dalgaların sesini dinledi. İçeri girdiğinde bunun, bu eve son gelişi olmasını umursamadığını fark etti. Londra'daki dairesinin satışını tamamlamasına sadece bir hafta kalmıştı. Kesin olmasa da kalan zamanı babasının yanında geçirmeyi planlıyordu. Ondan sonrası için hiçbir planı yoktu.

Koridorda, paketlemeyi yapan depolama şirketinin adını taşıyan koliler diziliydi. Kapıyı arkasından kapattı, boş alanda ayak seslerinin yankılandığını duyuyordu. Yavaşça üst kata çıkıp çıplak kalmış odaları geçerek ilerledi. Bu perşembe kamyonet gelip kutuları yükleyecek ve Ed eşyalarını ne yapacağını bulana kadar bir süreliğine depoya kaldıracaktı.

Artık hayatının en kötü birkaç haftasını güçlkle ve azimle ilerleyip geride bıraktığını düşünüyordu. Dışarıdan bakıldığında acımasız bir kararlılıkla cezasını çekiyor gibiydi. Başını öne eğip yoluna devam etmişti. Belki biraz fazla içmişti ama topu topu bir yılı biraz aşkın bir süre içinde işini, evini, eşini kaybettiği, babasını de kaybetmek üzere olduğu düşünülürse, gayet iyi idare ettiğini ileri sürebilirdi.

O sırada mutfak tezgâhına dayalı, üzerinde tükenmez kalemle adı yazılı olan dört zarf dikkatini çekti. Önce site yönetiminin bıraktığı idari işlerle ilgili yazılar olduğunu zannetti ama sonra birini açtı ve yirmi sterlinlik banknotun filigran, mor baskısıyla karşılaştı. Parayı çıkardı, yanında bir de üzerinde sadece ÜÇÜNCÜ TAKSİT yazan bir not çıktı.

Diğer zarfları da açtı, birinciye gelince zarfı dikkatlice yırttı. Notu okurken, birdenbire Jess'in davetsiz görüntüsü aklında belirdi ve Ed onun hayalinin ani yakınlığı, o kadar zamandır orada bekliyor olması karşısında şoke oldu. Mektubu yazarkenki gergin ve mahcup yüz ifadesi, belki sözcüklerin üzerini çizip yeniden yazışı... İşte, şimdi de atkuyruğunu bozup yeniden bağlıyordu.

Özür dilerim.

Sesi beyninin içindeydi. *Özür dilerim.* İşte o zaman içinde bir şeyler çatırdamaya başladı. Ed parayı elinde tutmuş ne yapacağını bilemiyordu. Onun ömrünü istemiyordu. Hiçbir şeyini istemiyordu.

Mutfaktan çıkıp tekrar koridora gitti ve paraları avucunun içinde buruşturdu. Hepsini atmak istiyordu. Elinden kayıp gitmesini hiç istemiyordu. Evi bir uçtan bir uca ileri geri adımladı. Etrafına, daha çizme şansı bile bulamadığı duvarlara ve hiçbir misafirle birlikte keyfini süremediği deniz manzarasına baktı. Hiçbir yerde rahata kavuşamayacağını, kendini hiçbir yere ait hissetmeyeceğini düşündükçe başı dönüyordu. Bitkin ve huzursuz adımlarla bir kez daha koridor boyunca yürüdü. Denizin sesiyle sakinleşme umuduyla pencereyi açtı ama dışarıdan gelen mutlu ailelerin bağırışma sesleri onu daha da hassaslaştırıyordu.

Kutulardan birinin üzerinde, açıkta bir gazete katlanmış duruyor, altında bir şey saklıyordu. Amansızca dönüp duran düşüncelerinden yorgun düşmüş bir halde durup dalgın dalgın gazeteyi kaldırdı. Altında bir dizüstü bilgisayar ve bir de cep telefonu duruyordu. Bunların neden burada olduğunu anlamak için bir an düşünmek

zorunda kaldı. Önce tereddüt etti, ardından telefonu alıp aratmaya çevirdi. Aberdeen'deyken Nicky'ye verdiği telefonda, Nicky'ye gelip geçenler görmesin diye özenle saklanmıştı.

Ed haftalarca ihanet karşısında duyduğu öfkeden güç almıştı. Bu ilk kızgınlık azaldığında ise bir parçası buz kesmişti. Öfkeli güvende, adaletsizlik duygusuyla emniyeteydi. Şimdi ise elinde, ona iade etmesi için neredeyse hiçbir sebep olmamasına rağmen Nicky'nin geri getirdiği cep telefonu vardı. Kardeşinin söyledikleri kulaklarında cınladı ve içinde bir şey açılmaya başladı. Ed ne bilirdi ki? Kim oluyordu da başkalarını yargılayabiliyordu.

Lanet olsun, dedi kendi kendine. Onu görmeye gidemem. Yapmam işte.

Neden gideyim ki?

Hem ne söyleyeceğim?

Elinde buruşturduğu paralarla, ayak sesleri ahşap zemin üzerinde yankılanırken boş evinde bir uçtan bir uca yürüdü.

Pencereden dışarı baktı ve birden, keşke hapse girseydim diye düşündü. Kafasının sadece emniyet, ulaşım, hayatta kalma gibi birinci derece fiziksel problemlerle dolu olmasını diledi.

Onu düşünmek istemiyordu.

Gözlerini her kapattığında yüzünü görmek istemiyordu.

Gidecekti. Buradan çıkıp yeni bir ev, yeni bir iş bulacak ve hayatına yeniden başlayacaktı. Ve bunları arkasında bırakacaktı. O zaman her şey daha kolay olacaktı.

Tiz bir ses, tanımadığı bir zil sesi sessizliği böldü. Eski telefonuydu, ayarları Nicky'nin tercihlerine göre değiştirilmişti. Ed telefona, ritmik bir şekilde parlayan ekrana baktı. Bilinmeyen numara. Beş çalıştan sonra ses artık dayanılmaz olduğunda, en sonunda telefonu hızla alıp açtı.

"Bayan Thomas orada mı?"

Ed radyoaktif bir maddeymiş gibi, telefonu bir an kulağından uzaklaştırdı. “Şaka mı bu?”

Genizden gelen bir ses hapşırarak, “Affedersiniz,” dedi. “Ağır bir saman nezlesi geçiriyorum da. Doğru numarayı mı aradım? Costanza Thomas’ın ailesi misiniz?”

“Kiminle görüşüyorum?”

“Adım Andrew Prentiss. Olimpiyattan arıyorum.”

Düşüncelerini toplaması biraz sürdü. Merdivenlere oturdu.

“Olimpiyat mı? Affedersiniz, bu numarayı nasıl aldınız?”

“İrtibat listesindeydi. Sınav sırasında vermişsiniz. Doğru numarayı mı aradım?”

Ed, Jess’in telefonunun kontörünün bittiğini hatırladı. Onun yerine Nicky’ye verdiği telefonun numarasını vermiş olmalıydı. Başını boştaki eline dayadı. Tanrı’nın espri anlayışı bayağı iyi olmalıydı.

“Evet.”

“Ah, nihayet. Günlerdir size ulaşmaya çalışıyoruz. Mesajlarımın hiçbirini almadınız mı? Sınavla ilgili aramıştım. Aslına bakarsanız, kâğıtları okurken sıra dışı bir durum olduğunu fark ettik. Birinci soruda bir basım hatası olmuş, bu da algoritmayı çözmeyi imkânsız kılıyordu.”

“Ne?”

Aynı şeyleri söylemekten artık seriye bağlamış gibi konuşuyordu. “En son sonuçlar derlenirken fark ettik. Öğrencilerin hepsinin birinci soruyu yanlış yapmış olması belirleyici oldu. İlk başta fark edilmedi çünkü kâğıtları birkaç farklı kişi okuyor. Neyse, çok üzgünüz, kızınıza sınava tekrar girme şansı vermek istiyoruz. Bütün sınavı baştan yapıyoruz.”

“Olimpiyat tekrar mı yapılacak? Ne zaman?”

“Şey, söylemek istediğim şey oydu. Bugün öğleden sonra. Hafta sonu olması gerekiyor çünkü sınava girmek için çocukların okuldan

bir gün geri kalmalarını bekleyemezdik. Aslında bütün hafta bu numaradan size ulaşmaya çalıştık ama cevap alamadık. Bu sefer son bir kez şansımı denemiştim.”

“Dört saat içinde İskoçya’da olmamızı mı bekliyorsunuz?”

Bay Prentiss durup tekrar hapşırdı. “Hayır, bu sefer İskoçya’da değil. Bize sağlanan yeri kullanmak zorunda kaldık. Ama sıztı bilgilerinize bakınca, güney kıyısında yaşadığınız için sanırım bu durum işinize gelebilir. Etkinliğin Basingstoke’ta gerçekleştirilmesi planlandı. Rica etsem bu mesajı Costanza’ya iletir misiniz?”

“Ah...”

“Çok teşekkürler. Birinci senemiz olduğu için bu gibi şeylerin olması beklenir sanırım. Yine de geriye bir kişi kaldı! Ulaşmam gereken sadece bir yarışmacı kaldı! İhtiyacınız olan diğer bilgilere internet sitemizden ulaşabilirsiniz.”

Haşmetli bir hapşırık sesi daha duyuldu. Ardından telefon kapandı.

Ve Ed boş evin içinde, elindeki telefona bakakaldı.

40.

Jess

Jess, Tanzie'yi kapıyı açmaya ikna etmeye çalışıyordu. Okul danışmanı, Jess de evde olduğu sürece, Tanzie'nin dış dünyadaki güvenini tekrar kazanmaya başlaması için bunun iyi bir yöntem olacağını söylemişti. Jess'in arkasında olduğunu bilmenin verdiği güven duygusuyla kapıyı açacaktı. Bu güven yavaş yavaş artarak diğer insanlara, bahçeye çıkmaya kadar genişleyecekti. Yani bir nevi atlama tahtası olacaktı. Bu gibi şeyler yavaş yavaş gelişirdi.

Güzel bir teoriydi. Tabii Tanzie yapmayı kabul etseydi.

“Anne, kapı.”

Çizgi film sesinin arasından Tanzie'nin sesi duyuldu. Jess televizyon izleme konusunda ona ne zaman sert çıkması gerektiğini düşünüyordu. Hesaplarına göre geçen hafta Tanzie kanepede uzanarak günde beş saatten fazla geçirmişti. “Kızınız bir şok geçirdi,” demişti E sınıfının danışmanı. “Ama bence biraz daha faydalı şeyler yapsa daha çabuk iyileşir.

“Ben açamam Tanzie,” diye alt kata seslendi Jess. “Burada ellerim bir kova çamaşır suyunun içinde.”

Mızıldanma sesi geldi, bu son günlerde ortaya çıkan yeni bir tavidir. “Nicky'ye söyleyip açtıramaz mısınız?”

“Nicky yatmaya gitti.”

Sessizlik oldu.

Televizyondan gelen kahkaha sesi üst katta yankılandı. Jess dışarıda bekleyen kim olduğunu göremese de birinin ısrarla beklediğini anlamıştı. Aacaba Aileen Trent miydi? Son iki hafta içinde dört kere çocuklar için “kaçırılmayacak indirimlerle” davetsizce kapıya gelmişti. Acaba Nicky’nin blog parasını mı duymuştu? Görünüşe göre mahalledeki herkes öğrenmişti.

Jess aşağı seslendi, “Bak, merdivenlerin başında duracağım. Tek yapman gereken kapıyı açmak.”

Kapı zili iki kere daha çaldı.

“Haydi Tanzie. Kötü bir şey olmayacak. Bak, Norman’ın tasmasını takıp yanına al.”

Yine sessizlik.

Jess gözlerden uzakta, başını önüne eğip gözlerini koluna sildi. Tanzie’nin durumunu artık görmezden gelemiyordu. Tanzie’nin durumu düzelmiyor, daha da kötüye gidiyordu. Son iki haftadır da Jess’in yatağında uyuma huyu çıkmıştı. Artık ağlayarak uyanmıyordu ama gecenin geç saatlerinde yavaş adımlarla koridoru geçip yanma yatıyordu. Böylece Jess uyandığında onun ne zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikri olmuyordu. Ona yapmamasını söylemeye de yüreği elvermemişti. Ama danışman, üzerine basa basa bunu yapma yaşının biraz geçtiğini söylemişti.

“Tanzie?”

Hiç ses yoktu. Kapı zili bu defa sabırsızca, üçüncü kez çaldı.

Jess bekledi. Aşağı inip kendisinin açması gerekecekti.

Bıkkın bir sesle, “Bir saniye,” deyip lastik eldivenlerini çıkarmaya başladı ama sonra koridordaki ayak seslerini duyunca durdu. Çekiştirilen Norman’ın çıkardığı hantal, hırıltılı ses de geliyordu. Tanzie tatlı bir sesle Norman’ın onunla gelmesini rica ediyordu.

Ve ön kapının açıldı. Jess o anda Tanzie'ye, Aileen'i bulmuş ve onunla doğruca Tanzie'nin yanından geçip kanepeye kurulu, Tanzie'yi görünce dayanamayacağı pullu "indirim ürünlerini" oturma odasının zeminine sererdi ve böylece Jess'in de hayır demesi imkânsız olurdu.

Ama duyduğu Aileen'in sesi değildi.

"Merhaba Norman."

Jess donakaldı.

"Aman Tanrım. Yüzüne ne oldu?"

"Artık tek gözü var."

Jess parmak uçlarında yürüyerek merdivenin başına geldi. Ayaklarını görebiliyordu. Converse spor ayakkabıları... Kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Kaza falan mı geçirdi?"

"Beni kurtardı. Fisherlardan."

"Ne yaptı?"

Ve Tanzie'nin sesi duyuldu. Ağzını açmış, sözcükler aceleyle birbirini ardına dökülüyordu. "Fisherlar beni arabaya bindirmeye çalıştılar, Norman da çitlerin arasından fırladı ama araba çarptı, hiç paramız yoktu, sonra..."

Kızı hiç susmayacakmış gibi konuşuyordu.

Jess bir adım attı, ardından bir adım daha.

"Az kalsın ölüyordun," dedi Tanzie. "Az kalsın ölüyordun ve veteriner onu ameliyat etmek istemedi çünkü çok hastaydı, iç organları zedelenmişti, veteriner de ona veda etmemiz gerektiğini düşünüyordu. Ama annem istemediğini, ona bir şans vermemiz gerektiğini söyledi. Sonra Nicky bütün tersliklerin üst üste geldiğini blogunda yazdı ve insanlar bize para gönderdiler. Böylece onu kurtaracak kadar para bulduk. Yani Norman beni kurtardı, tanımadığımız insanlar da onu kurtardı. Ne güzel değil mi? Ama artık sadece

tek gözü var ve çok yoruluyor çünkü hâlâ iyileşme sürecinde ve pek fazla şey yapamıyor.”

Jess şimdi onu görebiliyordu. Çömelmiş, Norman'ın başını okşuyordu. Jess gözlerini ondan ayıramıyordu. Koyu saçlar, omuzlarının duruşu, o gri tişört... İçinde bir şey yükselip de ağzından boğuk, yarım bir hıçkırık sesi çıkınca ağzını koluyla kapatmak zorunda kaldı. Sonra Ed çömeldiği yerden başını kaldırıp Tanzie'ye baktı, yüzü ölesiye ciddiye. “Peki sen iyi misin Tanzie?”

Tanzie elini kaldırıp saçını parmağına dolamaya başladı, ona ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. “Sayılır.”

“Ah, tatlım.”

Tanzie tereddüt etti, önce ayak parmaklarına baktı ve ardından öne doğru yürüyüp Ed'in kollarına gitti. Ed ne zamandır tam da bunu bekliyormuş gibi kollarını ona dolayıp Tanzie'nin başını omzuna koymasına izin verdi ve öylece kaldılar. Jess, Ed'in gözlerini kapatmasını seyretti ve bir adım geriye, onu göremeyecekleri bir yere geçmek zorunda kaldı. Çünkü eğer Ed onu görürse kendini tutamayıp ağlamaktan korkuyordu.

“Şey, biliyor musun, ben anlamıştım,” dedi en sonunda geri çekildiğinde. Sesinde tuhaf bir kararlılık vardı. “Bu köpekte özel bir şey olduğunu anlamıştım. Belli oluyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ya. O ve sen, siz bir ekipsiniz. Biraz akli olan herkes anlayabilir bunu. Hem ne var biliyor musun? Tek gözle bayağı havalı görünüyor. Biraz sert bir hava katmış. Artık kimse Norman'a bulaşmaz.”

Jess ne yapacağını bilmiyordu. Aşağı inmek istemiyordu çünkü Ed'in ona daha önce baktığı gibi bakmasına dayanamazdı. Yerinden kıpırdımadı. Aşağı inemiyordu ama yerinden de kımıldamıyordu.

“Annem artık neden gelmediğini bize anlattı.”

“Öyle mi?”

“Senin paranı aldığı içinmiş.”

Acı verecek kadar uzun bir sessizlik oldu.

“Büyük bir hata yaptığını ve bizim de aynı şeyi yapmamızı istemediğini söyledi.” Yine sessizlik. “Paranı geri almaya mı geldin?”

“Hayır. Kesinlikle onun için gelmedim.” Arkasına baktı. “Annen burada mı?”

Kaçış yoktu. Jess bir basamak indi. Sonra bir tane daha. Eli tırabzanın üzerindeydi. Jess elinde lastik eldivenlerle merdivende durup Ed’in gözlerini kaldırarak gözlerine bakmasını bekledi. Ardından söylediği şey ise, Jess’in ondan duymayı beklediği en son şeydi.

“Tanzie’yi Basingstoke’a götürmemiz gerek.”

“Ne?”

“Olimpiyata. Geçen sefer kâğıtlarda bir hata olmuş. Sınavı tekrar yapıyorlar. Bugün.”

Tanzie dönüp çatık kaşlarla merdivenlere baktı, en az Jess kadar kafası karışmıştı. Sonra kafasında aniden bir ampul yanmış gibi, “Birinci soru muymuş?” diye sordu.

Ed başını salladı.

“Biliyordum!” Ve gülümsedi. Beklenmedik, parlak bir gülümseme bu. “O soruda bir terslik olduğunu biliyordum!”

“Bütün sınavı baştan yapmak mı istiyorlar?”

“Bu öğleden sonra.”

“Ama imkânsız.”

“İskoçya’da değil. Basingstoke’ta. Yetişebiliriz.”

Jess ne diyeceğini bilemedi. Geçen sefer onu olimpiyata sürükleyerek kızının özgüvenini nasıl yerle bir ettiğini düşündü. Çılgın

tasarılarının ve o tek yolculuğun ne kadar çok yaraya ve hasara yol açtığını düşündü. “Bilemiyorum...”

Ed hâlâ olduğu yerde duruyordu. Uzanıp Tanzie’nin koluna dokundu. “Denemek ister misin?”

Jess onun kararsızlığını görebiliyordu. Norman’ın tasmaını tutan elini sıkmişti. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Yapmak zorunda değilsin Tanzie,” dedi. “İstemezsen yapmayabilirsin.”

“Ama o soruyu kimsenin doğru yapamadığını bilmen gerek.” Ed’in sesi sakın ve netti. “Adam çözmenin imkânsız olduğunu söyledi. Sınava giren tek bir kişi bile o soruyu doğru yapamamış.”

Arkasında, elinde bir torba kırtasiye malzemesiyle alışverişten dönen Nicky duruyordu. Ne kadardır orada olduğunu söylemek zordu.

“Yani evet, annen çok haklı, kesinlikle gitmek zorunda değilsin,” dedi Ed. “Ama kabul etmem gerekir ki ben şahsen o oğlanların matematikte tozunu attırdığını görmek isterim. Yapabileceğini sen de biliyorsun.”

“Haydi Tanzie,” dedi Nicky. “Git de onlara günlerini göster!”

Tanzie yan gözle Jess’e baktı. Sonra arkasını dönüp gözlüklerini burnuna doğru itti.

Dördü de nefeslerini tutmuş olabilirdi.

“Peki,” dedi. “Ama sadece Norman da bizimle gelirse giderim.”

Jess elini ağzına götürdü. “Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?”

“Evet. Diğer soruların hepsini yapabilirdim anne. Sadece birinciyi bir türlü yapamayınca panikledim. Ondan sonra da her şey biraz ters gitti.”

Jess iki basamak daha indi, kalbi hızla çarpıyordu. Elleri lastik eldivenin içinde terlemeye başlamıştı. “Peki, oraya zamanında nasıl varacağız?”

Ed Nicholls doğrulup gözlerinin içine baktı. "Sizi bu mottorürüm."

Dört kişi ve bir köpekle Mini Cooper'da, hem de sıcak bir gün ve iklimi olmayan bir araçta yolculuk yapmak kolay değildi. Özellikle de köpeğin bağırsak sistemi öncekinden de fenaysa ve getirdiği tüm kaçınılmaz sonuçlarla birlikte, saatte kırk kilometrenin üzerinde bir hızla gidiyorsanız. Bütün camları açıp Tanzie stratejik açıyla yerleştirilmiş torbaya yüzünü gömmek için arada bir dururken ve unuttuğuna inandığı her şeyi hatırlamaya çabasıyla kendi kendine mırıldanırken yol aldılar.

Ed'in yeni arabasında dâhili GPS olmadığından Jess onun telefonundan haritaya bakarak karayolundaki sıkışık trafikten kaçmak için alternatif bir güzergâh bulmaya çalıştı. Tamamı sessizliğe yakın, tuhaf bir halde geçen bir saat kırk beş dakika içinde gidecekleri yere varmışlardı. 1970'lerden kalma cam ve beton binanın önündeki ÇİMLERE BASMAYIN tabelasına bantlanmış, OLİMPİYAT yazan bir kâğıt parçası rüzgârda dalgalanıyordu.

Bu kez hazırlardı. Jess, Tanzie'yi kaydettirdi. Ardından ona yedek gözlükleriyle birlikte (Tanzie artık yanında yedek gözlükleri olmadan hiçbir yere gitmiyordu) bir tükenmez kalem, bir kurşun kalem ve bir de silgi verdi. Sonra hepsi onu kucaklayıp bu yarışmanın en ufak bir önemi olmadığını söyleyerek onu rahatlatıldılar ve Tanzie muhtemelen kafasındaki soyut sayılar ve şeytanlarla boğuşmaya giderken sessizce durdular.

Jess masanın üzerine eğilip evrakları imzalamayı bitirdi, bu sırada açık kapının diğer tarafında, çimle kaplı banketin üzerinde çene çalan Nicky ile Ed'i kaçamak bakışlarla izliyordu. Nicky, Ed'in eski telefonundan ona bir şey gösteriyordu. Ed de ara sıra başını iki yana sallıyordu. Bloga mı bakıyorlardı acaba?

Jess dışarı çıktığında Nicky neşeyle, “Tanzie iyi olacak anne,” dedi. “Stres yapma.” Nicky, Norman’ın başını okşuyordu. Binadan yüz elli metreden fazla ulaşmayacaklarına dair Tanzie’ye söz vermişti. Böylece sınav salonunun arkasından bile aralarındaki özel bağı hissedebilecekti.

“Evet. Çok iyi olacak,” diyen Ed ellerini dibine kadar ceplerine sokmuştu.

Nicky’nin gözleri ikisi arasında gidip geldi, sonra köpeğe eğildi. “Şey. Biz bir tuvalet molası vereceğiz. Benim değil. Köpeğin,” dedi. “Birazdan dönerim.” Jess de Nicky’le birlikte gideceğini söyleme dürtüsüyle savaşıyordu.

Ve sonunda geriye sadece ikisi kalmıştı.

Jess, “Eee...” diye mırıldanıp kotunun üzerindeki bir boya lekesini silmeye çalıştı. Keşke üzerimi değiştirip daha şık bit şeyler giyebilseydim diye düşünüyordu.

“Eee.”

“Bizi bir kere daha kurtardın.”

“Görünüşe göre sizde kendinizi kurtarma konusunda gayet iyi iş çıkarmışsınız.”

Konuşmadan durdular. Otoparkın karşısında bir araç hızla, âdeta kayarak içeri girdi ve bir anne ile küçük bir oğlan çocuğu hızla arka koltuktan inip kapıya doğru koştular.

“Ayağın nasıl?”

“Düzeliyor.”

“Terlik giymemişsin.”

Jess beyaz tenis ayakkabılarına baktı. “Hayır. Artık giymiyorum.”

Ed elini başına götürüp gökyüzüne baktı. “Zarflarını aldım.”

Jess konuşmadı.

“Bu sabah aldım. Seni görmezden gelmiyordum. Eğer bir şeyi bilseydim... seni bunca şeyle yalnız başına mücadele etme zorunda bırakmazdım.”

“Önemli değil,” dedi Jess hemen. “Sen yeterince şey yaptın. Önünde yerde büyükçe bir taş gömülüydü. Jess ayağıyla toprağın birazını tekmeleyerek taşı yerinden çıkarmaya çalıştı. “Bizi Olum piyata getirmen de çok düşünceli bir davranış. Ne olursa olsun sana her zaman...”

“Keser misin?”

“Ne?”

“Bir şeyleri tekmelemeyi kes. Böyle şey gibi konuşmayı da...” Ed ona döndü. “Haydi gidip arabada oturalım.”

“Ne?”

“Oturup konuşalım.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Ne?”

“Ben sadece... Burada konuşamaz mıyız?”

“Neden arabada oturamıyoruz?”

“Oturmasak daha iyi.”

“Anlamıyorum. Neden arabada oturamıyoruz?”

“Bilmiyormuşsun gibi davranma.” Gözleri yaşla dolmuştu. Avucunun içiyle gözlerini sildi.

“Bilmiyorum Jess.”

“O zaman sana ben söyleyemem.”

“Of, saçmalık bu. Haydi gel, arabada oturalım.”

“Hayır.”

“Neden? Bana iyi bir sebep söylemezsen burada dikilmeyeceğim.”

“Çünkü...” “Sesi titriyordu. “Çünkü orası bir zamanlar mutlu olduğumuz yer. Orası mutlu olduğum yer. Yıllardır olmadığım

kadar mutlu. Ve yapamam. Orada seninle baş başa oturamam çünkü artık...”

Sessi çıkmaz olmuştu. Ona arkasını döndü, neler hissettiğini görmesini istemiyordu. Gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Ed’in gelip arkasında durduğunu duydu. O yaklaştıkça Jess nefes alamıyordu. Ona git demek istiyordu ama giderse dayanamayacağını da biliyordu.

Kulağına eğilip alçak sesle konuştu. “Sana bir şey söylemeye çalışıyorum.”

Jess gözlerini yere dikti.

“Seninle olmak istiyorum. Fena halde yüzümüze gözümüze bulaştırdık, biliyorum. Ama yine de senin yanlış yapmış olman, güya her şeyin doğru olduğu ama senin olmadığın zaman genelde hissettiğimden daha doğru geliyor.” Kısa bir duraklama oldu. “Lanet olsun. Bu konuşma işlerinde hiç iyi değilim, ne dedim şimdi ben?”

Jess yavaşça döndü. Ed ayaklarına bakıyordu ama birden başını kaldırdı.

“Tanzie’nin yanlış sorusunun ne olduğunu bana söylediler.”

“Neymiş?”

“Oluşum teorisiyle ilgili. Güçlü oluşum, sayıların toplamının, toplamı oluşturan parçalardan daha fazla olabileceğini söyler. Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Hayır. Matematiğim berbatır.”

“Yani geriye dönüp her şeyin üzerinden geçmek istemiyorum. Senin ne yaptığının, benim ne yaptığımın... Sadece denemek istiyorum. Sen ve ben. Bir artı bir. Bizi toplayınca sonuç ne olur merak ediyorum. Ama bu riski alacağım.”

Sonra uzanıp usulca Jess’in pantolonunun kemerinden tuttu. Onu kendine doğru çekti. Jess gözlerini ondan ayıramıyordu. En sonunda başını kaldırıp yüzüne baktığında Ed doğruca gözlerinin

içine bakıyordu ve Jess kendini hem ağlarken hem de gülmekte buldu.

“Evet, toplamımızın ne olacağını görmek istiyordum Jess.” dedi Thomas. Hep birlikte görelim. Ne dersin?”

41.

Tanzie

St. Anne's üniforması, kraliyet mavisi üzerine şeritler şeklinde. St. Anne's ceketinin içinde saklanmak da imkânsız. Bizim sınıftaki bazı kızlar eve giderken ceketlerini çıkarıyorlar ama beni rahatsız etmiyor. Bir yere ulaşmak için çok çalıştığın zaman insanlara nereye ait olduğunu göstermek gayet hoş bir duygu. İşin komiği, okul dışında başka bir St. Anne's öğrencisi görünce birbirine el sallamak bir nevi gelenek. Bazen Sriti'nin yaptığı gibi abartılı bir şekilde hatta. Sriti benim en yakın arkadaşım ve ne zaman el sallasa ıssız bir adada üzerinden geçen uçağın dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Bir de Dylan Carter gibi elini kaldırmadan, çantanın yanında tuttuğu parmaklarını birazcık oynatarak el sallayanlar var. Dylan çoğu insanla konuşmaktan utanıyor, kendi kardeşiyle bile. Ama herkese el sallıyor. El salladığın kişiyi tanımıyor olabilirsin ama o üniformayı giyen kişiye el sallıyorsun. Bu okulda hep böyle yapılmış. Anlaşılan bu bizim bir aile olduğumuzu gösteriyor.

Ben hep el sallıyorum, özellikle de otobüsteyken.

Salı ve perşembe günleri beni Ed alıyor çünkü o günler matematik kulübüm var ve annem o tamirat işlerinde geç saatlere kadar çalışıyor. Şimdi yanında çalışan üç kişi var. Aslında onlarla "birlikte" çalıştığını söylüyor ama işlerin nasıl yapılacağını ve hangi işlere gidi-

leceğini onlara hep o söylüyor. Ed ise annemin patron olma fikrinden hâlâ biraz rahatsızlık duyduğunu söylüyor. Ama alışacakmış. Bunu söylerken sanki annem onun patronuymuş gibi yüzünü büzüştürüyor ama hoşuna gittiği belli.

Eylülde okul başladığından beri annem cuma günleri öğleden sonra çalışmıyor, okulda benimle buluşuyor ve sonra evde birlikte kurabiye yapıyoruz, sadece ben ve o. Güzel oluyor ama okulda biraz daha geç saate kadar kalmayı tercih ettiğimi ona söylemem gerekcek, özellikle de şimdi baharda bitirme sınavlarına girecekken. Babam henüz gelme fırsatı bulamadı ama her hafta Skpye'tan konuşuyoruz ve kesinlikle geleceğini söylüyor. Rolls'u polis otoparkındaki bir adama sattı. Önümüzdeki hafta iki iş görüşmesi var ve bekleyen bir sürü iş fırsatı varmış.

Nicky Southampton'da üniversiteye hazırlanıyor ve güzel sanatlar fakültesine gitmek istiyor. Lila diye bir kız arkadaşı var, annem bunun her bakımdan bir sürpriz olduğunu söylüyor. Hâlâ gözüne sürme çekiyor ama saçlarını kendi doğal renginde uzattı, şimdi koyu kahve tonlarında. Ve artık annemden tam bir baş uzun. Bazen bloguna da yazıyor ama çoğu zaman çok meşgul olduğunu söylüyor ve bu günlerde Twitter'ı tercih ediyor, yani blogu biraz ben devralsam sorun olmaz. Gelecek hafta kişisel konuları bırakıp daha çok matematik anlatacağım. Umarım matematiği seviyorsunuzdur.

Norman için bize para gönderen insanların yüzde yetmiş yedisine paralarını geri ödedik. Yüzde on dördü ise parayı bir hayır kurumuna bağışlamamızı tercih edeceklerini söylediler. Diğer yüzde dokuzun ise izini bir türlü bulamadık. Annem önemli olmadığını çünkü asıl önemli olanın denemiş olmamız olduğunu söylüyor. Bazen teşekkür ettiğin takdirde insanların cömertliğini kabul etmekte sorun olmazmış. Eğer siz de onlardan biriyseniz size de teşekkür etmemi söyledi, yabancıların nezaketini hiç unutmayacakmış.

Ed neredeyse her zaman burada. Beachfront'taki evini sattı ve şimdi Londra'da çok küçük bir apartman dairesi var. Bu ev burada kaldığımızda Nicky ve ben çekyatta uyumak zorunda kalıyorduk ama çoğunlukla o bizde kalıyor. Mutfakta dizüstü bilgisayarında çalışıyor, çok havalı bir kulaklıkla Londra'daki arkadaşıyla konuşuyor ve Mini Cooper'la toplantılara gidip geliyor. Bir yere gitmek istediğini zaman hepimizin sığması çok zor oluyor diye sürekli yeni bir araba almak istiyor ama nedense aslında hiçbirimiz yeni araba almasını istemiyoruz. Küçük bir arabada sıkış tıkiş oturmak güzel sayılır, üstelik o arabada Norman şırıl şırıl salyalarını akıtınca kendimi suçlu hissetmiyorum.

Norman mutlu. Veterinerin yapabileceğini söylediği her şeyi yapıyor, annem de bunun bize yettiğini söylüyor. Olasılık yasası; büyük sayılar yasasıyla birlikte, olasılıkları yenmek için bazen istediğiniz sonucu almak üzere bir olayı artan sayılarda tekrarlamak gerektiğini söylüyor. Ne kadar çok yaparsan istediğin sonuca o kadar yaklaşıyorsun. Ya da basitçe anneme açıkladığım gibi, bazen denemeye devam etmen gerekiyor.

Norman'ı bahçeye çıkardım ve bu hafta seksen altı kere ona top attım. Hâlâ geri getirmiyor.

Ama bence sonunda başaracağız.